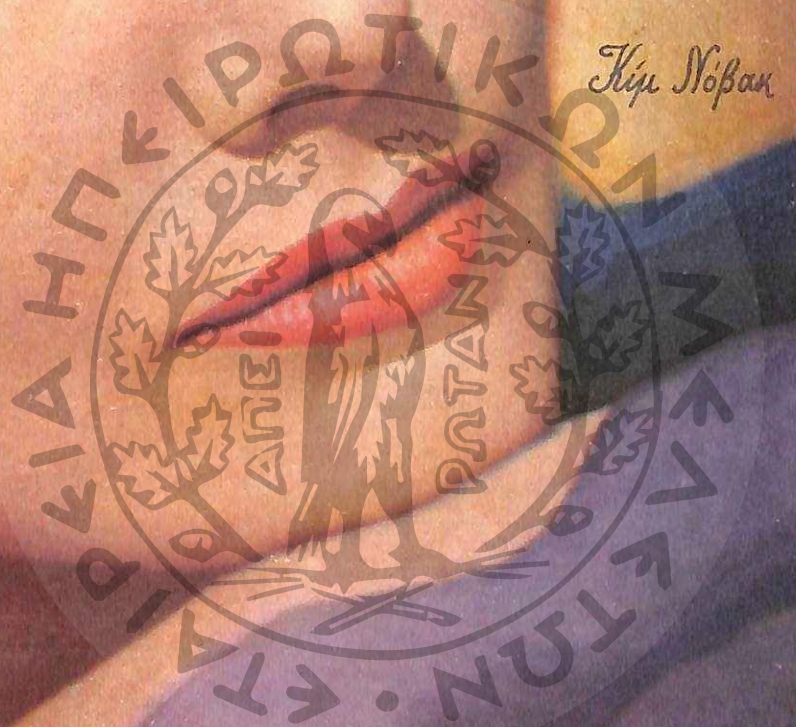
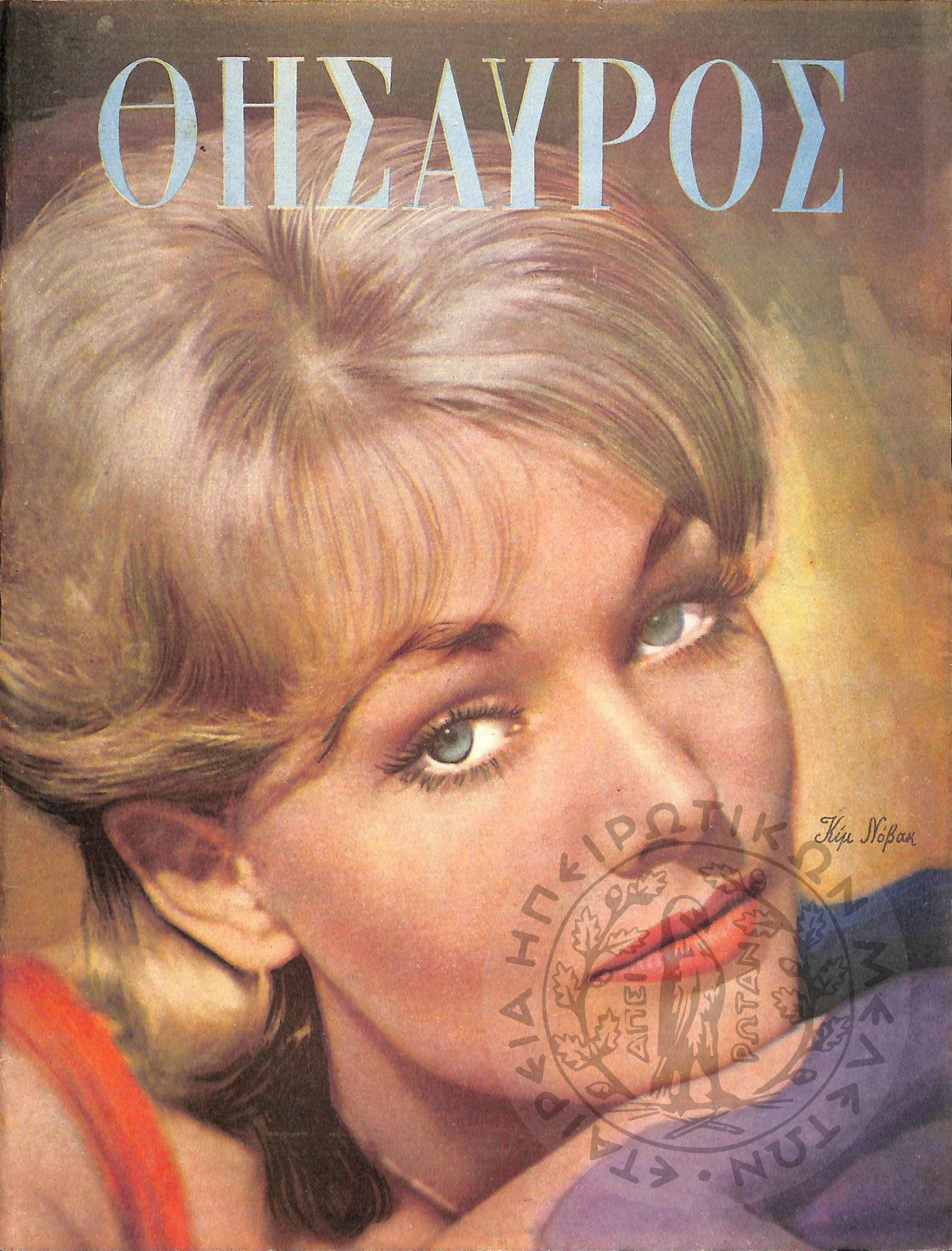

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Με σπαραγμό χωρίζεται τὰ παι-
διά της καὶ μὲ ἀγωνία περιμένει
τὰ νέα τους...

μειναν, ὁ τρόμος γι' αὐτὴν ποὺ
ἔφυγε.

Θὰ ἡρεμήσῃ μὲ τὸν καιρὸ, θὰ
πάρῃ θάρρος ἀπὸ τοὺς γύρω της,
ξενητευμένους καὶ ξενητεμένες, ποὺ
ἔχουν τὴν ἴδια καταγωγή μὲ τὴ
δική της, ποὺ μιλοῦνε τὴν ἴδια
γλῶσσα, ποὺ ζοῦνε τὶς ἴδιες συγ-
κινήσεις.

Σὲ ἀπᾶλὴ νοσταλγία θὰ κατα-
σταλάξῃ ἡ ἐσωτερικὴ ἀναστατάση.
Ἀκολουθεῖ ὁ ἀγῶνας γιὰ τὸν βί-
ορισμό. Δὲν παίζουν μὲ τὴν ἀ-
νάγκη στὸ ἐξωτερικόν. Στὸν τόπο
σου τὰ κουστοπερνᾷς. Πέρα ἀπ'
αὐτόν, δὲν τρῶς ἂν δὲν δουλεύῃς.

Δουλεῖα σκυλιάσι, ἂν εἶναι μόν-
η, ἀκόμα πὺν βορεία, ἂν ἔχῃ ἄν-
τρα καὶ παιδιὰ, γιὰτὶ τότε, μαζί
μὲ τὸ βάρος τῆς δουλειᾶς, εἶναι
καὶ τὸ νοικοκυριό.

Ἀπαιτητικοὶ οἱ ἐργοδότες. Ἰ-
διες μὲ τὶς δικές μας οἱ ἄρες τῆς
ἐργασίας. Ἐκεῖ ὅμως θὰ τὶς δου-
λέψῃς χωρὶς διακοπὴν, δίχως κου-
δεντολόι, ποὺ συνοδεύεται μὲ
τσιγαράκι καὶ καφεδάκι. Οὐλοῦς
τῆς δουλειᾶς, ριγμένος χωρὶς δια-
κοπὴ στὸ ἔργο σου ὅλες τὶς ἐρ-
γάσιμες ἡμέρες. Πρέπει νὰ φύγῃ
κάνεις ἀπὸ τὸν τόπο σου, γιὰ νὰ
καταλάβῃ τί θὰ πὺν δουλεῖα. Καὶ
σὰ νὰ μὴν εἶναι ἀρκετὴ ἡ κανονι-
κὴ δουλεῖα, ἔχει καὶ τὶς ὑπερρω-
ρες, ἂν θέλῃς νὰ ἐνισχύσῃς τὸ με-
ροκάματο.

Δουλεῖα γιὰ νὰ ζήσουν, δου-
λεῖα γιὰ νὰ κάνουν οἰκονομίες,
ποὺ θὰ τοὺς ἐπιτρέψουν κάποτε
τὴν ἐπάνοδο στὴν πατρικὴ γῆ.

Ἀλλὰ καὶ ἡ μητρότητα. Ἡ
φύσι δὲν σταματᾷ νὰ ἐκτελῇ τὸ
μεγάλον τῆς προορισμό. Ἡ ὥρα
τὸν παίδων. Ἰο μικρὸ σπὴν κου-
νια, στο ἐργοστασίον ἡ μητέρα.
Βεβαίως, εἶναι καὶ στὸ κεφαλαίον
αὐτο περιφῆμα ὀργανωμένες οἱ
ἐξέες κοινωνίες. Τὰ πάντα γιὰ τὸ
παιδί. Ἐξαιρετικὴ μέριμνα γιὰ
τὴν βρέφῃ τὸν ὅποιον εργαζομένη
οἱ μητέρες. Ἐξέρις ὅτι σὲ καλὰ
χέρια ἀφῆνεις τὸ μωρό.

Δὲν ἡσυχάζει ὅμως ἡ Ἑλληνί-
δα, ὅσες κι' ἂν εἶναι οἱ ἐγγυήσεις
ποὺ τῆς δίνονται. Αὐτὴ θέλει νὰ
μὲν σταθερὰ στὸ σπλάγχθον τῆς·
θέλει πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ τοῦ μιλά
τὴ γλῶσσα σου, στὴ μητρικὴ νὰ
τοῦ συνηθίσῃ τὴν ἀκοή.

Μεγάλῃ καθὼς ἔφτασε ἡ ἴδια
στὴν ξενιτειά, δύσκολα τὴν παίρ-
νει τὴν ξένη γλῶσσα. Πολλές ποὺ
μένουν ἐπὶ χρόνια καὶ δὲν εἶναι σὲ
θέσι νὰ συνεννοηθοῦν. Τρέμει ἡ
μητέρα μήπως τὸ παιδί της, σὲ
ξένη χέρια καθὼς μεγαλώνει, δὲ
μάθῃ τὴ γλῶσσα τῆς μάνας του
καὶ γίνῃ δύσκολη ἡ ἐπικοινωνία
τῶν δύο τους. Κι' ἀκόμα, ἐπιθυ-
μία τῆς μητέρας, ὅταν κάποτε ἐ-
πιστρέψῃ στὴν πατρίδα εἶναι νὰ
μποροῦν τὰ παιδιὰ της ν' ἀπει-
θούουν στὴν μητρικὴ γλῶσσα τὶς
βοητείες τους στὴν γιαιγιά, στὸν
παπποῦ...

Καὶ τὸ σπουδαιότερον: νὰ μὴ
μεγαλῶσουν τὰ παιδιὰ χωρὶς τὴν
Ἑλλάδα στὴν ψυχὴ τους. Στὴν
Ἑλλάδα ἴσως νάμεινε ἀδιάρρη-
στὸ ἀντικείμενον τοῦ παιδίου
τῆς. Στὴν ξενιτειά ποθαίνεται, τὸ
θέλει Ἑλληνάκι, ποὺ μιλεῖ γιὰ τὴν
Ἑλλάδα.

Πατρίδα, ἄντρας, παιδί· κι' ἀ-
κόμα ἐνδιαφέροντα γιὰ τὴν κοι-
νωνικὴ ὀργάνωσιν ἀνάμεσα στοὺς
ἀδελφούς, γιὰ σωματικὴν δρά-
σιν, γιὰ ἀλληλεγγύην, γιὰ σχολεῖο
ἑλληνικόν, γιὰ ἐκκλησία ὀρθόδοξη
μὲ Ἑλληνὰ ἱερέα.

Ἐτιμὴ στὴν Ἑλληνίδα τὴν ξε-
νιτεμένην, καταλήγει ἡ ἐπιστολο-
γράφος. Καὶ δὲν εἶναι κανεὶς ποὺ
νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ τὴ φράσιν τῆς
Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἱδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσανίου 4—Τηλ. 36.781

ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΗΡΙΑ

ΝΕΑΡΟΣ, ἔφηθος ἀκόμη, ἦταν ὁ
δράστης μιᾶς ἀριστοτεχνικῆς
διαρρήξεως, ποὺ ἀπασχόλησε, ἐδῶ
καὶ λίγες ἡμέρες, τὴν ἀστυνομία.
Καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ, ποὺ πιάσανε
τὸν ἀναμορφωτή, δὲ μπόρεσαν, διαπι-
στῶνοντας τὴν ἡλικία του, νὰ κρύ-
ψουν τὸ ἔαφνισμά του:

— Ποὺ τὴν ἔμαθες, θρὲ παιδί μου,
τὴν τέχνη καὶ διατάρεις, τόσο μι-
κρός, μιὰ τέτοια τέλεια διάρρηξη;

Ἡ ἀπάντησι, εὐκρινὴς καὶ αὐ-
θόρμητη, ἔπεσε σὺν κεραυνῷ:

— Στὸ Ἀναμορφωτήριο Ἀντλ-
κων, ἀποκάλυψε ὁ νεαρός. Μὲ δα-
σκάσαν οἱ ἄλλοι, οἱ μεγαλύτεροί
μου. Πολλοὶ ἔχουν κατηγορήσῃ ὡς τὰ
πρῶτον τὸν τρόπο λειτουργίας αὐτῶν τῶν
ἀναμορφωτηρίων, στὴ χώρα μας,
πολλὰς ἀμφισβητήσεις ἔχουν διατυ-
πώσῃ γιὰ τὴν σκοπιμότητα, ποὺ ἔχ-
ουν. Καίμια ἐπὶ κρυσ, ὅμως,

ἀπ' ὅσο ἀρμόδιον πρόσω-
πο κι' ἂν προέρχεται, δὲν
ἔχει τὸ θέρος τῆς ὁμολο-
γίας τοῦ νεαροῦ διαρρή-
κτη.

Αὐτός, ὅτι εἶπε, δὲν τὸ
εἶπε μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ
κακοχαρακτηρίσῃ τὸ θε-
σμὸ τῶν ἀναμορφωτηρίων
ἀντλίκων, οὐτε—πολὺ πε-
ρισσότερο—γιὰ νὰ προβᾷ
ἐν δίκῃ τὸν ἀποφῆς ὡς
πρὸς τὶς ἀναμορφωτικές
μεθόδους, ποὺ πρέπει νὰ
ἐκσυγχρονίζονται.

Τὸν ρώτησαν καὶ ἂν
ποκρίθῃ. Ἰσως, μάλι-
στα, νὰ μὴν ὑπομνᾷσῃ
κάν πῶς, μὲ τὴν ἀπάντη-
σιν τοῦ ἔδωκε, ἔλεγε καὶ
ἀκακῶς, κατὰ διαφύμισ-
τὸν γιὰ τὸ ἀναμορφωτή-
ριον. Στὴ συνέθεσιν τοῦ νεαροῦ διαρ-
ρήκτη, ποὺ δὲν ἔχει, βέβαια, καθῆκει
νὰ ἐνδιατρίψῃ στὶς ἐννοίες καὶ στὶς
διαφορές τῶν σωφρονιστικῶν ὁρων
μεταξὺ τῶν ἀναμορφωτηρίων ση-
μαίνει, ἀπολύτως, φυλακὴ γιὰ ἂν
ἡλικίους. Καὶ ἡ φυλακὴ εἶναι, ὅπως
ἔχει ὁλος ὁ κόσμος, τὸ καλύτερον
σχολεῖο γιὰ τὸν ἀδύνατον κακοποιό,
ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ τελειοποιήσῃ στὴν
εὐδαιμονία του! Τὸ πὺν ἀπὸ καὶ πὺν
φυσικὸ, λοιπὸν, ἀπὸ τὸ ὅτι ἔμαθε κι'
ἐκείνους... γράμματὰ στὸ ἴδιο σχο-
λεῖο, ποὺ τὰ μάθαινε κι' οἱ ἄλλοι;
Στὴ φυλακὴ, ποὺ, ὅταν φιλοξενη-
τοῦ ἡλικίους, παίρνει τὴν ὀνομασίαν τοῦ
ἀναμορφωτηρίου!

Ἐδῶ, ὅμως, θρῖσκειται τὸ ζήτημα:
Ἄν πρέπει τὸ ἀναμορφωτήριο νὰ
μὴ διαφέρῃ ἀπὸ τὴ φυλακὴ παρὰ
μόνον ὡς πρὸς τὸ ὄνομα—καὶ ὡς
πρὸς τὴν ἡλικία τῶν τροφίμων του.
Καὶ νὰ μὴν παρουσιάσῃ καὶ κάποιας
ἄλλης, πολὺ οὐσιαστικότερες καὶ
πολὺ ἀπορραϊστικότερες διαφορές.

Ποιὲς ἐπιβάλλονται νὰ εἶναι οἱ δια-
φορές, τὸ ἀποκρίνεται ἡ ἴδια ἡ λέ-
ξις: Ἄλλοι πρῶτα εἶναι ὁ ἀσφα-
νισμός, καὶ ἄλλοι ὁ ἀναμορφωτισ-
μὸς ἀντλίκων, ποὺ πῆρε τὸν κακὸ
δρόμον. Στὴν πρώτη περιπτώσει, ἡ
πολιτεία δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν
κρατούμενον, γιὰ τὸ ἄτομον, ἀλλὰ γιὰ
τὴν κοινωνίαν, ποὺ ἐπιδιώκει νὰ τὴν
προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν κινδύνον αὐτοῦ
ἀτόμου. Ἐπιχειρεῖ νὰ τὸ ἀσφαρ-
νίσῃ, ὡστε νὰ μὴ ἐκταραχθῇ τὴν κοι-
νωνία στὸ μέλλον.

Στὴ δεύτερη, τὸ ἐνδιαφέρον τῆς
στρέφεται στὸ ἴδιο τὸ ἄτομον. Στὸ
πρόσωπο τοῦ νεαροῦ τροφίμου τοῦ
ἀναμορφωτηρίου, δὲ θέλει ἐκείνον
ποὺ ἀπελτεῖ τοὺς γύρω του, ἀλλὰ
ποὺ ἀπελτεῖται ἀπὸ τοὺς γύρω του.
Τὸν ἀπομονώνει ἀπὸ τὸν περιβάλλον
του, ὅχι γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, μὰ
γιὰ νὰ τὸν προστατέψῃ. Σκύβει
στοργικὰ κοντὰ του, γιὰ νὰ τὸν ἀ-

ποτοξινώσῃ ἀπὸ τὶς ὀλέθριες ἐπι-
δράσεις, ποὺ δέχτηκε ὁ ἀπλῶτος ἀ-
κόμη ψυχικός του κόσμος, γιὰ νὰ
τὸν ἐξυγιάνῃ ἡθικά, γιὰ νὰ τοῦ ἐ-
ξασφαλίσῃ, τὶς προϋποθέσεις, ὡστε
νὰ κερδίσῃ, ὅταν ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἀνα-
μορφωτήριο, μὲ τίμια καὶ νόμιμα
μέσα, τὸ καθημερινὸ ψωμί του.

Αὐτὰ... ὡς πρὸς τὴν θεωρίαν. Στὴν
πράξιν, ὅμως, τὰ ἀναμορφωτήρια ἀ-
ντλίκων ἐκτελοῦν τὸν ἐντελῶς ἀντλ-
στορφο προορισμό. Γιὰ τὰ κορίτσια,
ἀποτελοῦν ἕνα εἶδος ἀκαδημίας τοῦ
ἀνδραγαθίου ἐρωτός. Γιὰ τὰ ἀγόρια,
τὰ ἡμέτερα παινετιστήματα μὲ σχολές γιὰ
ὅλες τὶς εἰδικότητες: Ἄλλος τέλει-
ποιεῖται στὴν τέχνη τοῦ διαρρήκτη,
ἄλλος τοῦ πορτοφολᾶ, καθένας ὁ
ποὺ δείχνει προτίμησιν καὶ ταλέντον!

Δὲν ἐπιδικῶν, βέβαια, συνειδη-
τὰ τὰ ἀναμορφωτήρια τὸ κατατρο-
φικὸ αὐτὸ ἔργο. Μὰ τὸ ἔργο αὐτὸ
συντελεῖται, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς
προθέσεις ἐκείνων ποὺ διευθύνουν
τὰ ἀναμορφωτήρια, σὺν ἀμείσῃ συ-
νέπειαν τοῦ τρόπου τῆς
λειτουργίας τους.

Βασικὴ αἰτία τοῦ κα-
κοῦ εἶναι πῶς κλείνονται
στὸ ἴδιο ἱδρυμα νεαροὶ ἐ-
τομα, ποὺ δὲν ἔχουν κά-
ναι ὅλα τὶς ἴδιες προ-
δους στὸ δρόμον τῆς ἀμφο-
τίας. Ἄλλοι ἔχουν κά-
ναι κιάλας τὴν πρώτη ἀ-
ξιοποίησιν πρᾶξιν τοῦ.
Ἄλλοι δὲν τὴν ἔχουν κά-
ναι ἀκόμη, μὰ θρῖσκον-
ται στὶς παραμονές ποὺ
θὰ τὴν ἔκαναν. Καὶ ἄλ-
λοι, τέλος, εἶναι ἀγόρια
καὶ κορίτσια ἐντελῶς ἀ-
θῶα, ἐντελῶς ἀνυποψία-
στα, ποὺ τὰ κλείσανε στὸ
ἀναμορφωτήριο, γιὰ νὰ
τὰ ἀποκαρύνουν ἀπὸ ἕ-
ναν ἀλκοολικὸν πατέρα ἢ
ποὺ ἔχει ἐγὼ τὸ

ἀπὸ μιὰ μητέρα, ποὺ ἔχει ἐγὼ τὸ

πεζοδρόμιον.
Ὅλοι αὐτοὶ—παιδιὰ ἀπροστά-
τευτα, ποὺ τὰ πιάσανε ν' ἀπτεροῦν,
καὶ πρῶτα ἐμπνεῖται ἐξῆθοι, ποὺ
ἔχουν μὴσθ ὅτι ὅλα τὰ μυτικά
ὀποκισμοῦ, κοροϊσμοῦ ἀντίθετα
καὶ ἐσκαλισμένα πρῶτα ἀντλ-
ζοῦν μαζί, στὸ ἴδιο καζάνι, σπυνα-
στρέφονται ἀπὸ τὸ πρῶτον τὸ θρᾶ-
δον ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, μεταβίβουν ὅσα
δὲν εἶχαν προλάβῃ ἔξω νὰ μάθουν,
συμπληρώνουν ἀμείψῃ τὶς προάρες
γνώσεις τους, κολλᾷ ὁ ἕνας ἀπὸ
τὸν ἄλλον τὴν διαφθορά, σὺν μικρῷ
βίον μεταδοτικόν.

Ἔτσι, ὅταν θγοῦν ἀπὸ τὸ ἀνα-
μορφωτήριο, εἶναι ὅλοι ἐξοτρίτοι
ἀναμορφωμένοι, βέβαια, μὰ ἐντε-
λῶς διαφορετικὰ ἀπ' ὅσο φανταζόν-
τουσαν οἱ κομποπρᾶστοι ἄνθρωποι,
ποὺ θεοπίσανε τὸν θεωρητικὸν ὀρθόν.
τατο καὶ χρησιμώτατον θεσμὸν τῶν
ἀναμορφωτηρίων γιὰ ἀντλίκους...

Ἄν, τοῦλάχιστον, πλάγῃ στὴν ἐλα-
θερὴν ἐπίθεσιν, ποὺ δέχονται οἱ οχε-
τικὰ ἀξέχῃσῃτοι ἀντλικοί ἀπὸ τοὺς
πὺν ἐξοτρίτους ἀντλικοὺς ἡ
μεγαλύτερος τους τὸ ἀναμορφωτη-
ριον, ἀσκαθῇ καὶ τὸ ἱδρυμα μιᾶς
θετικῆς ἐπιδράσεως πρὸς τὸ καλόν, θὰ
μποροῦσαν οἱ διὰ ἀντίθετες ἐπιδρά-
σεις νὰ ἐξισορροπηθοῦν, κι' ἡ ἴσως
ἡ δεύτερη νὰ ὑπερίσχυθῃ.

Ὅποτε, ὅμως, αὐτὸ συμβαίνει. Ἄν-
τι γιὰ στοργή, τὸ ἱδρυμα ἐκδηλώνει
ἀμειλίκτη ἀσπιδότητα, ἀπέναντι
στοὺς νεαροὺς τροφίμους του. Κι'
ἀντὶ νὰ τοὺς καθοδηγῇ πρὸς τὸ καλόν,
τοὺς κατηγεῖ, σχολαστικὰ, στενὰ κι'
ἀδέξια. Μὲ ἀποτέλεσμα, τὰ παιδιὰ
αὐτὰ νὰ γίνονται ἀντρίκες, νὰ γί-
νονται ὀρκισμένοι ἐχθροὶ τῆς κοι-
νωνίας—ποὺ βλέπουν σὺν μικρῷ
γραφίᾳ τῆς τὸ ἀνάλγητον ἱδρυμα—
νὰ γίνονται πολὺ χειρότεροι ἀπ' ὅ-
σο ὄνταν ἂν δὲν ἀναμορφωνόντου-
σαν!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

—Ἐξω γρήγορα ἀπὸ τὸ βαρέλι τὰ γε-
ρια σου, Ζαχαρία!...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

4 ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΜΨΟΤΗΤΑ	ΣΕΛ. 4
Ὁ Λάμπρος Κονταντάρης, ὁ Ντίνος Ἡλιόπουλος, ὁ Δημήτρης Παπαμιχαήλ καὶ ὁ Στέφανος Στρατηγός.	
Η ΚΟΙΝΗ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΓΟΡΑ	» 10
Τὰ πρῶτα δῆματα μιᾶς εἰρηνικῆς ἐπαναστάσεως.	
ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΓΑΜΟΙ	» 12
Ἀπὸ τὸ κρυφὸ χαρτάκι ὡς τὸ συντροφικὸ λαχείο.	
Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΣΑΚΗ	» 13
100 ἐμβόλια δαμαλίδος σ' ἕνα παιδί 4 χρόνων!...	
ΤΑ «ΤΑΛΑΝΤΩΤΙΚΑ ΕΡΤΖΙΑΝΑ ΚΥΚΛΩΜΑΤΑ»	» 24
Προλαμβάνουν καὶ θεραπεύουν διάφορες ἀσθένειες.	
ΝΕΑ ΟΠΛΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΠΟΛΗΞΙΑΣ	» 26
Πῶς γίνεται σήμερα ἡ ἀκτινογραφία τῶν αἰμοφό- ρων ἀγγείων τοῦ ἐγκεφάλου.	
ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΕΣ ΣΤΑ ΞΕΝΑ	» 36
«Τοῖο Μορένο»—Γ. Καπερνάρος—«Τοῖο Γκρέκο».	
ΟΙ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΘΥΡΕΟΕΙΔΟΥΣ	» 36
Σὲ ποιὲς περιπτώσεις εἶναι ἀπαραίτητες.	
ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΠΙΔΗΜΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ	» 37
Ὁ κίνδυνος ἀπὸ τὰ διαπλανητικὰ ταξίδια.	
ΤΟ ΧΩΡΙΑΤΙΚΟ ΨΩΜΙ: ΦΑΡΜΑΚΟ ΤΗΣ ΑΝΑΙΜΙΑΣ!	» 37
Ἐπειδὴ περιέχει λίγο χῶμα...	
Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΑΙΜΑ	» 38
Ὁ μεγάλος Γάλλος τραγικός ἡθοποιός.	
ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΛΑΟΥΤΑΡΗ	» 40
Μιὰ μικροσκοπικὴ μεγάλῃ ποιμαντῶνα.	
ΣΟΥΛΗ ΣΑΜΠΑΧ	» 41
Ἡ τραγουδίστρια μιᾶς βραδυᾶς.	
ΤΑ «ΓΙΑΝΝΑΚΙΑ» ΤΟΥ ΒΟΛΑΝ	» 44
Πῶς ἐξετάζονται καὶ πῶς παίρνουν διπλώμα οἱ ὑπο- ψήφιοι σωφῆρ καὶ σωφερίνες τῆς Ἀθήνας.	
ΟΙ ΔΙΑΔΟΧΟΙ ΤΩΝ «TENTY» — ΜΠΟΥ'ΑΡΝ	» 54
Εἶναι οἱ «Μοντερνιστές», ποὺ βιάζονται νὰ παντρευ- τοῦν.	
ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ	» 58
Ἡ ἀνοιξὶ σὰ ντὲ-πὺες.—Συνδυασμοὶ φούστας καὶ καλζώνας.—Μονόχρωμα καὶ φανταζὶ σὰ ντὲ-πὺες.— Ἀνοιξιάντικες τριαντάφυλλα.—Κορσικίστικα σύνολα.— Ἀνοιξιάντικα ποντάμματα ἀγοριῶν κλπ.	
ΤΟ «ΣΧΕΔΙΟ ΑΠΟΛΛΩΝ» ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ	» 80
Τὰ δὲνα προβλήματα, ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ Ἀμε- ρικανοί.	

Ο Λάμπρος Κωνσταντάρης ήταν και πάλι ο πατέρας της Άλκης Βουγιουκλάκη στο τελευταίο της φιλμ «Η Λίζα και η Άλλη».

όποιος κατηγορήσει το σπίτι του θα πέσει να τον πλακώσει!...
— Ποιά η γνώμη σας για το καπέλλο;
— Έγώ δε φορώ ποτέ καπέλλο... Και τη γυναίκα όμως την προτιμώ χωρίς καπέλλο. Μ' αρέσει να βλέπω τα μαλλιά της ν' ανεμίζονται.
— Ποιό έρσικε πώς είναι το πιο αποτελεσματικό όπλο, που μπορεί να χρησιμοποιήσει ένας άντρας για να κατακτήσει μια γυναίκα;
— Τα όπλα πάνε με τις εποχές και τις ήλικίες. Άλλα όπλα χρησιμοποιεί ένας νέος 20 χρόνων, και άλλα ένας άντρας που έχει περάσει τα σαράντα.
— Άς μη ξεχνούμε πώς το Μπιζάνι το κατέλαβαν με εφόδους, ενώ στην εποχή μας η πιο αποτελεσματική μέθοδος είναι να κάνουμε ένα χαρμόνι από παλαιά και νέα όπλα και να τα χρησιμοποιούμε καταλλήλως.
— Τι καπνό φουμάρετε;
— Είμαι μανιώδης καπνιστής και προτιμώ το νούμερο 22.
Μά την ώρα, που μάς τα έλεγε αυτά ο Λάμπρος κρατούσε στο χέρι ένα τσιγάρο Σαντέ και είχε πάνω στην τουαλέτα του, στο καμαρίνι του το κόκκινο κουτί του.

ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

— Όπως πάντα, ο Ντίνος βρίσκει τον τρόπο να δώσει μια χιούμορ-ιστική χροιά στις απαντήσεις του. Έξω από το χιούμορ ο Ντίνος θα ήταν σαν ένα ψάρι έξω από το νερό.
— Τι προσέχετε σε μια γυναίκα, όταν την πρωτοβείτε;
— "Αν μ' έχη προσέξει εκείνη.
— Ποιές βρίσκετε πώς είναι οι πιο κομψές γυναίκες στην Ελλάδα και στον κόσμο;
— Δεν έχω ολοκληρώσει την περιήγησή μου σ' ολόκληρη την Ελλάδα και σ' όλο τον κόσμο κι έτσι δε μπορώ ν' αποφασίσω υπεύθυνα.
— Ποιόν τύπο γυναίκας προτιμάτε;

— Την κάλσα και το παπούτσι. Από εκεί καταλαβαίνω την κομψή γυναίκα. Όταν το παπούτσι της είναι άκομψο και άχαρο καταστρέφει κάθε εντύπωση. Έτσι και αν η γυναίκα αυτή φοράει το πιο πάνω ένα μοντελάκι του Ντιόρ. Πιστεύω πως το παπούτσι είναι εκείνο που δίνει άμεσα σ' έναν άντρα να καταλάβει αν η γυναίκα, που έχει μπροστά του ξέρει να ντύεται ή όχι.
— Έσείς, για τον έαυτό σας, ποιά ντύσιμο προτιμάτε;
— Νομίζω πως ήρθε πιά ο καιρός να προσανατολιστώ προς το σοφό ντύσιμο και τα... συννεφισμένα χρώματα.
— Ποιό πράγμα προσέχετε περισσότερο στο ντύσιμο σας;
— Το πουκάμισο και τη γραβάτα.
— Σας αρέσουν τα κοσμήματα;
— "Αν έλεγα όχι θα έπρεπε να με σκοτώσουν. Μή ξεχνάτε πως αυτή είναι η δουλειά μου και...

ΟΜΙΛΟΥΝ Ο Λ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΗΣ, Ο ΝΤ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ, Ο ΔΗΜ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

— Την καθαριότητα.
— Ποιά χρώματα προτιμάτε;
— Το μαύρο και το σιέλ.
— Σας αρέσουν τα κοσμήματα;
— Στη γυναίκα ναι. Στον άντρα όχι.
— Ποιά η γνώμη σας για το καπέλλο;
— Δε φορέω ποτέ.
— Ποιό έρσικε πώς είναι το πιο αποτελεσματικό όπλο προκειμένου να κατακτήσει ένας άντρας μια γυναίκα;
— Αυτό εξαρτάται από τη γυναίκα, που θα θελήσει να κατακτήσει. Νομίζω όμως πως αξία πρέπει να δοθεί κάθε άλλο παρά θα έλασταν την προσπάθειά του. Τα λόγια αυτά πάντως προέρχονται από θεωρία και όχι από πράξη, γιατί δεν έχω καμιά πείρα στον τομέα αυτό.
Μά ο Δημήτρης προσθέτει θυμάμενος ο ίδιος συμπέρασμα:

— Την καθαριότητα.
— Ποιά χρώματα προτιμάτε;
— Το μαύρο και το σιέλ.
— Σας αρέσουν τα κοσμήματα;
— Μόνο τα κειμήλια.
— Η γνώμη σας για το καπέλλο;
— Μ' αρέσει η ρεπούμπλικα, αλλά χαλάει τα μαλλιά, ιδίως όταν έχεις λίγα και τάχεις ρυτίσεις στις θέσεις τους, έτσι ώστε να παριστάνουν τα πολλά.
— Ποιό θεωρείτε το πιο αποτελεσματικό όπλο που ένας άντρας μπορεί να χρησιμοποιήσει, προκειμένου να κατακτήσει μια γυναίκα;
— Δύο είναι αυτά τα όπλα: Πρώτο: Να μην έχη αυτοκίνητο, έτσι ώστε να διαφέρει από τους άλλους. Δεύτερο: Να ενδιαφέρεται για άλλη γυναίκα.
— Τι καπνό φουμάρετε;
— Εδώ ο Ντίνος βρίσκει τον τρόπο να ξεφύγει, για να μη κάνει διαρκώς διαφήμιση στο τσιγάρο που προτιμά και μας λέει:
— Από τότε, που οι εφημερίδες γράφουν πως το τσιγάρο δαπνεί, έκοψα... τις εφημερίδες.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Αυτή την εποχή ο Δημήτρης ξεκουράζεται. Δεν παίζει στο θέατρο και τελείωσε το γυρίσμα δύο φιλμ, που προκειται να δοθούν σύντομα. Τον συναντήσαμε, λοιπόν, σ' ένα κομψό διαμέρισμα στο Κολωνάκι, όπου μας άποκάλεσε ότι σε δύο μήνες θα εγκατασταθεί στο νέο ιδιόκτητο πιά διαμέρισμά του, σε μια καινούργια πολυκατοικία της οδού Πλουτάρχου.
— Άς μη ξεφεύγουμε όμως από το θέμα μας και άς δοθεί απάντηση ο Δημήτρης στα διάφορα ερωτήματά μας:
— Τι προσέχετε σε μια γυναίκα μόλις την πρωτοβείτε;
— Η ερώτησή αυτή φαίνεται να ξεφινίζει τον συμπαθέστατο ζεν-πρεμιέ.

— Δε γυρίζω ποτέ να κυττάω μια γυναίκα, δηλώνει. Για να την προσέξω πρέπει να υπάρχει σοδαρός λόγος. Όταν όμως συμβεί αυτό βίωω L διαίτερη σημασία στην προσωπικότητά της και προσπαθώ ν' ανακαλύψω σ' αυτή κάτι ξεχωριστό. Μπορεί να είναι όμορφη ή όχι. Δεν θεωρώ απαραίτητη την όμορφη. Συζητώντας μαζί της για διάφορα θέματα και πράγματα θ' ανακαλύψω αν είναι ενδιαφέρον τύπος ή όχι.
— Ποιές θεωρείτε πώς είναι οι πιο κομψές γυναίκες στην Ελλάδα και στον κόσμο;
— Από τον καλλιτεχνικό κόσμο βρίσκω πως η πιο κομψή γυναίκα είναι η Μελίνα Μερκούρη. Για τις άλλες δε μπορώ να εκφέρω γνώμη γιατί δεν είμαι κοσμικός και δε συνηθίζω στα σαλόνια και στις δεξιώσεις. Έτσι δεν έχω την ευκαιρία να πλησιάσω τις κομψές Έλληνίδες, που δεν ανήκουν στον καλλιτεχνικό κόσμο. Γενικά για το ντύσιμο νομίζω πως δεν υπάρχει κανένας. Όποιαδήποτε γυναίκα μπορεί να ντύει καλά και κομψά, αρκεί να έχη γούστο. Η κομψότητά κατά τη γνώμη μου δεν έχει εθνικότητα. Ακόμα και στο Παρίσι υπάρχουν άκομψες γυναίκες.
— Ποιόν τύπο γυναίκας προτιμάτε;
— Τη γυναίκα εκείνη που κατορθώνει να μη με κάνει να πληξω κοντά της. Ανεξάρτητα αν είναι όμορφη ή άσχημη.
— Ποιά η γνώμη σας για το μακιγιάζ;
— Μ' αρέσει το μακιγιάζ στη γυναίκα. Υπάρχουν όμως γυναίκες, που δεν τους πάει το άσπιμο και άλλες πάλι, που τους τονίζει την προσωπικότητά και την όμορφη. Βρίσκω πως το μακιγιάζ κολακεύει ωρισμένους μόνο τύπους γυναικών. Γι' αυτό πρέπει μια γυναίκα να φροντίζει ν' ανακαλύψει σε ποιά κατηγορία ανήκει, πριν αποφασίσει να μακιγιάρει. Άς κυταχτεί προσεκτικά στον κτήρεφτή της. Αυτός θα της πη ότι δηλαδή.
— Τι προσέχετε ιδιαίτερος στο ντύσιμο μιας γυναίκας;
— Το σύνολο. Μ' αρέσει η γυναίκα που ξέρει να ντύεται απλά και με γούστο. Δε μ' αρέσει το φανταχτερό ντύσιμο.
— Για τον έαυτό σας ποιά ντύσιμο προτιμάτε;
— Το σπορ.
— Τι προσέχετε περισσότερο στο ντύσιμό σας;

για την γυναίκα

ΚΑΙ

την κομψότητα

ΚΑΙ Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

— Βρίσκω άλλωστε πως δε χρειάζεται πείρα στην υπόθεσή αυτή. Την άποκά κανείς εκείνη τη στιγμή.
— Τι καπνό φουμάρετε;
— Άσπιο. Κάτι παραπάνω από ένα πακέτο την ημέρα. Καπνίζω προ πάντων όταν δουλεύω. Στο γύρισμα, στην πρόβα, στο διάθεσμά.
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ
Συναντήσαμε το Στέφανο στο καμαρίνι της γυναίκας του, στο θέατρο «Μπουρνελ», λίγο πριν αναχωρήσει μόνος του για ένα ταξίδι, που συνδυάζει τη δουλειά με την αναψυχή. Η Γκέλυ Μαυροπούλου είχε το θράδυ εκείνο επίσημο πρεμιέρα και ο Στέφανος, που παραμένει πάντα ο πιο φανατικός θαυμαστής της γυναίκας του, της είχε φέρει στο καμαρίνι μια κομψή μικρή ανδρόδεση.
— Τι προσέχετε σε μια γυναίκα, μόλις την πρωτοβείτε; τον ρωτούμε.
— Έκείνος γυρίζει, κυττάει τη Γκέλυ, χαμογελά και ξεφεύγει το σκόπελο απαντώντας:
— "Αν είναι αυτή, που φαίνεται.
— Ποιές βρίσκετε πώς είναι οι πιο κομψές γυναίκες στην Ελλάδα και στον κόσμο;
— Υπάρχουν πάρα πολλές κομψές γυναίκες στην πατρίδα μας. Τις συναντάς στο δρόμο, στο θέατρο, στα κέντρα, μα δεν τις γνωρίζω. Το

Ο Δημήτρης Παπαμιχαήλ έχει για παρτενέρ τη Ντανιέλ Λοντέν (κόρη του Τζών Λοντέν, ποιητή σύζυγο της Χένρι Λαμαρ) στο φιλμ «Μην ξεραίνεσαι το Σάββατο». Πρόκειται για μια πρωτότυπη αστυνομική-αποθνήσκουσα κομεντί, που σκηνοθέτησε ο Βασίλης Γεωργιάδης για την «Κρόνος-Φίλμ», βάσει ενός σενάριου του Ριχαρνά-Προκεντέν.

— Βρίσκω άλλωστε πως δε χρειάζεται πείρα στην υπόθεσή αυτή. Την άποκά κανείς εκείνη τη στιγμή.
— Τι καπνό φουμάρετε;
— Άσπιο. Κάτι παραπάνω από ένα πακέτο την ημέρα. Καπνίζω προ πάντων όταν δουλεύω. Στο γύρισμα, στην πρόβα, στο διάθεσμά.
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ
Συναντήσαμε το Στέφανο στο καμαρίνι της γυναίκας του, στο θέατρο «Μπουρνελ», λίγο πριν αναχωρήσει μόνος του για ένα ταξίδι, που συνδυάζει τη δουλειά με την αναψυχή. Η Γκέλυ Μαυροπούλου είχε το θράδυ εκείνο επίσημο πρεμιέρα και ο Στέφανος, που παραμένει πάντα ο πιο φανατικός θαυμαστής της γυναίκας του, της είχε φέρει στο καμαρίνι μια κομψή μικρή ανδρόδεση.
— Τι προσέχετε σε μια γυναίκα, μόλις την πρωτοβείτε; τον ρωτούμε.
— Έκείνος γυρίζει, κυττάει τη Γκέλυ, χαμογελά και ξεφεύγει το σκόπελο απαντώντας:
— "Αν είναι αυτή, που φαίνεται.
— Ποιές βρίσκετε πώς είναι οι πιο κομψές γυναίκες στην Ελλάδα και στον κόσμο;
— Υπάρχουν πάρα πολλές κομψές γυναίκες στην πατρίδα μας. Τις συναντάς στο δρόμο, στο θέατρο, στα κέντρα, μα δεν τις γνωρίζω. Το

μόνο, που μπορώ να πω είναι πως οι γυναίκες του κύκλου μου, του θεάτρου και του κινηματογράφου δηλαδή, δε φροντίζουν αρκετά για το ντύσιμό τους. Όσο για τις ξένες, δεν είμαι εγώ εκείνος, που μπορεί να εκφέρω υπεύθυνη γνώμη, γιατί τις ξέρω μόνο από τις εφημερίδες και τα περιοδικά, που μιλούν για την κομψότητά και το καλό τους γούστο.
— Ποιόν τύπο γυναίκας προτιμάτε;
— Εκείνον, που ξεχειλίζει από θηλυκότητα.
— Ποιά η γνώμη σας για το μακιγιάζ;
— Δεν πρέπει να είναι ένα απλό πασάλεμμα του προσώπου. Έχει κι' αυτό τις άρες του, τους νόμους του και την εποχή του. Άλλοιμονο στη γυναίκα, που δεν το καταλαβαίνει αυτό. Υπάρχει ωρισμένο μακιγιάζ, για ένα ωρισμένο πρόσωπο, για μια ωρισμένη ώρα και για ένα ωρισμένο ντύσιμο. "Αν δεν το καταλάβει αυτό μια γυναίκα, τότε το μακιγιάζ στα χέρια της γίνεται επικίνδυνο για την όμορφη της.
— Τι προσέχετε στο ντύσιμο μιας γυναίκας;
— "Αν της προσέξει η την μείων και γιατί;
— Έσείς ποιά ντύσιμο προτιμάτε;
— Το πρωινό.
— Ποιά πράγμα προσέχετε περισσότερο στο ντύσιμό σας;
— Φροντίζω πάντα να υπάρχει ομοιογένεια.
— Ποιά χρώμα προτιμάτε;
— Το γκρι.
— Ποιά συνδυασμό;
— Το γκρι-μαύρο.
— Σας αρέσουν τα κοσμήματα;
— Ναι, όταν δε γίνεται κατάχρησι.
— Ποιά η γνώμη σας για το καπέλλο.
— Πολύ όρατο, όταν ξέρη κανείς να το φορή.
— Προκειμένου να κατακτήσει ένας άντρας μια γυναίκα, ποιά βρίσκετε πως είναι το πιο αποτελεσματικό όπλο;
— "Η ικανότης ν' αντιληφθεί με ποιά γυναίκα έχει να κάνει. Τα όπλα όλα είναι ζήτημα τακτικής.
— Τι καπνό φουμάρετε;
— Προτιμώ τα έλαφρα τσιγάρα. Για τη μάρκα θα έπρεπε ν' αμειφθώ, για να την αποκαλύψω.

Τέσσερις διαφορετικοί τύποι ανδρών: Ο άντρας με την πείρα της ζωής, ο χιούμορ-ιστής, ο ζεν-πρεμιέ με την καλή καρδιά και ο «κόλλητος» άντρας (της σκηνης και της δόξης), σ'ας μιλήσαν κυρίες μου και σ'ας αποκάλεσαν τι πρέπει να προσέχετε, τι να κάνετε και τι ν' αποφεύγετε αν θέλετε να κινήσετε το ενδιαφέρον τους.
Κι' έσείς όμως, κύριοι, έχετε πολλά να διδαχθείτε, αν διαβάσετε προσεκτικά τις γραμμές αυτές και ακολουθήσετε τις συμβουλές, που σ'ας δίνουν τα τέσσερα αστέρια με τις σφαιρικές θαυμάστριες, οι οποίες έδωσαν δεν πρέπει ν' αποδοθούν αποκλειστικά στο ταλέντο τους.

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Ο Στέφανος Στρατηγός ήταν δεκαεπτάχρονος με τη νέα σκέψη του ελληνικού κινηματογράφου Ζωή Λάσκαρη στην κομωδία «Ο Α-ντίβας».

Ο Ντίνος Ηλιόπουλος «Δεσφίδας».

«Είμαι η Κα Μαρία Μουσουλίνι...»

Ο γυιός του δικτάτορος και η αδελφή της στάρ

Έντεκα χιλιάδες λευκά γαυράλλα από τη Ριβιέρα... Έξη χιλιάδες καλεσμένοι και... ακάλεστοι... Μία δωδεκάδα τουλάχιστον, πρώην ύπουροι... Τέσσερις δωδεκάδες διάσημοι ήθοιοι και καλλιτέχνες...

Ο Ρομάνο Μουσουλίνι— γυιός του δικτάτορος— και η Μαρία Σικολόνε—αδελφή της Σοφίας Λόρεν— ετέλεσαν τους γάμους των.

Ο γαμπρός λιποθύμησε την ώρα της τελετής— από το συνωστισμό— και ακόμα δεν μπόρεσε να βγει τη φόρμα του, ενώ συνεχίζει το γαμήλιο ταξίδι του.

Η σύζυγός του, η κυρία Μαρία Μουσουλίνι, είναι σε καλύτερη κατάσταση, παρά το συνωστισμό... Μήπως το όνειρο κάθε γυναίκας δεν είναι να παντρευτεί τον άντρα που αγαπάει;

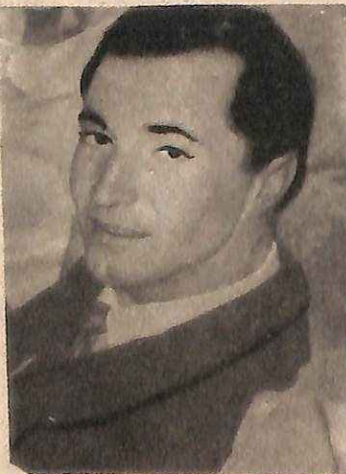
«Προτιμώ την άρενα...».

Είμαι πιά ήσυχος μέσα στην άρενα, αντιμετώπιζοντας τον άγριο, άγριο ταύρο, παρά στην καθημερινή μου ζωή, εξομολογείτο σε φίλους του ο διάσημος Ισπανός ταυρομαχός Μιγκουέλ Ντομινγκουίν.

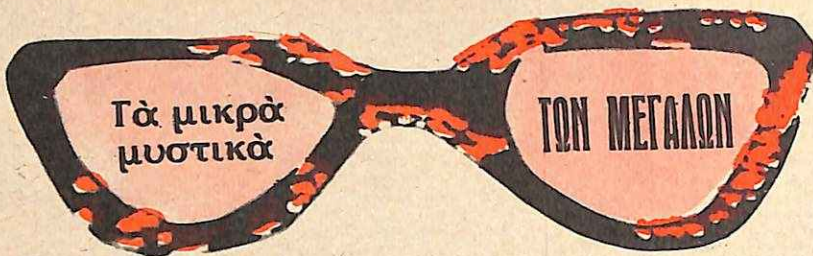
Ο άρενωπός και τόσο έλκυστικός Ισπανός γόνος, όταν παντρεύτηκε την Ιταλίδα στάρ Λουτσία Μποσέ, νόμισε πως θα μπορούσε πιά να ήσυχασε και κυρίως ν' απελευθερωθεί από το τυραννικό πάθος της Άβα Γκάρντνερ.

Για κάμποσο διάστημα ήσυχασε πραγματικά, βρίσκοντας δίπλα στη γλυκιά και αισθαντική Λουτσία όλη τη σιτοργή και τη γαλήνη που τόσο είχε ανάγκη.

Άλλα η Άβα— στο λιοντρί του

Λουί Ντομινικίνι: «Η Άβα Γκάρντνερ είναι στη Μασβρίτη»

(Τὸ Διεθνὲς κούς-κούς)

Ερωτικού της πάθους— ξαναγύρισε—αλλοίμονον...—δριμύτερη και τον κυνηγάει με όλη τη μαεστρία της όμορφης γυναίκας...

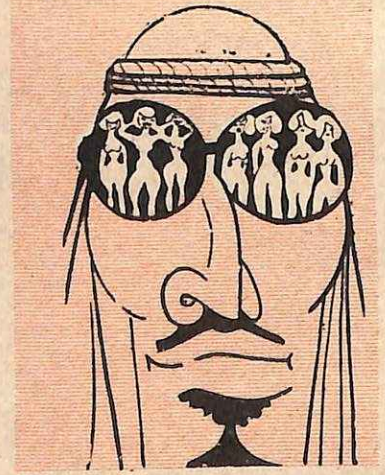
Και ο άμοιρος Μιγκουέλ ξηγάναμεσα στη ξαφνική μελαγχολία της Λουτσία και στα ερωτικά πυροτεχνήματα της Άβα...

Ευτυχώς που υπάρχουν και οι άγριοι ταύροι!...

Πυρετός στο χαρέμι...

Ο Όιμπν Σαούντ έγινε έξω φρενών... Με νευρικές κινήσεις ο βασιλεύς της Σαουδικής Αραβίας τσαλάκωσε την έκθεση του άρχιενούχου του, που μόλις είχε λάβει στα νησιά των Καναριών, όπου ξεκουράζεται, γυροζώντας απ' τις Ήνωμένες Πολιτείες.

Ένα περίεργο φαινόμενο σημείωσε επειγόντως στην έκθεσή του ο πιο έμπιστος άνθρωπος του βασιλείου του: Ένας δομητικός άερας ερωτισμού, άρχισε αποτόμως να πνέει στο χαρέμι του. Οι πανέμορφες και παχουλές—οι θρόνι γιά την Ανατολή είναι ταυτόσημοι— γυναίκες του χαρεμιού άρχισαν ξαφνικά να δείχνουν σημεία ε-

Όιμπν Σαούντ: «Τι συμβαίνει στο χαρέμι μου;»

ρωτικής εξέφρασης, που τίποτα δεν μπορούσε να εξηγήσει...

Οι γιατροί του χαρεμιού έσπευσαν να εξετάσουν από κοντά το περίεργο φαινόμενο που έθετε σε κίνδυνο την πειθαρχία και την έσωτερική λειτουργία του χαρεμιού...

Και η διάγνωση τους ήθελε αποκρυπτική: Η εβρουάτη χορήσι—ένος καινούργιου αρώματος, προκάλεσε τον άνατάραχο αυτό ερωτισμό, τον τόσο επικίνδυνο γιά την έσωτερική ισορροπία του βασιλείου της Σαουδικής Αραβίας.

Άμέσως, βέβαια, άπαγορεύτηκε η χρήση του... έπαναστατικού αυτού αρώματος, ώστε βάσιμα να έλπίζεται ότι γρήγορα ή τάξη θα επανέλθει στο βασιλικό χαρέμι.

Άλλα ο Όιμπν Σαούντ δεν μπορεί να ήσυχάσει... Σκέπτεται ν' άφίση τον παράδεισο των Καναρι-

ων, γιά να έπιστρέψει άμέσως στο βασίλειό του που άσφαλώς έχει άμεση ανάγκη της παρουσίας του...

Η Τζούλιετ, ο έρωτας και η τέχνη

Τὸ λευκό μαγικό της έλαμψε κά-

Τζούλιετ Πρόντ: «Ο Σινάτρα κι' εγώ...»

τω από τους προβολείς, καλύπτοντας, αλλά και άποκαλύπτοντας ένα υπέροχο σώμα... Τά ξαγροκόκινα μαλλιά της άνέμιζαν στον τεχνητό άνεμο... Με φωνή λίγο θααχνή, αλλά με πολύ άισθημα τραγουδούσε το τελευταίο σουξέ: «Έχω την άγάπη μου γιά τζεστασιά»...

Η Τζούλιετ Πρόντ, μόλις τελείωσε το γύρισμα της σκηνής, έτρεξε στο καμαρίνι της...

Γιατί η πρώτη άραβωνιστικά του Φράνκ Σινάτρα, μόλις γύρισε στο Χόλλυγουντ, άρχισε το γύρισμα ένος καινούργιου φιλμ, έστοι κι' άν δεν έχη πιά την άγάτη της, γιά τζεστασιά...

Οι κακές γλώσσες του Χόλλυγουντ—άλλά και μερικές απ' τις καλές— διαδίδουν ότι όλη η ιστορία των άραβώνων της Τζούλιετ με τον Φράνκ, ήταν ένα πελώριο διαφημιστικό κόλπο. Έκείνη διαμαρτύρεται με χάρη, άν όχι με απόλυτη πειστικότητα: «Ο Φράνκ ήθελε ν' άφισω τον κινηματογράφο και το χορό... Όμοιογώ, μ' όλη την άγάτη που τού έχω, πως μού ήταν άδύνατο... Άργότερα, πολύ άργότερα ίσως παντρευτώ, αλλά γιά την ώρα, ο γάμος θα κατέστρεφε την καριέρα μου... Άνάμεσα στον έρωτα και στην τέχνη, διάλεξα την τέχνη...».

Πόσο σε καταλαβαίνουμε Τζούλιετ!... Όταν μάλιστα μετά την «επιτέλεια» των άραβώνων με τον Σινάτρα, η προβολή σου είναι διεθνής και οι προστάσεις από παραγωγούς και σκηνοθέτες, πολλές και περίφημες...

Άλλά ο «θυσιασθείς» Φράνκ σιωπά...

Γιατί ο Φράνκ Σινάτρα δεν είναι ένας τυχαίος ήθοιοός. Είναι μια φυσιογνωμία του Χόλλυγουντ

Γκρέϊς: «Τὸ μυστικό μου...»

και προσωπικός φίλος του προέδρου Κέννεντυ... Και είναι και κάτι παραπάνω: Ένας τέντλεμαν...

Όσο γιά τη Τζούλιετ, ένα είναι βέβαιο: Θα συνδυάσει το ταχύτερο τον έρωτα με την τέχνη.

Περί αυτού δεν χωράει άμφιβολία... Ήδη κάποιο μυστικό άρχίζει να κυκλοφορή από αυτή σε αυτή...

Η Γκρέϊς και τὰ παιδιά

Τὸ καινούργιο μυστικό της Γκρέϊς—πρώην Κέλλη και τώρα πριγκηπισσας του Μονακό— είναι ένα και μοναδικό: Μετά την Καρολίνα και τον Άλβέρτο περιμένει και ένα τρίτο παιδί!...

Η Γκρέϊς άνήκει, άλλωστε σε πάλιη Ίρλανδική οικογένεια, και οι Ίρλανδικές οικογένειες της Άμερικής είναι περίφημες γιά τη... γονιμότητά τους.

Και η γονιτευτική πριγκηπισσα του Μονακό δεν κρύβει άλλωστε τί- τί θέλει παιδιά, πολλά παιδιά.

Όποσδήποτε τὸ μυστικό του ζεύγους του Μονακό εξακολουθεί να είναι μυστικό, δηλαδή χαμιά επίσημη άνακοίνωση δεν έπιβεβαιώσε το γεγονός. Άλλά τὸ ερευνητικό και πολυτελές «περί τὰ ταιαυτά» ματι και αυτή των γυναικών των σαλονιών του Μονακό, περιμένει γιά τὸ τέλος του προσεχούς εξαμήνου τὸ ευτυχές γεγονός!...

Ο έφιλον μί.

ΟΟ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΣΤΟΝ ΥΠΝΟ

«Τώρα, παιδιά, πριν άρχίσουμε τὸ έπόμενο μάθημα, θέλω να κοιμηθήτε», λέει ο δάσκαλος. Χαμηλώνει πράγματι τὰ φώτα, μεταχειρίζεται μιά μέθοδο ομαδικού ύπνου, αλλά μ' άφου βεβαιωθεί πως κοιμούνται ήσυχα οι μαθητές του, άρχίζει την παράδοσι. Η μέθοδος αυτή, όσο κι' άν φαίνεται παράξενη, θα είναι ίσως συνθησισμένη στα σχολεία του μέλλοντος, σαν άποτέλεσμα των έρευνών του Ράσου καθηγητού Συνάγτος. Ο έπιστημων αυτός μελέτησε επί 26 χρόνια, τις αντιδράσεις του άνθρωπίνου έγκεφάλου στις έξωτετικές επιδράσεις κατά τον ύπνο.

Βρήκε, λοιπόν, ότι η μνήμη των κοιμισμένων παιδιών μπορεί να έγνοχητή πολύ με την ύποβλη, ώστε να μθαίνουν καλύτερα όσα τους λέει ο δάσκαλος στον ύπνο τους. Η «ύπνοπαίδεια», όπως ονομάστηκε ο νέος αυτός τρόπος διδασκαλίας, κουργάει λιγότερο τον έγκέφαλο, έπιτρέπει δε να χρησιμοποιούνται γιά τη μόρφωση τὸν άτόμου οι «χαμένες» ώρες τὸν ύπνου.

ΚΑΘΙΣΜΕΝΗ κάτω από τὰ μεγάλα πλατάνια, η πεντάμορφη βοσκοπούλα τὸν «Ελίκωνα», όνειροποιούσε. Τα μεγάλα της μάτια έλαμπαν κι' ένα γλυκό χαμόγελο άνάδενε στα ροδινά της χείλη. Τὸ κοπάδι της έβασκε μακριά. Ήταν προῖ άόλη και μιά γαλαζία, άραιή ομίχλη ταξίδευε πάνω από τις πανύψηλες βουνόκορφες. Η έρημία ήταν άπείρανη. Ούτε σκιά ανθρώπινη δε φαινόταν πουθενά. Η Χαίδω Ραζή άναστήλασε κι' άνασκήωθηκε. Όμως την ίδια στιγμή, μιά γυναίκα ξεπροβάλε πίσω από τὰ δέντρα. Στα χέρια της κρατούσε μιά πι- στόλα.

—Μείνε εκεί που βρίσκεσαι, της φώναξε προ- τείνοντας τὸ όπλο. Άν κινήσης, θά σε σκοτώσω...

Η Χαίδω στάθηκε άφρισμένη. Στάθηκε κυ- τάζοντας την άγνωστη κι' άναρωτώντας τὸν έαυ- τὸ της σε τί την είχε βλάψει ώσε να θέλη να τη σκοτώσει. Κι' όπως την παρατηρούσε γιά να θυμη- τη άν την είχε καναδή, όπως η άνταύγεια τὸν η- λίου έπαιζε στο πρόσωπό της, πρόσθε πως ήταν μιά πολύ όμορφη άγχορούλα. Τα μαλλιά της, πλούσια κι' ολόκοντα, πλάσσαναν τὸ φηλό της με- τοπο. Και τὸ στήθος της, καθώς άνεδοκατέβαινε λαχανισμένο σκεδόν, πρόδιδε την τρικυμία που έκρυβε μέσα της. Η άγνωστη ήταν νέα. Ήταν ω- ραία. Τη μισούσε όμως κι' ήθελε τὸ θάνατό της. Γιατί; Ποιά άπελπισμένη σκέψη την έφερε εκεί πά- νω; Και πως συνέβη νάρθη, την ώρα ακριβώς που περίμενε κάποιον άλλον; Μήπως ήταν τρελλή;

—Λοιπόν; ρώτησε άφηνικά η Χαίδω. Γιατί θες να με σκοτώσεις; Τί σου έκανα;

Η άγνωστη χαμογέλασε παράενα.

—Γιά να με καταλάβεις, πρέπει να σου διηγηθώ μιά ιστορία, άποκρίθηκε. Θες να την άκούσης;

—Άν μπορώ, άς κάνω κι' άλλωτίως, άπάντη- σε. Έσύ κρατά την πιστόλα. Μίλα λοιπόν...

Η άγνωστη έμεινε συλλογισμένη κάμποσες στιγ- μές, σά να σκεφτόταν κάτι μακρινό. Κάτι που τη βασάνιζε και την τυραννούσε. Άπότομα όμως, με φωνή γρήγορη, άρχισε:

—Υπήρχε σά μέρη μας μιά κοπέλλα από σπίτι καλό. Σπίτι νοικοκυραίων, που όλοι τὸ σέβονταν κι' όλοι τὸ τιμούσαν.

—Μιά στιγμή. Άπό πού είσαι;

—Τί σημασία έχει; Είμαι από τὰ μέρη της Λο- κρίδας ή από κάπου εκεί κοντά. Λοιπόν, η νέα πού σόυλεγα ήταν όμορφη. Όμορφη και μοναχοκό- ρη. Έγώ την ήξερα καλά, γιάτί ήμασταν φίλε- νάδες. Μόυλεγε όλα της τὰ μυστικά κι' όλα όσα είχε σά τὸν της. Κάποτε η νέα αυτή άγάπησε ε- να παλληκάρη. Ήταν ο γυιός ένος πλούσιου άρ- χιστάλκαρα, αλλά δεν ήταν απ' τὰ μέρη τὰ δικά μας. Είχε έρρει, παρασκήσι, στη Λοκρίδα κι' έφυγε να βρεθεί σε κάποιο πανηγύρι τὸν χωριού. Έκει

Είδωμία στα βουνά και στα λαγκάδια

— Γιατί θες να με σκοτώσεις; ρώτησε ξαφνικά η Χαίδω την άγνωστη.

Η άγνωστη τὸν Ελίκωνα

γνωρίστηκε με τη Δάφνη.

—Δάφνη την έλεγαν τὴ φιλενάδα σου;

—Ναι, έτσι την έλεγαν. Άπό τὴ στιγμή εκεί- νη, τὸ τοεγικόπολο ξετρελάθηκε μαζί της. Κι' έμεινε σά χωριό μιά δακρυερή βρομάδα. Είχε στή- σει τὸ καρτέρι του έκω από τὸ σπίτι της, περιμέ- νοντας την κατάλληλη στιγμή γιά να της μιλήσει. Και τὴ βρήκε. Μιά μέρα η Δάφνη γύρισε ολόμο- νη από τὴ στάση τὸν πατέρα της. Ήταν άνοιξι κι' όλα γελούνανε γύρω της. Άνθιζαν τὰ λουλού- δια και τὸ ελαφρό δερμάκι, μυρωμένο, της χά- λυνε τὸ πρόσωπο. Κρατώντας μιάν άγκυλιά λου- λουδιά, καθήκονε τραγουδώντας άμέριμνα. Σα- φνικά, τὸ τοεγικόπολο βήκαε μπροστά της. Τὸν είδε εκείνη και κοκκίνισε γιάτί τὸν είχε προσέ- λει πως την παρακολουθούσε. Τὸν είχε δὴ πολλές φορές να κυττάει τὰ παραθύρια της και να της χαμογέλει.

—Και τί έγινε; ρώτησε μ' έδιαφέρον η Χαί- δω. Τί έκανε η Δάφνη, όταν τὸν είδε μπροστά της;

—Η άγνωστη κοίμησε τὸ κεφάλι της.

—Δεν καταλαβαίνεις τί έγινε παρακάτω; ελπε άναστενάζοντας. Ή άπονήρευτη κόρη άγάπησε τὸν ένο και σε λίγες μέρες στην ψυχή και στή σκέψη της, δὴν έπήρε τίποτ' άλλο από τὴ μορφή του και τὰ λόγια του. Λίγο άργότερα πέθανε γι' αυτόν και τὸν ά θυσίασε όλα. Και τὰ νεάτα της και τὰ γυνικά της.

—Και την τιμή της;

—Κι' αυτήν!

Οι δύο γυναίκες σώπασαν και κυττάχτηκαν σά μάνα πολλή ώρα. Κυττάχτηκαν έτσι, σά ναβελαν να μετρήσουν με τὸ βλέμμα Κι' άσφαι η άγνω- στη συνέχισε με ύποκοψη σκεδόν φωνή:

—Τὰ βούλασε όλα η φιλενάδα μου. Δέ λυτήθηκε γιά τίποτα, μ' ένοιωσε άδύνατο πόνιο, σαν την πληροφόρησαν ότι, αυτός πού λένε, άγαπούσε άλλην. Την έπιασε τρέλλε. Σκέφτηκε τότε να σκο- τώσει, να σκοτώσει εκείνον, να σκοτώσει την αντί- ζήλο της. Άν ήσωνα έσύ στή θέσι μου, τί θα, κανες;

—Μιά στιγμή. Πρίν άπαντήσω, θέλω να σε ρω- τήσω κι' εγώ κάτι. Ποιά είναι εκείνη πού λές;

—Εγώ!

—Και κείνος;

—Ο Ρίζος. Λιάτσης, ο άγαπημένος σου κι' ο γυιός τὸν άφεντικό σου!

Την ίδια στιγμή οι δύο γυναίκες βρεθήκανε η μία δίπλα στην άλλη, μ' άφριεμένες μορφές κι'

άστραφτερὰ μάτια. Δέ μιλούσε ώστόσο ούτε αυτή, ούτε εκείνη. Τὰ βλέμματα της μιανής, μ' έπιμονή, καρφομένα σά βλέμματα της άλλης, σκετιναι σαν τὸ μισος πού άνατηδούσε γιγαντιώμενο από τις πληγωμένες καρδιές τους, έμοιαζαν σά θανατερὰ μαχαίρια έτοιμα να σπαράξουν τις παραγμένες ψυχές τους. Η άγνωστη έτρεμε από θυμό. Η Χα- ίδω περίμενε άφοψη, άλλ' όμως δεν κινήθηκε καμ- μιά τους. Έμειναν έτσι κάμποσες στιγμές, σά βρε- θεία σιωπή, πού άνάμεσα της θα μπορούσε κανείς να διακρίνη ολόκληρα τὸς χτύπους τὸς καρδιών πού χοροπηδούσαν σά να έπρόκειτο να ξεριζωθού- νε. Έπειτα άκούστηκε μιά άναρρή φωνή, ένας σπαρτακτικός στεναγμός.

—Α, αυτό ήταν! Άφρασε σά μέσα σ' ένα λυγ- μό η Χαίδω. Γι' αυτό τὸν περιμένα και δεν έρχο- ναι. Γι' αυτό!

Χαμήλωσε τὸ κεφάλι, ίσως γιά ν' αμύ φανή ένα δάκρυ πού της έφερε ο δυνατός πόνος ως τις ά- κροθεφάρδες της και σπαράσθηκε σε μιά πέτρα- πιασε από τὴ μέση και με φίλησε και μούσε πως έγινε άραία. Έγώ τὸν άφισα να με φίληση γιάτί γιά να πὸν την αλήθεια, ήθελα να μ' άγαπησά ο Ρίζος. Τὸν έθλεπα πάντα σά Θεό. Έτσι, τὸν τα έβάκα όλα, άφου μού όρκίστηκε πως θά με κάνη γυναίκα τὸν άπαι.

—Και τὸ κοπάδι πού βόσκεις τίνος είναι;

—Τὸν Λάμπρου Λάπη. Τὸν πατέρα τὸν Ρίζου. Μ' ήρε από μικρή σιμά τὸν καί μ' άγάπησε. Κι' εγώ τὸν έχω σαν πατέρα. Ο Ρίζος η' άγαπούσε σαν άδελφ. Όμως τώρα τελευταία, έρχόταν συ- χνά και μ' άνταμώνε έδώ πάνω. Έγώ δεν κατά- λαβα στην άρχη τίποτα. Υστερα μιά μέρα μ' έ- πιασε από τὴ μέση και με φίλησε και μούσε πως έγινε άραία. Έγώ τὸν άφισα να με φίληση γιάτί γιά να πὸν την αλήθεια, ήθελα να μ' άγαπησά ο Ρίζος. Τὸν έθλεπα πάντα σά Θεό. Έτσι, τὸν τα έβάκα όλα, άφου μού όρκίστηκε πως θά με κάνη γυναίκα τὸν άπαι.

—Και τί έγινε; ρώτησε μ' έδιαφέρον η Χαί- δω. Τί έκανε η Δάφνη, όταν τὸν είδε μπροστά της;

—Η άγνωστη κοίμησε τὸ κεφάλι της.

—Δεν καταλαβαίνεις τί έγινε παρακάτω; ελπε άναστενάζοντας. Ή άπονήρευτη κόρη άγάπησε τὸν ένο και σε λίγες μέρες στην ψυχή και στή σκέψη της, δὴν έπήρε τίποτ' άλλο από τὴ μορφή του και τὰ λόγια του. Λίγο άργότερα πέθανε γι' αυτόν και τὸν ά θυσίασε όλα. Και τὰ νεάτα της και τὰ γυνικά της.

—Και την τιμή της;

—Κι' αυτήν!

Οι δύο γυναίκες σώπασαν και κυττάχτηκαν σά μάνα πολλή ώρα. Κυττάχτηκαν έτσι, σά ναβελαν να μετρήσουν με τὸ βλέμμα Κι' άσφαι η άγνω- στη συνέχισε με ύποκοψη σκεδόν φωνή:

—Τὰ βούλασε όλα η φιλενάδα μου. Δέ λυτήθηκε γιά τίποτα, μ' ένοιωσε άδύνατο πόνιο, σαν την πληροφόρησαν ότι, αυτός πού λένε, άγαπούσε άλλην. Την έπιασε τρέλλε. Σκέφτηκε τότε να σκο- τώσει, να σκοτώσει εκείνον, να σκοτώσει την αντί- ζήλο της. Άν ήσωνα έσύ στή θέσι μου, τί θα, κανες;

—Μιά στιγμή. Πρίν άπαντήσω, θέλω να σε ρω- τήσω κι' εγώ κάτι. Ποιά είναι εκείνη πού λές;

—Εγώ!

—Και κείνος;

—Ο Ρίζος. Λιάτσης, ο άγαπημένος σου κι' ο γυιός τὸν άφεντικό σου!

Την ίδια στιγμή οι δύο γυναίκες βρεθήκανε η μία δίπλα στην άλλη, μ' άφριεμένες μορφές κι'

ώλης και την έσφιξε πάνω της σά μιά άγαπημένη της άδελφή.

—Συγχώρεσέ με, Δάφνη! της είπε. Συγχώρεσέ με γιά τὸ κακό πού σου έκανα. Όμως όρκίζομαι σά Θεό πού μ' άκούει, πως δεν έφταιγα εγώ. Δεν ήξερα τίποτα γιά σένα. Ούτε μού άνέφερε ποτέ γιά τ' όνομά σου. Άς τὸν περιμένουμε ώστόσο μαζί. Κ' αν έρθη, τότε άν θες τὸν σκοτώουμε.

Η Δάφνη χαμογέλασε.

—Να, τὸν σκοτώσουμε; Και τὸ λές έτσι άπλά;

—Όχι, καλή μου Χαίδω! Τώρα μόνο καταλάβα, τό- ρα πού σε γνώρισα από κοντά, πως δεν άδίζει να λερώνη κανείς τὰ χέρια του σά αίμα ένος προ- δότη.

Της έδειξε ψηλά τὸν ούρανο.

—Κυττάε τον πάε λάμπει! πρόσθεσε. Είναι σά να μας βλέπὲ ο Θεός από κεί πάνω και ν' αμς χαμογέλει! Όχι, τώρα πιά δε θέλω να τὸν σκο- τώσω. Τὸ κακό πού έκανα και σίς δύο μας, άς τὸ βρῶ από κάποιον άλλον.

—Και μες τί β' άπογίνουμε, Δάφνη;

—Έχεις γυνικά, Χαίδω; τὴ ρώτησε εκείνη. Ε- χεις μανά, πατέρα, άδελφά;

—Η βοσκοπούλα κοίμησε άσπρητικά τὸ κεφάλι.

—Δεν έχω κανένα, ψθιρίσει. Κανένας δεν ά- πάρχει πιά στή κοιλία γιά μένα.

—Και τὸ κοπάδι πού βόσκεις τίνος είναι;

—Τὸν Λάμπρου Λάπη. Τὸν πατέρα τὸν Ρίζου. Μ' ήρε από μικρή σιμά τὸν καί μ' άγάπησε. Κι' εγώ τὸν έχω σαν πατέρα. Ο Ρίζος η' άγαπούσε σαν άδελφ. Όμως τώρα τελευταία, έρχόταν συ- χνά και μ' άνταμώνε έδώ πάνω. Έγώ δεν κατά- λαβα στην άρχη τίποτα. Υστερα μιά μέρα μ' έ- πιασε από τὴ μέση και με φίλησε και μούσε πως έγινε άραία. Έγώ τὸν άφισα να με φίληση γιάτί γιά να πὸν την αλήθεια, ήθελα να μ' άγαπησά ο Ρίζος. Τὸν έθλεπα πάντα σά Θεό. Έτσι, τὸν τα έβάκα όλα, άφου μού όρκίστηκε πως θά με κάνη γυναίκα τὸν άπαι.

—Και τί έγινε; ρώτησε μ' έδιαφέρον η Χαί- δω. Τί έκανε η Δάφνη, όταν τὸν είδε μπροστά της;

—Η άγνωστη κοίμησε τὸ κεφάλι της.

—Δεν καταλαβαίνεις τί έγινε παρακάτω; ελπε άναστενάζοντας. Ή άπονήρευτη κόρη άγάπησε τὸν ένο και σε λίγες μέρες στην ψυχή και στή σκέψη της, δὴν έπήρε τίποτ' άλλο από τὴ μορφή του και τὰ λόγια του. Λίγο άργότερα πέθανε γι' αυτόν και τὸν ά θυσίασε όλα. Και τὰ νεάτα της και τὰ γυνικά της.

—Και την τιμή της;

—Κι' αυτήν!

Οι δύο γυναίκες σώπασαν και κυττάχτηκαν σά μάνα πολλή ώρα. Κυττάχτηκαν έτσι, σά ναβελαν να μετρήσουν με τὸ βλέμμα Κι' άσφαι η άγνω- στη συνέχισε με ύποκοψη σκεδόν φωνή:

—Τὰ βούλασε όλα η φιλενάδα μου. Δέ λυτήθηκε γιά τίποτα, μ' ένοιωσε άδύνατο πόνιο, σαν την πληροφόρησαν ότι, αυτός πού λένε, άγαπούσε άλλην. Την έπιασε τρέλλε. Σκέφτηκε τότε να σκο- τώσει, να σκοτώσει εκείνον, να σκοτώσει την αντί- ζήλο της. Άν ήσωνα έσύ στή θέσι μου, τί θα, κανες;

—Μιά στιγμή. Πρίν άπαντήσω, θέλω να σε ρω- τήσω κι' εγώ κάτι. Ποιά είναι εκείνη πού λές;

—Εγώ!

—Και κείνος;

—Ο Ρίζος. Λιάτσης, ο άγαπημένος σου κι' ο γυιός τὸν άφεντικό σου!

Την ίδια στιγμή οι δύο γυναίκες βρεθήκανε η μία δίπλα στην άλλη, μ' άφριεμένες μορφές κι'

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ τηματάρχης χτύπησε το κουδούνι και ζήτησε ένα υπάλληλο.

Σε λίγο ο νέος αυτός μπήκε διαταχτικά στο γραφείο του προϊστάμενου του, που τον αντίκρισε για πρώτη φορά. Ο Μάρβελ, ο τηματάρχης, καταλάμβανε στην πολυθρόνα του, τον κύτταξε. Και, μ' όλη την απόστασι που τους χώριζε, διακρίνει τον Ιωάννη που μούσκεψε το μέτωπό του.

Ο νέος στάθηκε μπροστά του, και περιέμενε μ' αγωνία.

— Άν δεν κάνω λάθος, λέγεσθε Κέρνυ, ο Κέρνυ ο τηματάρχης.

— Μάλιστα, κύριε.

— Είσαστε, καθώς έμαθα, εδώ και 15 μέρες στην ύπρεσι της τροπέρας μας...

Ο Μάρβελ σταμάτησε. Δεν ήθερε πώς να προχωρήσει...

— Κέρνυ, είπε, ο μισός σας στην Τροπέρα είναι 4 λίρες τη βδομάδα. Νομίζετε όμως, φαίνεται, πως αδικείστε και φροντίζετε μόνοι σας ν' αυξήσετε τις α. ποδοχές σας.

Ο υπάλληλος έγινε κατάκληρος. Τά χέρια του τρεμούλιασαν.

— Δεν καταλαβαίνω... τί θέλετε να πείτε!... Ψιθύρισε.

— Ο Μάρβελ χαμογέλασε. Τόν κύτταξε με συμπόνοια. Στενοχωριόταν που ήταν αναγκασμένος για πρώτη φορά να κάνει τον άνακριτή, στο κατωόριο του τμήμα.

— Κέρνυ, άνοιξε, γιατί κλείσατε 50 λίρες, από τη καμιά; Είπε.

— Ο νεαρός τινάχτηκε, τάχασε...

— Ωστόσο, άρκεστη πως ήταν ά. θώος.

— Αφίστε τα, αυτά, τόν έκοψε ο Μάρβελ. Είναι γελοίο, έσεις, έ. να παιδί. Νά τα βάζετε με μιά ά. λοκληρή Τροπέρα. Εδώ, σ' αυτά τα χέρια, είναι έ. καταβέ. σεις... αν συνεδέσθω σας, που σας ένοχοποιώτε απόλυτα.

Χτύπησε θυμωμένα, τη γροθιά του στο τραπέζι και συνέχισε:

— Πιά τ' όνομα του Θεού, τί σας έσπαρε να γίνετε κλέφτες;

Τά στοχατοράσανε μάτια του νέου τόν κύτταξαν ά. θώνα.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Δημοπρασία

Έχων ανάγκας κατ' αυτές, ο φουκαρέυς, μεγάλας και θέλων χρήμα άφειδώς διά τρελλάς σπατάλας έσκέφθη κι' απεφάσισεν ευθύς με παρησίαν να θέσω την σαγήνην μου υπό δημοπρασίαν. Και έχων αίτην τοιγαρούν και καλλονού τας βάσεις να καταστώ χρηματικός έν άκαρει, Ύνάσης. Και άγγελίαν έστειλον εις τας εφημερίδας: «Προσφέρομαι προς πώλησιν εις πολυτέλους διδας, έφ' ό εις θέαν αύριον κοινήν θα έκτεθώ και εις την πλειοδότηριαν θα κατακυρωθώ». Και αύτω την έπαύριον κατάματος σαγήνης κι' ως δών - Ζούαν περίοπτος και τρομερός τσαχπίνης άνήλθον επί καθέκδω έν μέσω πλήθους διδών κι' άνέκραζον ήδιστα καί πλήρης εξ έλπίδων: — Προσφέρω την σαγήνην μου μεσσην φλογώδους πείρας και θέτω πρώτην προσφοράν έπτά χιλιάδας λίρας!

— Όκτώ! εύθως έδόθησεν έστρομβουλή (Άτθίς κι' ένά έγώ ήνίκαν τον πλήθος άπαθής: — Έννά! άνεκραύγασεν νεανίς έρρωμέ- (νωσ κι' αύτίκα:—Δέκα! Έκραζεν έτέρα έσπευ- (σμενός). Κι' ένά εις ταύτην έσπευδον να δώσω κα- (τακυρωσιν, ή πλειοδότης πάραυτα εις σχετικήν επί- (ρωσιν τά δέκα μοι προσέφερον έν μέσω χαυρογέ- (λων αλλά—ώ Ζεύ!—υπό μορφήν περιανών... (φασκίλων!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

φίλοι... Αλλάς το κατάλαβε, μά την άγαπούσε τρελλά. Προσπάθησε να τή συμβουλέψη:

— Τζάνετ, ο δρόμος που διάλε- ξες, είναι κακός!

Μά ή μικρούλα γυναίκα του ά. παντούσε, κοιτώντας τα ξανθά σπάκια των μαλλιών της:

— Αυτή ή ζωή με μεθάει. Άν με θέλεις, κράτησε με. Άλλοιώς φεύγω.

Και την κράτησε, από φόβο πως το διαζύγιο θα την έκανε ά. κόμα πιο έστοργή, θα την κα- τάστρεφε. Είχε καί μιά κρυφή έλ- πίδα, πως το παιδιαστικό μυαλό της θάπηξε με τόν καιρό, πως ή άγάπη του θα νικούσε. Τή νόμιζε ένα παραστρατημένο μικρό κορι- τσάκι. Έλεγε πως, άμα θέλεπε το βόθος του ψεύτικου παραδίσου που είχε μπη, θα έαναγύριζε με- τανοιωμένη στην άγκαλιά του.

Μά τοδ κάκου άλ' ατά! Η Τζάνετ έμενε πάντα μιά άσχητη μικρούλα... κι' αύτός ένας ήλικι. αμένος τραπέζιτικός...

Ξαφνικά, μιά φοσηρή ύποψια γεννήθηκε στο μυαλό του. Μήπως αύτός ο νεαρός...

— Ωστε ο άντρας της είναι έλε- ειός; τόν ρώτησε.

— Ναι, σάς είπα... είναι ήλικι. αμένος, την κακομεταχειρίζεται... και πονάει ή ψυχή μου γι' αυτό! Θά πάρη διαζύγιο, θα με παντρευ- τή και θα ζήση ύ. υσιμένη.

Ο Μάρβελ θύμωσε τώρα.

— Γελήσαι, νέε μου! τοδ φώ- ναζε. Έτσι κάνουν όλες τους, έ. ισι λένε. Ποτέ όμως δεν παντοεύ- ονται τους ήλίθιους τόν καταστρέ- φονται γι' αυτές, γιατί άπλούστα- τα δεν παίρνουν ποτέ διαζύγιο άπ' τόν άντρα που τις άνέχεται και τις άνταπάει.

Κύτταξε επίμονα το νέο και συνέχισε ήρεμα:

— Άν προτείνω να υή σε διά. ξουν και να σου κρατήσουν τά λε- φτά αυτά άπ' το μισθό σου, λί- γα... λίγα, θα διακόψης τις σχέ- σεις σου μ' αυτή τη γυναίκα;

— Όχι, ποτέ!

— Τοελλέ! Την άγαπάς τόσο; Μά αν αυτή σ' άναποδσε, θα σ' έβλαζε ποτέ να γίνης κλέφτης;...

Κι' αν σ' στείλω στη φυλακή; — Θά περιμένω ή μου.

Ο Μάρβελ άνιψε τώρα. Πήνε πιο κοντά του και τοδ φώναζε:

— Άν σε προτείνω να βγής, να υή με έ. σκεπασμένη Γιάν Μάρβελ!

— Ό νεός γλίσσισε, άκούοντας τ' όνομα αυτό. Μαζεύτηκε στην καρδιά του. Νόμιζε πως θα τόν κατέπιε ή νή... Ο προεστειμένος του ήταν ά. άντρας ής άνατημένος τόν! Κι' αύτός τοδ είνε πη έλα!

Προδύθηκε άδύσως, με τόν άνή- σινο τρόπο του. Κι' ά. άκόμα δεν είνε ύποψιαστή ο Μάρβελ, δέ μπορούσε να μ' καταλάβη πώ...

— Μάρβελ... Ψιθύρισε ο νεα- ρός. Γιάν Μάρβελ...

— Μάλιστα, νέε μου, έτσι με λένε. Πήγαίνε τώρα. Θά σκεφθώ για το ζήτημά σου.

Ο Μάρβελ έίκανε μόνος, άκε- φος, για πολλή ώση. Ξαφνικά πή- ρε στο τηλέφωνο ένα άριμό.

— Άλλο, Τζάνετ! είπε Έδω Γιάν.

Η γυναίκα του φάνηκε πως ζα φινάσθηκε, γιατί τοδ άπάντησε:

— Πώς αυτό, Γιάν; Ποτέ δέ μ' οδ είχες τηλεφωνήσει, άπ' το γραφείο. Έσως, Τζάνετ... Μά είναι ά. ανάγκη να σου πώ... Στο τμήμα που άνελάσα σήμερ, έργάζεται ένας νέος. Τόν λένε Κέρνυ. — Ι. σάς σ' ένδιαφέρει να μάθης ότι θα τόν στείλω στη φυλακή!

Η Τζάνετ δεν κράτησε κανένα πρόσχημα.

— Τί έκανε; ρώτησε, φοβισμένη. — Έκλεψε λεφτά άπ' την Τρο- πέρα.

— Γιάν... όχι, μή! Φρόντισε να τά ξεπληρώση άπ' το μισθό του!

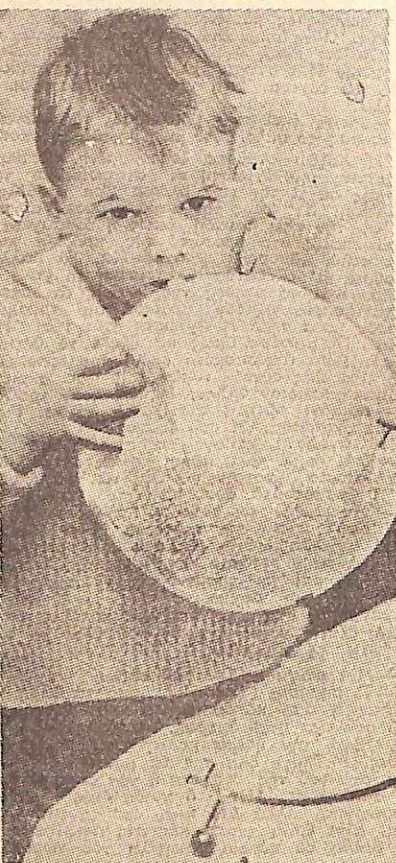
Ο Μάρβελ γέλασε και κούνησε το κεφάλι του μ' άπογοήτευσι.

— Όχι, είπε. Θά πάη στη φυ- λακή... Μά δεν τό κάνω για τά λεφτά. Είναι άμωσός, μικρός, και πρέπει να σωθ. Πρέπει να πάη φυλακή, Τζάνετ, για να ζυ- τώση άπ' τά νύχια της χειρότερης γυναίκας που είδα στη ζωή μου, της παλιογυναίκας, που έτυχε να νά. ναι δική μου!...

Και δίχως να περιμένη άπάν- τησι, έκλεισε το τηλέφωνο, ένά τόν έπινε ένας λυγμός...

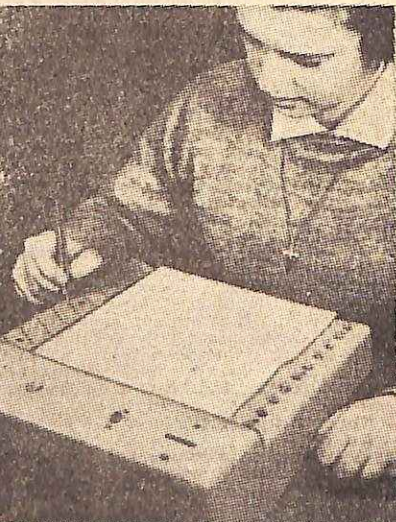
Λ. ΓΚΛΟΒΕΡ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΜΠΑΛΛΟΝΙ — ΓΗ.Ι.ΝΗ ΣΦΑΙΡΑ

Πάνε πιά οι άκαρείς, άγκάδες και άκρι- θές γήινες σφαίρες. Τώρα οι μαθηταί θα μπορούν να την έχουν μέσα στη σάκ- κα τους και να την χρησιμοποιήσουν ό- ποια στιγμή ή χρειαστούν. Πρόκειται για ένα άπλό μπαλόνι, άπο ύλη πιο χονδρή και μεγαλύτερας άνοχής άπό τα συνηθισμένα, που κυκλοφορεί τώρα στη Γερμανία και πάνω στο όποιο εί- ναι τυπωμένη καθαρά όλόκληρη ή ύ- δρόγειος. Η εφεύρεσι είναι πρακτική όχι όμως και πρωτότυπη. Μ' έντε τοτο μπαλόνι έπαιζε ο Τσάρλυ Τσάπλιν στη μεγάλη του έπιτυχία «Ο δικτάτωρ».

ΔΑΣΚΑΛΟΣ... ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

Ο «αυτόματος κατ' οίκον δάσκαλος» έ. λ. ναί ένας νέος μικροσκοπικός ήλεκτρονι- κός έγκέφαλος άμερικανικής κατασκευής, που άπαντά σε πλείστα έρωτήματα και προβλήματα, τά όποια άσπαχολούν τους μαθητάς του δημοτικού και των πρώτων τάξεων του Γυμνασίου. Η ήλεκτρονική αυτή συσκευή, που έσπευσαν να προμ- θευτούν πολλοί μαθηταί, στην Άμερικη κατασκευάζεται άπο τήν «Άστρα Κορ- πορέισιον» στο Νιού Λόντον της πολι- τείας Κοννέκτικωτ.

ΜΕ το κουδούνισμα του τηλεφώ- νου, έτρεξε ή κυρία Κούλα και σήκωσε το άκουστικό. Άπό την άλ- λη άκρη άκούστηκε ή φωνή της έξα- δέλφου της, τής Πιπίτσας, να λήη ανάμεσα σε άναφυλλητά:

— Έσύ είσαι Κούλα; Έδώ, Πιπί- τσα...

— Μά τί έχεις; Κλαίς; ρώτησε άνήσυχη ή κυρία Κούλα.

— Είναι να μ' κλαίω; άπάντησε με σπαργμό ή Πιπίτσα. Τί κακό είναι αυτό που με βρήκε;

— Μά τί έπαθες, βρέ παιδάκι μου; ρώτησε άνάστατη ή κυρία Κού- λα. Μίλησε...

— Ο Σωτήρης! σποκρίθηκε με ραγισμένη φωνή ή Πιπίτσα.

— Ο άντρας σου; Ίέθανε;

— Όχι!

— Είναι τραυματισμένος σοβαρά;

— Όχι, καλέ! άπάντησε ή Πιπί- τσα...

— Ο Σωτήρης! σποκρίθηκε με ραγισμένη φωνή ή Πιπίτσα.

— Όχι, καλέ! άπάντησε ή Πιπί- τσα...

— Ο Σωτήρης! σποκρίθηκε με ραγισμένη φωνή ή Πιπίτσα.

— Όχι, καλέ! άπάντησε ή Πιπί- τσα...

— Ο Σωτήρης! σποκρίθηκε με ραγισμένη φωνή ή Πιπίτσα.

— Όχι, καλέ! άπάντησε ή Πιπί- τσα...

— Ο Σωτήρης! σποκρίθηκε με ραγισμένη φωνή ή Πιπίτσα.

— Όχι, καλέ! άπάντησε ή Πιπί- τσα...

— Ο Σωτήρης! σποκρίθηκε με ραγισμένη φωνή ή Πιπίτσα.

— Όχι, καλέ! άπάντησε ή Πιπί- τσα...

— Ο Σωτήρης! σποκρίθηκε με ραγισμένη φωνή ή Πιπίτσα.

— Όχι, καλέ! άπάντησε ή Πιπί- τσα...

— Ο Σωτήρης! σποκρίθηκε με ραγισμένη φωνή ή Πιπίτσα.

— Όχι, καλέ! άπάντησε ή Πιπί- τσα...

— Ο Σωτήρης! σποκρίθηκε με ραγισμένη φωνή ή Πιπίτσα.

— Όχι, καλέ! άπάντησε ή Πιπί- τσα...

— Ο Σωτήρης! σποκρίθηκε με ραγισμένη φωνή ή Πιπίτσα.

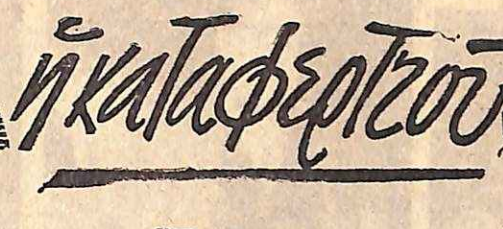
— Όχι, καλέ! άπάντησε ή Πιπί- τσα...

— Ο Σωτήρης! σποκρίθηκε με ραγισμένη φωνή ή Πιπίτσα.

— Όχι, καλέ! άπάντησε ή Πιπί- τσα...

— Ο Σωτήρης! σποκρίθηκε με ραγισμένη φωνή ή Πιπίτσα.

— Όχι, καλέ! άπάντησε ή Πιπί- τσα...

Ένα σοφό σχέδιο

— Βλακείες... είπε με προσποι- ή άπάθεια ή κυρία Κούλα.

— Τί βλακείες;

— Οι έξυπνες γυναίκες, Πιπίτσα μου, δεν ένεργούν έτσι, γιατί χει- ροτερεύουν τά πράγματα.

— Και να τόν άφήσω να γυρίζη με τή μιά και με την άλλη και μένα να μ' άφήσει;...

— Όχι, χρυσή μου! Δεν είπα αύ- τό. Είπα να ένεργήσης με φρόνησι, με καταπονήσιν.

— Άπλάδι τί να κάνω;

— Θά σου πώ άμέσως! Το βρά- δυ που θα είναι με τή σκορδίστη στο γραφείο του.

Και τής εξήγησε το σχέδιο, που είχε συλλάβει ή τρομερή φαντασία της.

— Δεν είναι άσχημη ιδέα... ψιθύ- ρισε ή Πιπίτσα, ίκαντοποιημένη.

Και το βράδυ την ώρα που ύπε- λόγιζε πως θα ήταν ή ζωντοχώρα στο γραφείο, τόν πήρε στο τηλέ- φωνο.

Εύτυχώς, που σέ βρήκα Σω- τήρη μου... τοδ είπε κομπάζοντας σκοτίζοντας για να δείξη τάχα πως ήταν έλαφρώς άναστατωμένη.

Τί τρέχει; ρώτησε αύτός βα- ρύθυγα από τήν άλλη άκρη, που του χαλούσαν τόν τρομέρο του τέτ- α-τέτ. Συμβαίνει τίποτα;

— Όχι, καλέ! Τίποτα! Άπλως ήθελα να σου πώ ότι θα πάω όχτω με δέκα στο σινεμά με τή φίλη μου τή... Σωσώ!

— Ποιά Σωσώ; ρώτησε αύτός με άμνηχανία.

— Καλέ τή Σωσώ, τή ζωντοχό- ρα, τή φίλη μου. Ποιά άλλη;

— Τή Σωσώ; έκανε ο Σωτήρης γουρλώνοντας τά μάτια του. Και που είναι τώρα ή Σωσώ;

— Νά... τά μάσπε έπίτηδες ή Πιπίτσα. Είναι... είναι... άπέναντι στην είσοδο του κινηματογράφου και κυττάζει τις φωτογραφίες, Έ- γώ πετάχτηκα ως εδώ στο περίπτε- ρο να σου τηλεφωνήσω...

— Είσαι βέβαιη πως θα πς στο σινεμά και μάλιστα με τή Σωσώ; φώναζε ο Σωτήρης.

— Μά δέ με πιστεύεις; Μπά! Όρίστε, άμα δής τή Σωσώ, μπο- ρείς να τή ρωτήσης. Λοιπόν, σ' ά- φηνω τώρα. Άντίο, Σωτήρη μου.

— Άντίο... γκρίνιαζε αύτός και κατέβασε με δύναμη το άκουστικό.

— Μά τί συμβαίνει, τζοντζούκο μου; ρώτησε ή ζωντοχώρα. Ποίος ή-

— Στόν άγύριστο, φώναζε έξω φρενών ο Σωτήρης.

Κι' ένά ή ζωντοχώρα έφευγε, χτυ- πώντας πίσω της τήν πόρτα με μα- νία, ο Σωτήρης βρισκόταν σε ά- ναμμένα κάρβουνα. Τό σαράκι τής ζήλειας είχε τρυπώσει μέσα του για καλά. «Γιατί να τού πή έμένας ότι

— Πολύ σωστά! Στα είκοσι χρόνια που έργάζεσαι κοντά μας, δεν ζήτησες ποτέ άδης, άλλα γι' αυτό άκούως βόισκε- σαι άκόμη εδώ!

— Βλακείες... είπε με προσποι- ή άπάθεια ή κυρία Κούλα.

— Τί βλακείες;

— Οι έξυπνες γυναίκες, Πιπίτσα μου, δεν ένεργούν έτσι, γιατί χει- ροτερεύουν τά πράγματα.

— Και να τόν άφήσω να γυρίζη με τή μιά και με την άλλη και μένα να μ' άφήσει;...

— Όχι, χρυσή μου! Δεν είπα αύ- τό. Είπα να ένεργήσης με φρόνησι, με καταπονήσιν.

— Άπλάδι τί να κάνω;

— Θά σου πώ άμέσως! Το βρά- δυ που θα είναι με τή σκορδίστη στο γραφείο του.

Και τής εξήγησε το σχέδιο, που είχε συλλάβει ή τρομερή φαντασία της.

— Δεν είναι άσχημη ιδέα... ψιθύ- ρισε ή Πιπίτσα, ίκαντοποιημένη.

Και το βράδυ την ώρα που ύπε- λόγιζε πως θα ήταν ή ζωντοχώρα στο γραφείο, τόν πήρε στο τηλέ- φωνο.

Εύτυχώς, που σέ βρήκα Σω- τήρη μου... τοδ είπε κομπάζοντας σκοτίζοντας για να δείξη τάχα πως ήταν έλαφρώς άναστατωμένη.

Τί τρέχει; ρώτησε αύτός βα- ρύθυγα από τήν άλλη άκρη, που του χαλούσαν τόν τρομέρο του τέτ- α-τέτ. Συμβαίνει τίποτα;

— Όχι, καλέ! Τίποτα! Άπλως ήθελα να σου πώ ότι θα πάω όχτω με δέκα στο σινεμά με τή φίλη μου τή... Σωσώ!

— Ποιά Σωσώ; ρώτησε αύτός με άμνηχανία.

— Καλέ τή Σωσώ, τή ζωντοχό- ρα, τή φίλη μου. Ποιά άλλη;

— Τή Σωσώ; έκανε ο Σωτήρης γουρλώνοντας τά μάτια του. Και που είναι τώρα ή Σωσώ;

— Νά... τά μάσπε έπίτηδες ή Πιπίτσα. Είναι... είναι... άπέναντι στην είσοδο του κινηματογράφου και κυττάζει τις φωτογραφίες, Έ- γώ πετάχτηκα ως εδώ στο περίπτε- ρο να σου τηλεφωνήσω...

— Είσαι βέβαιη πως θα πς στο σινεμά και μάλιστα με τή Σωσώ; φώναζε ο Σωτήρης.

— Μά δέ με πιστεύεις; Μπά! Όρίστε, άμα δής τή Σωσώ, μπο- ρείς να τή ρωτήσης. Λοιπόν, σ' ά- φηνω τώρα. Άντίο, Σωτήρη μου.

— Άντίο... γκρίνιαζε αύτός και κατέβασε με δύναμη το άκουστικό.

— Μά τί συμβαίνει, τζοντζούκο μου; ρώτησε ή ζωντοχώρα. Ποίος ή-

— Στόν άγύριστο, φώναζε έξω φρενών ο Σωτήρης.

Κι' ένά ή ζωντοχώρα έφευγε, χτυ- πώντας πίσω της τήν πόρτα με μα- νία, ο Σωτήρης βρισκόταν σε ά- ναμμένα κάρβουνα. Τό σαράκι τής ζήλειας είχε τρυπώσει μέσα του για καλά. «Γιατί να τού πή έμένας ότι

— Πολύ σωστά! Στα είκοσι χρόνια που έργάζεσαι κοντά μας, δεν ζήτησες ποτέ άδης, άλλα γι' αυτό άκούως βόισκε- σαι άκόμη εδώ!

— Πολύ σωστά! Στα είκοσι χρόνια που έργάζεσαι κοντά μας, δεν ζήτησες ποτέ άδης, άλλα γι' αυτό άκούως βόισκε- σαι άκόμη εδώ!

— Πολύ σωστά! Στα είκοσι χρόνια που έργάζεσαι κοντά μας, δεν ζήτησες ποτέ άδης, άλλα γι' αυτό άκούως βόισκε- σαι άκόμη εδώ!

— Πολύ σωστά! Στα είκοσι χρόνια που έργάζεσαι κοντά μας, δεν ζήτησες ποτέ άδης, άλλα γι' αυτό άκούως βόισκε- σαι άκόμη εδώ!

— Βλακείες... είπε με προσποι- ή άπάθεια ή κυρία Κούλα.

— Τί βλακείες;

— Οι έξυπνες γυναίκες, Πιπίτσα μου, δεν ένεργούν έτσι, γιατί χει- ροτερεύουν τά πράγματα.

— Και να τόν άφήσω να γυρίζη με τή μιά και με την άλλη και μένα να μ' άφήσει;...

— Όχι, χρυσή μου! Δεν είπα αύ- τό. Είπα να ένεργήσης με φρόνησι, με καταπονήσιν.

— Άπλάδι τί να κάνω;

— Θά σου πώ άμέσως! Το βρά- δυ που θα είναι με τή σκορδίστη στο γραφείο του.

Και τής εξήγησε το σχέδιο, που είχε συλλάβει ή τρομερή φαντασία της.

— Δεν είναι άσχημη ιδέα... ψιθύ- ρισε ή Πιπίτσα, ίκαντοποιημένη.

Και το βράδυ την ώρα που ύπε- λόγιζε πως θα ήταν ή ζωντοχώρα στο γραφείο, τόν πήρε στο τηλέ- φωνο.

Εύτυχώς, που σέ βρήκα Σω- τήρη μου... τοδ είπε κομπάζοντας σκοτίζοντας για να δείξη τάχα πως ήταν έλαφρώς άναστατωμένη.

Τί τρέχει; ρώτησε αύτός βα- ρύθυγα από τήν άλλη άκρη, που του χαλούσαν τόν τρομέρο του τέτ- α-τέτ. Συμβαίνει τίποτα;

— Όχι, καλέ! Τίποτα! Άπλως ήθελα να σου πώ ότι θα πάω όχτω με δέκα στο σινεμά με τή φίλη μου τή... Σωσώ!

— Ποιά Σωσώ; ρώτησε αύτός με άμνηχανία.

— Καλέ τή Σωσώ, τή ζωντοχό- ρα, τή φίλη μου. Ποιά άλλη;

— Τή Σωσώ; έκανε ο Σωτήρης γουρλώνοντας τά μάτια του. Και που είναι τώρα ή Σωσώ;

— Νά... τά μάσπε έπίτηδες ή Πιπίτσα. Είναι... είναι... άπέναντι στην είσοδο του κινηματογράφου και κυττάζει τις φωτογραφίες, Έ- γώ πετάχτηκα ως εδώ στο περίπτε- ρο να σου τηλεφωνήσω...

— Είσαι βέβαιη πως θα πς στο σινεμά και μάλιστα με τή Σωσώ; φώναζε ο Σωτήρης.

— Μά δέ με πιστεύεις; Μπά! Όρίστε, άμα δής τή Σωσώ, μπο- ρείς να τή ρωτήσης. Λοιπόν, σ' ά- φηνω τώρα. Άντίο, Σωτήρη μου.

— Άντίο... γκρίνιαζε αύτός και κατέβασε με δύναμη το άκουστικό.

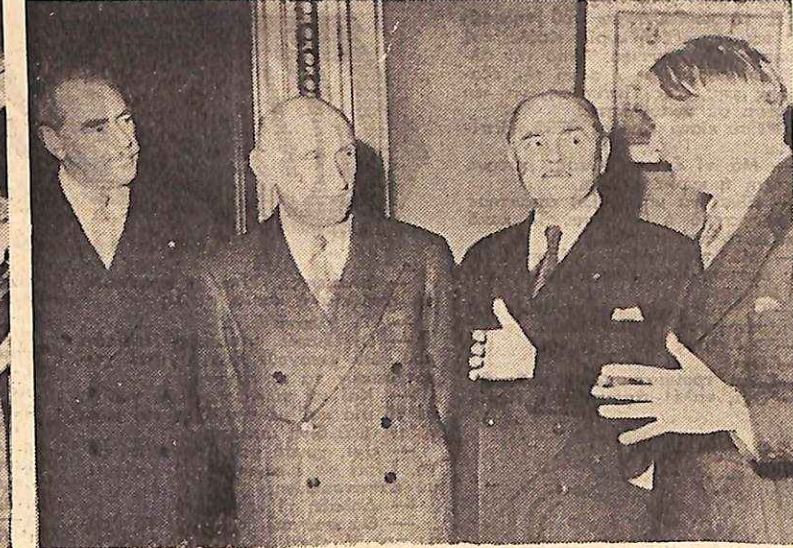
— Μά τί συμβαίνει, τζοντζούκο μου; ρώτησε ή ζωντοχώρα. Ποίος ή-

— Στόν άγύριστο, φώναζε έξω φρενών ο Σωτήρης.

Κι' ένά ή ζωντοχώρα έφευγε, χτυ- πώντας πίσω της τήν πόρτα με μα- νία, ο Σωτήρης βρισκόταν σε ά- ναμμένα κάρβουνα. Τό σαράκι τής ζήλειας είχε τρυπώσει μέσα του για καλά. «Γιατί να τού πή έμένας ότι

— Πολύ σωστά! Στα είκοσι χρόνια που έργάζεσαι κοντά μας, δεν ζήτησες ποτέ άδης, άλλα γι' αυτό άκούως βόισκε- σαι άκόμη εδώ!

— Πολύ σωστά! Στα είκοσι χρόνια που έργάζεσαι κοντά μας, δεν ζήτησες ποτέ άδης, άλλα γι' αυτό άκούως βόισκε- σαι άκόμη εδώ!

Αριστερά: Σπύκ: 'Ανήκω στους προδρόμους. Μέσος: Ντέ Γκασπερι: Πέθανε πριν να δει την ολοκλήρωση της Ευρωπαϊκής του ιδέας... Δεξιά: Από τις πρώτες ανταλλαγές απόψεων για την 'Ευρώπη', γύρω από το 1950. Έξ αριστερών προς τα δεξιά: Ο Αμερικανός υπουργός 'Εξωτερικών Άτσεσον, ο Γάλλος πρωθυπουργός Ρομπέρ Σουμάν, ο Δανός υπουργός των 'Εξωτερικών Κράφτ και ο Άγγλος 'Ηντεν.

Ο ΓΑΛΛΟΣ υπουργός της Γεωργίας Έντγκαρ Πιζανί, σηκώθηκε θρόνος...
— Λοιπόν, κύριοι, είμαστε σύμφωνοι...
'Η φωνή του αντήχησε λίγο κουρασμένη. Και η φράση του έ-

σεως στο πρόσωπο, κύριε το τέλος της διασκέψεως, για την κοινή αγορά των αγροτικών προϊόντων της Ευρώπης...
Και οι σύνεδροι — δομοί, που μόλις τεματίσαν κι' ακόμα δε μπορούν να πάρουν αναπνοή —

λὰ αίριο — ή μεγαλύτερη οικονομική δύναμη του πλανήτη μας...
Και, αν οι θεοί είναι ευμενείς, ή καινούργια δύναμη θα αποτελέσει και τον πιο σταθερό παράγοντα ειρήνης και πνευματικής ακτινοβολίας, που γνώρισε ο κόσμος.

για την ελευθερά κυκλοφορία, μέ-
χους ώριμους σημειού, μερικόν καθηγητών βιομηχανικών προϊόντων.
'Ανάμεσα στη Γαλλία, Δυτική Γερμανία, 'Ιταλία, Βέλγιο, 'Ολλανδία και Λουξεμβούργο, είχαν

Η ΚΟΙΝΗ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΓΟΡΑ

Τὰ πρώτα βήματα μιάς ειρηνικής επαναστάσεως

Ξεφύλαξε μια διαπίστωση και όχι ένα θόρυβο...
Και, όπως συμβαίνει συχνά, ή απλή αυτή φράση, στην ουσία της, ήταν ένας θόρυβος και σημείωνε άπειρος περισσότερο από τα πιο ένθουσιώδη ανακοινωθέντα των μεγάλων μαχών της ιστορίας.

Έσπευδαν, μέσα στο παγωμένο πρωινό, να γνωρίσουν στις ιδιαίτερες πατρίδες τους... Γιατί τώρα πιά, χωρίς μάταιες τυμπανοκρουσίες, χωρίς δημαγωγικούς ενθουσιασμούς, χωρίς μεγαλόστομες ρητορικές κορώνες, μια εδωτέρα πατρίδα τους, ή Ευρώπη, είχε ουσιαστικά γεννηθεί...

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ
Μέχρι σήμερα, ή κοινή ευρωπαϊκή αγορά, ήταν ένα απλό συμβόλαιο — σχετικώς αποδοτικό —

τεθή ώριμους βάσεις συνεργασίας. 'Αλλά τα έθνη κοινοβούλια και οι διχασμένοι λαοί της Δυτικής Ευρώπης, άφηναν στο περιθώριο, όπως συνέβαινε επί αιώνων, τα προϊόντα της έ-

ΣΤΙΣ ΕΞΗ ΤΟ ΠΡΩΪ

Το μεγάλο ρολόι πίσω από την πλάτη του Πιζανί, έδειχνε έξι το πρωί. 'Η πλατεία μπροστά στο Μέγαρο των Συνεδριάσεων των Βουξέλλων ήταν σχεδόν άδεια. Σε μια γωνία καπνίκανε, άκουρο-
ζυγνημένοι, οι σωφρο των υπουργών και των ειδικών της διασκέψεως. Και οι παγωμένες αναπνοές τους έβγαναν παράξενα σχήματα μέσα στη νύχτα, που τελείωνε.
'Ο Πιζανί, μάλλον ψηλός και λίγο βαρύς, με μια ζωντή κατάμαυρη γενειάδα, μ' ένα τεράστιο μέτωπο και με γυαλιά δασκάλου, έβριζε μια ματιά στους καθισμένους γύρω από το στεγγυλό τραπέζι υπουργών.
Πίσω από τον υπουργό του κά-
θε κράτους, οι ειδικοί σύμβουλοι και συνεργάτες, αποτελούσαν ένα σώμα μαζί του σφιχτά ένωμένοι σε μια κοινή προσπάθεια.
'Αλλά, σ' αυτό το γεωμετρίκο ποινόν, κάτω από το βαρύ ούρα-
νο της πρωτεύουσας του Βελγίου, όλοι οι αντιπρόσωποι των κρατών της Δυτικής Ευρώπης ένιωθαν, έπειτα από τριήμερες δραματικές συνεδριάσεις, ότι είχαν όρισταί-
μας, με βαθνά τα ίχνη της κοπώ-

Η ΤΡΙΤΗ ΔΥΝΑΜΙΣ

Πίσω από τους υπουργούς, οι ειδικοί για τα γεωργικά και γε-
νικώτερα τα αγροτικά προβλήματα — ειδικοί τελείως άγνωστοι από το μεγάλο ευρωπαϊκό κοινό — έπαι-
ζαν για το μέλλον της Ευρώπης ένα ρόλο πολύ πιο αποφασιστικό και σωτήριο απ' ό,τι οι μεγαλύτεροι κατακτητές και στρατηλάτες του παρελθόντος.
Μια καινούργια δύναμη ένιωσε υπερήφανα το ανάστημά της στον πλανήτη μας, μια τρίτη δύναμη ά-
νάμεσα στις 'Ηνωμένες Πολιτείες της 'Αμερικής και στη Σοβιετική 'Ενωση... Τρίτη δύναμη πλάι στους δύο άλλους κολλοσσούς, αλλά με τη βεβαιότητα, ότι γρήγορα, πολύ γρήγορα, με μέσα εθνικά και με σκοπούς μεγαλειώδεις, ή τρίτη αυτή δύναμη θα γίνει πρώτη.
Γιατί το «μικρό άσιατικό άχρω-
τίζι», όπως έλεγε ο Πόλ Βαλερύ την Ευρώπη, από το γεωμετρίκο ποινόν της βελγικής πρωτεύου-
σας, έθεσε τις βάσεις, για να γί-
νη — όχι στο άπώτερο μέλλον, άλ-

Ντέ Γκωλ και 'Αντενάουρο: 'Ο-
ριστικές γεωμετρίες της δια-
κής δύο μεγάλων έθνών, στα
πλαίσια της Ευρώπης.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

νες, τα προϊόντα της γης.
Τα προβλήματα ήταν πολυπλο-
κα, τα αλληλοσυγκρουόμενα συμ-
φέροντα τεράστια, οι παραδόσεις
αίωων φαίνονταν ανυπερόβητες.
'Αλλά και ή υπονόμευση των έ-
ξωευρωπαϊκών δυνάμεων και συμ-
φερόντων συνεχής και άδυσώ-
πητη...
'Επί αιώνες αιώνων, ή ύπέρτα-
τη επιδίωξη κάθε χώρας, ήταν ή
αυτάρκεια στο πεδίο παραγωγής
τροφίμων...
Και ή επιδίωξη αυτή, για να έ-
πιτύχει, είχε ανάγκη από διαπολο-
γικά τέλχη, ύψηλες επιδοτήσεις,
τεχνητές τιμές, περιορισμούς των
εισαγωγών ή των εξαγωγών.
Τεχνητά — αλλά ισχυρότατα —
σύνορα είχαν ύψωθεί... Και, πίσω
απ' αυτά τα σύνορα, οιζωμένες
από αιώνες συνήθειες και ζωικά
συμπεριφέροντα...

μοιβαίους ανταγωνισμούς — συμ-
φερόντων, έπεσαν τα τέλχη του έ-
θνικιστικού σπινθηρισμού...
Οι Έξη χώρες της Κοινής Εύ-
ρωπαϊκής 'Αγοράς, άνοίγουν άμοι-
βαία τα σύνορά τους, δημιουργών-
τας μια ενιαία οικονομική και ά-
γροτική οντότητα, για ολοκλήρη
την παραγωγή τους πατάτας, βου-
τύρου, κραάτος, για το 99% της
παραγωγής τους τυριού, για το
98% ζαχαρώς, για το 96% φρού-
των, για το 90% αγγών...
Τα σχέδια συντονισμού και συγ-
χρονισμού της κοινής άγροτικής
παραγωγής, άρχισαν ήδη να μπαί-
νουν σε εφαρμογή, οδηγώντας με
τεράστια βήματα στο σχηματισμό
ουσιαστικά μιάς ενιαίας οικονο-
μίας, δηλαδή ενός καινούργιου
κράτους.

Τοές μήνες, μέρα και νύχτα,
βάστησαν οι διαπραγματεύσεις
των Βουξέλλων...
Γύρω μας, τα δημοσιογραφικά
φλάς «εγκωμιάζαν» για επανα-
στάσεις, σφαγές, κοσμοϊστορικές
μεταβολές, δραματικά συνέδρια...
Κανέναν σχεδόν δε μιλούσε για
το συνέδριο των Βουξέλλων.
Κι' όμως όλα τα άλλα αποτε-
λούσαν — συγκριτικά με το ότι
γινότανε στην ευρωπαϊκή αυτή
διάσκεψη των Βουξέλλων — την
επιφάνεια των γεγονότων, την εν-
τυπωσιακή απόκρυψη της ιστο-
ρίας...
'Εκεί, στις Βουξέλλες, χτιζότα-
νε, από άνωμυμους σχεδόν χτίστες
ένα πραγματικό ιστορικό έργο,
που άσφαλώς αποτελεί τη μεγα-
λη ειρηνική επανάσταση της έπο-
χής μας.

Ηδη, τα τρία τελευταία χρό-
νια, ή βιομηχανική παραγωγή των
Έξη κρατών της Κοινής Ευρωπαϊ-
κής 'Αγοράς ανέήθηζε, σε αναλο-
για 30%, δηλαδή σε ύψος, που ούτε
οι 'Ηνωμένες Πολιτείες, ούτε ή
Σοβιετική 'Ενωση μπόρεσαν να
πλησιάσουν.
Κάτω από τα έρείλια της ιστο-
ρίας — πόλεμοι και καταστροφές —
έναν γίγας ξύπνησε, που ακό-
μα ίσως δε συνειδητοποίησε τις
δυνάμεις του.

ΤΑ ΤΕΙΧΗ ΠΕΦΤΟΥΝ

Τα τείχη των τελωνείων, των
συμφερόντων, της δυσπιστίας, συ-
χνά τού μίσους, δεν έπεσαν υπό
τους ήχους βυβλικών σαλπύγων...
Με μεθοδική άκουράστη εργα-
σία, με λογικά ατράνταχτα έπι-
χειρήματα, με τη βαθειά αίσθηση
των κοινών — πέρα από τους ά-

ΓΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

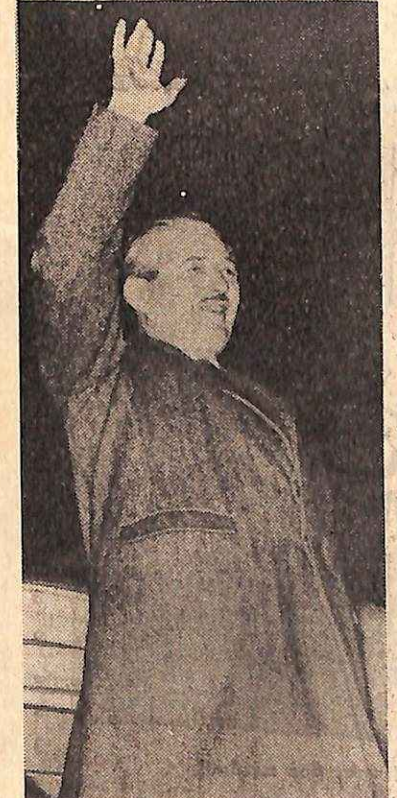
Στη διάσκεψη των Βουξέλλων
οι κύριοι ανταγωνιστές ήταν ή
Γαλλία και ή Γερμανία.
'Η γεωργική τους παραγωγή
είναι τελείως άνομοια.
'Η Γαλλία, χώρα με τεράστιες
άγροτικές επιτεύξεις και με μια
πολυποίκιλη γεωργική παραγωγή,
έπρεπε να ένωθεί με τη Γερμανία,
χώρα σχετικώς καθυστερημένη
γεωργικά, με μια άγροτική οίκο-
νομία τόσο αντιοικονομική, ώστε
να έχη συνεχώς ανάγκη της όλο-
κληρωτικής προστασίας του κρά-
τους.

Το καινούργιο κοινό διαβατήριο της Ευρώπης: Για την ώρα 265.000.000 δατήμοι...

'Η Γαλλία, με μεγάλη γεωργι-
κή παραγωγή, επιθυμούσε να που-
λήσει τα προϊόντα της — σε χα-
μηλές σχετικά τιμές — στη Γερ-
μανία. 'Αλλ' αυτό θα αποτελούσε
καταστροφή για το Γερμανό ά-
γροτη...

μεγαλώνει ακόμα περισσότερο τη
σημασία και τη βαρύτητα των
συμφωνιών της: Γύρω από το
στεγγυλό τραπέζι της διασκέψε-
ως δεν ήταν οι αντιπρόσωποι δια-
φόρων κρατών, που συζητούσαν
άποημένα — για το μέσο όρο
του ευρωπαϊκού κοινού — προβλή-
ματα έσωτερικής πολιτικής ή τε-
χνικής βοήθειας...

Και μόνο, αυτό το παράδειγμα,
δείχνει τι εμπόδια είχε να υπερ-
νικήση ή οργάνωση της Κοινής
Ευρωπαϊκής 'Αγοράς!...
Και, για όλα τα εμπόδια — έ-
πειτα βέβαια από σκληρό άγώνα —
βοήθησαν λύσεις, και μάλιστα
μέγροι και την τελευταία λεπτομέ-
ρεια. Πίσω, άλλωστε, από τις έν-
τελώς διαφωτιστικές γεωργικές οί-
κονομίες της Γαλλίας και της Γερ-
μανίας, ύπήρχε και το πρόβλημα
του ανταγωνισμού των δύο χω-
ρών, που ώδηγησε σε δύο παγκό-
σμιες συμφωνίες.
Και ή Κοινή Ευρωπαϊκή 'Αγο-
ρά απέδειξε, ότι οι ανταγωνισμοί
αυτοί ανήκουν στην ιστορία —
την άχρηστη και καταστροφική ι-
στορία — και ότι στην εποχή
μας, οι ανταγωνισμοί και οι συγ-
κρούσεις μεταξύ ευρωπαϊκών δυνά-
μεων παίρνουν μορφή έμφυλιου
πολέμου!...

Οι καλλιέργειες και οι τιμές
των γεωργικών προϊόντων, ένδι-
φεραν συνεχώς εκατομμύρια πα-
ραγωγούς και οι συνέδριοι βρισκό-
νταν σε συνεχή έπαση με τους
εκατομμύριους των άγροτών της
πατρίδας τους...
'Η Κοινή Ευρωπαϊκή 'Αγορά
άπαιτεί, άλλωστε, για την επιτυ-
χία της και τη συμμετοχή με έν-
θουσιασμό όλων των παραγωγικών
τάξεων. Και οι κίνδυνοι πρόσρ-
γονται άκριβώς από το πνεύμα της
συντήνας και της άσπαστης αλλη-
λεβοήθειας...
Γιατί ή νέα ευρωπαϊκή δογάνω-
σι αποτελεί ένα κέντρισμα των
βουλήσεων και έναν έκανυγχο-
σμό των μεθόδων.
'Η χρεωτική Ευρώπη πέθανε, έ-
στω και αν δε θάνατσε ακόμα...
Και ή μυσουσία της πτωχεύσεως
μπορεί να δηλητηριάσει την ατιό-
σφατα.

ΜΙΑ ΔΙΑΣΚΕΨΗ ΜΕ ΕΚΑΤΟΜ- ΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ

Και ή διάσκεψη, που θεμελίωσε
την Ευρώπη — την Ευρώπη των
έδρων και όχι των δραματιόνων —
έχει και μια «προσωπικότητα» που

ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ

Θεωρητικά για την ώρα — με
ένα μεταβατικό στάδιο 22 ετών —
μπήκε και ή 'Ελλάδα στην Κοινή
Ευρωπαϊκή 'Αγορά.
Και, πέρα από την «τεχνική»
πλευρά του προβλήματος, έχει ή
διατήρηση βαρυσήμαντη — και ή-
στορικά — σημασία, ότι πλάι στις
Έξη χώρες της Δύσεως, ή 'Ελλά-
δα συμμετέχει ισότιμα στην ευρώ-
τερη πατρίδα, που είναι το επί-
κεντρο του κόσμου και λέγεται Εύ-
ρώπη...

Αριστερά: Μαν Μίλλαν:
Έπειτα από μια άσπληνη και
συχνά έγθρική στάση, ή 'Αγγλος
πρωθυπουργός έζήτησε «έπειγόν-
τως» να λάβη μέρος στην Κοινή
Ευρωπαϊκή 'Αγορά!... Δεξιά:
'Ο πρωθυπουργός της 'Ιταλίας
Φανφάνι: Πιστεύουμε στην Εύ-
ρώπη...

Τό Έρωτικό

Παραδοτράτημα

Η μανία του βεντετισμού

Στο τρίτο στάδιο, που διαδέχεται με καταπληκτική ταχύτητα το προηγούμενο, η νέα συνειδητοποίηση τις ανάγκες της με σαφήνεια, που θα τρώαζε μια νέα πούν από είκοσι πέντε ή τριάντα χρόνια. Ξέρει ότι εκείνο που της λείπει είναι ο άντρας. Κι' αν διατάξει ακόμη να το πη στους άλλους, το λέει, όμως, καθιστά στον εαυτό της. Ειδικά, κινηματογράφος, παραδείγματα από τη ζωή, έχουν ξεκαθαρίσει τις ιδέες μέσα στο μυαλό της.

Τέταρτο στάδιο. Έδώ μπορούμε να ξεχωρίσουμε τρεις διαφορετικές κατευθύνσεις.

Υπάρχουν, πρώτα-πρώτα, τα κορίτσια, που ενσπνκνουν τον τύπο του παρελθόντος, αλλά πια αδύνατο να είναι. Ερωτεύονται ένα μόνον άνδρα. Αυτόν τον άνδρα μπορούν αργότερα να τον αντικαταστήσουν με άλλον. Άλλα δεν ξεφεύγουν από την αρχή της προσήλωσης σ' έναν άνδρα και για διάστημα αρκετά μεγάλο, αν όχι για πάντα. Οι νέες αυτές πιστεύουν στην αγάπη κι' αισθάνονται την ανάγκη να βρουν τον ιδανικό συντροφο, με τον οποίο θα συνδέσουν τη ζωή τους. Είναι ανίκανες ν' ακολουθήσουν άλλο δρόμο.

Υπάρχουν επίσης οι νέες που δεν πιστεύουν στον έρωτα, τουλάχιστον με τη μορφή που είχε άλλοτε. Πάνω από τον έρωτα βάζουν τη ζωή. Και θέλουν να την χύσουν σ' όλες της τις εκδηλώσεις. Μια απ' αυτές, η σημαντικότερη ίσως, είναι ο έρωας. Άλλ' ένας έρωας απογοητωμένος από τους αισθητισμούς και τις ουτοπικές του. Ένας έρωας χωρίς προσήλωση, δεσμευμένος και τα παρόμοια. Ένας έρωας χωρίς α-

ποκλειστικότητα και κυρίως χωρίς επαύριον.

Στην εποχή μας, είναι αναρίθμητες οι νέες που ανήκουν σ' αυτή την κατηγορία. Ξεγειρονται για κάθε περιορισμό και ύψουν τη μικρή τους προσωπικότητα πάνω από όλους και όλα. Καμιά τρέλλα δεν τους φαίνεται αρκετά μεγάλη, για να συγκρατηθούν. Κάνουν στρίπ-τις με τη μεγαλύτερη ευκολία και έλλειψη νουολογούν τις φίλες τους «που δεν καταφέρνουν να πετάξουν ούτε τα ρούχα τους». Παραδοίονται σε πρωτότυπα «παιχνίδια», π.χ. στο «πόκερ του γυδισμού». (Η νέα «παίξει» τα ρούχα της. Κάθε φορά που χάνει, πρέπει να βγάλει ένα ή περισσότερα απ' αυτά. Θα σταματήσει το παιχνίδι όταν δεν έχει πια να βγάλει τίποτα άλλο). Βλέπουν το έργο σαν απλή διασκέδαση.

Μια δεκαετηχρονή νέα, από εκείνες που θριαμβεύουν στις νυχτερινές συγκεντρώσεις της παρυσίνης νεολαίας, μίλησε ως εξής γι' αυτές: «Εδώ δημοσιογράφος:

— Δεν κάνουμε τίποτα που να μην μας αρέσει. Άλλα και δεν βάζουμε κανένα περιορισμό σ' ό,τι μας αρέσει. Ζούμε.

Και σ' άλλη ερώτησι πάλι απάντησε:

— Δεν έχουμε ούτε όνειρα, ούτε προσδοκίες. Περιμένουμε να περάσει.

— Ποιό;

— Νά, αυτό, η τρέλλα της νεότητας.

— Κι' έπειτα;

— Έπειτα... δε θα μπορούμε πια να κάνουμε τρέλλες.

Σ' αυτή την κατάσταση ζή ένα

σμένους άπλους κανόνες. Κι' αυτό, όχι όταν το παιδί αρχίζει να βγαίνει τα μόνιμα δόντια του, αλλά από πολλά χρόνια νωρίτερα... πριν ακόμη γεννηθεί!

Πράγματι, τα πρώτα 20 δόντια του αρχίζουν να σχηματίζονται κατά την έμβρυακή περίοδο, με ουσίες προερχόμενες από την τροφή που τρώει ή έγκυος. Ο πρώτος λοιπόν κανόνας είναι να περιλαμβάνονται στη διατροφή της έγκυος ασβέστιο, φωσφόρος και βιταμίνη D (μ' άλλα λόγια, γάλα, αυγά, τυρί και λαχανικά).

Όταν γεννηθεί το παιδί, συνεχίζονται αδιακόπα οι φροντίδες για τα δόντια του—μολονότι το πρώτο απ' αυτά δεν εμφανίζεται συνήθως πριν απ' τον πέμπτο ή τον έκτο μήνα της ζωής του. Τώρα πρέπει να βρούμε να τρέφεται κανονικά με γάλα (μητρικό ή ξένο) και με πρόσθετες βιταμίνες. Σε κάθε γεύμα του, πρέπει να το αφήνουμε να θηλάζει το μητρικό ή το θηλαστρο επί 15—20 λεπτά, όχι μόνο για την συναισθηματική ικανοποίησι που του προσφέρει αυτός ο θηλασμός, αλλά και για να γυμνάζεται το σάγονι του. Τις άλλες όμως ώρες—έξω από τα γεύματα—δεν πρέπει να πιπιλάει διαρκώς ψευτικές ράγες, κλπ., γιατί παραμορφώνεται έτσι το σάγονι και ο ούρανός του και τα δόντια φυτρώνουν αργότερα στραβά και σφιγμένα το ένα με τ' άλλο.

Όσο μεγαλώνει το παιδί, χρειάζεται κι' άλλες προφές, εκτός απ' το γάλα. Απαραίτητα είναι τα πρωτεϊνούχα τρόφιμα (κρέας, ψάρι, αυγά, γαλακτάκια, τα χορτορικά, οι

μεγάλο μέρος των σημερινών κορτσιών και των αγοριών επίσης.

Ας δούμε τώρα την τρίτη κατηγορία.

Οι νέες που ανήκουν σ' αυτήν δεν πιστεύουν στον έρωτα, ούτε κατέχονται από «αυτό», δηλαδή την τρέλλα της νεότητας. Αυτές δεν έχουν παρά έναν μοναδικό πόθο, να ξεπεράσουν τη στάθμη της μετριότητας, να ξεχωρίσουν από τις άλλες νέες, να διακριθούν. Εκείνο που θέλουν είναι να επιτύχουν στη ζωή. Τα μέσα τους είναι αδιάφορα. Δε βλέπουν παρά μόνον το θέμα.

Ο βεντετισμός είναι πραγματικά μια από τις μεγάλες μανίες της εποχής μας. Κι' η μανία αυτή θρίσκειται σ' όλα τα κοινωνικά στρώματα. Ξεγκνώνε τις ψυχές των κοριτσιών των πόλεων και της υπαίθρου, διεγείρει την ταπεινή εργάτρια όσο και την πλούσια ασητή, αναστατώνει στον ίδιο βαθμό εκείνους που δεν έμαθε παρά μόνον πέννιν γραμμάτια, όσο και την αλληλούχια είναι σε θέσι να επιδείξει πτυχία να επιτύχει με την ομορφιά η την ξεχωριστή γοητεία της, ή άλλη με τη φωνή της, τρίτη με το δραματικό της ταλέντο ή τη χορευτική της ικανότητα... Ποτέ άλλοτε τα κορίτσια δεν είχαν τόσες φιλοδοξίες. Κι' όπως η εποχή μας είναι απλήστη για καινούργια ταλέντα όλων των κατηγοριών, οι φιλοδοξίες αυτές βρίσκουν ένα εύρυστο σταδίο για να αναπτύχουν και να εκδηλωθούν.

Υπάρχει, όμως, ένα σκοτεινό σημείο σ' αυτή την τάσι των σημερινών κοριτσιών. Έχουν πιστέψει πως το ταλέντο τους—όταν συμβαίνει να έχουν—δεν αρκεί κι' ότι μπορεί να επιτύχουν και χωρίς ταλέντο—όταν έχουν άλλα χαρίσματα. Γι' αυτό, οι νέες αυτής της κατηγορίας είναι αδιότακτες. Μπορούν να κάνουν τις μεγαλύτερες τρέλλες χωρίς τον παραμικρό διαταγμό. Εκείνο που τις ξεχωρίζει από τις νέες της προηγούμενης κατηγορίας είναι ότι αυτές τις τρέλλες δεν τις νιώθουν. Δεν είναι αυτές ο σκοπός τους, αλλά το μέσον που θα τις βοηθήσει ν' αναδειχθούν και ν' αποκτήσουν μία ξεχωριστή προσωπικότητα στη ζωή. Έτσι, ο βεντετισμός γίνεται δρόμος για το παραστράτημα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Το δράμα των πρώιμων γάμων.

ΜΙΑ ΠΑΙΔΙΑΣΤΙΚΗ ΦΩΝΟΥΛΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ ΘΕΛΗΣΗ

— Άλκη μου...
— Άλκη μου, δε θέλω να θυσιάσω το μέλλον σου για μένα.
— Το μέλλον μου; Δεν πρόκειται να το θυσιάσω.
— Ξέρω, ξέρω. Άν δεχθώ την πρότασί σου, θα σε κάνω δυστυχισμένο. Θα μπλέξης με οικογενειακά βάρη, με δάσανα, με διόπλη κι' αντίο ιδανικά.

— Όχι, αγαπούλα. Τα ιδανικά μου θα είναι πιο ψηλά, επειδή θα σκέπτομαι εμένα.
Κούνησε το κεφάλι της συλλογισμένη.

— Όχι, Άλκη. Δε μπορώ να δεχθώ...
— Τότε δε μ' αγαπάς! της είπε με θυμό.

Το παράπονο των ματιών της τον έκανε να μετανιώσει.
— Μ' αγαπάς, το ξέρω! Άλλα είσαι ένα φοβιστάριο παιδί. Δεν αντιμετωπίζεις τα πράγματα με θάρρος.

— Άλκη μου, αυτό που προτείνεις είναι δυστυχία και για σένα και για μένα.
— Στα έλλα και προχθές. Η φτώχεια με φοβίζει. Αποκλείεται να ζήσω φτωχικά και να περιμένω.

— Τότε τί θέλεις να γίνω;
— Έκανε μία δόριστη κίνησι και ψιθύρισε αναστενάζοντας:
— Έπρεπε να χνης λεφτά, έπρεπε να χνης λεφτά.

Η φυσιογνωμία του σκοτεινίστηκε.
— Είσαι μια μικρή φιλοχρήματη, της είπε με θυμό.

Τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα. Ήταν κάτι το τόσο ανθρώπινο, που δε του χορούσε το μυαλό πως ήταν δυνατόν να παίξει ρόλο.

— Δε θέλω να κλαίς.
— Με κάνεις πολύ δυστυχισμένη.

Μπορεί να χρησιμοποιηθεί οποιαδήποτε καλή οδοντοστονία, είτε λίγο ψιλό αλάτι του φαγητού, είτε ένα μίγμα από αλάτι και σόδα.

Τέλος, ό, που γίνη το παιδί 2½ χρονών, πρέπει να το πηγαίνει η μητέρα τακτικά στον οδοντίατρο, για να εξετάζει τα δόντια του και να θεραπεύει εγκαίρως όσα απ' αυτά έχουν αρχίσει να χαλάνε.

Μοντέρνο ευνομοαστικό αισθηματικό μυθιστόρημα υπό Ιωάννα Αναγνωστού-Μπουκουβάλα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΣΙΣ

Ο Άλκης βλέπει τη Ζουζού και το Μάριο να γυρίζουν αγκαλιασμένοι από μια εκδρομή κι' έξω φρενών ζητάει εξηγήσεις από τη μικρή Πεταλούδα και γι' αυτό το Μάριο και γι' αυτό τον πατέρα του. Η Ζουζού άρνείται και τηγορηματικά πως έχει ερωτικές σχέσεις μαζί τους και τότε εκείνος της κάνει την τρέλλα πρότασι να παντρευτούν. Η κοπελλίτσα ωστόσο έχει ένδοιμους, γιατί φοβάται τη φτώχεια κι' ο Άλκης της δεσώνει πως θα ζητήσει από τον πατέρα του το μεριδί του από την περιουσία. Άλλα ο Στέφανος Δρακίδης δεν δέχεται καμιά συζήτησι γι' αυτό το ζήτημα κι' ο Άλκης τότε προτείνει στη Ζουζού να παντρευτούν αμέσως...

13^{ον} — Νά παντρευτή η Νέλλη με το Μάριο. Θα το κανονίσω κι' αυτό το ζήτημα.

Μια εϊρωνική λάμψι πέρασε στα μάτια της τόσο φανερά, που ο νέος το παρατήρησε.

— Δεν το πιστεύεις; τη ρώτησε απότομα. Τί ξέρεις εσύ;

— Έστριψε την περιστομωμένη των χειλιών της.

— Εγώ; Τίποτα. Άς παντρευτούνε. Ποιός δεν το θέλει;

— Ο Άλκης σηκώθηκε.

— Ρώτε είμαστε σύμφωνοι;

— Όχι, Άλκη μου.

Πολύ ηρεμή, αλά και πολύ πονεμένη ακούστηκε η φωνή της.

— Όχι;

— Κάθισε, κάθισε. Έχουμε να συζητήσουμε πολλά.

ΜΙΑ ΠΑΙΔΙΑΣΤΙΚΗ ΦΩΝΟΥΛΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ ΘΕΛΗΣΗ

— Άλκη μου...
— Άλκη μου, δε θέλω να θυσιάσω το μέλλον σου για μένα.
— Το μέλλον μου; Δεν πρόκειται να το θυσιάσω.

— Ξέρω, ξέρω. Άν δεχθώ την πρότασί σου, θα σε κάνω δυστυχισμένο. Θα μπλέξης με οικογενειακά βάρη, με δάσανα, με διόπλη κι' αντίο ιδανικά.

— Όχι, αγαπούλα. Τα ιδανικά μου θα είναι πιο ψηλά, επειδή θα σκέπτομαι εμένα.
Κούνησε το κεφάλι της συλλογισμένη.

— Όχι, Άλκη. Δε μπορώ να δεχθώ...
— Τότε δε μ' αγαπάς! της είπε με θυμό.

Το παράπονο των ματιών της τον έκανε να μετανιώσει.
— Μ' αγαπάς, το ξέρω! Άλλα είσαι ένα φοβιστάριο παιδί. Δεν αντιμετωπίζεις τα πράγματα με θάρρος.

— Άλκη μου, αυτό που προτείνεις είναι δυστυχία και για σένα και για μένα.
— Στα έλλα και προχθές. Η φτώχεια με φοβίζει. Αποκλείεται να ζήσω φτωχικά και να περιμένω.

— Τότε τί θέλεις να γίνω;
— Έκανε μία δόριστη κίνησι και ψιθύρισε αναστενάζοντας:
— Έπρεπε να χνης λεφτά, έπρεπε να χνης λεφτά.

Η φυσιογνωμία του σκοτεινίστηκε.
— Είσαι μια μικρή φιλοχρήματη, της είπε με θυμό.

Τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα. Ήταν κάτι το τόσο ανθρώπινο, που δε του χορούσε το μυαλό πως ήταν δυνατόν να παίξει ρόλο.

— Δε θέλω να κλαίς.
— Με κάνεις πολύ δυστυχισμένη.

Μπορεί να χρησιμοποιηθεί οποιαδήποτε καλή οδοντοστονία, είτε λίγο ψιλό αλάτι του φαγητού, είτε ένα μίγμα από αλάτι και σόδα.

Τέλος, ό, που γίνη το παιδί 2½ χρονών, πρέπει να το πηγαίνει η μητέρα τακτικά στον οδοντίατρο, για να εξετάζει τα δόντια του και να θεραπεύει εγκαίρως όσα απ' αυτά έχουν αρχίσει να χαλάνε.

Η ΜΙΚΡΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

— Τί σκέπτεσαι να κάνης;

— Θα κυττάξω να βρώ χρήματα. Πάντως, έχω το λόγο σου, δεν είν' έτσι; Άν βρώ χρήματα, δε θ' άλλαζες γνώμη.

Κρεμάστηκε στο λαιμό του. Τα μάτια της άστραφταν.

— Δε θέλω να κάνης καμιά τρέλλα για μένα.

Το ύφος της όμως έλεγε πως αυτό ίσα-ίσα περίμενε: Νά κάνει μια μεγάλη τρέλλα για χατήρι της.

— Τίποτα δεν πρόκειται να σ' ενδιαφέρει, Ζουζού. Το μόνο που πρέπει να σ' ενδιαφέρει είναι, η αγάπη μας.

— Αυτή την έχεις! του είπε γελαστή και τούδωσε τα χείλη της.

Ένα τρελλό φιλί. Κι' έπειτα ο Άλκης έφυγε από το ταπεινό της σπιτάκι σά μεθυσμένος.

ΕΝΑ ΤΡΕΛΛΟ, ΚΑΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

Όταν το συλλογιζόταν αργότερα, πως ώριμασε ένα τέτοιο σχέδιο στο μυαλό του, δε μπορούσε να το εξηγήσει. Υπάρχουν πράγματα που γίνονται με κάποια δεύτερη, θάλεγε κανείς, θηλησι του ανθρώπου. Πράξεις που δεν θέλει έπειτα ούτε να τις θυμάται. Την ίδια ώρα όμως που τις σκέπτεται, του φαίνονται φυσικές, σχεδόν νόμιμες. Έτρεχε στο δρόμο, έπειδή άστραπιαία όπως του είχε έρθει το κακό σχέδιο στη

σκέψι, έτσι άστραπιαία πήρε την απόφασι να το εκτελέσει. Χώθηκε στον πρώτο τηλεφωνικό θάλαμο που πήρε και πήρε με χέρι σταθερό το τηλέφωνο της Λιάνας. Για κακή σύμπτωση βρέθηκε η ίδια η κοπέλλα να σηκώνει το ακουστικό. Έτσι δεν υπήρχε ούτε κάποιο μικρό εμπόδιο που θα τον ανάγκαζε να ξανασκεφθώ. Μόλις άκουσε τη φωνή του ή Λιάνα έμεινε κοκκαλωμένη.

— Λιάνα, πρόφερε ο Άλκης με τόνο που έδειχνε την αγωνία του. Είναι ανάγκη να σου μιλήσω. Ναι, καταλαβες τη φωνή μου. Θάθελα να σου μιλήσω. Μπορείς τώρα άμέσως; Καλά. Σε περιμένω στο Σύνταγμα! Έτοιμάσου κι' έλα.

Όταν κρέμασε το ακουστικό σαν νάτρεπε νω χέρι του. Κι' όση ώρα περίμενε στο Σύνταγμα ένοιωσε το κεφάλι του να ζαλίζεται. Κι' όμως δεν είχε σκοπό να υποχωρήσει.

ΕΝΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΠΡΩΣΠΟ

Είχε φορέσει ένα ωραίο γκριζό καγιέρ η κοπέλλα που αναβέβαιε και λυγερή κορμοστασιά της και το άριστοκρατικό της σύνολο. Τα μαύρα της μαλλιά, χτενισμένα, όπως πάντα σοδαρα, ψηλά, την έδειχναν κάπως πιο μεγάλη από την ηλικία της. Ώπρεπε να προσέξει κανείς το δολόδροσο προσώπκι της, για να καταλάβει πως ήταν μόλις μια είκοσαχρονη κοπέλλα.

Τον κύτταξε ερωτηματικά, δειλά, και τούδωσε το χέρι της μ' ένα θλιμένο χαμόγελο.

Της τσάφισε αυτός σπασμωδικά. Η φωνή του έτρεμε, καθώς της είπτε:

— Λιάνα,, Με συγχωρείς, τότες ημέρες...

— Δεν πειράζει, Άλκη.

— Είχα, ξέρεις κάτι στενοχώριες. Δεν έβρω αν έχης ιδέα...

Κάτι ήξερε η Λιάνα για τον Δρακίδη. Τα συζητούσαν στο σπιτί, αλλά δεν τόλμησε να του αναφέρει τίποτα.

— Όχι, δεν ξέρω...

— Δεν έχει σημασία. Πάντως τώρα, Λιάνα, είμαι έτοιμος. Μόνον... νά, ο πατέρας μου έχει αντιρρήσεις.

Γούρωσε τα μάτια της ή κοπέλλα.

— Ο πατέρας σου έχει αντιρρήσεις; Αυτός ήθελε τόσο πολύ αυτό το συνοικείο.

— Άκουσε, Λιάνα. Δεν έχει βασικές αντιρρήσεις. Θέλει να παντρευτούμε. Άλλα επιμένει να πάω πρώτα στη Γερμανία, να τελειώσω τη διατριβή μου εκεί. Κι' έπειτα να γυρίσω να πιάσω δουλειά. Καταλαβαίνεις ότι αυτό σημαίνει κάπου ενός έτους αναβολή πάλι.

Μιά θλιμένη σύσπαισι στο προσώπκι της τούδειξε πόσο την στενοχωρούσαν τα λόγια του.

— Τί σκέπτεσαι λοιπόν; τον ρώτησε.

— Σκέφθηκα... αλλά δεν ξέρω, αν είναι σωστό να στο πώ. Λιάνα.

Τον κύτταξε κάπως ανήσυχη.

Ο Σιαμιάτης κι' ο Τονγάρης

(Ο Γρηγορης κι' ο Σταμάτης, σε στιγμές που τυμπελιάζουν κριτικάρονε τα πάντα και τους πάντες σχολιάζουν...)

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Νέον διαγωνισμό του προκηρύσσει, λέει, ο Δήμος κι' η μεγάλη επιτροπή του θα βραβεύει ομοθυμωσ το τραγούδι της 'Αθήνας, που θα τέρη το κοινόν, και που θα ύμνη τις χάρες των κλειών των 'Αθηνών...

★

— Όμως άσκοπα, νομίζω, πως το χρήμα σπαταλά γι'ατί μέσα στα τραγούδια θα γνωστά και τα πολλά, θα μορη να βρίσκει άνετως κι' ο πέζος κι' ο έπιδάτης, τα τραγούδια της 'Αθήνας και τα... παρατραγουδιά της!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Με την παρατήρησί σου απολύτως συμφωνώ και πιστεύω, φιλιτάτε μου, πως το πιο πολύ κοινό κάθε σκουπίδο-λοφίσκο θα κυττά συχνά με Όλφι και θα ψάλλη ομοφώνως: «Συ που έφτασες στά... ύψη!»

★

— Έχω, επίσης, την ιδέα, ότι ο κόσμος που περνά από δρόμους συνοικίας και απόμερα στενά,

... νέφθ σκόνης θ' αντικρύσει, με το βλέμμα του θλιμένο και θα σιγοσυρμουνόει: «Δελιό... συννεφισμένος»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Βλέπει ακόμη ο πολίτης στην ταλαίπωρη 'Αθήνα, ν' ανασκαπώνται οι δρόμοι έξη-έφτα φορές τον μήνα και καθώς περά χαντάκια και... βραχάκια υπερηφάν θα έμπνεεται δεόντως και θα συχοτραγουδά: «Βράχο-βράχο τον καύμο μου τον μετρώ και πονώ

κι' ο πέζος κι' ο έπιδάτης, τα τραγούδια της 'Αθήνας και τα... παρατραγουδιά της!

... όρειδάτης να γινώ»!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Κι' όταν, τέλος φτάνω ο κόσμος πρὸς στα μέσα του χειμῶνος και οι δρόμοι της 'Αθήνας πλημμυρίζουν έπιμύως, θα κυττάει τα Χαντάκια που θυμίζουν κανάλι, ή που γίνονται, πολλάκις, σαν μια θάλασσα μεγάλη και θα λη, άναυφιδόλως, με βαθύ καύμο του, πιά: «Βάρκα θέλω ν' αρματώσω, μέ... σαράντα δυο κουτιά»!

Διὰ τὸ πιστόν:

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Καί τί θά ήθελες από μένα;

— Πρώτα-πρώτα: Θάθελα νά ξέρω αν ό τρόπος μου τόν τελευταίο καιρό δέν άλλαξε τά αισθήματά σου γιά μένα.

Τά μαύρα, έξυπνα μάτια της τού γέλασαν. Αυτό τό γέλιο ήταν άρκετή άπάντησι. Αυτό τό γέλιο θά μπορούσε νά ζεστάνη την καρδιά του, αν δέν ήταν τόσο γεμάτη από τή σκέψη της Ζουζούς. Κι' ή φωνή της κοπέλλας άκούστηκε ζεστή:

— Άλκη, σ' αγαπώ τόσο χρόνια. Δέ μπορούνε λίγες ήμέρες νά κρεμίσουν όλο τ' όνειρο τών χρόνων.

Της πήρε τό χέρι μιά στιγμή μ' ένθουσιασμό.

— Είσαι ένας άγγελος, Λιάνα. Έπειτα ντράπηκε. Στη σκέψη τού σχεδίου του, ή ντροπή τού δαψε άδικα τό μάγουλο. 'Η φωνή του άκούστηκε στενωχάρη:

— Λιάνα. Ντρέπομαι γι' αυτό που θά σου προτείνω. Δέ βλέπω όμως άλλη λύσι. 'Ο πατέρας δέν ένοεί τώρα με κανένα τρόπο νά παντρευτούμε. Στο φίλο. Έγώ πάλι δέν θέλω νά φύγω έτσι, χωρίς νά αναγγείλωμε τούλάχιστον άρραβώνες, χωρίς νά προετοιμαστούμε γιά κάτι. Πήρα τήν άπόφασι λοιπόν ν' άγνοήσω τή θέλησι τού πατέρα.

— Σούφωρε τά φρύδια της ή κοπέλλα.

— Μά αυτό θά ήταν κακό...

— Δέν πρέπει νά φοβηθούμε, Λιάνα. Κακό δέν κάνουμε. Έξω νά έξασφαλίσαμε τήν εύτυχία μας.

— Πές μου, τί άκριβώς σκέπτεσαι;

— Είναι δύσκολο νά στο πώ, δέν ξέρω αν θά με παρεξηγήσης. 'Ο πατέρας, γιά νά μ' εκδιώξη νά ύποταχθώ στη θέλησι του, μου δήλωσε ότι κóδει κάθε έπίδομα. Θέλει δηλαδή νά πάω στη Γερμανία, νά εργάζομαι, έτσι από πείσιμα, μόνον καί μόνον γιά νά καταλάβω τίς δυσκολίες της ζωής, καθώς λέει. Τσακωθήκαμε άσχημα...

— Λυπάμαι, Άλκη, καί άπορώ. Πώς τά πήρε έτσι;

— Κι' εγώ δέν ξέρω. Λοιπόν, γιά νά μ' έκδιώξη καί γιά νά μ' άσσανίζωμαι, έπειδή δέν ξέρεις πώς μου φαίνεται που στο λέω... σκέφθηκα νά φύγω άμέσως, καί νά ριχτώ με τά μούτρα νά τελειώσω τή διατριβή μου. Χρειάζομαι όμως χρήματα, πρώτα - πρώτα γιά νά μ' νά αναγκαστώ νά πιάσω δουλειά, πράγμα πού θά με ρίξει πολύ πίσω στην εργασία, κι' έπειτα γιά νά τυπώ-

σω τή διατριβή μου. Μ' άλλα λόγια θά χρειαζόμουν στο χέρι καμιά πεντακοσαρία λίρες... τό λιγώτερο... Στάσου, άγάπη μου. Είναι φοβερό που στο λέω. Καί γιά νά μ' ελέγχει μπροστά σου νά σου μιλώ γι' αυτά, καταλάβαινες πώς είμαι άπελπισμένος. Χρειάζομαι αυτά τά χρήματα γρήγορα, σήμερα, αν είναι δυνατόν. Νά τά πάρω νά φύγω, κι' από κει νά τά έξωθήσω τά πράγματα... Καί σε ρωτώ: Θά ήταν δυνατόν... Θά μπορούσε με κάποιον τρόπο;...

— Σταμάτησε. Τά είχε προφέρει μονορούφι αυτά. Τώρα όμως ένοιωσε τήν καρδιά του νά βουλιάζει. Κι' άρχισε κι' όλος ν' άπορώ γιά τό θάρρος του, γιά τήν κική του τόλη, νά κάνει μιά τέτοια πρόταση.

— 'Η κοπέλλα τόν κύτταζε με καπάλη. 'Εδινε τήν έντύπωσι πώς δέν πίστευε στ' αυτά της.

— Άλκη, τραύλιζε σέ λίγο. Θέλεις δηλαδή... θά ήθελες νά σου δω εγώ αυτά τά χρήματα.

— Ναι, Λιάνα. 'Αν είναι δυνατόν. Κι' έτσι νά τελειώσω σέ λίγο καί καί τήν εργασία μου καί νάρθω εδώ... Φυσικά, μ' ένα μέρος απ' αυτά τά χρήματα θ' άγοράσω εκεί, στη Γερμανία, τά πρώτα απαραίτητα γιά ν' άνοίξω τήν κλινική... Στάσου, θέλω νά καταλάβω κάτι... 'Ο πατέρας σου μου είχε πη ότι θά δώση όσα χρήματα χρειαστώ γιά νά συμπληρώσω τά δικά μου όταν θά πρόκειται ν' άνοίξω κλινική.

— Φυσικά, είπε ζωγρά ή Λιάνα. Αυτό τό ξέρω. Αυτό τό λήμα θάχη έξ' άλλου ή προίκα μου.

— Μ' αυτό τό θάρρος λοιπόν σου ζητώ τή δόθη. Θά είναι μιά προκαταβολή, τίποτ' άλλο. Κι' έπειτα, μόλις γυρίσω, θά παντρευτούμε καί θά τά δάλω στην θέσι τους, σέ λίγο. 'Οχι μόνον θά τά δάλω στη θέσι τους, αλλά καί πολύ περισσότερα.

— Τί κουβέντα είναι αυτή; τόν διέκωψε με τή θαθεία, ζεστή φωνή της. 'Όταν παντρευτούμε, δέν θά ύπάρχη πιά δικό σου καί δικό μου.

— Ένας λόγος πάρα πάνω. Γι' αυτό τά σκέφθηκα έτσι. Λιάνα. 'Αν ήταν δυνατόν νάχω αυτά τά χρήματα...

Κοκκινίζε ως τίς ρίζες τών μαλλιών του κι' ή Λιάνα τόν κύτταζε μ' έκκλησι. 'Ηταν φανερό πώς ή παράκλησι του τήν τάραιζε, τήν παραξένευε. Μιά στιγμή όμως δάσταζε ή έκπληξι της μονάχα. Έπειτα, έξαφνικά, ή φυσιογνωμία της άστροψε. 'Η εύτυχία

δμόρφυνε τό κάπως άυστηρό της πρόσωπο. Κι' ή ζεστή γυναικεία φωνή της άκούστηκε πνιγμένη από συγκίνησι:

— Άλκη... Είμαι τόσο εύτυχισμένη, τόσο εύτυχισμένη... καί τόσο ύπερήφανη γιά τήν εμπιστοσύνη σου... τόσο ύπερήφανη που σκέφθηκες νά μου μιλήσης έτσι...

— 'Η καρδιά του Άλκη δαύλιαζε. Μπροστά στον ένθουσιασμό της, μπροστά στην άγγελική της καλωσύνη, ένοιωσε γιά πρώτη φορά όλη τήν άσχήμια του σχεδίου του. Γιά μιά στιγμή τού ήρθε νά τής φωνάξη πώς τά σβύνει όλα όσα της είπε. 'Ισως καί νά πέση γονατιστός νά τής ζητήσει συγγνώμη. 'Η Λιάνα όμως δέν τού άφισε καιρό.

— Άφισέ με νά τό σκεφθώ, τού είπε. Κι' εγώ δέν ξέρω που θά δω τά χρήματα καί πώς. Άλλά θά τά δω! Άφου από αυτό κρέμεται ή εύτυχία μας.

— 'Αν είναι δύσκολο, Λιάνα... Τόν σταμάτησε.

— Τίποτε δέν είναι δύσκολο, όταν πρόκειται νά τήν άγάπη μας... 'Ο Άλκη... 'Αν ήξερες πόσο εύτυχισμένη είμαι... καί πόσο δυστυχισμένη ήμουν όλες αυτές τίς ήμέρες. Πίστευα πώς ή άγάπη σου είχε σταματήσει... Δέ μου τό χωρούσε τό μυαλό, μετά τόν καιρό, μετά τόση λαχτάρα που είχαμε ο ένας γιά τόν άλλον. Τώρα μου φαίνεται πάλι πώς όνειρεύομαι...

Κάθε τήν λέξι ήταν σάν μα-στιγμά στο πρόσωπό του. Κάθε τήν λέξι τούδειχνε σάν έγκλημα τή δική του σκέψη. Κι' όμως κάτι τόν έμπόδιζε πιά νά ύποχωρήση.

— Όταν χωρίστηκαν, ή Λιάνα τούσφιξε τό χέρι θερμά.

— Άύριο τή πρωί θά σου τηλεφωνήσω, τού είπε.

— Μή πής τίποτα...

— Τρελλάθηκα; Νά είσαι στο τηλέφωνο έσύ κατά τίς 9. Καί θά συναντηθούμε νά σου πώ.

— Είσαι ένας αληθινός άγγελος, πρόσφερε ο Άλκης.

Τά λόγια άκούστηκαν πονεμένα κι' ένοιωσε τήν καρδιά του νά ματώνη.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΑΓΡΥΠΝΙΑΣ

Τρικυμισμένη πέρασε εκείνη ή νύχτα γιά τόν Άλκη. Από μικρός ήταν καλό παιδί, ένα πρότυπο παιδιού. Νέος ήταν ένας ίδανικός έφηβος, ένας τέλειος φοιτητής, ένας τίμιος άνθρωπος, από τόν καιρό που θυμόταν τόν έαυτό του. 'Η έννοχή του τώρα τόν λανάτωνε. Πότε στριφογύριζε ιτό

κρεβάτι του, πότε πετιόταν καί δημάτιζε στο δωμάτιό του σάν λιοντάρι στο κλουβί του. Προσπαθούσε, δασάνιζε τό μυαλό του, γιά νά βρή έλαφρυντικά, γιά νά βρή κάτι που νά τόν δικαιολογή άπάναντι στον ίδιο τόν έαυτό του:

— Πρέπει νά τήν πάρω εγώ τή Ζουζού. Γιά μένα θά είναι ή μεγαλύτερη εύτυχία. Καί συγχρόνως θά σώσω καί τήν εύτυχία της Νέλλης. Ναι, δέν ύπάρχη άμφιβολία, πώς ο Μάριος είναι έρωτοχτυπημένος με τή Ζουζού. 'Ολα τό δείχνουν. Τή Νέλλη τήν παραμελεί άπόλυτα, τόν άρραβώνα τόν άναβάλλει.

— Κι' εκείνη ή έκδρομή τούκταναν μαζί... Δέν ύπάρχη άμφιβολία. Κι' ή Ζουζού;...

Γιά μιά στιγμή ένοιωσε τό θυμό του ν' άνεβαίνει μέσα του.

— Κι' ή Ζουζού έρωτοτροπεί μαζί του...

— 'Η έρωτευμένη του καρδιά όμως άπάθηκε από τή σκέψη:

— 'Οχι! 'Η Ζουζού είναι ένα παιδί... ένα άθώο, αυθόρμητο παιδί... ένα λαουλόδι, που λαχταράει γιά ζωή, γιά εύτυχία. Πρέπει όμως νά προλάβω... 'Αν άργήσω εγώ, σίγουρα θά βρεθί κάποιος άλλος νά τής χαρίση τήν εύτυχία που όνειρευέται... Μου μίλησε γιά κάποιον ήλικιωμένο... Πετάχτηκε από τό κρεβάτι του. 'Η σκέψη αυτή τόν δαιμονίζε. Χωρίς νά ξέρη κι' αυτός γιατί, έδλεπε μπροστά του τόν πατέρα του, όταν συλλογιζότανε τόν άγνωστο ήλικιωμένο κι' έρωτευμένο με τή Ζουζού. Πάλι, όμως, έδιωξε αυτή τή σκέψη:

— 'Οχι. 'Αν ήταν ο πατέρας μου, θά μου τόλεγε ή Ζουζού. Είναι τόσο αυθόρμητο, τόσο άγνη μέσα στην ψυχή της, δέν κρατεί μυστικά. Άκόμα κι' όταν δέν είναι τόσο όμορφος ο σκέψεις της, τίς λέει. 'Όπως τώρα, γιά τό χρέμα...

Πλημυρίζε ή άγάπη στην ψυχή του καί ώραιοποιούσε τό είδωλό του:

— Άλλη δέν θά μιλούσε με τόση ειλικρίνεια. Άλλη θά έλεγε άμέσως τό ναί... Πόσες κοπέλλες δέν φέρονται πομπρά; Παντρεύονται γιά νά δάλουν τήν κοινωνική σφραγίδα, γιά νά έξασφαλίσουν έναν άντρα, κι' έπειτα άρχίζουν καί σκέπτονται πώς νά συμπληρώσουν τήν εύτυχία τους. Κι' ή Ζουζού με τήν άνορφία της, δέ θά δυσκολευότανε διόλου νά συμπληρώση τήν εύτυχία της. Μπορούσε περίφημα νά με παντρευτεί άφου μ' αγαπάει...

Ντράπηκε, τή σκούπισε διαστικά. Κι' ένας τυφλός θυμός έναντίον τού έαυτού τ'ν σάν νά τόν λύτρωνε γιά μιά στιγμή:

— Είσαι ο πιο τιποτένιος άνθρωπος τού κόσμου! είπε προσφωνώντας τόν έαυτό του με περιφρόνησι. Τί άξίζει ένας άνθρωπος, που σέ μιά δύσκολη στιγμή δέ διατάζει με μεταχειριστή μέσα παράνομα γιά νά σωθί; Πές όλη τήν αλήθεια. Δέν τό κανείς γιά νά σώσης τήν εύτυχία της άδελφής σου. Τό κανείς έπειδή αυτή ή μικρή σου πήρε τά μυαλά. Τό κανείς, έπειδή δέ μπορείς νά ύποφέρης, ότι είναι δυνατόν νά τήν χαρή άλλος άντρας. Ναι! Καί, τέλος, τό κανείς, έπειδή ξέρεις πώς ο άντρας που τή προσφέρει χρέμα καί έξασφάλισι, ο μεσοκόπος αυτός μυτηριώδης άντρας, είναι ο πατέρας σου!

Πεταχτηκε από τό κρεβάτι του, τρέμοντας σύγκορμος. 'Όσο πιο ξαστέρα τάβλεπε όλα, τόσο πιο θαθεύ ένοιωσε τή δυστυχία του.

— 'Ο πατέρας μου... Ναι... Γι' αυτό έβαλε ύπόθηκη τό σπίτι.

— Σταμάτησε κι' έκανε μιά άγωνιώδη έρώτησι μέσα του:

— Τάχα στ' αλήθεια μ' αγαπάει;...

«Ναι, ναι, ήθελε θριαμβευτική ή άπάντησι από μέσα από τήν καρδιά του. Μ' αγαπάει. 'Ηθελε νά γίνη δική μου. 'Ηθελε νά θυσιάση τήν παρθενία της γιά μένα. Χωρίς σκέψη, χωρίς ύστεροβουλία... Ένα τόσο ά μικρό, άγνό κοριτσάκι, δέ διάτασε νά κάνει τήν ύπερτατή θυσία γιά μένα. 'Αν δέν είχα δείξει εγώ άυτοκυριαρχία, τώρα θά ήταν δική μου... Τί άλλο παρά ή άγάπη τήν έσπρωχνε στην άγκαλιά μου;»

— 'Η σκέψη αυτή τόν παρηγόρησε, τούδιωσε γιά κάμποση ώρα τίς άλλες τίς δυσάρεστες σκέψεις. Τήν έδλεπε μπροστά του τή μικρή ξανθομαλλούσα κουκλίτσα κι' ο πόθος τόν μαστιγώνει κι' ή θαθεία, ανθρώπινη άγάπη τόν κυριεύε.

Κάμποση ώρα ή θυμωσί της τόν έμυθε. Τόν έκανε νά μ'ή σκεττείται τήν ούσια τού πράγματος, νά μ'ή καταλαβαίνει τή άκριβώς ήταν εκείνο που τόν δασάνιζε πιο πολύ, που τόν έκανε νά μ'ή μ'ή νά κλειση μάτι.

— Άξασφα, όμως, όλα ξαστέρωσαν μέσα του καί πικρή ή τύχη τού δάγκωσε τήν καρδιά. 'Ηταν ένα βίαιο, όδυνηρό συναισθήμα. Ποτέ στη ζωή του δέν τό είχε νοιώσει, έπειδή ποτέ υτή ζωή του δέν είχε κάνει σκέψεις τόσο κακές, τόσο ταπεινές. Προσπάθησε νά τά σκεφθί όλα άντικειμενικά σάν νά έπρόκειτο γιά τρίτο πρόσωπο:

— Τί σκοπεύω νά κάνω; Μιά άπάτη. Μιά άπάτη τού χειρίστου είδους. Ζήτησα από τή Λιάνα χρήματα. Γιά ποιό σκοπό; Γιά νά τά δώσω τού Ζουζού. Καί με ποιά δικαιολογία; Γιά νά σώσω τήν εύτυχία της άδελφής μου. Γιά νά τήν άποστρέψω από τό Μάριο... ή μάλλον γιά ν' άποσπάρω τό Μάριο απ' αυτήν. Έπειδή είμαι σίγουρος, πώς έμένα αγαπάει ή μικρή. Τήν πιστεύω, θέλω νά τήν πιστέψω... Είναι δυνατόν όμως νά θέλησα στ' αλήθεια νά τό κάνω αυτό; Είναι δυνατόν νά θέλησα στ' αλήθεια νά κάνω μιά άπάτη, μιά κλοπή; Έστ'ω καί με τήν καλύτερη δικαιολογία;

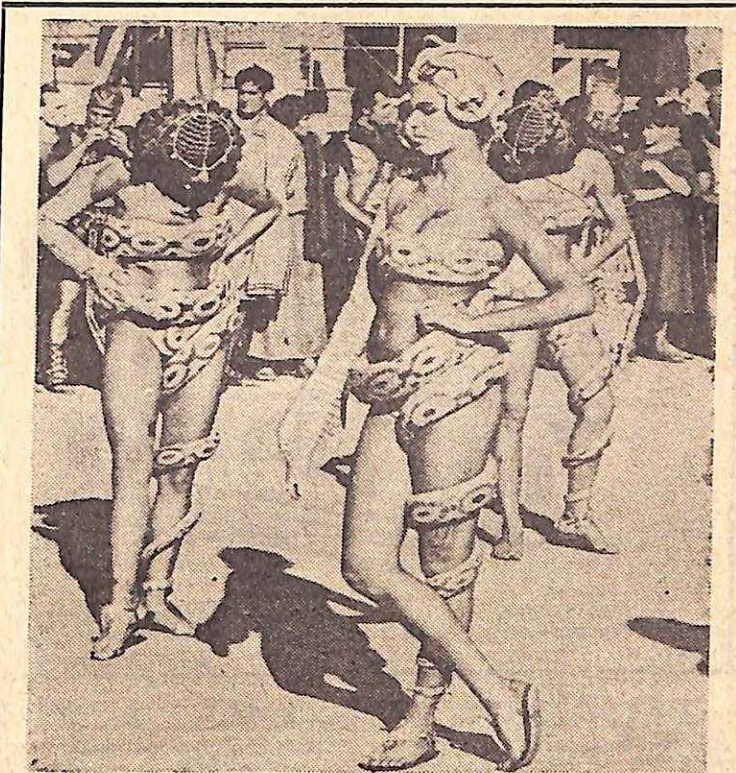
— Ένοιωσε τά μάγουλά του νά φουντώνουν στο σκοτάδι κι' ένα βάρος άσκήκωτο νά τού πιέζη τό στήθος. 'Από τή μιά στιγμή στην άλλη καταλάβαινε πώς ήταν άβάσταχα δυστυχισμένος. Καί με φρίκη του ένοιωσε Σάκρυα νά κυλάνε από τά μάτια του, νά βρέχουν τό μαξιλάρι του.

Ντράπηκε, τή σκούπισε διαστικά. Κι' ένας τυφλός θυμός έναντίον τού έαυτού τ'ν σάν νά τόν λύτρωνε γιά μιά στιγμή:

— Είσαι ο πιο τιποτένιος άνθρωπος τού κόσμου! είπε προσφωνώντας τόν έαυτό του με περιφρόνησι. Τί άξίζει ένας άνθρωπος, που σέ μιά δύσκολη στιγμή δέ διατάζει με μεταχειριστή μέσα παράνομα γιά νά σωθί; Πές όλη τήν αλήθεια. Δέν τό κανείς γιά νά σώσης τήν εύτυχία της άδελφής σου. Τό κανείς έπειδή αυτή ή μικρή σου πήρε τά μυαλά. Τό κανείς, έπειδή δέ μπορείς νά ύποφέρης, ότι είναι δυνατόν νά τήν χαρή άλλος άντρας. Ναι! Καί, τέλος, τό κανείς, έπειδή ξέρεις πώς ο άντρας που τή προσφέρει χρέμα καί έξασφάλισι, ο μεσοκόπος αυτός μυτηριώδης άντρας, είναι ο πατέρας σου!

Πεταχτηκε από τό κρεβάτι του, τρέμοντας σύγκορμος. 'Όσο πιο ξαστέρα τάβλεπε όλα, τόσο πιο θαθεύ ένοιωσε τή δυστυχία του.

— 'Ο πατέρας μου... Ναι... Γι' αυτό έβαλε ύπόθηκη τό σπίτι.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ ΣΤΗΝ «ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ»

Άχαλινωτή άφέθηκε ή φαντασία όλων τών ανθρώπων, που εργάζονταν στην Ταινιοτάτα της Ρώμης, προκειμένου νά γίνη όσο τό δυνατόν πιο φαντασμαγορική ή ύπερπαρωγή «Κλεοπάτρα». Στη φωτογραφία μας μερικές από τίς έκατο καί πλέον χορεύτριες, που θά πάρουν μέρος στον έπιθέτηκό χορό τών φιδιών. Τα φιδία είναι από πλαστική ύλη, είναι όμως τόσο έπιτυχημένα ώστε ο κινήσεις τών χορευτριών τά κάνουν νά μοιάζουν με ζωντανά. Άφου γνώρισε τόσες καί τόσες περιπέτειες, έξ αιτίας της ύγείας της, Έλίζαμπεθ Τσιπλор, τό γυρίσιμα τού φιλμ κινδυνεύει νά γινώσκει νέα έμπαδία. Έξ αιτίας τών έρώτων της. 'Η Λίζ φέρεται έρωτευμένη με τόν Ρίτσαρντ Μπάρτον, που ύποδιεται στο φιλμ τόν Άντώνιο, καί ο Έντν Φίσερ προκαλεί συνεχώς διάφορα έπεισόδια με τίς ζήλιες του.

— Γι' αυτό είπε ότι ίσως δέν περισιμένω χρήματα γιά μένα... Αυτός σκέπτεται νά τήν έγκαταστήσει στο Παρίσι. Είναι φανερό. Άλλά, θά τήν άφήσι μόνη; 'Η ίσως... ίσως φύγη μαζί της; 'Ισως θέλει ν' άφήσι τήν μητέρα μου, νά μάς έγκαταλείψη όλους... Είναι δυνατόν; Είναι δυνατόν; Κι' ο Μάριος; Τί ρόλο παίζει στη ζωή της ο Μάριος;

Πάλι άρχισαν νά μπερδεύονται οι σκέψεις του. 'Η δυστυχία τούσφιγγε τήν καρδιά κι' έκανε τά μάτια του νά δαυρνούν.

— Έτσι τόν βρήκε ή αύγή. Είχε όμως τώρα τελείως ξεκαθαρισμένες τίς σκέψεις του. Βάσι γιά όλα πάντως ήταν ή θεδαίτης, πώς ή όμορφη παιδούλα αγαπούσε αυτόν. Μονάχα αυτόν!

— Είναι φτωχικά, είναι δυστυχισμένη. Έμένα μ' αγαπάει... Ναι. Άφου θέλησε νά γίνη δική μου. Τόν Μάριο δέν τόν προσέχει. Τήν πιστεύω. Πήγε μαζί του στην έκδρομή γιά νά τόν ξεφορτώθι. Καί τόν πατέρα μου; Αυτόν είναι αδύνατον νά τόν αγαπά. Μάλλον θά τόν άποστρέφεται. Κι' είναι αδύνατον νά σέπτεται σοβαρά νά δεχθί τίς προτάσεις του, νά πάνε μαζί στο Παρίσι. Είναι αδύνατον. Αυτό θά τόκανε μονάχα μιά διεφθαρμένη. Γιατί μου τό είπε; 'Ισως από διπλωματία... Ναι, από κορισι-στική διπλωματία. Γιά νά με πιέση νά βρώ κάποια λύσι. Γιά νά με άναγκάση ίσως νά βρώ χρήματα. Άλλά που νά τά βρώ. Θεέ μου; Που νά τά βρώ; Παντα-κόσιες λίρες. Τό ποσόν δέν είναι τεράστιο. 'Όταν άρχισω νά εργάζομαι, θά τό κερδίσω χωρίς μεγάλο κόπο. Τώρα όμως;...

— Έδιωξε με φρίκη του τώρα τή σκέψη νά πάρη αυτά τά

χρυσάφι, με τά κουκλίστικα μάτια που κύτταζαν πάντα τις παιδιίστικα και ακριβήτικα κό-σμο, με την περισπωμένη των χειλιών της, με τα λακκάκια στα μάγουλα... Καί με τό άδρό, λα-στιχέιο, δροσερό κορμάκι...

— 'Ο πόθος φούντανε μέσα του. Μιά άκατανίκητη έπιθυμία νά σφιξη στην άγκαλιά του αυτό τό κορμί. Νά τό νοιώση νά λυώνη κάτω από τά φιλά του... Νά ξε-ρη όμας ότι είναι δικό του, κατά δικό του, νόμιμα καί γιά πάντα.

— Άρχισε νά ντύνεται.

— Πρέπει νά πεισθί. Δέν είναι δυνατόν νά έπιμείνη ότι πρέπει νάχω χρήματα γιά νά παντρευθώ. Μ' ένα φιλή σήμε-ρα, θά τήν πεισω... Μ' ένα μου φιλή μονάχα. Θά τήν πάρω καί θά φύγωμε. Κι' έτσι θά σωθούμε όλοι. 'Ο Μάριος θά παντρευτεί τή Νέλλη. 'Ο πατέρας μου θά καταλάβη τό σφάλμα του, θά συν-έλθι καί θά μάθι πώς δέν είναι πιά νέος. 'Η μητέρα μου δέν θά μάθι ποτέ τήν αλήθεια. Οι ύπο-ψίες της λίγο-λίγο θά διαλυθού-νε. Κι' εγώ θά γίνω ο πιο εύ-τυχισμένος άνθρωπος τού κό-σμου. 'Ολοι θαύμαστε εύτυχι-σμένοι.

ΔΥΟ ΜΑΤΙΑ ΑΝΗΣΥΧΑ. ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΑ

Τήν ήμερα τού τήν άρχισε τη-λεφωνώντας τή Λιάνα πώς θέ-λει νά τήν ιδί.

Συναντήθηκαν έξω κι' ή κοπέ-λα άρχισε νά τού λή, στενωχα-ρημένη, ότι μίλησε τής μητέρας της, αλλά δέν τόλμησε νά μίληση τού πατέρα της, έπειδή καί τής μητέρας της τής κακοφάνηκε αύ-τή ή βία νά πάρη χρήματα στο χέρι. Πάντως, τόν διαβεδαίωσε, ότι όπωσδήποτε θά τά καταφέρη, θάβαν νά κάνει λίγη ύπομονη.

Κάθε τήν λέξι ήταν σάν ένας μπάτσος γιά τόν Άλκη. Μόνον που τήν άκούγε νά τού δικαιολο-γήται, μόνον που τήν έβλεπε νά ύποφέρει που δέν μπορούσε νά τόν βοηθήση άμέσως, ένοιωσε τήν έπιθυμία νά γονατίση μπροστά της, νά τής όμολογήση όλη τήν αλήθεια, νά τής ζητήσει συγγώ-ρησι. 'Όσοσο, ή άξιοπείθεια τού έπέδωλε νά παίξη κωμωδία. Δέν τήν άφισε νά προχωρήση.

— Λιάνα, τής φώναζε άποφεύ-νοντας τή ματιά της. Σ' εύχαρι-στά... Γι' αυτό ακριβώς θέλησα νά συναντηθώμε. Δέν τά χρειά-ζομαι τά χρήματα.

— Δύο μάτια ανήσυχα, έρωτημα-τικά, στηλώθηκαν στα δικά του.

— Δέν τά χρειάζεσαι; Άλκη;

— 'Οχι... Σκέφθηκα αλλοιώ-τικά.

— Δέ θά φύγης; τόν ρώτησε, κι' ή έλπίδα άστραψε στα μάτια της.

— 'Οχι... Ναι... θά φύγω γιά λίγο... Άκόμα δέν ξέρω καλά...

— Άλλά ήθελα νά σου πώ... νά σου ζητήσω συγγώρησι που σου μί-λησα γιά χρήματα.

— Πήρε στραβά τά λόγια του καί τά μάτια της δούρκεσαν. 'Α-κούμπησε τό χέρι της στο χέρι του. 'Ηταν παγωμένο κι' έτρεμε.

— Άλκη... Σου κακοφάνηκε. Γι' αυτό τό λές. Δέ θέλω νά νο-μίσης...

— Σου όρκίζομαι, πώς γι' αυ-τό σου τηλεφώνησα. Δέν θά θέλω τά χοίματα. Τό σκέφθηκα. 'Ηταν πολύ άσχημο, ήταν φρικτό πού στο έπληξα.

— Τά δακρύα της κύλησαν.

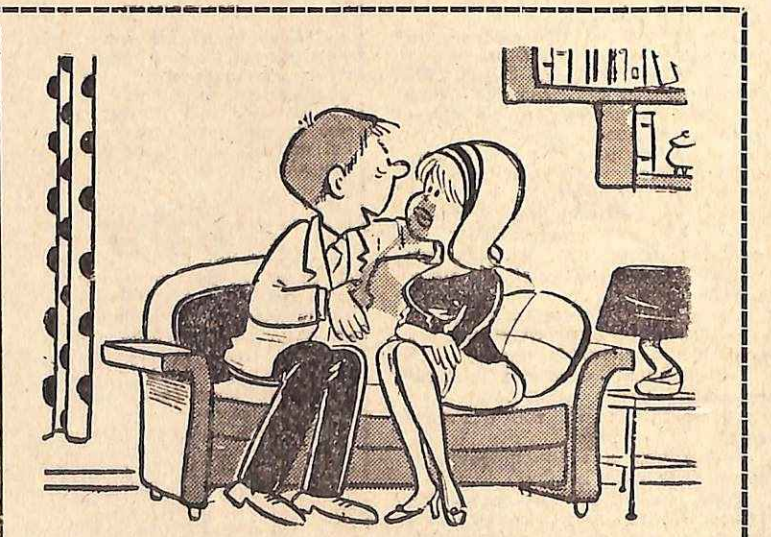
— Αυτό που λές... είναι σάν νά μ'ήν είναι δικά σου καί τά δικά μου νά λεφτά... Τό ξέρεις ό-τι θά είναι όλα είναι σου...

— Άκόμα δέν είναι όμως. Λιά-να. Άκόμα...

— Στά έξυπνα, καστανά της μά-

— Ευχαριστώ! Έχω δυό ένθύμια!...

— Στη θέσι σου, Διλικία, θά μου ήταν αδύνατον ν' άντι-σταθώ σ' ένα όραιο παιδί σάν κι' έμένα!...

φια, καθρεφτιζόταν ή ώραία, ά-
γνη ψυχή της. Κι ή ψυχή αυτή
υπέφερε. Χωρίς να καταλαβαίνει
ακριβώς την αίτια, ή ψυχή αυτή
ήταν όλο έρωτηματικά.
— Άλκη, τόν ρώτησε σιγανά.
Πές μου... Σε ίκετεύω. Πές μου
όλη την αλήθεια. Τί σκέπτεσαι;
Δέ μπορώ άλλο. Σε δεσάω πώς
δέ μπορώ. Θέλω να ξέρω. Πρόκει-
ται ν' παντρευτούμε; Πρόκειται
ν' αναγγείλουμε άρραβώνες; Ναι
ή όχι; Πές μου όλη την αλήθεια.
Τώρα... ναι, τώρα ακόμα μπο-
ρώ νά τη δεχθώ... Άργότερα ό-
μως θα είναι χειρότερα, θα είναι
άδασταχτο για μένα....

Θάθελε νά πέση γονατιστός
μπροστά της. Νά της σκεπάσει
τά χέρια με φιλιό και νά της ό-
μολογήσει την αλήθεια. Σά νά
ήταν άδελφή του. Δέν ήταν στη
φύση του νά υποκρίνεται. Άλλά
ένιωσε τόση φρίκη στη σκέμη
να την πληγώσει λέγοντάς της
την αλήθεια όμην, πού δειλίασε:
— Λιάνα, πρόφερε, άποδευόν-
τας τη ματιά της... Σε παρακα-
λώ... σε ίκετεύω Λιάνα μου...
μή στενοχωριέσαι... Μη τά παύ-
νης δαρείαι... Σήμερα βρίσκο-
μαι σε μία δύσκολη θέσι. Δέ
μπορώ νά σου εξηγήσω... Θέλω
νά είσαι ήρεμη, νά προσπαθήσης
νά μέ καταλάβης.

Τά λόγια του έπεσαν σαν πα-
γμένο νερό άπάνω σε μία φλόγα.
Είδε τά μάγουλά της νά χλωμιά-
ζουν. Είδε τά μάτια της νά χάνουν
τη λάμψη τους. Ένα άχνό χαμό-
γελο προσπάθησε ακόμα, νά σώ-
ση τά προσχήματα.

— Ναι, Άλκη μου... Καλά...
Έσύ ξέρεις....

Προχώρησαν δουδοί... Πού πή-
γαιναν δέν θάξεραν νά πουνε. Έ-
τσι στην τύχη μέσα στην πόλη,
περπατούσαν κοντά-κοντά. Κι ό-
μως σε κάθε δόμο έννοιωσαν πώς
κάτι τους χώριζε, όλο και πιο
πολύ...

Κάποια στιγμή ή Λιάνα σταμά-
τησε. Τόν κύτταξε ίσια στα μά-
τια, με τά μάτια της πού ήταν θό-
λα από τά δάκρυα. Η φωνή της
άκούστηκε πνιγμένη:

— Άλκη... Πρέπει νά... πρέπει
νά γυρίσω σπίτι.

Τούδωσε τó χέρι της. Έκανε
αυτός νά τó σφίξει... αλλά δίστα-
σε. Καί τó σφίξιμο αυτό ακόμα
ήταν ένα ψέμμα. Ένα δουλό ψέμ-
μα. Έτσι άφησε τó παγωμένο
της χεράκι νά γλιστρήσει από τó
δικό του. Κι έπειτα την είδε ν'
άπομακρύνεται διαστικά....

Τάχα είχε συννεφιάσει; Τάχα
είχε ρίξει ψιχάλες ή άνοιξιάντικη
αύγη;...

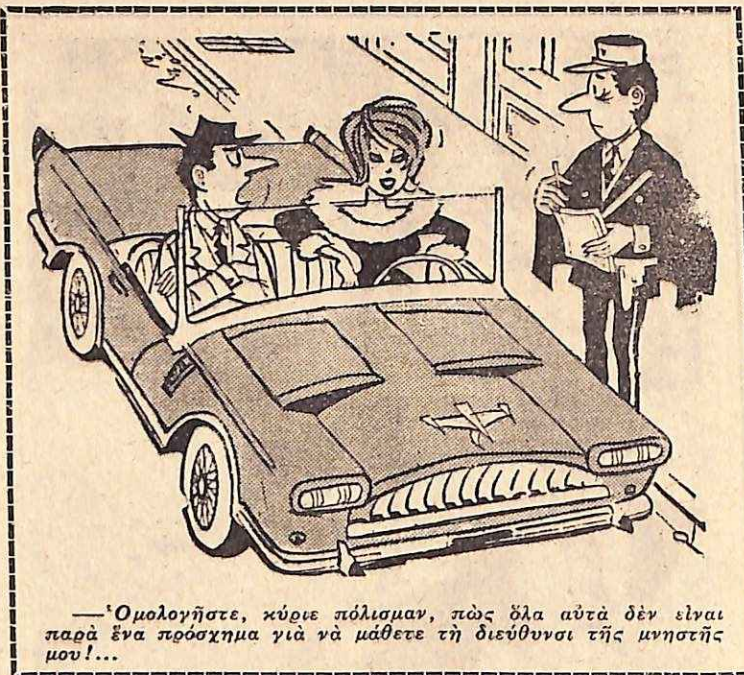
Εσφίξε τά χείλη του και κλε-
φτά έδγαλε τó μαντήλι του...

Ό ήλιος άστραφτε άνοιξιάντι-
κος, υπέρλαμπρος και στό δρόμο
ό κόσμος περπατούσε άμέριμνος,
χαρούμενος. Τά μάτια του όμως
είχαν δουρκώσει.

«Σ' ΑΓΑΠΩ»

Λαχνασμένος έφθασε στό σπί-
τι της Ζουζούς. Ήταν ακόμα
πρωί και την έβριζε άτημέλητη,
όπως είχε σκηκθί από τó κρεβ-
βάτι. Φορούσε τó νυχτικό της κι
από πάνω μία ανάλαφρη ροδίνη
ρομπτίτσα. Τά μαλλιά της, πιδ
άχτένιστα από άλλη φορά, άστρα-
φταν σαν φωτιστόφανος γύρω από
τó λουλουδένιο της προσώπακι και
κάτω από τó διάφανο νυχτικό, κα-
θώς έμενε μισανιχτή ή ρόμπτα,
τó κορμί της διαγραφόταν σχεδόν
γυμνό. Ένα λαστιχένιο, μικρο-
φτιασμένο κι όμως πλούσιο κορ-
μάκι, πλάσμένο θαρρείς από ρο-
δοπέταλα.

Μόλις τόν αντίκρισε, σαν νά
τρόμαζε. Τά μάτια της έδειξαν
κάτι σά θυμό:

— Όμολογήστε, κύριε πόλισμαν, πώς όλα αυτά δέν είναι
παρά ένα πρόσημα για νά μάθετε τη διεύθυνση της μνηστής
μου!...

— Έσύ, Άλκη; Τόσο νωρίς;
Τώρα ξύπνησες; Δέκα ή ώ-
ρα, της είπε, προσπαθώντας νά
πάρη ένα ύφος απλό και χαρού-
μενο.

— Καί τί μ' αυτό; τού άποκρί-
θηκε άπότομα. Δέν έχω δικαίωμα
νά κοιμηθώ;

Στεκόταν στό κατώφλι της, λές
κι ήθελε νά τόν έμποδίση νά προ-
χωρήσει.

— Ζουζού, της είπε παραγμέ-
νος... Ήλθα, έπειδή ήταν ανάγκη.
Πρέπει, πρέπει νά σου μιλήσω...
Φάνηκε στενοχωρημένη.

— Καλά... αλλά, μπορούσες
νάρθής λίγο άργότερα.

— Σ' ενοχλώ τώρα;

— Με βρίσκεις στά χάλια μου.

— Είσαι σαν ζωντανό λουλού-
δι, ποτέ δέν ήσουν πιδ όμορφη.

Τά λόγια του την κολάκευαν,
την έκαναν νά χαμογελάσει. Όσο
τόσο φαινόταν ακόμα διαστικάκη.

— Δέ μου λές νά περάσω μέ-
σα; τη ρώτησε τρυφερά.

— Στάσου μία στιγμή, σε πα-
ρακαλώ...

Τούκλεισε, κατά πρόσωπο την
πόρτα, κλείδωσε άπό μέσα. Κι
ένώ ό Άλκης στεκόταν στό κατώ-
φλι άπορμένος και θυμωμένος,
αυτή έτρεξε μέσα στην κρεββα-
τοκάμαρα. Ό Μάριος, ξαπλωμέ-
νος στό κρεβάτι, την κύτταξε έ-
ρωτηματικά. Έσκυψε αυτή άπάνω
του και τού ψιθύρισε:

— Μη τά ρωτάς... Ό Άλκης.

Πετάχτηκε ό νέος με πρόσωπο
σκοτεινό.

— Ό Άλκης; Τί θέλει;

— Δέν ξέρω...

— Πώς δέν ξέρεις; Πρέπει νά
ξέρης...

— Δέν ξέρω, σου λέω... Ίσως
νά πήρε είδηση πώς είσαι έδώ
και θέλει νά μου τά ψάλη...

— Πού είναι;

— Στην πόρτα. Τόν κλείδωσα
άπ' έξω...

— Έστω! Έκανε ό Μάριος ά-
ποφασιστικά. Ίσως νά είναι κα-
λύτερα έτσι. Άς συναντηθούμε,
νά τού πώ όλη την αλήθεια...

— Τρελλάθηκες, Μάριε;

— Μά, είναι κατάστασι κι

αυτή; Άφού δέν πρόκειται νά παν-
τρευτώ με τη Νέλλη... Είναι πιο
τίμιο νά τó ξέρη.

— Άσε τίς τιμιότητες, και
σκέψου κι' έμένα. Ποιά θα είναι
ή θέσι μου νά σε βρή έδώ;

— Τί σημασία έχει; Νά παν-
τρευτούμε, κι' ούτε γάτα ούτε ζη-
μιά.

Τόν κύτταξε βαθεία στά μάτια.

Μία ματιά φορτωμένη, ίκε-
τευτική μαζί και θυμωμένη:

— Είσαι ένας έγωιστής και
τίποτε άλλο. Τό μόνο πού δέν
σκέπτεσαι είναι ό τι... ό τι με κα-
τέστρεψες... ό τι δέ φτάνει πού με
κατέστρεψες... αλλά τώρα θέλεις
νά μου καταστρέψης και τη φήμη
μου Μάριε... Στο λέω, αν σε ίδη
έδώ ό Άλκης θα σκοτωθώ... Στο
λέω πώς θα σκοτωθώ...

Τό ύφος της ήταν τραγικό, τόν
έπνέρασε.

— Τί θέλεις νά γίνη λοιπόν;
τη ρώτησε άνυπόμονα.

— Νά φύγης. Έγώ θα τόν βά-
λω στό σαλόνι τόν Άλκη. Έσύ
νά ντυθής σε δυό λεπτά και ν'
άνοίξης σιγά-σιγά την πόρτα...

Νά έξαφανιστής. Άν μ' αγαπάς,
δέ θα σε πάρη είδηση. Άν μ' α-
γαπάς...

— Καλά, άποκρίθηκε ό νέος
ταραγμένος. Έννοια σου... Άνοι-
ξέ του...

— Πρόσχε! τού ψιθύρισε. Μην
άφήσης τίποτε έδώ...

Την κύτταξε με μάτια γεμάτα
ύποψια.

— Πρόκειται νά τόν φέρης έδώ
μέσα;

— Τρελλάθηκες;

— Τότε λοιπόν;

— Καλά, έτσι, άπό φόβο στό
είπα... Κάνε γρήγορα μόνον. Νά
φύγης.

— Πότε θα σε ίδω; Θα ξανάρ-
θω τó δρόμο;

— Άπόψε; Όχι! Για όνομα
τού Θεού όχι... Μάριε... Δέν έ-
ρω τί θα πουνε, τί θα κάνουν. Έ-
φψε, θα σου τηλεφωνήσω.

— Περιμένω σήμερα κιόλας
τηλεφώνημά σου.

— Όπωσδήποτε.

Την άρπαξε, την έσφιξε άπάνω
του με πάθος:

— Άγριόγατα. Μ' έχεις τρελ-
λάνει. Κύτταξε καλά δίωκ... αν
μυριστώ πώς ό Άλκης είναι άν-
τεραστής μου...

— Δέν είμαστε καλά...

— Τότε... θα τόν σκοτώσω κι'
αυτόν κι' έμένα...

Γέλασε νευρικά, πνιχτά. Της
άρεσε πού τόν έβλεπε έτσι άνα-
στατωμένο.

Και με μία αυθόρμητη κίνησι
έπεσε πάλι στην άγκαλιά του.

— Μ' αγαπάς; τη ρώτησε τρέ-
μοντας άπό πάθος.

— Είμαι τρελλή για σένα, τού
άποκρίθηκε σιγανά.

«ΘΑ ΓΙΝΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ»

Έννοιωθε τó αίμα νά χτυπάη
στις φλέβες του ό Άλκης. Τού
φαινόταν ύποπτο νά τόν κρατάη
τόση ώρα κλειδωμένον άπ' έξω.
Τό μυαλό του βόλωνε. Θάθελε νά
όρμησει στην πόρτα, νά τη σπά-
ση, νά μπη μέσα με τη βία. Κα-
ταλάβαινε πώς ή κατάστασι αυ-
τή τόν έκανε άλλον άνθρωπο, τού
άλλαζε τó χαρακτήρα. Και τά λε-
πτά της ώρας τού φαινόταν αιώ-
νες.

Έπί τέλους, κάποτε άκουσε
την κλειδαριά νά τριήξει. Η Ζου-
ζού παρουσιάστηκε πάλι στό κα-
τώφλι. Καθώς έπεφε άπάνω της
ό ήλιος, ήταν σά μία φωτερή ό-
πτασία. Μ' ένα της χαμόγελο τόν
άφόπλισε.

— Με συγχωρής, τού είπε με
φωνή παιδιάντικη. Άλλά... ήταν τό-
σο άκατάστατα μέσα... Με ξέριξε
έμένα...

— Έλα, πέρασε και μ' η κυ-
τάς γύρω, σε παρακαλώ.

Τόν πήρε άπό τó χέρι, λές και

φοβόταν μή πάρη άλλο δρόμο αύ-
τός και τόν πήγε στό πρώτο
δωμάτιο, στό σαλόνι. Στο πίσω
μέρος τού μικρού σπιτιού βρισκό-
ταν τó δεύτερο δωμάτιο, ή κρεβ-
βατοκάμαρα.

Και στό φωτικό σαλονάκι ή-
ταν μεγάλη άκαταστασία. Δέν
είχε προφθάσει νά τά σηκώσει ή
Ζουζού, δέν τά είχε σκεφθί. Στο
τραπέζι βρισκόταν ακόμα δυό
ποτήρια, δυό πιάτα με κάτι ύ-
πολείμματα φαγητόν, ένα κομμάτι
γλυκό, σε μία πιατελλίτσα. Όλα
έδειχναν πώς είχαν φάει δυό άν-
θρωποι εκεί χτές τó βράδυ. Ά-
θελά του τά παρατήρησε αυτά ό
Άλκης κι' ή ματιά του σκοτεί-
νισσε. Άντελήφθη τη ματιά του ή
Ζουζού, τάχασε για μία στιγμή,
έπειτα έσκασε στό γέλια:

— Δέν σου είπα νά μ' η κυττάς
γύρω σου;

— Είχες τραπέζι χτές; τη ρώ-
τησε με σημασία.

— Ναι... Γιατί;

— Φαντάζομαι... πώς θα πέρα-
σες μία πολύ ένδιαφέρουσα βρα-
δυά.

— Άμει, άποκρίθηκε παιδιάντι-
κα, μάγκικα.

Κι' όσο έβλεπε πώς τόν βασά-
νιζε ή ζήλεια, τόσο γινόταν πιο
κυρία τού έαυτού της, τόσο τόν
κύτταξε παιχνιδιάρικα, με τά χάν-
τρινα ματάκια της τόσο έπαιρνε
τό ύφος της νεαρής, γατούλας,
πού δέν σκέπτεται τίποτε άλλο
παρά νά παίξει.

Γύρισε ό Άλκης, την κύτταξε
σοβαρά:

— Ζουζού... Με ποιόν έφαγες
χτές τó βράδυ;

— Με τó φίλο μου. Γιατί;

— Ζουζού, σε παρακαλώ. Πές
μου...

— Έχω ύποκρέωσι νά σου πώ;

— Φαντάζομαι, ναι. Άφού ξέ-
ρεις πώς σ' αγαπώ...

Είναι αρκετός αυτός ό λό-
γος για νά νάχης τó δικαίωμα νά
μού κάνης άνάκρισι:

— Έπαιξε μαζί του σαν τη γάτα
με τόν ποντικό, με τη μεγαλύτερη
φυσικότητα. Μέσα της όμως καρ-
διοχτυπούσε, ήθελε νά κυλήσει ή
ώρα κι' έσπινε τού αού της ν' ά-
κούση την πόρτα νά κλείνη. Συγ-
χρόνος όμως έκανε και θόρυβο,
άπό φόβο μήν άκούση ό Άλκης
τά δήματα τού Μάριου.

— Ζουζού, φώναζε θυμωμένος
ό Άλκης. Ήρθα νά σου μιλήσω
σοβαρά... Σε βρίσκα όμως σε μία
παράξενη κατάστασι.

— Άρχισε νά συμμαζεύω τó τρα-
πέζι, κάνοντας θόρυβο με τά πιά-
τα και γελώντας:

— Ζηλιάρη, έ; Ζηλιάρογατε!

Στάσου νά συγγυρίσω λιγάκι, και
θα σε εξηγήσω. Χθές ήλθε μία
φίλη μου... και κοιμήθηκε έδώ. Πή-
γαμε μαζί στόν κινηματογράφο...

ήταν άργά, και κάθισε έδώ. Φά-
γαμε, πιάσαμε την κουβέντα... Κι'
έπειτα δέ μπορούσαμε νά ξυπνή-
σουμε σήμερα τó πρωί. Τώρα
σχεδόν μόλις έφυγε.

— Ποιά είναι αυτή ή φίλη σου;

Την ξέρω; τη ρώτησε, έτοιμος νά
την πιστέψη, με κάποια άνησυ-
χία όμως ακόμα.

— Πού νά την ξέρης; γέλασε
αυτή. Πού νά την ξέρης; Άλκη,
λείπει τόνσον καιρό...

— Καλά...

— Αναστένανε άθελά του ό νέος.
Έπρεπε νά την πιστέψη. Έπρε-
πε νά μείνη ήρεμη ή άτμόσφαιρα
για νά της μιλήσει ήρεμα.

— Καλά, Ζουζού. Κάθισε τώ-
ρα κοντά μου, κι' άκουσε με...

Στριφογύρισε ακόμα κάμψση
ώρα ή μικρή. Άξαφνα, σε μία
στιγμή, σαν ν' άκούστηκε ή κλει-
δαριά της πόρτας. Την άκουσε κι'
ό Άλκης και την κύτταξε έρωτη-
ματικά. Έκείνη τότε, με μία κί-
νησι άστραφτασία, βλέποντας τη

Επιμνημόσυνο

ΜΕΤΡΑ... ΔΡΑΣΤΗΡΙΑ

Τ' άστικά λεωφορεία, χάριν τών επιβατών,
πρέπει, λέει, άερισμό τους νάχουν πλέον, τεγγητόν
κι' όλες οι συγκοινωνίες άπορήτως άς χολαίνον
και στις σαροδelloποιήσεις τους άστους άς τους τρελλαίνουν!

*

Θά κατσάρουν, έν όλίγοις, συσκευές γι' άερισμό,
για τά μάτια τού κοσμάκη, ήγουν για τó θεαθήναι
και θά καταπολεμήσουν τó φρικτό συνωτισμό,
με ήμίμετρα και μέτρα, πού «άερας φρέσκο» είναι!

ΦΥΣΙΚΗ ΣΥΝΕΠΕΙΑ

Άπ' την ξένη και την ντόπια την είδησεογραφία,
τό κοινόν πληροφoρείται, ότι ή Δόρην ή Σοφία
λίγο έλειψε και μόνον νάβη θύμα τών τροχών,
μά την γλύτωσε ώραία κι' άνευ ίχνους άνυχών...

*

Και σωστό ήταν, νομίζω, και καθ' όλα φυσικό,
νά μήν πάθη άπό άμάξια κι' άπό ρόδες άδάρια,
γιατί ένα τέτοιο πλάσμα θελκτικό κι' έκρηκτικό,
σταματά στό πέρασμά του όλη την... κυκλοφορία!

ΑΡΠΑΚΤΙΚΑ... ΠΙΤΣΟΥΝΑΚΙΑ

Συνελήφθη τις προάλλες, δηλαδή πού ήμερών,
μία πολύ έλλιδοφόρος παρεούλα νεαρών,
πού πέντ' έξη διαορήσεις είχε, αιώως, διαπαίζει
και πολλούς Περιστεριώτες στις κλοπές είχε ταράξει!

*

Έτσι έδωσε άδόξως, τó λαμπρό της τó άστέρι
και τά μέλη της δά νοιώσουν νύχτες λιαν ζοφερές,
γιατί μ' όλο πού τραβούσαν για «σουνδες» στό Περιστερί,
δέ θα βγούν καθόλου λάδι και «λευκές... περισσότερες»!

ΣΤΗΣ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Πήρε ή έγκληματικόντις, δυστυχώς, μεγάλη φόρα
κι' οι συνέλληγες σκοτούνουν κάθε μέρα, κάθε ώρα,
άλλος χάριν της τιμής του, άλλος για μικροληστεία
κι' άλλος σού την υπομυπουνίζει, γιατί δέν σηκώνει άσπεια!

*

Άλλος, πάλι, κάνει φόνό έπειδή παρανοεί,
άλλος λόγος ευνόμιας πού τού φέρουν τά μπουζούκια
και κατάντησε, πού λέτε, ή ανθρωπίνη ζωή
πιδ φτηνή νά είναι πλέον κι' άπό... τ' άγγιναροκούκια!

ΝΕΑ... ΚΑΡΔΙΟΧΤΥΠΙΑ

Έχει άρχίσει, τελευταίως, στό Παρίσι νά θουλήται
νέα μόδα φορεμάτων πού «γραμμή καρδιάς» καλείται
κι' όπως φορούνται τά φύλλα έπιλήσισε ή μέρα,
πού τά ίδια τά μοντέλα θα τά δούμε κι' έδώ πέρα...

*

Κατηφής, λοιπόν, ό άντρας τά διαβάξει όλ' αυτά
γιατί όταν θάρη ή ώρα νά πληρώσει τά λεωτά,
μέγας κίνδυνος ύπoαρεί «σίκος» κι' άλλαλας νά μείνη
κι' ή «γραμμή καρδιάς», μοιραίως, συγκοπή... καρδιάς νά
(γίνη!)

ΕΔΑΦΟΣ ΠΡΟΣΦΟΡΟΝ

Στού καιρού μας την κραυγή και τόν έκτροχιασμό
και παπιά κατεδικασθή έπ... «τεντυμπούσιω»
γιατί έστελνε «πεσέκσι» σε μία κάποια νεαρά,
κάτι «πρόσφορα» πού είχαν ααβάσιμα φλογερά!

*

Ήτοι ή μέθοδος του ήταν αρκετά καινοφανής
και μπορεί νά ύποστηρίξη και μπορεί νά τη κανεί,
πώς μ' αυτό τó σύστημα του και μ' αυτή την τακτική,
κάθε «πρόσφορο» του ήταν «προσφορά έρωτική»!

ΑΠΟΡΙΑΣ ΑΞΙΟΝ

Τών μικροσυνταξιοούχων οι ταλαιψωρες οι τάξεις,
πού κρατιούνται στό ποδάρι με τού Ι.Κ.Α. τις συντάξεις,
άστοργίαν βλέπουν ήδη, μετά θλίψως κι' δόδυν
και θά κάνουν, όπως λένε, μέγρι κι' άπεργίαν πεινής!

*

Με τó δικη τους μιλάνε για κατάντια τοαγική,
μόνον πού ή άπειλή τους είναι ύποβολική,
γιατί πώς μπορούν νά φτάσουν μεχρί... πεινής άπεργίαν
άφού έχουν περιέλθει πρό πολλού εις... άφανίαν!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

δυσπιστία νά ζωγραφίζεται στη
μορφή του, πλῆθος, κάθισε στα
γονάτά του. Τά άπαλα, δροσερά
της μπράτσα, γυμνά, έπεσαν
στό λαιμό του. Καθώς έγευρε ά-
πάνω του, ή ρόμπτα πού άνοιγε
την άβινη σχεδόν γυμνή. Τά χεί-
λη της, ρόδινα, όλόγλυκα, κόλλη-
σαν στό δικά του.

Η σκέμη τού νέου βόλυνσε. Έ-
σφίξε με λαχτάρα άπάνω του τó
αβρό λουλουδένιο κορμάκι και
για κάμποση ώρα έσχασε τί ήθε-
λε νά της πη.

Άξαφνα όμως ή φωνή του ά-
κούστηκε άποφασιστική:

— Ζουζού! Θά γίνης γυναικα
μου. Αυτό ήθελα νά σου πώ.

Ήταν τόσο άπότομα τά λό-
για του, πού ή μικρή σάστισε για
μία στιγμή.

— Στόν ύπνο σου τó είδες;
γέλασε.

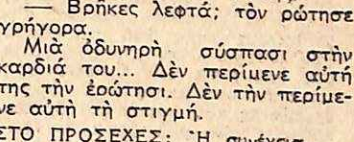
— Ζουζού, σε παρακαλώ, νά
μήν κάνης άσπεια αυτή τη στι-
γμή. Θά γίνης γυναικα μου σε
πέντε, σε δέκα μέρες. Μόλις μπο-
ρέσουμε νά δγάσουμε τίς άδειες.
Κι' έπειτα θα φύγουμε.

Τόν κύτταξε με κάποια παρα-
ξενή λάμψη στό μάτια της.

— Βρίκες λεοτά; τόν ρώτησε
γρήγορα.

Μία όδυνηρή σύσπασι στην
καρδιά του... Δέν περιέμενε αυτή
της την ερώτησι. Δέν την περιέμε-
νε αυτή τη στιγμή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Χιούμορ

ΟΜΟΙΟΠΑΘΕΙΣ

—Τί; Μ' αυτό τó σχιμένο σακκά-
κι πήγες στό γραφείο; Ποιος ξέρει τί
νά είπαι οι συνάδελφοί σου!

—Τίποτε, γυναικα... Είναι κι' αό-
τοί... παντρεμένοι!

Η γ ε ρ ο ν τ ο ρ ο η: Ποιος
είναι αυτός πού με βρήκε πού ένδια-
φερόσαι;

Ο σ υ ν ο δ ό ς τ η ς: Ένας...
άρχαιολόγος!

Μεταξύ φίλων:

—Παντρεύηκα για νά ζήσω μία
ήσυχη ζωή.

—Τί συμπάτωσι! Κι' έγώ σήμερα
πήρα διαζύγιο για τόν ίδιο άκριβώς
λόγο...

Ο δ ι κ α σ τ ή ς: Κατηγορεί-
σαι έτι έκλεψες δυό δαχτυλίδια με
μπριλλάντια κι' έσύ ύποστηρίζεις ό-
τι είσαι άθώος. Διάφορες δικηγόροι:

—Όχι!

—Γιατί;

—Γιατί μου ζητάει τό... ένα δα-
χτυλίδι!

Ο υ ι α τ ρ ό ς: Κατά την έ-
ξέτασή μου, διέγνωσα στη σύζυγό
σας μία μικρή άδυναμία...

Η Ντελφίνα Φιορίνι, σε τελευταία φωτογραφία της και ο Γκέχαρντ Μπράουν, σε φωτογραφία της εποχής, που βρισκόταν στο στρατόπεδο αιχμαλώτων της Τουμπέττα.

Σύζυγος για μιὰ νύχτα

Από 15 χρόνια, η Ντελφίνα Φιορίνι — Μπράουν είναι δεμένη μ' ένα σύζυγο — φάντασμα

ΠΑΝΤΡΕΥΗΚΕ ένα απόγεμα, εδώ και 15 χρόνια. Και το άλλο πρωί ο άντρας της έφυγε, χωρίς να ξαναδώσει κανένα ση- μείο ζωής εκτός από μια κάρτα που έστειλε λίγες μέρες αργότε- ρα, χωρίς να τον ξαναπικρήσει ποτέ πια στα μάτια της. Όμως, έξ αιτίας του γάμου αυτού, που κράτησε μόνο μιὰ νύχτα, η Ιτα- λίδα Ντελφίνα Φιορίνι, που απο- καλείται από τότε Ντελφίνα Μπράουν, έχει χάσει την Ιταλική της υπηκοότητα, την σύνταξη της, τις κοινωνικές ασφαλίσεις της, τα έκλογικά δικαιώματά της.

Δέ μπορεί ούτε να έργαστή- ποιθενά, ούτε να βγάλει διαδότη- ριο και να τοξιδέψει στο έσωτε- ρικό.

Αυτό τον σύζυγο — φάντασμα, που η σκιά του δεσπόζει στη ζωή της από το 1947, η Ντελφίνα τον γνώρισε ως κρατούμενο υπ' αριθμόν 2037, του 23ου στρατο- πέδου Γερμανών πολιτικών κρα- τουμένων, που βρισκόταν στη μι- κρή Ιταλική πόλη Τουμπέττα. Ο Γκέχαρντ Μπράουν — όπως ήταν το όνομα ή, πιθανότερα, το ψευ- δώνυμο του κρατουμένου 2037 — δεν ήταν, στην πραγματικότητα, πολίτης. Ήταν αξιωματικός του γερμανικού στρατού, επικεφαλής μιας ομάδας, που είχε σταλή, το 1945, στην Ιταλία, με μυστική αποστολή. Τα μέλη της ομάδας αυτής είχαν εφοδιασθή από το Βερολίνο με πλαστά χαρτιά, που τους εμφανίζανε σαν πολίτες. Έ-τσι, όταν, με τη λήξη του πολέ-μου, η ομάδα παραδόθηκε στις Ι-ταλικές αρχές, οι Ιταλοί την κλείσαν σε στρατόπεδο πολιτι-κών αιχμαλώτων, πράγμα που έ-ξασφάλιζε στα μέλη της το ί-διαίτερο προνόμιο, που δεν είχαν οι αιχμαλatoi στρατιωτικοί, να κυκλοφορούν ελεύθερα στην πόλη, κάθε απόγευμα και να επιστρέ-φουν άργα το βράδυ στο στρα-τόπεδο.

Σε μιὰ από τις απογευματι-νές αυτές εξόδους του, τον Δε-κέμβριο του 1946, ο Γκέχαρντ Μπράουν γνώρισε την Ντελφίνα Φιορίνι, 32 χρόνων τότε, χήρα στρατιωτικού, που είχε σκοτωθή στο αφρικανικό μέτωπο και την είχε αφήσει μόνη με τρία παιδιά, την Λιάνα, την Βίλμα και τον Τζουλιάνο. Από τις πρώτες κου-βέντες που ανταλλάσαν, ο Μπρά-ουν κατάλαβε πως η γυναίκα αυ-τή είχε κουραστή από τη μονα-ξιά και ότι πως αναζητούσε τον καινούργιο σύντροφο, που θα γι-νόταν κι' ο θετός πατέρας για τα παιδιά της. Σκέφτηκε, λοιπόν, να μην αφήσει την ευκαιρία να πάει χαμένη.

Ο λόγος, που υποκίνησε το ενδιαφέρον του Γερμανού αιχμα-λώτου για την Ντελφίνα, ήταν πως, τις ημέρες εκείνες, έπειτα από διαπραγματεύσεις των Ιτα-λικών αρχών με τον γερμανικό Έρμπερ Σταυρό, είχε υπογραφεί μιὰ συμφωνία για τον άμεσο έ-παναπατρισμό των πολιτικών κρατουμένων που είχαν οικογέ-νεια.

Ο Γκέχαρντ Μπράουν δεν είχε οικογένεια, συλλογίστηκε, ό-μως, πως θα μπορούσε να απο-κτήσει, διευκολύνοντας έτσι την επιστροφή του στη χώρα του. Η Ντελφίνα Φιορίνι, χήρα με τρία παιδιά, ήταν το καταλληλότερο πρόσωπο για να του προσφέρει την άμεση απόκτηση μιὰς οικογέ-νειας.

Εκείνη δεν έμεινε ασυγκίνητη στη συστηματική πολιτοκρία του. Ο Μπράουν, άλλωστε, που οι συντροφοί του τον αποκαλούσαν «το μυαλό», για τις διαβολικές έμπνεύσεις του της εποχής που ήταν αρχηγός της ομάδας, ήξερε πάντα να καταφέρνει αυτό που ή-θελε, καθώς και να γίνεται γρη-νευτικός όταν το επιθυμούσε. Η μόνη επιφύλαξη της Ντελφίνα α-φορούσε στο οικονομικό μέρος.

Αν παντρευόταν, θα έκανε την πλούσια σύνταξη που έπαιρνε σαν χήρα αξιωματικού που είχε πέσει στον πόλεμο. Για ν' αποφασίσει, λοιπόν, έναν γάμο, έπρεπε να εί-ναι ο άντρας της Ικάνος να της εξασφαλίσει περισσότερα απ' ό-σα εξασφάλιζε έως τότε εκείνη στον εαυτό της και στα παιδιά της.

Ο Γκέχαρντ Μπράουν, ωστό-σο, κατανήκε και τον ύστατο αυτό διαταγμό της. Της αποκά-λυψε πως, πριν φορέσει την στο-λή της Βέρμαχτ, ήταν πολιτικός μηχανικός.

Καταλαβαίνεις, πρόσθεσε, πως είναι το επάγγελμα που έ-χει τη μεγαλύτερη ζήτηση στην Γερμανία μετά τις πολεμικές κα-ταστροφές. Έργεται η εποχή, που θα γίνουν πλούσιοι όλοι οι μηχανικοί.

Η Ντελφίνα λύγισε. Φαντά-στηκε την άνετη ζωή, που την περι-έμενε στο Βερολίνο, όπου θα πήγαιναν να εγκατασταθούν, είδε τον εαυτό της στο πλευρό ενός ανθρώπου που της άρεσε και που θα ήταν Ικάνος να εξασφαλί-ση ένα σίγουρο μέλλον στα παιδιά της — και δέχτηκε, χωρίς άλλη πια επιφύλαξη, την πρότασή του.

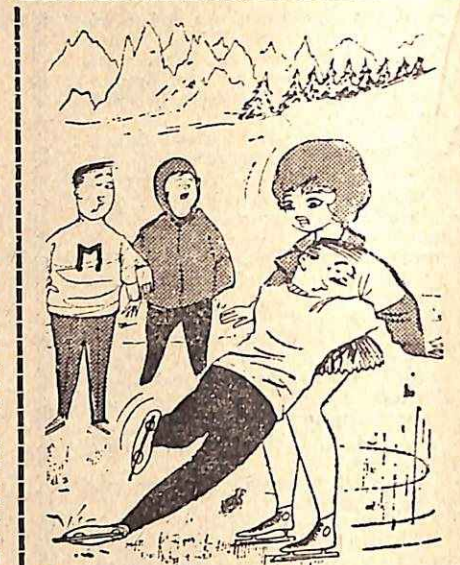
Ο γάμος τους έγινε τον Φε-βρουάριο του 1947. Και, για να περάσουν οι νεόπαντροι την γα-μήλια νύχτα τους, τους παραχω-ρήθηκε ένας ιδιαίτερος θάλαμος στο στρατόπεδο, όπου είχε κλει-στή τώρα και η Ντελφίνα, παίρ-νοντας με τον γάμο της την γερ-μανική υπηκοότητα.

Το άλλο πρωί, ο Μπράουν πή-γε να δει τον διοικητή του στρα-τόπεδου και γύρισε έπειτα χαρού-

μενος κοντά στην γυναίκα του. — Θαυμάσια νέα, της είπε. Μου δίνουν άδεια να φύγω για το Βερολίνο. Θα ταχτοποιήσω εκεί τις συνθήκες της διαμονής μας και θα σου γράψω νάρθη να με βρης μαζί με τα παιδιά.

Η Ντελφίνα τον παρακάλεσε να περιμένη καλύτερα λίγες μέ-ρες, για να φύγουν όλοι μαζί. Μα ο Μπράουν, που είχε προβλέψει αυτή την αντίδραση, δεν δυσκο-λεύτηκε να την μεταπείσει μ' έ-να λογικοφανέστατο επιχείρημα: Γιατί να υποβληθούν κι' εκείνη και τα παιδιά στις ταλαιπωρίες, που αναγκαστικά θα συνδύεσαν τις πρώτες μέρες της εγκατά-στασής του στο Βερολίνο; Δεν ήταν προτιμότερο να κάνουν υ-πομονή μερικές εβδομάδες ακό-μη, και μετά να τα βρουν όλα έ-τοιμα;

Η 'ιταλίδα, καταπνίγοντας τα κακά της προαισθήματα, υπο-χρεώθηκε να συμφωνήσει. Και, πριν από το μεσημέρι, εγκατα-λείπανε όριστικά το στρατόπε-δο, εκείνος για να πάρη το τρέι-νο για την Γερμανία κι' εκείνη για να εγκατασταθή στο «πίτι της περιμένοντας».

Τυχερός ο άντρας σας! Κάθε φορά που θα χάσει την ισορροπία του, βρισκείται μπροστά του ένα ωραίο κο-ρίτσι για να τον συγκρατήσει!...

Έχετε τύχη που δε μπορώ να φωνάξω!...

Και μου είπαν όταν μου το πού-λησαν πως δε μπαίνει στο πλύνσιμο!...

ΟΙ τελευταίοι αιώνες του Βυζαντίου υπήρξαν περίοδος παρακμής και για την 'Αθήνα. Η άλλοτε ένδοξη πόλη της κλασικής εποχής και των χρόνων του 'Αδριανού, είχε καταστήσει ένα φτωχό χωριό γύρω από το βράχο της 'Α-κροπόλεως. Τον ξεπεσμό της 'Αθήνας τον δεί-χνει και η εκκλησιαστική της τοποθέτηση. Ο 'Μητροπολίτης των 'Αθηνών' ήταν εικοστός δέσπος στην ιεραρχία του Βυζαντίου, ενώ πα-λαιότερα κατείχε την εικοστή δεύτερα θέση.

Ωστόσο, η 'Αθήνα είχε την τύχη, την εποχή της παρακμής, να καταλάβη το μητροπολι-τικό της θρόνο ο Μιχαήλ 'Ακομινάτος ο Χω-νιάτης, που υπήρξε και ο τελευταίος Βυζαντι-νός μητροπολίτης. Έπ' 25 χρόνια, ο 'Ακομινά-τος ήταν ο πνευματικός ποιμένας της άλλοτε ένδοξης πολιτείας. Ο φωτισμένος αυτός ιεράρ-χης, ένας από τους σοφότερους του Βυζαν-τίου, άφηκε ένα μεγάλο συγγραφικό έργο, σε έμμετρο και πεζό λόγο, αφιερωμένο σε εκκλη-σιαστικά κυρίως θέματα. Στα γραφόμενά του ο 'Ακομινάτος μας δίνει και πολύτιμες πληρο-φορίες για την κατάσταση της 'Αθήνας στο 12ο αιώνα.

Ο τελευταίος αυτός Βυζαντινός μητροπολί-της της 'Αθήνας γεννήθηκε, περί το 1140, στις Χωνές της Φρυγίας. Από τη γενέτειρά πολλή πήρε και την παρωνύμια του Χωνιάτη, με την οποία παρέμεινε στην ιστορία. Από την οικο-γένεια των 'Ακομινάτων βγήκαν και άλλοι, που διέπρεψαν στα τελευταία βυζαντινά χρόνια, στα γραμμάτια, στην εκκλησία και στην πολιτεία. Ο θεός του Μιχαήλ ήταν μητροπολίτης Χωνών και ο αδελφός του Νικήτας πήρε μεγάλα αξίω-ματα στην Κωνσταντινούπολη. Ο Μιχαήλ 'Α-κομινάτος ο Χωνιάτης, μικρός, πήγε στην Κων-σταντινούπολη και σπούδασε κοντά στο σοφό Εδστάθιο, τον κατόπι μητροπολίτη Θεσσαλονί-κης, για τον οποίο έγραψε αργότερα, ότι ήταν ένα κομμάτι «του πάλαι χρόνου γένους». Οι

Μολυβδόβουλο του Μιχαήλ 'Ακομινάτου.

Ο τελευταίος μητροπολίτης ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Μιχαήλ 'Ακομινάτος ο Χωνιάτης

βιογράφοι του Μιχαήλ τον παρουσιάζουν ως άν-θρωπο ευγενών αισθημάτων, κλασικής μορφώ-σεως και τέλειο κάτοχο της ελληνικής γλώσ-σας. Ήταν ελληνικώτατος της ψυχής, ενδεθής, ευγλωττός, σόφρων και γενναίος. Και ήταν φι-λικό οι 'Αθηναίοι ν' ακούσουν με ενδιαφέρον την έκλογη του ως μητροπολίτου του.

Όταν ο 'Ακομινάτος έφτασε από την Κων-σταντινούπολη στην 'Αθήνα — περί το 1180 — οι 'Αθηναίοι κατέβηκαν και τον υποδέχτηκαν στον Πειραιά. Ο καλός μητροπολίτης, ακο-λουθούμενος από το ποίμνιό του, ανέβηκε στην 'Ακρόπολη. Ο Παρθενώνα, από την εποχή του 'Ιουστινιανού, χρησιμοποιε για μητροπολιτικό ναός της 'Αθήνας. Είχε αφιερωθή στην Πανα-γία την 'Αθηνιώτισσα. Δέσποινι Παρθένον και Μητέρα Θεού, πολιούχον και σώτειραν 'Αθη-νών' την ονομάζει ο Μιχαήλ 'Ακομινάτος. Τα Προπύλαια χρησιμοποιούνταν για δεσποτική κα-τοικία, ενώ στο 'Ερεχθείο είχαν εγκαταστήσει ένα παρεκκλήσιο, αφιερωμένο επίσης στην Πα-ναγία, και τη βιβλιοθήκη του μητροπολίτη.

Στον Παρθενώνα ο 'Ακομινάτος έξεφώνησε, μετά τη λειτουργία, τον πρώτο λόγο του προς τους 'Αθηναίους, τον «εμβατήριον». Ο ναός ή-ταν γεμάτος από κόσμο και ο λόγος του μητρο-πολίτη ένας από τους πιο έμπνευσμένους. Ο 'Ακομινάτος αναφέρθηκε στην παλιά δόξα της 'Αθήνας και κατέληξε συμβουλευόντας τους 'Α-θηναίους να κρατήσουν την παράδοσι των προ-γόνων των, που ήταν δογμαστώ όχι μόνο για τόη περίφημα μνημεία τους, αλλά και για την άρετή και τη σοφία τους.

Από το λόγο όμως του νέου μητροπολίτη οι 'Αθηναίοι δεν κατάλαβαν τίποτα... «Ήταν, γού-ρει ο ίδιος, σά να τους μιλούσα περσικά ή σκυ-θικά». Κι' αυτό, γιατί οι 'Αθηναίοι χρησιμο-ποιούσαν ένα τοπικό ελληνικό ιδίωμα, που δεν είχε καμιά σχέση με την αρχαιοδοξη γλώσ-σα και το κλασικό ύφος, που μεταχειρίζονταν ο σοφός ιεράρχης. «Και αναγκάστηκε, προσθέ-τει ο 'Ακομινάτος, να μάθω εγώ, ύστερ' από τρία χρόνια, το τοπικό τους ιδίωμα, για να

Μολυβδόβουλο του Μιχαήλ 'Ακομινάτου.

Μολυβδόβουλο του Μιχαήλ 'Ακομινάτου.

συγκεκριμένα με τους 'Αθηναίους, που από πα-λαιό «άπικιστά», είχαν γίνει «βαρβαριστά». Το αθηναϊκό αυτό ιδίωμα το χρησιμοποίησε ο 'Ακομινάτος και στους λόγους, που έκρη-νον προς τους 'Αθηναίους, χωρίς όμως — ό-πως μας πληροφορεί ο ίδιος — να τον παρανο-λουθούν οι περισσότεροι. Το εκκλησιασμό του, γράφει, έδινε την εντύπωση του «επινιστάζεις» και μονάχα τα πόδια τους πατούσαν το δι-πέδο της εκκλησίας, ενώ το κεφάλι τους έγύ-ριζε άλλοι: στις βωτικές ανάγκες. Και ήταν αδυσώπητο το πρόβλημα της ζωής για τους 'Α-θηναίους, με τη φτώχεια, που τους μαστίζε. Οι περισσότεροι κάτοικοι έτρωγαν μόνο χοιραρένιο ψωμί, γιατί έλειπε το στάρι. Και το χοιραρένιο

συνεννοούμαι με τους 'Αθηναίους, που από πα-λαιό «άπικιστά», είχαν γίνει «βαρβαριστά».

Το αθηναϊκό αυτό ιδίωμα το χρησιμοποίησε ο 'Ακομινάτος και στους λόγους, που έκρη-νον προς τους 'Αθηναίους, χωρίς όμως — ό-πως μας πληροφορεί ο ίδιος — να τον παρανο-λουθούν οι περισσότεροι. Το εκκλησιασμό του, γράφει, έδινε την εντύπωση του «επινιστάζεις» και μονάχα τα πόδια τους πατούσαν το δι-πέδο της εκκλησίας, ενώ το κεφάλι τους έγύ-ριζε άλλοι: στις βωτικές ανάγκες. Και ήταν αδυσώπητο το πρόβλημα της ζωής για τους 'Α-θηναίους, με τη φτώχεια, που τους μαστίζε. Οι περισσότεροι κάτοικοι έτρωγαν μόνο χοιραρένιο ψωμί, γιατί έλειπε το στάρι. Και το χοιραρένιο

συνεννοούμαι με τους 'Αθηναίους, που από πα-λαιό «άπικιστά», είχαν γίνει «βαρβαριστά».

Το αθηναϊκό αυτό ιδίωμα το χρησιμοποίησε ο 'Ακομινάτος και στους λόγους, που έκρη-νον προς τους 'Αθηναίους, χωρίς όμως — ό-πως μας πληροφορεί ο ίδιος — να τον παρανο-λουθούν οι περισσότεροι. Το εκκλησιασμό του, γράφει, έδινε την εντύπωση του «επινιστάζεις» και μονάχα τα πόδια τους πατούσαν το δι-πέδο της εκκλησίας, ενώ το κεφάλι τους έγύ-ριζε άλλοι: στις βωτικές ανάγκες. Και ήταν αδυσώπητο το πρόβλημα της ζωής για τους 'Α-θηναίους, με τη φτώχεια, που τους μαστίζε. Οι περισσότεροι κάτοικοι έτρωγαν μόνο χοιραρένιο ψωμί, γιατί έλειπε το στάρι. Και το χοιραρένιο

συνεννοούμαι με τους 'Αθηναίους, που από πα-λαιό «άπικιστά», είχαν γίνει «βαρβαριστά».

Το αθηναϊκό αυτό ιδίωμα το χρησιμοποίησε ο 'Ακομινάτος και στους λόγους, που έκρη-νον προς τους 'Αθηναίους, χωρίς όμως — ό-πως μας πληροφορεί ο ίδιος — να τον παρανο-λουθούν οι περισσότεροι. Το εκκλησιασμό του, γράφει, έδινε την εντύπωση του «επινιστάζεις» και μονάχα τα πόδια τους πατούσαν το δι-πέδο της εκκλησίας, ενώ το κεφάλι τους έγύ-ριζε άλλοι: στις βωτικές ανάγκες. Και ήταν αδυσώπητο το πρόβλημα της ζωής για τους 'Α-θηναίους, με τη φτώχεια, που τους μαστίζε. Οι περισσότεροι κάτοικοι έτρωγαν μόνο χοιραρένιο ψωμί, γιατί έλειπε το στάρι. Και το χοιραρένιο

συνεννοούμαι με τους 'Αθηναίους, που από πα-λαιό «άπικιστά», είχαν γίνει «βαρβαριστά».

Το αθηναϊκό αυτό ιδίωμα το χρησιμοποίησε ο 'Ακομινάτος και στους λόγους, που έκρη-νον προς τους 'Αθηναίους, χωρίς όμως — ό-πως μας πληροφορεί ο ίδιος — να τον παρανο-λουθούν οι περισσότεροι. Το εκκλησιασμό του, γράφει, έδινε την εντύπωση του «επινιστάζεις» και μονάχα τα πόδια τους πατούσαν το δι-πέδο της εκκλησίας, ενώ το κεφάλι τους έγύ-ριζε άλλοι: στις βωτικές ανάγκες. Και ήταν αδυσώπητο το πρόβλημα της ζωής για τους 'Α-θηναίους, με τη φτώχεια, που τους μαστίζε. Οι περισσότεροι κάτοικοι έτρωγαν μόνο χοιραρένιο ψωμί, γιατί έλειπε το στάρι. Και το χοιραρένιο

συνεννοούμαι με τους 'Αθηναίους, που από πα-λαιό «άπικιστά», είχαν γίνει «βαρβαριστά».

Το αθηναϊκό αυτό ιδίωμα το χρησιμοποίησε ο 'Ακομινάτος και στους λόγους, που έκρη-νον προς τους 'Αθηναίους, χωρίς όμως — ό-πως μας πληροφορεί ο ίδιος — να τον παρανο-λουθούν οι περισσότεροι. Το εκκλησιασμό του, γράφει, έδινε την εντύπωση του «επινιστάζεις» και μονάχα τα πόδια τους πατούσαν το δι-πέδο της εκκλησίας, ενώ το κεφάλι τους έγύ-ριζε άλλοι: στις βωτικές ανάγκες. Και ήταν αδυσώπητο το πρόβλημα της ζωής για τους 'Α-θηναίους, με τη φτώχεια, που τους μαστίζε. Οι περισσότεροι κάτοικοι έτρωγαν μόνο χοιραρένιο ψωμί, γιατί έλειπε το στάρι. Και το χοιραρένιο

συνεννοούμαι με τους 'Αθηναίους, που από πα-λαιό «άπικιστά», είχαν γίνει «βαρβαριστά».

Το αθηναϊκό αυτό ιδίωμα το χρησιμοποίησε ο 'Ακομινάτος και στους λόγους, που έκρη-νον προς τους 'Αθηναίους, χωρίς όμως — ό-πως μας πληροφορεί ο ίδιος — να τον παρανο-λουθούν οι περισσότεροι. Το εκκλησιασμό του, γράφει, έδινε την εντύπωση του «επινιστάζεις» και μονάχα τα πόδια τους πατούσαν το δι-πέδο της εκκλησίας, ενώ το κεφάλι τους έγύ-ριζε άλλοι: στις βωτικές ανάγκες. Και ήταν αδυσώπητο το πρόβλημα της ζωής για τους 'Α-θηναίους, με τη φτώχεια, που τους μαστίζε. Οι περισσότεροι κάτοικοι έτρωγαν μόνο χοιραρένιο ψωμί, γιατί έλειπε το στάρι. Και το χοιραρένιο

συνεννοούμαι με τους 'Αθηναίους, που από πα-λαιό «άπικιστά», είχαν γίνει «βαρβαριστά».

Το αθηναϊκό αυτό ιδίωμα το χρησιμοποίησε ο 'Ακομινάτος και στους λόγους, που έκρη-νον προς τους 'Αθηναίους, χωρίς όμως — ό-πως μας πληροφορεί ο ίδιος — να τον παρανο-λουθούν οι περισσότεροι. Το εκκλησιασμό του, γράφει, έδινε την εντύπωση του «επινιστάζεις» και μονάχα τα πόδια τους πατούσαν το δι-πέδο της εκκλησίας, ενώ το κεφάλι τους έγύ-ριζε άλλοι: στις βωτικές ανάγκες. Και ήταν αδυσώπητο το πρόβλημα της ζωής για τους 'Α-θηναίους, με τη φτώχεια, που τους μαστίζε. Οι περισσότεροι κάτοικοι έτρωγαν μόνο χοιραρένιο ψωμί, γιατί έλειπε το στάρι. Και το χοιραρένιο

ψωμί, καθώς έλεγε ο ίδιος, εξασθένιζε τον όρ-γανισμό και εξασθίωνε τον πληθυσμό από από-ψους ύγείας. 'Αλλά, προσθέτει, ήταν ετυμείς όσοι μπορούσαν να έχουν έστω και το κοίτα-ρένιο ψωμί, γιατί συχνά δεν είχαν ούτε αυτό κι' αναγκάζονταν να μεταναστεύουν και να ζη-τούν τον «επιούσιον άρτον» σε ξένη γη.

Θρηνεί ο μητροπολίτης για την κατάσταση αυτή της φτώχειας, που ώδηγούσε στη μετα-νάστευσι και την εξομωσι της 'Αθήνας, για την οποία γράφει, ότι άποτελείτο από έρεμια και φτωχικά σπιτάκια έτοιμόροπα, που έμοιαζαν περισσότερο με καλύβες. Ραζένδοντο άνθρωποι περιφέρονταν στην πόλη. Τα κυριότερα προϊόν-τα της 'Αθήνας ήταν το λάδι, από το μεγάλο έλαιώνα της 'Αττικής, το μέλι, που έβγαινε από τα μελισσάκια, που είχαν οι καλόγηροι της Κα-σιανής και το ρετάνινο κρασί. Ο έχλευτικός οίνος (ο έχων πεύκην, δηλαδή ρετσίνα), όπως τον ονομάζει ο 'Ακομινάτος.

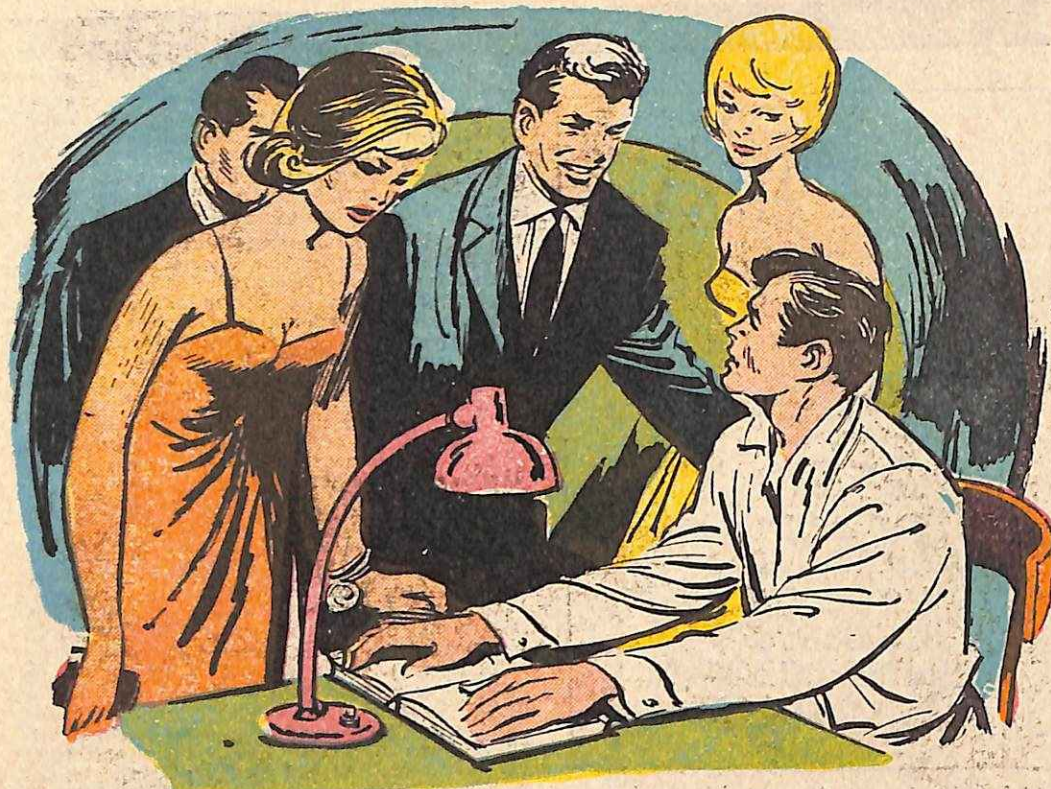
Αλλά τα λίγα εισοδήματα των 'Αθηναίων τα απομυζούσαν οι κρατικοί υπάλληλοι, που έστελ-νε το Βυζάντιο. Ο 'Ακομινάτος τους όνομα-ζει «σμήνος κατεσθών τους ταλαιπωρούς χωρι-κούς». Εκτός όμως από το «σμήνος» των υπά-λληλων, που είχε αφανίσει τους 'Αθηναίους, ύ-πηρχαν και άλλοι ακόμα χειρότεροι. Και, πρώ-τα-πρώτα ήταν οι πειρατές, που, έχοντας όρ-μητήριο την Αίγινα, κυλούσαν όχι μόνο πύθε-πλοίο, που έφθανε στον Πειραιά, αλλά συχνά αποβιβάζονταν και οι ίδιοι στην 'Αττική και στα περίχωρα της 'Αθήνας κι' έκαναν μεγάλες κα-ταστροφές. Θα πρέπει ακόμα να προσθέσουμε και τους άρχοντες του Βυζαντίου, τους στρα-τηγούς και τους ναυάρχους, που έφθαναν στην 'Αθήνα με το ένα και το άλλο πρόχημα και την απεργινώναν από χρήματα και γεννήματα. Και να μὲν η 'Αθήνα είχε αυτοδιοίκησι με αυ-τοκρατορικό χρυσόβουλο και δεν έπαιρναν ν' αναμνηνόνται άλλοι στην έσωτερική της δι-οίκηση, εν τούτοις συχνά οι διοικητές των γύρω περιοχών, οι στρατηγοί και οι ναύαρχοι του Βυ-ζαντίου έφθαναν κι' ανέβαιναν στην 'Ακρόπολι με την πρόφασι να προσκυνήσουν στον περιφ-ρο ναό της Παναγίας της 'Αθηνιώτισσας. Ο 'Ακομινάτος περιγράφει με τα μελανότερα χρώ-ματα τις επιδρομές αυτές των έπιφανών της αυτοκρατορίας.

Ο χειρότερος ήταν ο πρώτος — ο πολιτικός διοικητής — της Στερεάς 'Ελλάδας και της Πελοποννήσου. Η άπολακτικότητα του συμβά-λιζε με τη θεοσέβειά του. Η μάλλον η θεοσέ-βεια του ήταν πρόχημα για να έρχεται κάθε τόσο στην 'Αθήνα να προσκυνήσει στον Παρ-θενώνα. Στις επισκέψεις του αυτές τον συν-όδευε δολοκλήη στρατιά ακόλουθων που δεν άφιναν κανένα ζώο, από όρνιθα ως αγελάδα, άρπαζαν τα γεννήματα των κατοίκων και τα χούμια των πιο εύπορων 'Αθηναίων. Η άκο-λουθία του πατριάρχη έδινε την εντύπωση είς-βολής βασιλέως στρατού σε έχοική χώρα. Ο ίδιος ο πατριάρχης έδω ένα πρωτότυπο τρο-πο να λοιπύ του 'Αθηνάιους. Τους έβαζε χύματα φορολογία για έκτακτες ανάγκες. Και όταν εκείνοι δεν είχαν να πληρώσουν τους κα-τέσχε τα έσα. Έπειτα τα κατασχέματα τα πουλούσε ο ίδιος στους κατοίκους!

Ο 'Ακομινάτος προσπάθησε να διορθώσει την καταθλιπτική για τον αθηναϊκό λαό διοί-κηση των τελευταίων χρόνων της βυζαντινής παρακμής. Έστειλε ύπομνηματα και εκθέσεις στο Πατριαρχείο και σ' αυτόν τον αυτοκράτο-ρα και δεν έδωτασε να τα δειχθούν κι' ο ίδιος για το σκοπό αυτό, το 1187, στην Κωνσταντι-νούπολη, μολονότι τα ταξίδια ήταν δύσκολα και επικίνδυνα, την εποχή εκείνη. Μα περισσότερο φρόντισε να βγάλει τους 'Αθηναίους από την άμαθεια και τη φτώχεια που τους έμαρτύρι-ζαν τότε. Και εφάρμοξε με όλες του τις δυνάμεις και με αγαθά αποτελέσματα επί μια εικοσιπεν-ταετία.

Η εισβολή των Φράγκων και η κατάληψη της 'Αθήνας από τα σταυροφορικά στοιχεία να ανάγκασαν τον έμπνευσμένο αυτό ιεράρχη να εγκαταλείψει την πόλη, που τόσο είχε αγα-πήσει και για την οποία τόσο είχε έρωστη. Κα-τέφυγε σ' ένα μοναστήρι της 'Τιάς, όπου και πέθανε σε βαθύ γήρας, περί το 1220. Με το Μιχαήλ 'Ακομινάτο το Χωνιάτη έληξε και η βυζαντινή περίοδος της χριστιανικής 'Αθήνας. Οά την διαδεχθούν η φραγκοκρατία και η τουρ-κοκρατία.

ΕΠΙΛΕΓΜΕΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Είναι αδύνατο, παιδιά, τους είπε σταθερά ο Βάσος. Έχω αύριο φροντιστήριο...

ΜΙΑ μικρή λαμπίτσα του ηλεκτρικού φώτιζε το πρόσωπο του μικρού σοφού. Τα βιβλία γεμίζανε το τραπέζι με άσκοπη και πληκτική σοφία. Τα βιβλία... Η μεγάλη αδυναμία του... Γι' αυτόν, η μελέτη ήταν πραγματικό πάθος... Μια απέραντη, μιά σχεδόν υπεράνθρωπη και γεμάτη τόλμη ως το θράσος φιλοδοξία φλόγιζε δημιουργικά τα δνείρά του! "Ηθελε να γίνει μεγάλος! Και πως άλλωστε θα γινότανε, παρά με τη μελέτη;... Τα βιβλία ήταν αυτά που θα του άνοιγαν τον κόσμο της γνώσεως και θα του εκδιότανε την πορτα της φήμης... Γι' αυτό ήταν οι πιο καλοί φίλοι του κι' οι πιο πιστοί — αυτοί που δε μοιάζανε με τους άλλους, τους επιπόλαιους φίλους, που δεν κάνανε άλλο από το να προσπαθούνε να τον παροτρύνουν στα γλέντια και στις κραυγές... δηλαδή στα άσκοπα ασυστολισμένα, που δεν ήτανε γι' αυτόν παρά γλέντιο από τη μελέτη του και προδοσία της δόξας του για μάθησι...

— Έτσι κι' άποψε είχε κάνει μεγάλο άγωνα ο Βάσος, για να γλιτώσει από τον πειρασμό. Είχαν βρεθεί από νωρίς η Γκέλυ, η Κάθριν κι' ο Δημήτρης, για να τον καλέσουνε στο πάρτυ τους!

— Δε γίνεται, θά έρθει! του έλε, μ' ένα γλυκό χαμόγελο, η Γκέλυ, ένας άκατανίκητος γυναικείος πειρασμός, με κομψή ποικιλία και χείλια, που τρεμουλιάζανε, ψυρεύοντας φιλία.

ΕΝΑ ΟΛΟΧΡΥΣΟ ΑΓΑΛΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΜΠΕ-ΜΠΕ!

Ο τοιγκούνης θαυμαστής

Ένας εκκεντρικός Ούγγρος βαρώνος, φυγάδας από τη χώρα του, ο Γιόζεφ Ντομπρόνι, 32 χρόνων, έχει στο παθητικό του δυο εφραγτικές — όπως τις χαρακτηρίζει ο ίδιος — άποψιες στον έρωτα, που τον έχουν φέρει στα πρόθυρα της α-πειρίας.

Ο πρώτος μεγάλος έρωτάς του βασάνου ήταν η Σουζάννα, σιανή Εκμεργκ, το «φοβερό παγιδευμένο», την εποχή που δεν είχε χωρίσει, ακόμη από τον Άντονι Στήλ. Ερασσιότενης γλώττης καθώς είναι, με αξιόλογες, μάλιστα, επιτυχίες στις εκθέσεις όπου έλαβε μέρος, ο βαρώνος Ντομπρόνι σκέφτηκε να κατακτήσει την καρδιά της Άντας, απεικονίζοντας την ολόγυμνη, σ' ένα αγάλματάκι από άσφιο χρυσάφι ύψους 80 εκα. τοστών του μέτρου.

Η Άντα γοητεύθηκε από το αγάλματάκι, που της έστειλε ο έρωτευμένος Ούγγρος, χωρίς, ωστόσο, και ν' αποφασίσει να πέσι στην αγκαλιά του γλύπτη. Μα αυτό στάθηκε άσχετο για το ζητάρι Άντονι Στήλ, που έγινε έξω φρενών όταν είδε τη γυναίκα του να τοποθετεί ένα αγάλμα, που την παρίστανε γυμνή, στο κοινόβιο πλάι

Άγρια νιάτα

χηση τους πειρασμούς... Κι' έλπιζε να τα καταφέρει...

Είδανε κι' απόειδανε η Γκέλυ, η Κάθριν κι' ο Δημήτρης, και τόν άφισανε:

— Είσαι πεισματάρης! του πέταξε η Γκέλυ, δαγκώνοντας νευριασμένη τα ήδονικά χείλια της.

— Δε γίνεται να σε δέσουμε, βέβαια... πρόσθεσε κι' η Κάθριν, με μία δυσχεραστημένη γκριμάτσα.

— Κι' αν πιά δής, ότι δε μπορείς να εξακολουθήσεις τη μελέτη, κλείνεις τα βιβλία κι' ανεβαίνεις, για να χορέψουμε τσιτάς και να πιούμε ούισκυ! του έλε κι' ο Δημήτρης.

Εδχαρίστησε τα τρία υποχωρητικά κι' ευγενικά παιδιά ο Βάσος και ξαναγύρισε στα βιβλία του... Η μελέτη του εξακολούθησε ανεμπόδιση και απερίσπαστη ως την ώρα που άρχισε το πάρτυ άπάνω από το κεφάλι του. Γιατί τότε τα βιβλία γίνανε εφιάλτες κι' οι σελίδες τους πληκτικές κι' ανυπόφορες! Τα γραμμάτια σβυστήκανε μπροστά τα κοιρασμένα μάτια του και στη θέση τους άρχισανε να τρεμουλιάζουνε τα ήδονικά χείλια της Γκέλυ...

Γεμάτος αγανάκτηση, ο Βάσος σηκώθηκε, ξκανε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο κι' άναψε ένα τσιγάρο. Κι' άφου τράβηξε μερικές ρουφηξιές, ξαναγύρισε λιγάκι πιο ήρεμος στο βιβλίο του. Δεν κατάφερε όμως να συγκεντρωθεί το μυαλό του για να άφομοώσει αυτά που μελετούσε. Γιατί ένα κύμα από γαρούμενους θορύβους ξεχειλίσσε από πάνω του!

Είχαν άνοιξει, φαίνεται, ένα παράθυρο, για να καθαρίσει λίγο η άτμόσφαιρα από τους καπνούς, και τώρα το εθίμο πάρτυ είχε ξεχειλίσει μέσα στην άνοιξιάντικη μυρωμένη άτμόσφαιρα και την είχε πλημμυρίσει νότες από το πιάνο, τραγούδια και γέλια από τα χείλια των νε-

Δυσκό τραγούδι ΤΟΝ ΣΕΙΡΗΝΟΝ

— Είναι αδύνατον, παιδιά... τους άποκρίθη-
κε με σταθερή άποφασιστικότητα ο Βάσος.

— Γιατί αδύνατον; άπόρρησε η Κάθριν.
— Γιατί έχω φροντιστήριο αύριο και είναι
άπαραίτητο να περάσω ώριμένη ύλη...

— Έλα, μορδε Βάσο! Έκανε νευριασμένος
κι' ο Δημήτρης. Ξεφάντομα και γλέντι άπάνω
από το κεφάλι σου, κι' εσύ να άκούς και να
διαβάζεις!... Γίνεται αυτό!...

— Γίνεται! άποκρίθηκε ο Βάσος.

Κι' ήξερε, ότι ήτανε πολύ άσκολο, σχεδόν
υπεράνθρωπο, αυτό που είχε άποφασίσει... Για-
τί το πάρτυ ήτανε στο άπάνω πάτωμα — ά-
κριβώς πάνω από το κεφάλι του, όπως είχε πη-
κι' ο Δημήτρης... Νταβατούρι εθίμο και μου-
σική και τραγούδια και γέλια θα ξεχειλίσανε,
για να κυκλώσουνε τον έπιμονο μικρό σοφό με
πειρασμούς! Αυτός όμως θα πάλευε για να νι-

σών γλεντζέδους...
— Ήτανε κάτι πιο πολύ από βυσανιστικό για
το Βάσο αυτό! Ήτανε άνυπόφορο! "Έβλεπε με
πέσιμα τα αυτιά του, προσπάθησε να μην ά-
κούη, να μη φαντάζεται... Δεν κατάφερε παρά
να μεγαλώσει το ήδονικό μαρτύριό του!...

Είπαν πάντα γλυκό το τραγούδι των Σειρή-
νων και πλανεύει κάθε 'Οδυσσέα που θα το
άκουση... Για το φτωχό το Βάσο ήταν ένα τρα-
γούδι που δονούσε όλο το νεανικό όργανισμό
του... Και δε μπορούσε να το άπορνήγ... Με
τοιν τρόπο να το άπορνήγ... Δεν είχε αίστιον
πιο να τον δέσει στο κατάστρώ... Κι' έτσι οι Σει-
ρήνες, με το γλυκό τραγούδι τους, τιν πλανέ-
υανε και τιν καλούσανε για ένα ξεφάντομα.

Δεν ήθελε όμως να νικήθ... "Ηθελε να νική-
ση! Ξανάνοιξε, λοιπόν, το βιβλίο του και προσ-
πάθησε να εξακολουθήσει το διάβασμα. Δεν κα-
τάφερε να καταλάβη ούτε μία λέξη... Ήτανε
κάτι άγνωστο γι' αυτόν το περιεχόμενο του βι-
βλίου, κάτι που το άποθούσε έπιμονα ο διη-
σμένος για γλέντι όργανισμός του... Ένας ό-
ργανισμός, που δεν πειθαρχούσε πιά στην άσχη-
μη μελέτη, που δεν γροατιότανε στο πληκτικό
δωμάτιάκι του κάτω πατώματος, αλλά μαγνητι-
ζότανε από την αήγη, που άκτινοβολούσε στο
άπάνω και τιν γέμισε με βυσανιστικούς έρωτι-
κούς εφιάλτες...

Καταλάβαινε, ότι δε μπορούσε πιά να παλέ-
ψη και ίδιος όσο βοσκάνανε στο άμεσο βελή-
νερες της άμαστωλής γοητείας... "Επορπε να
βάλη την άπόσταση άνάμεσα στον πειρασμό και
στον έαυτό του!...

Γι' αυτό, φόρησε το σακάκι του και βγήκε
από το άσχημο δωμάτιάκι του, στο δώοιο,
στη νύκτα... Άργισε να τρένη μέσα στοίχες έ-
ρηνους δούλους... Σιγά-σιγά όμως ά πειρασμός
"ήνε πάσο του! το τραγούδι των Σειρήνων έ-
"θινε...

Μα τορrellή γαλή τιν γνώρισε! Ήτανε νική-
της! Νικήτης... Είχε νικήσει το τραγούδι των
Σειρήνων... Δεν είχε σημασία αν άποψε είχε
άπαρνηθί τη μελέτη του! από άδιο, περιήλα-
νος νικήτης. θά ξαναγινόσε, γεμάτος ίξανοποίη-
σι, στα άγαπημένα βιβλία του...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Μιά πριγκήπισσα ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ...

Οι φίλοι του Μωχάμετ της Σαουδικής Άραβίας είναι άποφασισμένοι να τιμωρήσουν την πριγκήπισσα Λαμιά

ΣΕ πολλές άνακρίσεις υπέθαλε η μαροκινή άστυνομία το ύπνρετικό προσωπικό των άνακτόρων του πριγκίπα Άμπντολλάχ, για να εξακριβώ-
ση σε ποιόν άνήκε το άγνωστο χέρι, που έγραψε, μία νύκτα, στους τοίχους των διαδρόμων, που άδηγούν στον πριγκηπικό κοιτώνα, τη φράσι: «Φυλάξου, Λαμιά!»

Οι άνακρίσεις δεν καταλήσανε, για την ώρα, σε άποτέλεσμα, μα κανένας δεν άμφισβάλει, πως η άπειλητική αυτή φράσι, προέρχοι από κάποιον από τους φίλους του πριγκίπα Μωχάμετ της Σαουδικής Άραβίας, που άρκεστήκανε έκδικησι, έπειδή η θυο-
φη Λιβανέζα Λαμιά Σάχη άγνόησε τόν έρωτα του Μωχάμετ και τιν άμοιβάσι άποσχέσι που είχαν δώσει, για να παντρευτή το Μαροκινό πριγκίπα.

Αν η πριγκήπισσα Λαμιά Σάχη κινδυνέι σήμερα να δολοφονη-
θή από κάποιον φανατικό Άραβ άποστηλάτη της Σαουδικής Άραβίας, που έφτασε πιθανότατα, με το σκοπό αυτό, στο Μαρόκο, η ατία είναι ένα νεανικό ελ-
δύλλιο, τη χαρίς ιδιαίτερη σημασία για τιν ίδια, που είχε, το 1955, στο Παρίσι. Στη γαλλική πρωτεύουσα, η Λαμιά άναέωσε τη γνωριμία της με το νεαρό πριγκίπα Μωχάμετ, έναν από τους 85 γιούς του Άμπν Σαούντ, που τιν είχε πρωτογνωρίσει, τιν πε-
ρασμένο χρόνο, στη Βηρυτιό. Οι δυο νέοι είχαν πάει στο Παρίσι για να συμπληρώσουν τις σπουδές τους και δημιούργησαν έτσι μία καθημερινή έ-
παφι, που δεν άργησε να ξεελιχθή σε τρυφερό αίσθημα.

Όμως, το αίσθημα αυτό ήταν, δ-
πως έμελλε να άποδειχθή, πολύ πιο βαρύ για το Μωχάμετ, παρά για τη νεαρή Λιβανέζα. Λίγο καιρό άργότε-
ρα, ο Μωχάμετ άποσχράθηκε να γυρί-
ση στο Ριάδτ, τιν πρωτεύουσα της πατρίδας του, όπου ο πατέρας του τιν κάλεσε για να άναλάβη μία διο-
κητική θέση. Πριν φύγη, θέλησε να σιγουρευτή για τιν καρδιά της Λαμιά. Και τιν ζήτησε να του άποσχεθή πως θά γινόταν γυναικά κι' η. Άποσχέ-
σι, που δώσανε κι' οι δυο, δεν είχε έπισημο χαρακτήρα, μα ο Μωχάμετ δε δίστασε να τιν εκμυστηρευτή στον πατέρα του, που έδωσε πρόθυμα τιν έγκρισή του, και τιν Σαουδική Άρα-
βία τους δέωρσαν από τότε σαν άπορραβωμένους.

Μα το Παρίσι είναι γεμάτο πειρα-
σμούς για μία νέα κι' άμορφη κοπέ-
λα, έστω κι' αν εκείνη είναι, ή τη θεωρούν, άρραβωνιασμένη. Στη Λα-
μιά, ο πειρασμός παρουσιάστηκε με το πρόσωπο του γοητευτικού πριγκί-
πα Άμπντολλάχ του Μαρόκου. Πριν περάσει πολλές καριόρες, ο Άμπντο-
λλάχ τιν είχε κάνει, τιν πρατεύουσα της, λώς το Μωχάμετ. Οι δυο έρωτευμένοι ήταν έτοιμοι πιά να ζητήσουν τη συγ-
κατάθεσι, τιν οικογενειών τους, για να έπιφωρραγίσουν με το γάμο το ελ-
δύλλιο τους, όταν έπειτα από έπαφές άναέωσε τιν αλή, της Σαουδικής Άραβίας και τιν αλή του Μαρόκου, ο σουλτάνος Μωχάμετ πληροφορήθηκε τιν ύπαρσι μίας παλιάς άμοιβάσις ά-
ποσχέσις μεταξύ της Λαμιά και του γιού του Άμπν Σαούντ, και διέταξε το γιό του να διακόψη κάθε έπαφή με τη Λιβανέζα πριγκήπισσα.

Ο Άμπντολλάχ έκανε άπειλημέ-
νες προσπάθειες για να μεταποση τον πατέρα του, μα χωρίς άποτέλε-
σμα. Και το εδύλλιο φαίνεται να ναυαγί άριστικά, όταν ο θάνατος του σουλτάνου Μωχάμετ πρόσφερε τιν ά-
προσδόκητη λύσι. Ο διάδοχός του ο νέος σουλτάνος — Χασάν — δε θέλησε να χαλάσει το χατήρι του μικρότερου ά-
δελφού του. Και οι γάμοι, του Άμπ-
ντολλάχ με τη Λαμιά Σάχη έγιναν πρην από λίγο καιρό με έπιληπτική μεγαλοπρέπεια, στο Ραμπάτ.

Όμως, τιν ίδια ώρα που γινόταν-
σαν οι γάμοι στο Ραμπάτ, ο άδερ-
φευά έρωτευμένος Μωχάμετ, ο άντι-
ζηλος του Άμπντολλάχ, έκανε άπό-
πειρα ν' αυτοκτονήσει. Οι Έλβετοι χειρουργοί — ο Μωχάμετ βρισκόταν τότε στη Ζυρίχη — τιν έσωσαν, έπει-
τα από έγχείρησι που κράτησε τρεις ώρες. Η σφαίρα είχε άσποήσει λίγα χιλιοστάμετρα μόλις από τιν καρδιά! Ωστόσο, αν γλύτωσε ο Μωχάμετ, είναι άγνωστο ποιά τύχη περιμένει τη Λαμιά.

Η γυναίκα που έχει επιτυχίες ξέρει πόσο άξιζει τό χαμόγελό της

...γι' αυτό ζητάει

Kolynos
SUPER WHITE

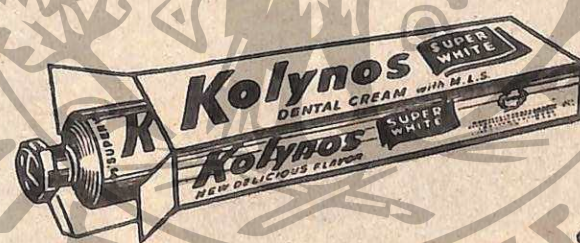
Η γυναίκα που έχει επιτυ-
χιες μεταχειρίζεται το χαμόγε-
λό της σαν όπλο θεβαία πως
τα κατάλευκα δόντια της σα-
σγνεύουν και ότι η άναπνοή
της είναι ευχάριστη. Γι' αυτό το
λόγο μεταχειρίζεται όδοντό-
κρεμα KOLYNOS SUPER WHITE.

Και η δική σας επιτυχία μπο-
ρει να έξαρτηθή από το χαμό-
γελό σας. Γι' αυτό δοκιμάστε
και σεις τιν όδοντόκρεμα
KOLYNOS SUPER WHITE.

Βεβαιωθείτε πόσο διαφέρει από τις άλλες

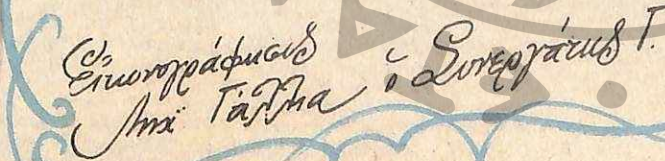
Πόσο τά έπιστημονικά διαλεγμένα συστατικά της κρατούν το στόμα σας σε
υγεία - πόσο η μοναδική κρέμα της κάνει κατάλευκα τά δόντια σας, τά πρό-
στατεύει από τιν τερηδόνα και δροσίζει τιν άναπνοή σας.

Kolynos
Σήμα κατατεθέν

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ
ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

γρένα

ανθρώπων που είχε στείλει να κρυφτούν ανάμεσα στις καλαμιές. «Κάποιος κίνδυνος μάς απειλεί, σκέφτηκε ο Βινταγιάν. Άλλα τι μπορεί να είναι άραγε;»

Ο Μπαράτα δεν φαινόταν πως είχε προσέξει το ουδριαχτό του τσακαλιού.

— Συνέχισε, είπε, βλέποντας πως ο φακίρης είχε σταματήσει.

— Ναι, συνεχίζω, απάντησε ο Βινταγιάν. Άν ο λοχαγός θέλει να προλάβει τους Τούγγκ άποστούμαστους στη Ραϊμανγκάλ, πρέπει να προσέξει πολύ, γιατί, διαφορετικά, η επιχείρησή του θα άποτύχη. Θα προσπαθήσει, λοιπόν, να μην τόν δουν... Οι Τούγγκ έχουν όλα τα μέσα για να εξαφανιστούν. Και μπορούν ακόμα να φύγουν, χωρίς ο λοχαγός να καταλάβει το παρωκρό.

Έκείνη τη στιγμή, ξανακούστηκε το ουδριαχτό του τσακαλιού. Ήταν πιο δυνατό και πιο επίμονο από πριν. Δέ χωούσε πια καμιά άμφιβολία. Ήταν ένα σήμα κινδύνου. Ο Βανταγιάν έκαμε πως δεν το προσέξε και συνέχισε:

— Θα πής στο λογαγό να μην προσεγγίσει στην Ραϊμανγκάλ, άλλα να γωθή στο κανάλι της Γκόνα - Σκούπα. Έχει ύπόχον πολλά νησάκια, όπου μπορεί να στήση το στρατόπεδό του. Έπειτα...

Σταμάτησε και πάλι κι' έδωσε δυνατό.

Την ίδια στιγμή, τρεις άνθρωποι πρόβαλαν πίσω από τα κασόνια. Άλλ' ο Μπαράτα, που είχε γνωρισμένες προς τα κεί τις πλάτες, δεν τούς είδε.

— Έπειτα, θα πέσει ξαφνικά πάνω στη Ραϊμανγκάλ, συνέχισε ο Βανταγιάν.

Οι τρεις άνθρωποι που είχαν βγει πίσω από τα κασόνια οίχηταν πάνω στον Μπαράτα. Ο λογίας έκαμε ν' άρπάξει τα όπλα του, άλλα δεν πρόφτασε. Οι επδρομείς τόν πέταξαν κάτω και στήριξαν τα έγχειρίδιά τους στο στήθος του.

— Προδότες! ουδριαξε. Διέγρονε, ξαφνικά, τόν Τρεμάλ - Ναϊκ.

— Σ' έδω; τού είπε όχι χωρίς έκπληξη.

— Σίγουρα δεν περιμένες να με ίδης, απάντησε σαρκαστικά ο Τρεμάλ - Ναϊκ.

— Άθλιε!

— Σ' είχα πη πως ή άποστολή μου δεν τελείωσε.

— Ή κόλασι να σέ καταψη! — Μην ξεχνάς πως είσαι στην έξουσία μας. Είναι πενιττό, λοιπόν, ν' άρχιζεις τις βρισιές, που μπορεί να σου στοιχίσουν άκριβιά.

— Μου τ' έδς για να με κάμης να σέ φοβήθω; είπε ο Μπαράτα. Μπορείς να με σκοτώσης, αν θέλεις. Ο λοχαγός θα εκδικηθή το θάνατό μου και μάλιστα γρηγορώτερα απ' ό,τι φαντάζεσαι.

— Άντι να άπειλεις, το καλύτερο που έχεις να κάμης είναι να άπαντήσεις στις έρωτήσεις μας, είπε ο Τρεμάλ - Ναϊκ. Δεν άποκλείεται, αν μάς φανερώσης όλα όσα θέλουμε, να σου χαρίσωμε τη ζωή.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Άχαρνών 98 Άμφισχίας 1
Δέχεται καθ' έκάστην 10—12 και 3—7
ώς και επί συνελεύσει.
Τηλέφωνο 810.760

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ

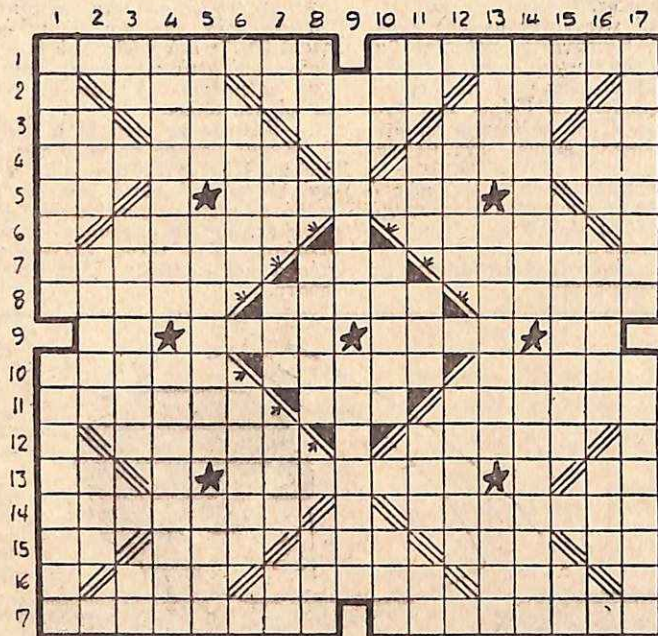
ΑΦΡΟΔΙΣ 8 ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγνη 10 (Πλάτεια Βάθης),
Τηλέφ. 532.563.

ΤΟ ΟΤΙ ΕΥΡΕΘΕΛΑΣΟ ΜΟΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 893

ΟΡΙΓΟΝΤΙΩΣ

- 1 Είναι άπαραίτητη ο' ένα στρατιώτη—Πολυπληθής προϊστορικός λαός της κυρίας Έλλάδος, τών νήσων του Αλγαιού, της Μ. Άσίας, της Ρουμανίας και της Ίταλίας.
- 2 Μοναδικό. — Έορτές τών άρχαίων προς τιμήν μεγάλης θεάς. — Ο ίδρυτής μίας τών 12 φυλών του Ίσραήλ.
- 3 Νότα. — Περίπατος στη γλώσσ.

σα τών νηπιών. — Άψητα. — Μονάς της ηλεκτρολογίας. — Άρθρο.

4 Για τούς 'Ινδούς, έσάρκωσις θεού και ίδιος τού Βισνύ.

5 Συμβαίνον πίσω απ' αυτό πράγματι, που δεν μπορούμε και δεν πρέπει να δοίμε.

6 Απλώνει διαταγμό. — Μπορείτε άμέσως να τις χρισμοποιήσετε (καθαρ.). — Άριθμητικό.

7 Χωριό της έπαρχίας τών Καλαβρύτων. — Τεμαχίδια όλης.

8 Άντικατά (δημ.). — Μυθικός έσπασίας της Κρήτης. Δύο όροσυστάδες τών Καρπαθίων φέρουν το όνομα αυτό.

9 Χαρακτηρίζουν πολλά αυτόκινητα. — Σιύλη για την καταγασία λίθων. — Γήσση της άρχαϊότητας. — Ποδός.

10 Δεν προέρχονται από νόμιμο γάμο. — Έξαιρετικά μορφωμένοι. — Κοπάδι φτερωτών έντόμων.

11 Δεν έχει τούς νόμους με το μέρος του. — Τα αυτόκινητα αυτά κυκλοφορούν συχνά στα...σταυρόλεξα. — Έρρικός... Γερμανός ποιητής και δραματικός συγγραφέας. Άνάμεσα στα έργα του και ή Πένθε σίλεια.

12 Σύμβολον σωτηρίας. — Μεγάλη άγγλική έφημερίς.

13 Συνδυάζουν έσφαλές. — Ονομα Ρώσου πολιτικού. — Συνηθισμένα στο άλφάβητο.

14 Στρατιωτικός. — Νησάκι της Ίταλίας, όπου πέθανε ο Γαλιλάι.

15 Συνδεύει το γέλιο. — Πρακτορείον είδήσεων. — Τίτλος ενγένειας. — Η έπιστημη προσπαθεί να τούς καταπολεμήσει. — Νότα.

16 Στοιχείο της φύσεως. — Δεν είναι δική μας. — Όνομα πολλών στάρ.

17 Δέ μετακινείται. — Τους κυνηγούν στη Σπετσπούλα, οι φίλοι του κ. Νιάρχου (ένι-κός).

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Πόλις της Πελοποννήσου. — Άξιωματικός του ναυτικού.
- 2 Το μικρό όνομα γνωστής στάρ. — Το έρίσκομε στην αγορά. — Είναι μόνη της.
- 3 Νότα. — Ποταμός της Ήπείρου. — Χαρακτηρίζουν ποιό.

4 Γυμναστικό παράγγελμα. — Δεν παρουσιάζει άνομοιομορφίες.

5 Δίνουν κοινή γραμμή σ' ένα άνδρικό σακκάκι. — Άνικα ναν. — Το θέλουμε πάντοτε φρέσκο.

6 Προορίζεται για ταυρομαχίες. — Μυθικός ληστής της Κορίνθου.

7 Άρχη έρκου (άρχ.). — Ύπερφατο ζω. — Όμορφη κοπέλλα. — Ναυτικό παράγγελμα. — Συνεχόμενα στο άλφάβητο.

8 Όργωνω. — Κοινώς λέγεται μπιζέλι. — Άρχικά φύλαρχω. — Πικρή όργανώσεως.

9 Κακοτυχία. — Στά νερά του δροσίζονται πολλοί Άθηναίοι.

10 Χρονικό επίρημα: ηση. — Μπαγιάτικος (άρχ.). — Ναυτικός έμμελος φύλλου.

11 Σ υν ο δ ε υ ο υ ν ό ν ο μ α τ α α ξ ι ω μ α τ ι κ ώ ν. — Καλύπτουν το ήμισυ μίας πάμπας. — Τμήμα καλλιερημένου στρέμματος. — Χτύπος. — Άνθη.

12 Έδωσε το όνομά του σε μία Κυριακή της Σαρακοστής. — Ποταμός της Άφρικής, παραποταμός τού Κόγκου.

13 Δούλη του Άέρα. — Γλύκισμα (δημοτ.). — Πρασινάδα, χλόη (πληθ.).

14 Καταχθόνια. — Όρεινή κομπολις τών Γρεβενών.

15 Συνεχόμενα σύμφωνα τού άλφάβητου. — Θεά της μυθολογίας μας. — Όμοια σύμφωνα.

16 Την ένόρασε ή Όλυμπιακή. — Άνταλλάσσεται μεταξύ έρωτευμένων. — Λέξις που συμπεριλαμβάνεται σε πολλά στρατιωτικά παραγγέλματα.

17 Πόλις της Ήπείρου. — Ίωάννης... Σ υ γ γ ρ α φ έ υ ς τ ο υ 5 ο υ μ.Χ. αιώνα. Έργα του: 'Εκλογαί' και 'Ανθολόγιον'. Ν. Γ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ (Σταυρί—Κατερίνης)

Ή λύσις τού 892 στη σελίδα 72

— Δεν ζητώ καμιά χάρι από σένα, απάντησε ο Μπαράτα. Έπειτα σαν ήλιος δυ φορές στα χέρια σου. Είναι σωστό, λοιπόν, να με σκοτώσης.

— Δεν πρόκειται να σε σκοτώσω για τη στιγμή, είπε ο Τρεμάλ - Ναϊκ. Είσαι ένας πολύτιμος άνθρωπος... Άλλά θα μιλήσωμε γι' αυτό άργότερα. Πές μου τώρα που βρίσκεται ο λοχαγός;

— Θέλεις να το μάθης για να τόν σκοτώσης; ρώτησε ο Μπαράτα.

— Αυτό είναι δική μου δουλειά, απάντησε ο Τρεμάλ - Ναϊκ. Πές μου που βρίσκεται.

— Που βρίσκεται; κάγχασε ο Μπαράτα. Άνοιξε την πόρτα και θά τόν ίδης.

— Ο λοχαγός είναι εδώ! έλπαν με μία φωνή ο Τρεμάλ - Ναϊκ κι' οι τρεις άλλοι.

— Και βέβαια είναι εδώ, απάντησε ο Μπαράτα. Περιμένει μόνον ένα σύνθημά μου για να μπή, να σάς πιάσει και να σάς κοιμάσει από τα δέντρα που βρίσκονται όλόγυρα.

— Και τώρα τί πρέπει να κάνομε; άναρωτήθηκε ο Τρεμάλ - Ναϊκ.

Μας νομίζατε, λοιπόν, τόσο κουτούς, για να πέσωμε στην παγίδα; κάγχασε ο Μπαράτα. Έμεις σάς παρασύραμε σε παγίδα και σε λίγο θα βρισκόσαστε στα χέρια μας.

— Δες ψέμματα, είπε ο Βινταγιάν. Θέλεις να μάς κάμης να φοβηθούμε.

— Άνοιχτε την πόρτα και θά δητε, επέμεινε ο Μπαράτα.

Ο Τρεμάλ - Ναϊκ άρπαξε τα δυο πιστόλια του αχμαλώτου κι' έτοιμάστηκε ν' άνοίξει την πόρτα. Άλλ' ο Βινταγιάν κι' ο Μόχ τόν συγκράτησαν.

— Αυτό που σκέφεστε να κάμης, είναι τούτ' άλλο, τού είπε ο πρώτος.

— Άλλ' ο λοχαγός βρίσκεται πίσω από την πόρτα, επέμεινε ο Τρεμάλ - Ναϊκ.

— Κι' οι άνθρωποι, που είναι μαζί του; Δεν τούς λογαριάζεις;

— Ο Μπαράτα μπορεί να έλε ψέμματα.

— Κι' αν έλε αλήθεια; Δεν άκουσες δυο φορές το ουδριαχτό του τσακαλιού; Οι άνθρωποι μας που είναι κολλημένοι στις καλαμιές, μάς ειδοποιούν ότι μάς απειλεί κάποιος κίνδυνος.

— Και θά άφίσωμε την ευκαιρία να γωθή;

— Θα περιμένουμε ώσπου να βοούμε μία καλύτερη.

— Δεν άκουσες, ότι μάς έχουν περικυκλώσει; είπε ο Μόχ στο Βινταγιάν. Πρέπει να κάμουμε γωθήγορα.

— Και χίλιοι στρατιώτες αν βρίσκονται γύρω στην καλύβα, έμεις θά γλυτώσωμε, απάντησε ο φακίρης. Περιμένετε.

Την ίδια στιγμή άκούστηκαν δυνατό χτυπήματα στην πόρτα.

Μιά φωνή είπε άπειλητικά:

— Άνοιχτε ή θά βάλωμε φωτιά στην καλύβα.

— Οι «σιπά» βρίσκονται εδώ!

ΕΠΙΠΛΑ
Γ. ΚΕΖΙΡΗ
ΕΚΘΕΣΕΙΣ
ΜΕΝΑΔΡΟΥ 72 ΤΗΛ. 525.638
ΜΕΝΑΔΡΟΥ 75 - ΒΕΡΑΝΤΕΡΟΥ 57
ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 23 ΤΗΛ. 36.935
ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 8 ΨΥΛΛΑ 2 ΤΗΛ. 32.916
ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ
ΠΛΗΡΩΜΗΣ

φώναξε κι' ένθουσιασμό ο Μπαράτα.

— Μή μιλήσει κανείς! σύστησε ο Βινταγιάν στους συντρόφους του. Δέστε καλά τόν αχμαλώτο και φμώστε τον. Θα μ' άκολουθήσετε κατόπιν σιωπής.

— Που θά πάμε; ρώτησε ο Τρεμάλ - Ναϊκ.

— Θα φύγωμε... Για τη στιγμή, δε μπορούμε να κάμουμε τίποτα άλλο. Με το λογαγό θά λογαρίστούμε άργότερα.

Ο Τρεμάλ - Ναϊκ κι' ο Μόχ έδεσαν γερά το Μπαράτα και τόν φμώσαν. Τόν σήκωσαν κατόπιν στα χέρια τους.

— Άνοιχτε ή θά σάς κάμωμε δλους ζωντανούς! άκούστηκε ή ίδια φωνή απ' έξω.

Ο Βινταγιάν, στο μεταξύ, είχε παραμερίσει ένα κασόνι. Σήκωσε κατόπιν μία από τις πλάκες, που σκέπαζαν το δάπεδο. Κάτω απ' αυτήν υπήρχε μία μετάλλινη πλάκα. Τη σήκωσε κι' αυτήν. Φάνηκε τότε ένα στενό πέρασμα.

— Άνάψτε πυρσούς κι' έλάτε, είπε ο Βινταγιάν.

Ο «έντόντυ» άναψε δυο δαυλιά από ρητινοδένδρα, κράτησε το ένα κι' έδωσε το άλλο στο Μόχ.

— Έμπρός! ξαναείπε ο Βινταγιάν.

Κατέβηκε πρώτος τα σκαλοπάτια. Οι άλλοι τόν άκολούθησαν κι' ο «έντόντυ», που έρχόταν τελευταίος, τράβηξε τη μετάλλινη πλάκα.

Έφτασαν σε λίγο σ' έναν υπόγειο θάλαμο, που από τούς τοίχους του έσταζε νερό, πούγμα, που έδειχνε πως βρισκόταν κοντά στην άχνη του ποταμού.

Ο Βινταγιάν έβριξε μία ματιά όλόγυρα.

— Άνέβα σ' αυτή τη σπασμένη κολώνα, εκεί στη γωνιά, είπε στον «έντόντυ».

— Βλέπεις μία μετάλλινη πλάκα, που είναι εκεί στον τοίχο; τόν ρώτησε ο φακίρης.

— Ναι, απάντησε ο «έντόντυ».

— Στη μέση υπάσχει ένα κομμάτι.

— Τό βοήκα.

— Πιεσέ το μ' όλη σου τη δύναμη.

Άκούστηκε άμέσως ένα τούξιμο κι' ή πλάκα άνασηκώθηκε. Πίσω απ' αυτήν βρισκόταν ένα καινούργιο πέρασμα, που ήταν βυθισμένο στο σκοτάδι.

— Άκούς τίποτα; ρώτησε ο Βινταγιάν.

— Τίποτα.

— Άνεβήτε όλοι και χωθήτε μέσα στο πέρασμα.

— Και σύ; ρώτησε ο Μόχ.

— Θα σάς φτάσω σε λίγο.

Ο Τρεμάλ - Ναϊκ φορτώθηκε στον όμο του το Μπαράτα, που δεν έκανε πια καμιά κίνηση κι' έμοιαζε περσιότερο με νεκρό και πέραςε πρώτος. Ο Μόχ κι' ο «έντόντυ» τόν άκολούθησαν.

Ο Βινταγιάν περιέμενε να φύγουν οι σύντροφοί του. Ξαναβέβαινε κατόπιν τα σκαλοπάτια, που άδηγοΐσαν στην καλύβα του και άφωιγχοράστηκε.

Πάνω από το κεφάλι του άκούγονταν θόρυβος και φωνές. Οι «σιπά» χτυπούσαν με τα κοντάκια τών όπλων τους την πόρτα, για να τή σπάσουν.

— Κανείς δεν πρόκειται να σάς έναντιωθή, είπε ο Βινταγιάν κι' ένα σατανικό χαμόγελο. Σπάστε την... Θα δοίμε αν θά μπορούσατε να μάς βοηθή μέσα στις σκοτεινές στοές, που περνάνε κάτω από την παγίδα.

Άναψε έναν καινούργιο πυρσό. Έβγαλε από τη ζώνη του ένα μεγάλο μαχαίρι και διευθύνθηκε στην αντίθετη πλευρά από εκείνη, όπου βρισκόταν ή μετάλλινη πλάκα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Δείξτε στα παιδιά σας ζωντανό το μεγαλείο της Ελλάδος μας... Κάντε δικούς των τούς ήρωες που το έδεμερίωσαν!

Στο καινούργιο κουτί του **ROL** που κυκλοφορεί ειδικά για την **25η ΜΑΡΤΙΟΥ** θά βρήτε μία σειρά με όλοζώντανες προτομές τών άγωνιστών του 21, τών ήρώων που έδωσαν τα πάντα για την λευτεριά μας. Άγοράστε το καινούργιο κουτί του **ROL**.

ROL *Με* **07**
ΡΟΥΧΑ ΧΙΟΝΑΤΑ - ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ

Μία από τις τελευταίες φωτογραφίες της θμορφης Τίνας.

Τίνα Λουΐζ

Δίγα λεπτά με την επίδεξη «καινούργια» Τζέην Μάνφιλντ

ΣΤΟΝ αερολιμένα «Λαγκουάρντι» της Νέας Υόρκης. Πληθός από γιγαντιαία αεροσκάφη έρχονται και φεύγουν συνεχώς, μ' ένα τρομακτικό θόρυβο.

Σ' έναν από τους άμετρητους διαδρόμους προσηύχασε, ως κάποιο γιγαντιαίο «μετάλλιο» πουλιά, μόλις έχει φτάσει απ' την Εύρωπη και αποβίβαζε το ανθρώπινο φορτίο τους. Άλλα μέσα στους έπιβάτες, που έφερε είναι, σάβντα, και κάποια «πρόσωπικότητα», γιατί άμεσως ένας έδουσιώδης θύλος από νεός και νέες άρχισε να φωνάζει ρυθμικά: «Τίνα!... Τίνα!... Τίνα!...».

Γεμάτοι περιέργεια πλησιάζουν τον έδουσιώδη θύλο, στο κέντρο του οποίου βρίσκεται μία θμορφη γυναίκα. Δύο άλογόμει να την άναγνορίζουν: Είναι η στήρ του Χόλλυγουντ Τίνα Λουΐζ, μία από τις πιο θμορφες και πιο... χορταστικές... νέες καλλιτέχνιδες του αμερικανικού κινηματογράφου. Δίγα λεπτά άργότερα, μ' ένα πρωτότυπο στρατηγικό κόλπο, την έβου, με έμενοχάσιμα και τη θομ. βαρδίζουμε με ερωτήσιες:

—Επειδή σας βλέπουμε άρκετά ταλαιπωρημένη από το ταξείδι, μίς Τίνα, μπορείτε να μς πείτε από πού έρχεστε;

—Έρχομαι απ' τη Ρώμη με σω Παρίσιον. Η ταξιδιωρία, που δείχνω δεν άφείνεται, στο άεροπορικό ταξείδι, που ήταν πραγματικά βαρύνσιο, αλλά στο γεγονός ότι βρέθηκα έμπρός στη συγκέντρωση αυτή και στον έδουσιόσασμό των νέων θαυμαστών μου. Όλα αυτά είναι άφευ. ρέσεις του διαφημιστού και του λιμπρεσσάριού μου, που άργάωσαν την «υπόδοξη» χωρίς να με ρωτήσουν αν την ήθελα...

—Ξέρουμε, φυσικά, ότι στη Ρώμη μείγατε άρκετους μήνες και ότι πραγματοποιήσατε σε τρεις ταινίες. Μας λέτε κάτι γι' αυτά τα φιλμ; —Πράγματι, στη Ρώμη έμεινα 10 περίπου μήνες. Στο διάστημα αυτό πήρα μέρος σε τρεις ταινίες που έχουν τους τίτλους «Σαπφώ, ή Άφροδίτη της Λέσβου», «Η πορτοκία των γυραιοσών» και «Άλγυ» γυναικείας της «Ανατολής». Είναι 3 ταινίες που η θεατική τους πλευρά άξίζει περισσότερο από κάθε

άλλο στοιχείο. Ωστόσο, έπειθοι μόλις έφθασα στη Ρώμη, δέχθηκα και τις πρώτες προτάσεις για συνεργασία, πήρα την άποψη να μείνω εκεί περισσότερο. Πρέπει να σημειώσετε ότι ο σκοπός του ταξιδιού μου στην Εύρωπη ήταν καθαράς τουριστικός και καθόλου επαγγελματικός. Άλλά, καθώς έζετε καλά, κανένας άνθρωπος της εποχής μας δε λέει όχι, όταν εαφνικά του προτείνουν εύκολη έργασία με πολλά δολάρια ως αμοιβή. Κάτι τέτοιο, συνέβη και σε μένα...

—Τώρα, άναγορίζετε στην Αμερική και στο Χόλλυγουντ για να συνεχίσετε την κινηματογραφική καριέρα σας;

—Άκριβώς. Έχω ήδη δύο υπογέσεις, που θα εκτελέσω σά τώρα. Στο μεταξύ θα έρθουν κι άλλες προτάσεις, όπως είμαι βέβαιη. Γι' αυτό, άλλάστε, πιο άρμόδιος είναι ο λιμπρεσσάριός μου, που μ' ένα έπειστο πλεγματικό του με κάλεσε να έπιστρέψω. Ελπίζω ότι κάτι καλό θα έγνη κλείσει για λογαριασμό μου. Πρέπει να έζετε ότι αυτοί οι λιμπρεσσάριοι είναι πάρα πολύ κρίβοι, κοστίζουν πάρα πολλά χρήματα σε μία καλλιτέχνη, αλλά είναι και άπαραίτητοι. Χωρίς αυτούς δε γίνεται σχεδόν τίποτα...

—Από πότε κάνατε την εμφάνισή σας στον αμερικανικό κινηματογράφο και πόσες ταινίες γυρίσατε μέχρι τώρα;

—Η πρώτη μου αμερικανική ταινία προέβληθη στην Αμερική το 1958 και είχε τον τίτλο «Το χωράφι του Θεού». Γι' αυτό, τους Αμερικανούς στάθηκε μία έκπληξη. Ένα πολύ ρεαλιστικό και τομ. μιστό αισθηματικό δράμα, που τους έξενισε άρκετα, αντίθετα με τους Εύρωπαίους, που δε συγκινήθηκαν καθόλου, επειδή αυτοί βλέπουν πολλές και πολύ πιο τομ. μιστές ταινίες κάθε χρόνο. Από πότε πραγματοποιήσατε σε τρεις άκομη, που έβρασαν τους τίτλους «Η παγίδα», «Άνθρωπος της κρεμάλας» και «Η ήμερα του έκτος νόμου». Αμέσως μετά, κούρασμένη από το γύρισμα 4 ταινιών έβρασα σε μικρό χρονικό διάστημα με και έπ' πλέον ταινιών γυρίστηκαν πολύ μακριά από το Χόλλυγουντ, έφυγα για την Εύρωπη και έπιστρέψα τώρα, άφου γύρισα κι' εκεί τρεις ταινίες.

—Ποιές είναι οι έντυπώσεις σας από τα Εύρωπαϊκά στούντιο;

Είμαι πραγματικά ένθουσιώδης απ' όσα είδα στα Ιταλικά κυρία στούντιο. Εκεί επικρατεί πραγματικός άργασμός. Κατά δεκάδες γυρίζονται οι καινούργιες ταινίες. Οι περισσότερες απ' αυτές έτοιμάζονται με κεφάλαια αμερικανικά. Όσο για ήθοποιους, τους γνώρισα σχεδόν όλους. Άρκει να σας πω ότι τα γνωστότερα και πιο δημοφιλή ονόματα του άμερικανικού κινηματογράφου δίνουν το παρόν στη Ρώμη για το γύρισμα ταινιών. Σε μία στιγμή, μάλιστα, μου ήβρε το εύλογο ερώτημα στο νού: «Μά δεν έμεινε κανένας διάσημος συνάδελφος στο Χόλλυγουντ;» Νομίζω ότι άγ. συ. νεισθή για πολύ άκομη ο ρυθμός της άργησης, που άργήγορα το Χόλλυγουντ θα άδείσει από έμφυχο αλκή!

—Πού και πότε γεννηθήκατε και πς άρχισατε την καλλιτεχνική σας καριέρα για να καταλήξετε στον κινηματογράφο;

—Γεννήθηκα στην Ιδία τη Νέα Υόρκη, στις 11 Φεβρουαρίου του 1935 από γυναική Αμερικανούς που λέγονται Τζόζεφ και Μπέττυ Μπλάκερ. Αυτό το Μπλάκερ είναι και το πραγματικό μου έπωνυμο. Μεγάλωσα και σπούδασα στην Ιδία τη μεγαλούπολη, ένώ λίγο άργότερα και για λίγο διάστημα φοίτησα και στο Πανεπιστήμιο του Μαζάι. Κατόπι φοίτησα σε μία άμερικανική σχολή και το 1955 άρχισα την καλλιτεχνική μου καριέρα από την τηλεόραση ως σκηνοθέτρια-διαφημιστορία. Άργότερα έβγα και ρεπόρτερ, με άποστολή να παίρνω συνεντεύσεις για την τηλεόραση από διάσημες προσωπικότητες, που έβρασαν κατά καιρούς στη Νέα Υόρκη. Έτσι, σιγά - σιγά, γνώρισα πάρα πολύ κόσμο και κατόρθωσα να στάσω στις πόρτες των κινηματογραφικών στούντιο του Χόλλυγουντ. Αυτή είναι η μου ιστορία...

Για τον έρωτά, για το γάμο δε μς ελπιεσε τίποτα άμως. Είστε παντρεμένη; —Έχετε παιδιά;

—Πιστεύω στο γάμο, όταν προέχεται από φλογόρ και ελκικρινή άμοιβαίο έρωτα. Δυστυχώς, άμως, δεν τών συνάντησα άκόμη κι' έτσι ούτε παντρεμένη είμαι, ούτε έχω παιδιά...

Στο σημείο αυτό διακόπτεται η εαφνική μας. Ο έδουσιώδης θύλος της «θεμής υποδοχής» είχε άνακαλύψει το κρησφύγετο της θμορφης Τίνας!

ΤΖΩΝ ΣΜΙΘ

—Είπαμε να κάνουμε λίγη εξάσκηση πριν φύγουμε για το βουνό!...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδησούλες

Ο Γκρέγκορ Πέκ.

ται πς η Τζούλιετ (οι ώ. ραίοτερες γάμπες του κό. σμου) διαλύει τους άρραβώνες και δηλώνει πς δεν θα παντρευτεί τον Φράνκ.

Πού όφειλεται η εαφνική αυτή άλλαγή; Ο Φράνκ της είχε ζητήσει να έγκαταλείψη μετά το γάμο τους το χορό, μία και εκείνος κέρδιζε άρκετά χρήματα και για τους δύο. Η στάρλετ, που έκελ. νος άνδεδειξε με το φιλμ «Κάν», δέχθηκε στην άρχή αλλά του έήτησε σ' ανταλλάγμα, ένα έκατομμύριο δολάρια στην περίπτωση, που θα έβρασαν μία μέρα την άπόφαση να χωρισούν. Τώρα εαφνικά η Τζούλιετ

άλλαξε άποψη και προτίμισε να μείνη η χορεύτρια, παρά να γίνη η κυρία Φράνκ Σινάτρα. Ξέρει άμως πς η άπόφαση της αυτή θ' άντιμετώπιση πολλές δυσχ. ρειες γιατί ο άέθικτικός τιμωρήτη. Ο παντοδύναμος «αυτοκράτωρ» της κινηματογραφουπόλεως θα προσπαθήσει να της κλείση τις πόρτες όλων των στούντιο. Η Τζούλιετ το έζει αυτό. Είναι άμως άποφασισμένη να δώση σκληρή μάχη και να νικήση.

★ Απίστευτε πς δεν είναι καλό οικολό να ελ. σαι ο γυιός ενός τόσο σπουδαίου πατέρα. Θά ήθελα, όταν σε λίγες μέρες το φιλμ «Ο γυιός του Κόπτεν» Μπλυντ άρχιση να προβάλ. λεται, οι θεατές να μη πάνε να δώση το γυιό του «Ερρόλ Φλύνν», αλλά ένα καινούργιο αατέρι, που ονομάζεται Σ ή ν Φλύνν. Δε θα ήθελα να χρωστάω τίποτα στον πατέρα μου, αλλά μόνο στο ταλέντο μου.

Αυτή τη δήλωσι έκανε πρό ήμερών στο Παρίσι ο νεαρός γυιός του «Ερρόλ Φλύνν», ο όποιος έπισκέπτεται για πρώτη φορά την Εύρωπη κι' έμεινε κατενθουσιασμένος.

Γυιός της Γαλλίδος στάρ Αλ ή η Ν τ α μ ι ε α, πρώτης συζύγου του «Ερρόλ», ο Σ ή ν είναι 21 χρόνων, έχει έτσι και γαλλικό αίμα στις φλέβες του. Μοιάζει του πατέρα του όχι μόνο στο πρόσωπο μ' άπρ πάντως στο χαρακτήρα. Του άρέσουν οι γυναικείες και οι κατακτήσεις του στη γαλλική πρωτεύουσα ήσαν ισάριθμες με τις ήμερες της εκεί παραμονής του. Κι' όμως δε μπορεί να τη κανείς πς έπηρεάστηκε σ' αυτό από τον πατέρα του, γιατί ο Σ ή ν ήταν πολύ μικρός όταν ο «Ερρόλ» Φλύνν χώρισε από τη Λίλη. Φλύνν, πς και η μητέρα του έκανε από τότε ότι μπορούσε για να κρατήση το γυιό της μακριά από την έπιβροχή του ασώτου πρώην συζύγου της.

★ Τη στιγμή, που ο Άρθουρ Μίλλερ άναγγέλλει τον προσηχή γάμο του με τη διάσημη φωτογράφο «Ιν. γκεμποργκ Μοράθ», η Μ α λ ρ ι λ υ ν Μ ο ν ρ ό η σε ταξιδεύ. ει λ ν κ ό ν ι τ ο σ τ ή Φ λ ο ρ ι ν τ α με το ψευτικό όνομα Γκλόρια Λαβέλ και με μία περσόνα από κατάμαυρα μαλλιά. Πού πηγαίνει; Κάτωθεν νεισι το Φόρτ Λάντερνταλ, όπου ο πρώην συζύγος της Τζό ν ι Μ α τ ζ ι ο έχει άναλάβει την προπόνηση της περισημού δμάδας μπιτζ-μπολ της Νέας Υόρκης.

★ Από το Φεβρουάριο του 1961, που έγκατέλειψε την ψυχιατρική κλινική, η Μαί. ρ ι λ υ ν σ υ ν α ν τ ά συχνά τον πρώην συζύγo της. Παρά τις διαφεύσεις, ένιαυτείται συνεχώς η άποψη ότι η Μαί. ρ ι λ υ ν θά έξανπαντρευτεί τον Τζό, το δεύτερο σύζυγό της τον όποιο χώρισε πριν από χρόνια κατηγορώντας τον ότι την έδερνε!...

★ Ο Β ά λ τ ε ρ Κ ι α ρ ί έγκαταλείπει το Μπρόνγουν. σιη και έρχεται στην Ίτα. λ ι α, ύστερα δε στην Έλ. λ α δ α, προκειμένου να πραγματοποιήση στο φιλμ της «Παραμύθη» «Συνέβη στους Δελφούς», τα έξωτερικά του όποιοι θα γυριστούν εδώ την άνοιξη.

★ Ο Ά ρ ν ό λ ν τ ο Φ ό α παντρεύτηκε στη Ρώμη τη Λουσιόβικα από το Χόλλυγουντ, έφυγα για την Αμερική, έφωγα για την Εύρωπη και έπιστρέψα τώρα, άφου γύρισα κι' εκεί τρεις ταινίες.

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ρος γάμος, γνώρισε την Λουσιόβικα πέρσι στην Κορτίνα ντ' Αμπέτο κατά τα χειμερινά σπόρ.

★ Ο Τ ζ ω ρ τ ζ Χ ά μ ι λ τ ο ν, ο νεαρός και π. μ. π λ ο υ τ ο ς ή θ ο π ο ι ό ς, που έδωσε στο φιλμ «Ένα φως στο σκοτάδι», θά παντρευτεί κατά πάσαν πιθανότητα την Σ ο υ ζ α ν Κ ό χ ν ε ρ, νέα έλπιδα του κινηματογράφου και κόρη ενός κλ. ν η μ α τ ο γ ρ α φ ι κ ο υ π ρ ό κ τ ο ρ α του Χόλλυγουντ.

★ Η Ζ ά ν Μ ο ρ ό ν, που έτοιμάζεται να γυρίση το «Μάτα Χάρνι», έλωσε στο Παρίσι ότι στο έξης θα γυρίση φιλμ άποκλειστικά για τη δική της φίρμα παραγωγής ταινιών, που ίδρυσε μαζί με το σκηνοθέτη Φραν. σούε Τρεφώ, ένα από τους πρωτεργάτες του «Νέου κύματος».

★ Η Β ί ρ ν α Λ ί ζ ι, που παντρεύτηκε τον Ίταλο διομήχανο Φράνκο Πέσκι, περιμένει το πρώτο της παιδί, που θα γεννηθών τον Ί. ο ν ί ο. Ο γάμος αυτός δεν προκειται να διακομή την καλλιτεχνική άραση της Βί. ρ ν α. Έχει ήδη ύπογραψει συμβόλαιο, για να πρωταγωνιστήση στο φιλμ «Μία άμερικανική τραγωδία», που προορίζεται για την τηλεόραση.

★ «Αν και πέρασαν πολλοί μήνες από τότε, που τον έγκατέλειψε η γυναιτική Μ π ε α ρ λ ι ς Α λ τ α ρ ι μ π α, ο Γάλλος κωμικός Ν τ α ρ ρ ό Κ ό χ ν ε ρ, δεν κατώρθωσε να την έχασθ. Καμμία γυναικά δε μπορεί σε να πάρη στην καρδιά του τη θεί, που έξακολουθεί πάντα να κατέχη σταθερά η ώραία άπιστη.

★ Οι μετοχές του Γ κ ρ ε γ κ ο ρ ο Π έ κ σημείωσαν την τελευταία καιρό μία μικρή πτώση στο χρηματιστήριο του Χόλλυγουντ. Από τότε που γύρισε τα «Κανόνια του Να. θάρων», παρά την καταπληκτική έπιτυχία που σημείωσε το φιλμ αυτό σ' όλοκληρο τον κόσμο, ο Γκρέγκορ δε γύρισε άφες σήμερα κανένα άλλο έργο.

★ Ο Αμερικανός ήθοποιος Κ ά μ ε ρ ο ν Μ ι τ σ ε λ, που ύπεγραψε συμβόλαιο με τον παραγωγό Μάρτιν Γκός για να υποδ. θή το διάσημο γκάγκστερ Λάκυ Λουταίνο, γρονθοκόπηκε άγριως την περασμένη έβδομάδα σ' ένα στενό δρομάκι της Ρώμης από τέσσερις άγνώστους, οι ό. ποιοι τον έγκατέλειψαν άναίσθητο στο πεδούρο. Την άνοιξη ο καλλιτεχνικός ει. χ ε λ ά δ ε ι ένα άνάνιμο γράμμα, με το έξης περιεχόμενο: «Αν παίζεις το ρόλο του Λουταίνο, αυτό θα είναι το τελευταίο σου φιλμ». «Κι' εγώ, έπτε ύστερα από την άποκαλύψι αυτή ο παραγωγός Μάρτιν Γκός, έλασα εύ. θως έξ άρχης άπειλές και συστάσεις να διαλέξω κανένα άλλο θέμα. Γράμματα και τηλενταφίματα με πληρο. φορούν κάθε τόσο πς θα πληρώσω με τη ζωή μου την έπιθυμία να με μεταφέρω στην έδωτη τη ζωή του Λουταίνο».

Τόσο ο παραγωγός όσο και ο πρωταγωνιστής δήλωσαν πς έ. π ο ς ο ν γ ι ά δ. λ ε ς αυτές τις άπειλές, μιά ά. ρ α σ ι α φοιτήτρια 23 χρόνων. Ο Ίταλός ήθοποιός, άνα τον όποιο αυτός είναι ο δέυτε. ρ ο ς, ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ματιές στα έλληνικά στούντιο

ΜΙΑ «ελδικομένη» στο στρίπ-τζ ξένη καλλιτέχνης, η Τσιντσιλά, έκλήθη από τον παραγωγό κ. Σαμ. πατάκο, για να πάρη μέρος σε μία σκηνή του φιλμ «Πεζοδρομίο». Όταν η καλλιτέχνης άφαισε από στούντιο, έβρεσε ως άπαραίτητο όρο να μείνουν στο πλατό κατά την έκτέλεσι του στρίπ-τζ ο σκηνοθέτης του φιλμ Ντίμης

Ο Νταρρύ Κόουλ.

Δαδής, ο όπερατέρ και δυο ηλεκτρολόγοι, τους ό. ποιους θά υπεδέκνε η Ίδία. Κανένας άλλος! Προσπαθ. σαν να την πείσουν ότι όλοι όσοι έρίσκονταν εκεί ήταν άπαραίτητοι, άλλως δεν ύ. πήρχε λόγος να τους πληρώ. Η Τσιντσιλά όμως στάθηκε άμετάπειστη και τελικά όλα έγιναν όπως έ. κελιν ήθελε. Η εαφνική αυτή σεμνοτυφία της στάθηκε σε όλους άνεξήγητη. Γιατί να ήθ' όδον πέντε-έξη άν. θρωποι παραπάνω, αυτά που θα όδον σε μερικές έβδομάδες χιλιάδες θεατών;

Για το στρίπ-τζ αυτό η Τσιντσιλά πήρε μόνο 500 δολάρια, ένα για ένα πα. ρόμοιο νόμισμα, που παρουν. σισε στο φιλμ «Ο κόσμος τη νύχτα» πήρε 3.000 δολ. λάρια.

★ Ο σκηνοθέτης Στέλιος Τατασόπουλος τελείωσε την περασμένη έβδομάδα το γύ.

—Μην εκπλήττεσαι καθόλου, Άγγελική! Τά ξε. χασε κάποιος βλάκας μέσ' στο λεωφορείο και τ'ά πήρα!

Η Άννα Φόνγου με τον Ντίνο Ήλιόπουλο, σε μία χαρακτηριστική σκηνή της κωμωδίας «Τί σου λείπει»

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπερτόζ

ΓΙΑ πρώτη φορά στην Ιστο. ρία του θεάτρου μας, ένα έργο θά παρουσιαστή στην τηλεόραση, σε έλληνική γλώσσα: «Πρόκειται για την έπιτυ. χία του θεάτρου «Αθηνών» «Απόψε αυτοσχεδιάζουμε» του Πιρανέλλο, σκηνές του όποιο γυρίστηκαν την περασμένη έβδομάδα, από είδικά άπαντήση, εν φυσικά έπιβό. λεται, μετά τη συνεδρίαση του Διοικητικού Συμβουλίου της.

★ Η «Λυρική Σκηνή», για πρώτη φορά παρουσίασε σε βραδιά μαπαλέτου, τις τρεις έδουσιώδεις και θεα. ματικές χορογραφίες της Νί. νας Κισσάσβαθ.

★ Μετά τη Μπέττα Κυ. Κισσάσβαθ είναι συγχρόνως χορογράφος και στην όπερα του Λαγκρεμ, πηγαίνον. ρε, τα δε στην Αθήνα άεροπο. ρικός.

★ Ο θίασος Ροντήρη, ό. στερας από τις τέσσερις παρα. στάσεις, που έδωσε με μεγάλη κοσμοσυρροή στη Λαμία, άρχισε τη δεύτερη περίοδός του στην Εύρωπη, με πρώτο σταθμό το Ζάγκρεμπ. Χαρα. κτηριστικό είναι ότι ο θία. σος, παίζει με το ίδιο με. γάλο, ποδήλατο και τον ίδιο όδηγό, που έβρε και πρ. ν δύο χρόνια την πρώτη του περίοδο.

★ Τα έργα με θρησκευτική όποδο, δεν έχουν, κατά καν. νόνα, άπληρησι στο έλληνικό κοινό.

Έτσι ο «Θωμάς ο δίκυ. γος», πραγματοποιεί τις μι. κρότερες ελπίσάτες από όλα τα έργα, που άνέθεσε ο Λόρν στο «Κεντρικό» άεροπο. ρικό.

★ Εκτός από τη Λαμπρή, που θα παίζη τον έρχόμενο χειμώνα στο νέο θέατρο της όδοι Ίπποκράτους, που θα φέρη το όνομα της, και άλλη δημοφιλής πρωταγωνίστρια η Άλίκη Βουγιουκλάκη, θα έ. παριστή επί κεφαλής θίασος στο θέατρο «Διονύσια», που θα λάβη, κατά πάσαν πιθαν. ότητα, το όνομα της.

★ Την Άπριλ, θά έορτα. σθ όλοστικά στο θέατρο «Κο. τούλη» η Ίσμετρίδα του έλληνικού χοροδράματος, με νέες δημιουργίες της κ. Ρα. λ ο υ ς Μ α ρ ο υ.

Μεταξύ άλλων, η κορυφαία χορογράφος θά παρουσιάση για πρώτη φορά το χοροδρά. μα «Ευρίπιδης» από το γυ. α σ τ έ ρ ο τ ο υ Α ν ο υ γ ι, με μου. σική του Μάνου Χατζιδάκη.

★ Δύο μεγάλα έπιθεωρη. σιακά συγκροτήματα έτοιμά. ζονται για το καλοκαίρι, στα

θέατρα «Άκροπόλ» και «Βέ. μπος». Ένα πρωτότυπο θέα. μα, έξ άλλου έτοιμάζει το «Πάρκο». Θά είναι, κάτι μετα. ζύ μουσικού και πρόζας και θά βασίζεται περισσότερο σε καινούργιες μελωδίες του Μι. κ η Θεοδωράκη.

★ Στο μεταξύ δυό θίασοι πρόζας δε θά παίζουν το κα. λοκαίρι έλλάφει θεατρικής στήνης, ο θίασος Μυρά και ο θίασος της κ. Κατερίνας.

★ Η Μελίνα Μερκούρη, με τη λήξη των παραστάσεων της «Φωφάρας» την προσέχ. έβδομάδα θά έλθη στην Αθή. να να προκειμένου να άναπαυ. θή για λίγες μέρες.

★ Η Νάνα Μούσχουρη με το «Τρίο Καντών» έτοιμά. ζει, μία μεγάλη περίοδός στην Εύρωπη, που θα άρχιση από την Κωνσ' Άκτι.

★ Η πρώτη θμορσία επί. δει, το νέο ντου χορού «Τζά. -μπού», που λανσάρε ο «Άγγελος» Γκαϊνής σημείωσε πολλή έπιτυχία, σ' ένα από τους πιο κέφους πετινούς χορούς. Άρκετα ζευγάρια μπήκαν άμέσως στην πίστα και άρχισαν να άντιγράφουν τα βήματα του Γκαϊνής και της παρτενάρ του Αντζέλ.

Το «Τζά -μπού», που ε. ναι ένα μέγα καλαματιανό και χαλαπικό, με τσά - τσά και τσάρεστον και που βασί. ζεται πάνω σε μία νέα σύν. θεση, θά διαδοθή στο σύντο. μα, άπο έλπίες ο Γκαϊνής, όχι μόνο στην Έλλάδα αλλά και στο έξωτερικό.

★ Ο Άδρος και η Τάντα φεύγουν πάλι στο έξωτερικό. Με ένα έκαίρετικό συμβόλαιο θά εμφανισούν πρώτα στη Βιρτότα και έπειτα στην Έλ. β ε τ ι α, όπου μένουν νομίζω, θά λάβη, κατά πάσαν πιθαν. ότητα, το όνομα της.

★ Στην Έλληνική Μουσ. κή, «Εταιρεία που ίδρυαν 13 καλλιτέχνες και διευθυντές ά. ρ γ ι σ τ ε ς, δε μετεγινον όριστι. κα οι Κατήρακη, Θεοδωρά. κ η ς, Μοζάκης και Μοργιάν. ν η ς.

★ Ο μάστορας Άλ. Γεωρ. γιάδης θά συνεργασθ' το κα. λοκαίρι με την όρχηστρα Κα. τ α ρ ο υ, σ' ένα από τα γυ. α σ τ έ ρ α του Καλαμάκι.

★ Στο Καλαμάκι έπίσης, θά λειτουργήση για πρώτη φορά φέτος και το πρώτο πλωτό κέντρο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο ΜΑΛΛΟΥΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Γυναίκελα διπλωματία

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Η ΜΑΝΤΩ, Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. Πρωτ. 'Η κ. Μαντώ ξαπλωμένη στο κρεβάτι μ' ένα βιβλίο στο χέρι, φωνάζει στον σύζυγό της χαρούμενα:

ΜΑΝΤΩ: Έλα, τρέξε να σου πω κάτι!
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Τι τρέχει πάλι; ΜΑΝΤΩ: 'Αφού σου λέω νύμφη, κάτι θα ξέρω. Έλα λοιπόν πεισματάρα!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (μ' μούτρα γεμάτα σαπουνιάδες στη γυναίκα του, που σηκώθηκε στο μεταξυ απ' το κρεβάτι): Νόμω... Τι θέλεις πρωί-πρωί; Θά με άφησες να ξυριστώ;

ΜΑΝΤΩ: Κύτταξε τη γλάστρα στη βεράντα μας... 'Η τριανταφυλλιά μας έδωσε μπουμπούκι...
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Αυτό, Μαντώ, θά πη πώς η τριανταφυλλιά μας έχει γερή κράσι, παρά την ηλικία της...

ΜΑΝΤΩ: 'Αχ, ασυλλόγιστε!... Δε σου λέει τίποτ' άλλο αυτό το μπουμπούκι;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Μμμ... Δεν είμαι πολύ γερός στη Βοτανική...

ΜΑΝΤΩ: Μα εδώ δεν πρόκειται για τη Βοτανική... Πρόκειται για την άνοιξη... Όλα γύρω μας φωνάζουν πως μπιγκνιές στην άνοιξη... Ο γαλάσιος ούρανος, ο λαμπρός ήλιος κι αυτό το μπουμπούκι, όλα, μάς δείχνουν πως είμαστε στην άνοιξη...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Χαρά στο γεγόνος καμένει!... 'Αμ' τώρα το πήρες πρέφα;... 'Όλος ο κόσμος μιλάει γι' αυτό, έδω και μία βδομάδα...

ΜΑΝΤΩ: Και τώρα μου το λές; Δε μπορούσες να μου πωλες νωρίτερα... Μα πάντα τέτοιος είσαι... Ποτέ δε μούπες κι' εσύ κάτι...

ΜΑΝΤΩ: 'Από άλλους τα μαθαίνω... Φαινομενικά ζούμε μαζί, ενώ στην πραγματικότητα είμαστε σαν δύο ξένοι...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: 'Ορεξί για γκρίνιες έχεις πρωί-πρωί, γυναίκα! Μήπως φαντάσθηκες πως το ότι μπιγκνιές στην άνοιξη είναι κανένα σπουδαίο μυστικό του κράτους;... 'Αν σούκοβε ν' άνοιξης τον πρώτο Καζαμία, θα τόβλεπες γραμμένη φαρδύ-πλατύ...

ΜΑΝΤΩ: Και πού βρέθηκε στο στίτι μας Καζαμία; Μήπως α-γώρασε ποτέ σου, σπυγορα-μένε!...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Μην κρεμάς την ποδιά σου για καυγάδες, βρε κορίτσι μου... Ξεφορώσου με το καλό πού σου θέλω... Δίψασες για άνοιξη;... Νάτην, την έχεις!

ΜΑΝΤΩ (χαϊδευτικά): Νάξερς, χρυσέ μου, πόσο ξαναενιά-νει η ψυχή μου μόλις μπή η άνοιξη!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Χμ... Χμ... Συ-νέχισε, κορίτσι μου, για να δώ

πού θα καταλήξης...

ΜΑΝΤΩ: 'Αχ, τύρανε... Δέκα χρόνια παντρεμένοι κι' ακόμη να μάθεις τα γούστα μου!... Κάνεις πως δεν ξέρεις ότι λατρεύω την έσοχη... 'Ας μη σε είχα ανάγκη και βόδλεπες αν θάμενα μαζί σου. Θά μούφτανε ένα χωριουδάκι με κανένα ποταμάκι, καμμία λιμνούλα...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Σ' όποιο θέα-τρο και να πάμε, ρομαντικό μου κορίτσι, θα δούμε τέτοιο τοπίο. ΜΑΝΤΩ (φουρκισμένη): Κον-τεύω να σε συχαθώ μ' αυτές τις ειρωνείες σου...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: 'Ελα... μη θυ-μώσης! Μα ανησυχεί ο ένθουσα-σμός σου για την Άνοιξη!...

ΜΑΝΤΩ: 'Εγώ δε σου λέω πως πάντα με παρεξηγείς;... 'Ο-χι... Συχαίνωμαι τον χειμώνα γιατί θέλει γούνινα παλτά κι' ε-σύ ποτέ σου δε μου κάνεις...

ΜΑΝΤΩ: Τρέλαινομαι, βέβαια, για την έσοχη, μα δε μπορώ να γυρίζω έξω σαν κουρελού...
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Μα είναι αδυ-νατό να ξεχάσεις και τις μοδι-στρες και τις κατελόμενες...

ΜΑΝΤΩ: 'Εγώ... Τις αποφεύ-γω όσο μπορώ...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Τις αποφεύγεις, αλλά εκείνες σε τακώνουν...

ΜΑΝΤΩ: Τι θές να κάνω, επί-τέλους;...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (αποφασιστικά): Κάνε ό,τι σε φωτίση ο σατανάς. Μάθε όμως πως δε μπορεί το πορτοφόλι μου ν' αντιμετωπίση τα τόσα τρελλά σου έξοδα...

ΜΑΝΤΩ: Πή! Καί σ' αυτό δεί-χνεις χριστιανέ μου, την τσιγ-κουινιά σου... Ψιχούλα θα του ρί-ξω... Δός μου εκείνο το μπισκό-το, που περισσεύει...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Μπά;... Δεν τ' άφισα για τα σπουργίτια. Καλ-λίτερα να το φάω εγώ.

ΜΑΝΤΩ: Κι' απ' τη μύγα έσυκι βγάξεις, γρουσουζή... Πέ-ταξε κιόλας το καμένο... Κατά-λαβε κι' εκείνο τι άνθρωπος εί-σαι... Δεν δίνεις δεκάρα για τη γυναίκα σου και θά σε νοιάξη για το φτωχό πουλάκι; Δεν κατάλα-δες ότι έδω ζούμε ζωή γελοία;...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: 'Ότι μένουμε ολόχρονης κλεισμέ-νοι σ' ένα στενόχωρο διαμέρισμα του πέμπτου πατώματος;... 'Ότι βλέπουμε απ' τα παράθυρά μας διαρκώς την πίσω φάτσα του αν-τικρινού μας ούρανοφύστη; Κι' όλ' αυτά σαν να μην υπάρχουν τόσες ώριμες τοποθεσίες...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (κοροιδευτικά): Στην 'Αμερική, στην Αυστραλία, στην...

που θα καταλήξης...

Τα των ζωνών

Στην έρωτική μάχη νικεί εκείνος που φεύγει.

Μπάρτον
'Η καρδιά των γεροντοπαλλήκων είναι ένα ανθοκήπιο, δ-που φυτρώνουν λογής-λογής λουλούδια.
Α. Τόμας
'Ο άντρας ελέπει πάντα την αγαπημένη του όμορφη.

Α. Τουρνέ
'Ο έρωτας: Δύο όμορφες γυναίκες χέρις πάνω στα μάτια ενός άνδρα.
Σμιλ
'Η καρδιά είναι ο στόχος της αγάπης.

Πανάνι
Οι γυναίκες, όταν περσάνουν τα πενήντα, αντικαθίστανται μέσα στην καρδιά τους τους άνδρες με τη θρησκεία.

Βεντούρα
'Όλες οι εποχές είναι καλές για το κυνήγι της γυναίκας.
Τζούλια
Δεν υπάρχει ισχυρότερος μαγνήτης από δυο όμορφες γυναίκες πόδια.

Μ. Ντεκομπέρ
Τα καπρίτσια είναι οι δολοφόνοι της αγάπης.
Σανιδά Νταμπάλ
'Η αγνότης είναι ο ύπνος των αισθήσεων.

Α. Νορμάν
'Η αγάπη είναι όπως η θυαία. Καταλαβαίνει κανείς την αξία της μόνον όταν την χάσει.

ΜΑΝΤΩ: Τέτοιος πού είσαι, τέτοια λές!... Σου ζήτησα εγώ ταξίδια με τέτοιες αξιώσεις;...
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Θά με άφησες να ξυριστώ, επί τέλους;... Κάθε-σαι μία ώρα τώρα και με χασο-μεράς τσαμπουνίζοντας σαν γα-λιάντρα... 'Αφού σώνει και καλά, θέλεις ταξιδάκι, εμπρός!... Ξε-σκόνισε τις βαλίτσες κι' αύριο πρωί-πρωί του δίνουμε δρόμο...
ΜΑΝΤΩ: Μωρέ, ενδιαφέρον!... Τό λές αυτό, γιατί ξέρεις πως είναι αδύνατο να φύγουμε!...
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Γιατί;... Ποιό είναι το εμπόδιο;...

ΜΑΝΤΩ: Μα πώς θά φύγω ε-τσι γυμνή, καυμένη;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Είπα εγώ τέ-τοιο πράγμα;... Μπορώ να κυκλο-φορώ στους δρόμους, έχοντας έ-σένα πλάι μου θεόγυμνη, με τις πυτζάμες όπως είσαι;...

ΜΑΝΤΩ (αγανακτισμένη): Αύ-τά να τα πής στον κληδονα και σε μένα δεν περνάει!... Είσαι βέ-βαια καυτός, μα όχι και σε τέ-τοιο σημείο, πού να μην καταλα-βαίνεις αυτό που θέλω να σου πώ: «Είμαι γυμνή», θά πη πως δεν έχω καπέλο ανοιξιάτικο, ού-τε φόρεμα, ούτε πανωφοράκι υτε-μισαίζον, ούτε παπούτσια, ούτε...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Τι λές μωρέ παιδί μου;... Έχεις κι' άλλα «ούτε»;... 'Όστε όλ' αυτά χρειά-ζονται σε μία γυναίκα για να κά-νι μια έκδρομούλα στην έσοχη;...

ΜΑΝΤΩ: Τρελαινομαι, βέβαια, για την έσοχη, μα δε μπορώ να γυρίζω έξω σαν κουρελού...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Μα είναι αδυ-νατό να ξεχάσεις και τις μοδι-στρες και τις κατελόμενες...

ΜΑΝΤΩ: 'Εγώ... Τις αποφεύ-γω όσο μπορώ...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Τις αποφεύγεις, αλλά εκείνες σε τακώνουν...

ΜΑΝΤΩ: Τι θές να κάνω, επί-τέλους;...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (αποφασιστικά): Κάνε ό,τι σε φωτίση ο σατανάς. Μάθε όμως πως δε μπορεί το πορτοφόλι μου ν' αντιμετωπίση τα τόσα τρελλά σου έξοδα...

ΜΑΝΤΩ: Πή! Καί σ' αυτό δεί-χνεις χριστιανέ μου, την τσιγ-κουινιά σου... Ψιχούλα θα του ρί-ξω... Δός μου εκείνο το μπισκό-το, που περισσεύει...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Μπά;... Δεν τ' άφισα για τα σπουργίτια. Καλ-λίτερα να το φάω εγώ.

ΜΑΝΤΩ: Κι' απ' τη μύγα έσυκι βγάξεις, γρουσουζή... Πέ-ταξε κιόλας το καμένο... Κατά-λαβε κι' εκείνο τι άνθρωπος εί-σαι... Δεν δίνεις δεκάρα για τη γυναίκα σου και θά σε νοιάξη για το φτωχό πουλάκι; Δεν κατάλα-δες ότι έδω ζούμε ζωή γελοία;...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: 'Ότι μένουμε ολόχρονης κλεισμέ-νοι σ' ένα στενόχωρο διαμέρισμα του πέμπτου πατώματος;... 'Ότι βλέπουμε απ' τα παράθυρά μας διαρκώς την πίσω φάτσα του αν-τικρινού μας ούρανοφύστη; Κι' όλ' αυτά σαν να μην υπάρχουν τόσες ώριμες τοποθεσίες...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (κοροιδευτικά): Στην 'Αμερική, στην Αυστραλία, στην...

που θα καταλήξης...

που θα καταλήξης...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (στ' καρδιά): 'Εστω!... Κάνε και παπούτσια... Μπορώ να φύγω τώρα;... Πάγω-σε ή σαπουνάδα στα μούτρα μου.

ΜΑΝΤΩ (μελιτολάχτα): Πή-γαίνε, χρυσέ μου!... 'Α! ξέρεις, οι κάλτσες μου όί καλές δεν εί-ναι πια για κόσμο και...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (Έξαλλος): 'Αει στον κόρακα, επί τέλους, άστω θηλυκό!... Πάρε ό,τι σου καπνί-σες!... Κάνε ό,τι θέλεις!... Ντύ-σου!... Γύσσο!... Κόψε και τό λαιμό σου, αν σ' άρέσει... Μα, ά-σε με να ξυριστώ!...

(Φεύγει γεροντοπαλλήκωντας, ενώ η Μαντώ χαμογελάει πονηρά και μωρμουρίζει)

ΜΑΝΤΩ: 'Αμ' έτσι σου χρειά-ζεται σφιχτοχέρη... Πρέπει να σου ζητάω κάθε φορά τον αγγλι-κό στόλο για να πετύχω στ' τε-λευταία την ταπεινή φαρδάρκα που θέλω!...

ΜΩΡΙΣ ΛΕΒΕΛ

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ - ΘΑΥΜΑ

ΤΟΥ ΡΩΣΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
"Όπως είναι φυσικό, δε λείπουν και ά-πο το ρωσικό κινηματογράφο τα παι-διά - θαύματα. 'Ανάμεσα σ' αυτά όμως ξεχωριστή θέση έχει καταλάβει τον τε-λευταίο καιρό ο μικρός Βολόντια Σε-μένωφ, ηλικίας 6 χρόνων τον οποίο οι διάφοροι κριτικοί χαρακτηρίζουν εμεγά-λη αποκάλυψη. Τόν Βολόντια τον ανα-κάλυψε ο συγγραφέας του έργου «Η-ρεμος Δόν» Μιχαήλ Σολόκωφ.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Στην 'Αμερική κυκλοφόρησε τελευταία ή νέα αυτή εγκυκλοπαιδεία, για σιδερώμα, που θεωρήθηκε «αγαπή» και ένθουσιάζε-τις νοικοκυρές. 'Η σανίδα καλύπτεται ά-πο μία ειδική πλαστική ύλη, ή οποία είναι άφλεκη και κακός άγωγός της θερμότητας. 'Η ύλη αυτή έχει επί επιπύ-ρε, και μαγνητικές ικανότητες, που έπιπύ-ρε, πουν στη σανίδα να συγκρατεί τό σιδερό-καί να μη τ' αφήνει να πέση, ακόμα κι' όταν πάρη την κλίση, που δείχνει ή φο-τογραφία μας.

ΔΑΦΝΕΣ και θριάμβους δρέ-πουν στο έξωτερικό οι 'Ελλη-νες καλλιτέχνες. Κι' όχι μονάχα τα πρώτου μεγέθους άστέριά μας, ή Μελίνα Μερκούρη, ή Μίκης Θεο-δωράκης, ή Μάνος Χατζηδάκης, ή Ειρήνη Πατά και τόσα άλλα «με-γάλα» όνόματα του καλλιτεχνικού μας στερεώματος, αλλά και μι-κρότερου μεγέθους άστέρια, πού στον τόπο μας δεν τ' άγκάλιασε άκόμα ή μεγάλη φήμη.

Κι' όμως, τ' άστέράκια αυτά, με τις εμφανίσεις τους σε ξένα θέατρα και κέντρα, με τα ρεσιτάλ-τους και την τέχνη τους καταφέ-ραν σε πολλές χώρες του έξωτε-ρικού, ό,τι δεν κατάφεραν άκόμα οι επίσημες κρατικές διοργανώσεις και τα πολυποικίλα γραφεία τύ-που των πρεσβειών μας. 'Εκανον και κάνουν γνωστή την 'Ελλάδα, την σημερινή 'Ελλάδα βέβαια, με τους παλιούς της και τς νεοεισ-θής, με τή ήθη της και τς ψυχικές όμορφιές της, στους ανθρώπους που την ξέρουν μονάχα απ' τα βιβλία. Στους Σκανδιναυούς, στους Γερμανούς, στους Δανούς μικροαστούς, πού οι μόνες γνώ-σεις τους για τή χώρα μας ήταν ή 'Ακρόπολι κι' ο Παρθενώνας.

Μέσον τής καινούργιας αυτής γνωριμίας, είναι (τί άλλο;) τό

Ελληνες καλλιτέχνες

ΣΤΑ ΞΕΝΑ

«Τρίο Μορένο» — Γ. Καπερνάρος. — «Τρίο Γκρέκο»

σύγχρονο νεοελληνικό τραγούδι, τα σουξέ του Χατζηδάκι, του Λα-θράνου, του Θεοδωράκη, του Κα-τίνιου, του Μουζάκη, του Σπάθη. Και φορείς του, τα άστέράκια που αναφέραμε και πού θά μ-πορούσε κανείς να τ' άνομάση «πρεσβευτές καλής θελήσεως».

'Αξίζει τον κόπο, ν' αναφέρο-με τρεις τέτοιους καλλιτεχνικούς «πρεσβευτές» φευγάτα χελιδόνια, πού διατρέπουν στο ξένα, δίχως ό ελληνικός τύπος να αναφέρει ούτε στα «ψήλα» τους θριάμβους των.

Θάνα μια δίκαιη άμοιδή για την προσφορά τους και τους άδο-ρυβους θριάμβους τους — χαμό-γελα της 'Ελλάδας στους ξένους τόπους.

Πρώτα-πρώτα είναι τό «Τρίο Μορένο». Το τραγουδιστικό αυτό «τρίο» δεν είναι βέβαια άγνωστο στο άθηναϊκό κοινό. 'Εδώ και άρ-κετά χρόνια συντροφεύει τή με-γάλα όνόματα του τραγουδιού μας στις πίστες των άθηναϊκών κέντρων, τελευταία δε πλαισίω-νι την ορχήστρα του μαέστρου Κώ-στα Πρέντα σε κοσμικό κέντρο τής Πλάκας. Τρία άγόρια σεμνά, με όμορφες φωνές και γλυκόχρες κι-θάρες.

Μιά πρόσφατη τουρνέ λοιπόν έφερε τό συμπαθέστατο αυτό «Τρίο» στην Κωνσταντινούπολι, ύ-στερα από πρόσκλησι του «Πέρα Κλάμπ» τής όνομαστής αυτής Λέ-σχης των όμογενών. Μαζί του στην όλιγοήμερη τουρνέ ήταν ό βετεράνος Τώνης Μαρούδας κι' έ-να ακόμη άστέράκι του τραγου-διού, πού άνεβαίνει σταθερά στον καλλιτεχνικό μας ούρανό, ή 'Εφη Πατά.

Ένα γράμμα τους σταλμένο απ' την Πόλη δίνει με την άπλότη-τά του, τό μέτρο τής προσφοράς του μικρού αυτού καλλιτεχνικού συγκροτήματος στην μαγεμένη 'Ι-

Τό «Τρίο Μορένο», πού ή άποκριάτικη εμφάνισή του στο θέατρο «Ταξίμ» τής Πόλης, σημείωσε με-γάλη επιτυχία.

τραγουδούσε όρθιος την «'Αθήνα» και τή «Μυρτιά», κλαίγοντας από τή συγκίνηση.

»Κι' άς τό πρωί, έξω στους δρό-μους τής Πόλης άντηχούσαν οι καντάδες του Σπάθη και ή «Μι-κρός τοσπάνος» του Μουζάκη.

»Όσο για μάς τί να σας πού-με; Είμαστε περήφανοι πού γεν-νηθήκαμε 'Ελληνες!»

★

Τό δεύτερο γράμμα μάς ήρθε από τή Γερμανία, από έναν άγνω-στο στην 'Ελλάδα, νεαρό 'Ελληνα τραγουδιστή, τον Γ. Καπερνάρο. Είναι έλαφράς καθυστερημένο βέ-βαια, αλλά δεν έχει σημασία ό χρόνος μπροστά στο «γεγονός»; «'Αγαπητέ μου «Θησαυρέ»

Παρακολουθώ πολλές φορές τς καλλιτεχνικές σελίδες σου, πού προσφέρουν τόσα πολλά στον καλ-λιτεχνικό μας κόσμο, όσο και στο άναγνωστικό σου κοινό. Πρέπει να με γνωρίσης. Με λένε Γιώργω Καπερνάρο, σπούδασα τραγούδι στο Ωδείο 'Αθηνών και κατόπιν με μία δασκάλα, φυσικά, για τό μελοδράμα. Αλλά, δυστυχώς, έν-κατέλειψα αυτόν τον τομέα για να άσοληθώ με τό έλαφρό τρα-γούδι. Τραγουδούσα άρκετόν και-ρό στο 'Ηράκλειο τής Κρήτης και χωρίς να εμφανισθώ καθόλου στην 'Αθήνα, ξεκίνησα και ήρθα στο Μονάχο τής Γερμανίας, όπου καί ήσαστε σε μία γωνιά ανά τα άρχισα τις εμφανίσεις μου από

την πρώτη έβδομάδα τής άφίξεώς μου. Σήμερα δε τραγουδώ στο «Κρυστάλ Γκρόττε». Προσεχώς θά κάνω περιοδείες στη Γερμανία. Τέλη Μαΐου θά τραγουδήσω στο Παρίσι, άφού προηγουμένως τον 'Απρίλη έμφανιστώ στην Κοπεν-χάγη ή στο 'Ελσίνκι, πρέπει δε, ένα μήνα να τραγουδήσω στη Στοκχόλμη, αλλά προκύπτει ζή-τημα χρόνου. Με τό γράμμα μου θέλω να σας παρακαλέσω να δο-θησέτε στην καθιέρωσι ενός έλλη-νικού προγράμματος στις ραδιο-φωνικές μεταδόσεις για τους πολ-λούς 'Ελληνες, πού βρίσκονται στη Βαυαρία, και τους 'Ελληνες έργατες, πού σε διάφορες γιορτές τρέχουν να τους τραγουδήσω, και ή συγκίνησή τους είναι άπερίγρα-πτη.

»Με πολλή εκτίμησι
»Γιώργος Καπερνάρος»

»Ένας, λοιπόν, ακόμη, χωρίς μεγάλο όνομα, έργατης τής Τέ-χνης, πού φέρνει τό χαμόγελο τής 'Ελλάδας στην ξενιτιά.

Ποιός θά δοθήσθι στο να έκ-πληρωθ ή επιθυμία του και να καθιερωθ ή ελληνικό καλλιτεχνικό πρόγραμμα στη Γερμανία; Θά ή-ταν άξιος θερίων συγχαρητηρίων.

★

Τρίτο γράμμα από τό «Τρίο Γκρέκο». Πρόκειται για ένα άκό-μη συμπαθέστατο τραγουδιστικό «τρίο» γνωστό στο άθηναϊκό κοι-νό, άφού επί 5—6 χρόνια έχει έμ-φανιστή σε θέατρα και κοσμικά κέντρα με περισσή επιτυχία.

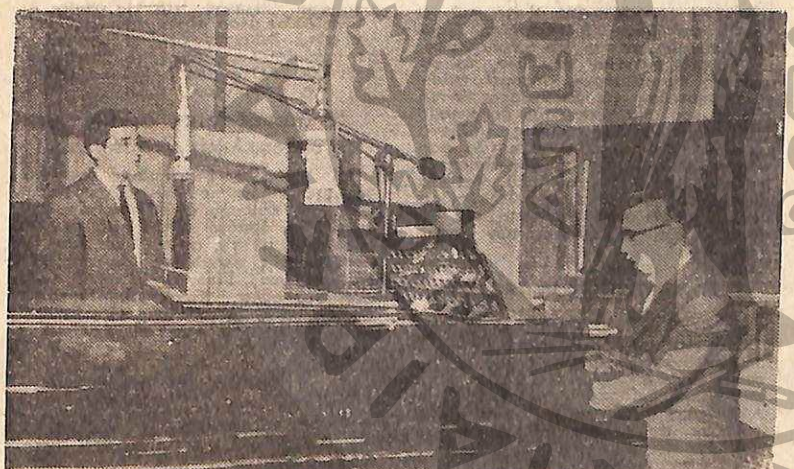
Τό «Τρίο Γκρέκο» μάς γράφει πως περιόδευσε στη Σκανδιναυία, τη Γερμανία, την 'Αγγλία και πού τώρα βρίσκεται στο Παρίσι, θά επιστρέψι δε άργότερα πάλι στη Σκανδιναυία.

»Ποτέ δεν μπορούσαμε να φαν-τασθούμε πως τα ελληνικά τρα-γούδια, έχουν τόση επιτυχία στην Ευρώπη», μάς γράφουν.

Και όμολογούν: «Και τρία χρόνια άν θέλουμε να μένουμε έ-δώ, μάς σηκώνει ό τόπος. 'Οχι, φυσικά, έμεις. Την 'Ελλάδα αγα-πούμε. Την 'Ελλάδα δλέπουν στο πρόσωπό μας».

»Όλοι αυτοί οι καλλιτέχνες, τ' άστέράκια, πού φέρνουν στο έξω-τερικό τό μήνυμα τής σύγχρονης 'Ελλάδας, αξίζουν κάθε έπαινο και κάθε ύποστήριξι από τους άρμόδιους.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο νεαρός τραγουδιστής Γ. Καπερνάρος σε μία φωνοληψία του σε γερμανικό στούντιο.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Οι έγκειρήσεις του θυρεοειδούς

Σε ποιές περιπτώσεις είναι απαραίτητες

ΥΠΑΡΧΟΥΝ τρεις κοινές παθήσεις του θυρεοειδούς αδένος, που απαιτούν συχνά χειρουργική επέμβαση. Κοινό σύμπτωμα σε όλες είναι η διόγκωσις του αδένος αυτού, που ονομάζεται «βορβοχόλη».

Στην άλλη βορβοχόλη, ο θυρεοειδής διογκώνεται από έλλειψη ιωδίου. Η πάθηση αυτή είναι συχνή ιδίως στα θρενιά μέρη, όπως στην Ελβετία, την Αυστρία και τα Ήμαλίας. Προλαμβάνεται με την προσθήκη μικρών ποσοτήτων ιωδίου στο πόσιμο νερό ή στο μαγειρικό αλάτι — όπως γίνεται στην Ελβετία, τη Νέα Ζηλανδία και τις Ήνωμ. Πολιτείες. Στην Αυστρία, όπου δεν εφαρμόζεται το προληπτικό αυτό μέτρο, η βορβοχόλη είναι κοινωτάτη. Ήπολογίζεται δέ, ότι υπάρχουν σ' όλο τον κόσμο 200 εκατομμύρια πάσχοντες από την ασθένεια αυτή.

Η βορβοχόλη δεν είναι κληρονομική, αλλά παρουσιάζεται ένα οικογενειακό χαρακτήρα, που οφείλεται μάλλον στο ότι όλα τα μέλη της ίδιας οικογένειας ζουν στο ίδιο μέρος, όπου υπάρχει έλλειψη ιωδίου.

Η βορβοχόλη πρωτοεμφανίζεται συνήθως στην εφηβική ηλικία και αυξάνεται σιγά-σιγά, μέσα σε πολλά χρόνια. Μεγαλώνοντας, ο θυρεοειδής πιέζει το λάρυγγα και το φάρυγγα και μπορεί να προκαλέσει έτσι δυσκολία στην αναπνοή και στην κατάποση. Κάποτε, επεκτείνεται προς τα κάτω, στο ανώτερο μέρος του θώρακος, όπου μένουν κολλημένοι, και ανακαλύπτεται μόνον όταν ο πάσχων ακινοσκοπείται για κάποιο άλλο λόγο. Ο άγκος του αδένος μέσα στο θώρακα εμποδίζει την κανονική αναπνοή. Κάποτε, πιέζει και φράζει τις φλέβες, που κατεβαίνουν από το λαιμό, προκαλώντας τη διόγκωσή τους.

Αυστηρώς, το ίδιοι ενεργεί μόνο προληπτικά. Δέ φέρνει κανένα αποτέλεσμα στις αλλοιώσεις, που έχει ήδη πάθει ο θυρεοειδής από την έλλειψη του επί πολλά χρόνια.

Όταν, λοιπόν, ένας ενήλικος υποφέρει από βορβοχόλη, δεν υπάρχουν άλλες θεραπείες από την έγκειρήση. Αλλά και δεν είναι πάντα αναγκαία αυτή η χειρουργική επέμβαση.

Πράγματι, όταν η διόγκωσις είναι φανερή, στο λαιμό, και δεν υπάρχουν συμπτώματα από την πίεση του λάρυγγος ή του φάρυγγος, δέ χρειάζεται απαραίτητες έγκειρήσεις — εκτός αν ο πάσχων τη θέλει για αισθητικούς λόγους, όπως συμβαίνει με τις γυναίκες. Ωστόσο, σε άτομα κάτω των 50 ετών, είναι φρονιμότερο να γίνονται η έγκειρήση, γιατί αλλιώς ο

πάσχει μεγάλη πιθανότητα να συσταθεί η διόγκωσις του θυρεοειδούς και να χρειαστεί αργότερα οπωσδήποτε χειρουργική επέμβαση, υπό δυσμενέστερες συνθήκες. Αντίθετα, στους πιο ηλικιωμένους, δέ συνιστάται η έγκειρήση, αν δεν έχουν ενοχλήσεις από την πίεση στο λαιμό.

Η έγκειρήση αυτή δεν είναι δύσκολη — τουλάχιστον έφ' όσον δεν πρόκειται για τεραστία βορβοχόλη. Ο χειρουργός αφαιρεί το μεγαλύτερο μέρος του αδένος, το οποίο άλλωστε είναι αλλοιωμένο και άχρηστο, αφήνει όμως μικρά τμήματά του στα δυο πλάγια του λαιμού. Γιατί, αν λείπει τελείως ο θυρεοειδής, το άτομο γίνεται νοσθρο, πλάδαρο κι εμφανίζει μια παθολογική κατάσταση, που έχει ονομασθεί «μυξοέδημα». Εδώχως, το μυξοέδημα αντιμετωπίζεται αποτελεσματικά με τη χορήγηση ορμονών ορμόνης του θυρεοειδούς. Καλύτερα όμως είναι να προλαμβάνεται, με τη διατήρηση ενός μικρού μέρους του αδένος.

Με τη χειρουργική αφαίρεση του θυρεοειδούς, ο λαιμός ξαναβρίσκει το κανονικό σχήμα του. Το σημάδι, που μένει από την τομή, είναι λεπτό, αδιάφορο, μπορεί να κρυφτεί κάτω από ένα κολλίε, πάντως δέ, από αισθητικής απόψεως, είναι βεβαίως πολύ προτιμότερο από ένα προσημένο λαιμό.

Κάποτε, το μέρος του αδένος, που απομένει, μπορεί να μεγαλώσει αργότερα και να σχηματίσει ένα βόλο, άλλ' όχι πολύ μεγάλο. Αν χρειαστεί τότε, είναι δυνατόν να γίνει και δεύτερη έγκειρήση, έπειτα από χρόνια.

Σοβαρότερη είναι η δεύτερη μορφή βορβοχόλης, στην οποία δεν διογκώνεται ολόκληρος ο θυρεοειδής, αλλά μόνο ένα τμήμα του, σχηματίζοντας ένα μικρό όγκο. Γιατί υπάρχει μια πιθανότητα να γίνει ο όγκος αυτός κακοήθης. Βέβαια, η πιθανότητα αυτή είναι μικρή. Ωστόσο, για κάθε ένδεχομενον, σε τέτοιες περιπτώσεις, οι γιατροί συνιστούν μάλλον ν' αφαιρεθεί το διογκωμένο τμήμα του αδένος. Αλλωστε, διαλύονται έτσι οι φόβοι του πάσχοντος και του γιατρού, έφ' όσον ο όγκος αφαιρείται και εξετάζεται ιστολογικώς.

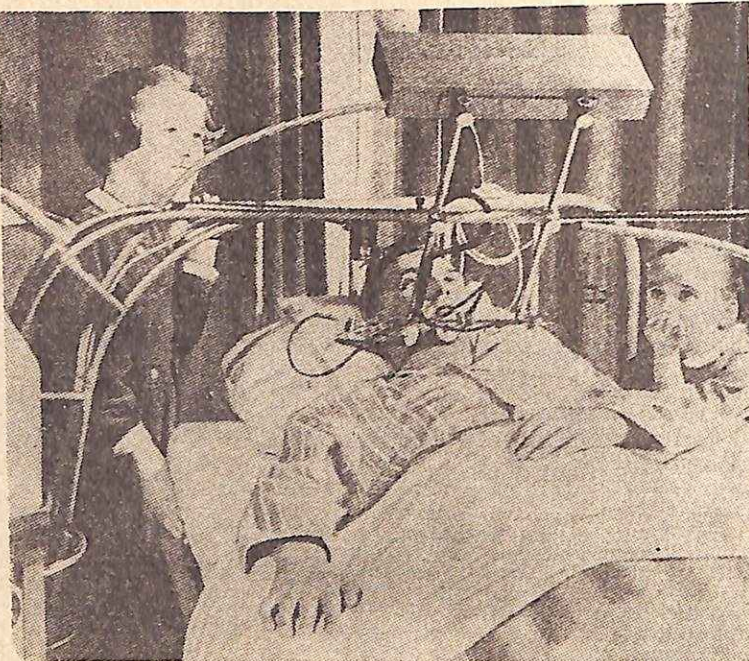
Η έγκειρήση αυτή είναι εύκολη και ανώδυνη και το τραύμα επουλώνεται σε 5—6 μέρες.

Η κακοποιός επίδραση της κορτιζόνης

Τρεις έρευνήτες του πανεπιστημίου Κόρνελ (Ηνωμένες Πολιτείες) παρουσίασαν τελευταία και νέα στοιχεία έναντι της κορτιζόνης, που είναι, ως γνωστόν, το κατ' έλεγχο φάρμακο κατά των ρευματισμών. Κατά τους έρευνήτες, η κορτιζόνη εμποδίζει τον οργανισμό να παρασκευάσει μια ουσία έναντι των ιών, το καλούμενο «ιντερφερόν». Μπορεί επίσης ν' αμυνθεί τα αποθέματα «ιντερφερόν» που υπάρχουν στον οργανισμό. Σε όρισμένες περιπτώσεις, μάλιστα, εξουδετερώνει την επίδραση των φαρμάκων, που ενισχύουν τις άμυνες του οργανισμού. Γίνεται πιθανόν ότι η κακοποιός αυτή επίδραση της κορτιζόνης οφείλεται στο ότι παρεμποδίζει τη σύνθεση των πρωτεϊνών.

Εκπληκτικές θεραπείες με τα «πλάσμινα»

Στην Ιατρική έχουν αποκτήσει επάσημους διάφορα προϊόντα που εγχέονται στον άνθρωπο χωρίς να έχουν την παραμικρή επίδραση στην πάση του. Αυτά τα «πλάσμινα» παρασκευάζονται συνήθως από ψύχα ψωμιού, ζάχαρη και άπασταμένο νερό. Τα προϊόντα αυτά επενεργούν με την υποδοχή και τα αποτελέσματά τους είναι σε πολλές περιπτώσεις εκπληκτικά. Ρίχνουν τον πυρετό, εξαφανίζουν τους

ΓΡΑΦΕΙ ΜΕ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ

Πριν από τέσσερα χρόνια η πολιομυελίτις παρέλυσε τελείως τον Όλ. λανδό Κορ Βάν Βόρντεν. Ήταν τότε 28 χρόνων, είχε τέσσερα παιδιά και η τρομερή άρρωστος τον καταδίκαζε σε απόλυτη ακινησία. Οι μόνες κινήσεις, που μπορούσε να κάνει περιορίζονταν στο κεφάλι. Το υπόλοιπο σώμα είχε τελείως νεκρωθεί. Ένας φίλος του μηχανικός, που μένει κι αυτός στο Άκκρον της Ολλανδίας κατόρθωσε να κατασκευάσει για χάρη του μια ηλεκτρονική γραφομηχανή, η οποία εργάζεται με πραγματικά πρωτότυπο σύστημα. Ακριβώς πάνω από το κεφάλι του άρρωστου τοποθετήθηκε μια πινακίδα με δακτύλματα, που υπάρχουν και στα πληκτρα της γραφομηχανής. Μια ειδική εγκατάσταση, έπιτρέπει στον άρρωστο να κατευθύνει επάνω στην πινακίδα αυτή μια φωτεινή ακτίνα, κουνώντας το κεφάλι του και να την καθλώσει, για ένε δευτερολέπτο πάνω σ' ένα από τα γράμματα. Αυτόματος τότε πιέζεται στην ηλεκτρονική γραφομηχανή το αντίστοιχο στοιχείο. Έτσι ο Κ. Βάν Βόρντεν μπορεί και πέρα κάτω από ευχάριστα τις ώρες της ακινησίας του, αλληλογραφώντας με φίλους και γνωστούς του.

Τέλος, στην τοξική βορβοχόλη, η υπερέκκρισις ορμονών από το θυρεοειδή προκαλεί τοξικά φαινόμενα σ' όλο τον οργανισμό: νευροζότητα, απώλεια βάρους, ταχυσφυγμία, άφθονους ιδρώτες, διόγκωσις των ματιών, ανωμαλίες των εμμήνων, κλπ. Το όργανο, που κινδυνεύει περισσότερο, είναι η καρδιά. Μπορεί να πάθει υπερκόπωση, γιατί οι παλμοί της διπλασιάζονται κάποτε.

Η διόγκωσις γίνεται με τη χορήγηση ραδιενεργού ιωδίου, το οποίο συγκεντρώνεται στο θυρεοει-

Μικρά επιστημονικά νέα

πόνους, καταπολεμούν διάφορες μικροβιακές μολύνσεις κλπ. Τελευταία, μερικοί επιστήμονες έκαναν και έγκειρήσεις «πλάσμινα». Πρόκειται, φυσικά, για έγκειρήσεις άσημαντες και τελείως ακίνδυνες. Ο άνθρωπος, ωστόσο, πιστεύει ότι η έγκειρήση θα τον κάνει καλά και θεραπεύεται πραγματικά από παθήσεις, για τις οποίες δέλα τα άλλα μέσα είχαν αποτύχει. Όλα αυτά δείχνουν ότι το κυριότερο σε μια ασθένεια είναι το ήθικό του ασθενούς. Όταν αυτό βρίσκεται ψηλά, όλα πηγαίνουν καλά.

Ο πανόδοτος οφείλεται σε σεξουαλική ανεπάρκεια;

Οι Ιάπωνες επιστήμονες άρεκάωσαν μια όρμηση που καταπολεμάει την πυρρορία και την αρθρίτιδα των δοντιών. Η όρμηση αυτή έχει μεγάλη μοιότητα με τις σεξουαλικές και τις ορμόνες της ελαιοειδούς ουσίας των επινεφριδίων. Γίνεται ν' αυτή μισή σάχ στα σώα. Κατά τους Ιάπωνες επιστήμονες, έξ' άλλου οι Ισχυροί πανόδοτοι οφείλονται σε... σεξουαλική ανεπάρκεια.

Μεταμοσυνέσεις ελόκληρων μελών

Οι Ρώσοι επιδιώκουν πάντοτε με μεγάλη επιτυχία σε πειράματα μεταμοσυνέσεων, στις οποίες έχουν άνα, δείχνει, αναπληρωθεί. Τελευταία, ο ποικίλος, ανώτερος, έρευνήτης Ε. καβηργίνης «Ανασάσι Λαπτοβίτσκι» έκανε ένα καταπληκτικό πείραμα με

ταμοσυνέσεως ολόκληρου μέλους. Έκαμψε από το σκύλο «Σάλαχο» ένα άπο τα πίσω πόδια στη μέση περίπου του μηρού. Αυτό το πόδι το συνέβαλε, έπως θα γινόταν σ' ένα άτύχημα. Δύο ώρες αργότερα, το μετεμόσχευσε με μεγάλη επιτυχία. Το μέλος αυτό λειτουργεί ήδη κανονικά. Ο Ρώσος επιστήμονας μετεμόσχευσε επίσης σε δύο σκύλους, τη «Βάτκα» και τη «Καλέτσα» μέλη που μετά την αποκοπή τα διατήρησε επί 24 ώρες μέσα σε ειδική συσκευή. Μετεμόσχευσε ακόμη σε σκύλους μερρά που τα είχε αφαιρέσει, απ' αυτούς πριν από 24 ώρες. Τα πειράματα αυτά αποτελούν τεραστία πρόοδο στο κεφάλαιο των μεταμοσυνέσεων.

Ένα φάρμακο κατά της αγωνίας

Η λεβομεπρομαζίνη είναι ένα από τα σημαντικότερα όπλα στη θεραπεία των ψυχικών νοσημάτων, απέδακε δέ ως σήμερα αξιολογώτατα αποτελέσματα. Αλλά, οι χρησιμοποιούμενες δόσεις ήταν ισχυρές και προορίζονταν για βαρέα ψυχικά νοσήματα. Τελευταία, όμως, το γαλλικό έργοστάσιο που παρασκευάζει αυτό το φάρμακο, το παρουσίασε σε δόσεις πολύ μικρές, σε τρόπο που να είναι δυνατόν η χορήγηση, ανώτερος, έρευνήτης Ε. καβηργίνης «Ανασάσι Λαπτοβίτσκι» έκανε ένα καταπληκτικό πείραμα με

Το χωριάτικο ψωμί : φάρμακο της αναιμίας!

Γιατί περιέχει λίγο χώμα

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ χρώμα του αίματος οφείλεται σε μια ουσία, που λέγεται αιμοσφαιρίνη και που περιέχεται στα έρυθρά αιμοσφαίρια. Αυτή παίρνει το όξυγόνο της αναπνοής, από τους πνεύμονες, και το μεταφέρει στους ιστούς του σώματος, όπου το αφήνει, παίρνει το άνθρακικό όξύ και, από ζωηρά κόκκινη που ήταν, γίνεται πορφυρή προς το μπλε.

Βασικό συστατικό της αιμοσφαιρίνης είναι ο σίδηρος. Τα 60% της συνολικής ποσότητας του σιδήρου, που περιέχει ο οργανισμός μας, βρίσκονται στην αιμοσφαιρίνη. Άλλα 30% αποτελούν ένε αποθήκη, για τα δημιουργία νέας αιμοσφαιρίνης σε περίπτωση μεγάλης απώλειας αίματος (αιμορραγίας).

Δέ μπορεί λοιπόν να υπάρξουν δυιά έρυθρά αιμοσφαίρια, δίχως αρκετό σίδηρο. Και τα 90% των περιπτώσεων αναιμίας οφείλονται ακριβώς σε έλλειψη σιδήρου. Η αναιμία διαπιστώνεται συνήθως με τη μέτρηση της ποσότητας αιμοσφαιρίνης του αίματος. Ποση όμως πρέπει να είναι κανονική η ποσότης αυτή; Έξαρτάται απ' το άτομο, απ' τη φυλή, απ' τη διατροφή κι από άλλους παράγοντες. Πάντως, με τη μέτρηση της αιμοσφαιρίνης πολλών ατόμων έχει καθορισθεί ένας μέσος όρος, που θεωρείται φυσιολογικός.

Σύμφωνα με μια στατιστική, ένε ποσοστό 5—17% των γυναικών που κατοικούν σε μεγάλες πόλεις, υποφέρουν από αναιμία.

Εξ' άλλου, η αναιμία χαρακτηρίζεται σαν η κοινότερη χρόνια ασθένεια των γυναικών και των έρετρών. Αυτά συμβαίνει γιατί η Ισορροπία μεταξύ των άναγκών του σώματος μας σε σίδηρο και της ποσότητας του μέγας προσφοράς οι τροφές, είναι πολύ ευαίσθητη. Αρκεί λοιπόν ν' αυξηθούν οι άναγκες του οργανισμού της γυναίκας εξ αιτίας της έγκυμοσύνης ή της απώλειας αίματος των εμμήνων, είτε του μικρού παιδιού γιατί αναπτύσσεται γρήγορα το σώμα του, για να γίνει άνεπαρκής ο σίδηρος των τροφών και να παρουσιασθεί αναιμία.

Υπάρχει επίσης μια έλαφρά αναιμία σε

άτομα άνω των 60 ετών, για λόγους άνεξαρτήτους.

Όσο τώρα για τις συνέπειες της αναιμίας, έχει αποδειχθεί με στατιστικές παρατηρήσεις ότι στα παιδιά, στα οποία χορηγείται πρόσθετος σίδηρος, ως φάρμακο, εξαττώνονται κατά 50% οι ασθένειες του πεπτικού και άναπνευστικού συστήματος. Γι' αυτό συνιστούν πολλοί γιατροί εισαγωγή παρασκευάσματα ως τονωτικά για τα παιδιά.

Ένας σημερινός παράγων, που συντελεί στην αύξηση της αναιμίας, είναι το μαγειρεύμα μέσα σε σκεύη από αλουμίνιο. Άλλοτε τα φαγητά μας περιείχαν περισσότερο σίδηρο, γιατί τον παίρνανε από τα σιδερένια ή πηλίνα σκεύη, στα οποία τα μαγειρεύαμε. (Ο πηλός έχει κι' αυτός ως συστατικό που τον σίδηρο).

Μια σπουδαία πηγή σιδήρου για τον οργανισμό μας είναι το ψωμί. Πράγματι, το συνθιαμένο άλευρο της άρτοποιίας περιέχει περίπου 1,5 χιλιοστόγραμμα σιδήρου σε κάθε 100 γραμμάρια. Το λεγόμενο ασταρμένο άλευρο περιέχει περισσότερο σίδηρο, αλλά με μορφή που αφομοιώνεται δυσκολότερα απ' τον οργανισμό. Πάντως, με 200 γραμμάρια ψωμί την ημέρα, προσφέρουμε στον οργανισμό μας τα 20—50% του σιδήρου που χρειαζόμαστε.

Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι, με το τέλει καθαρίσμα του σταριού, στους σύγχρονους κυλινδρόμυλους, πρν απ' το άλεσμα του, φεύγει η λίγο σίδηρο, που είναι άνακατεμένη πάντα μαζί του. Άλλ' αυτή η σκόνη περιέχει πολύ σίδηρο. Γι' αυτό ακριβώς, το χωριάτικο άλευρο, που προάγεται από πρώτοφονους μύλους, είναι πολύ πλουσιότερο σε σίδηρο. Και γι' αυτό επίσης οι απόλυτοι λαοί, που η τροφή τους είναι πάντα άνακατεμένη με λίγο χώμα, δεν πάθιουν συνήθως αναιμία.

Για ν' αντιμετωπίσουν την άντιβύθητη άλλ' άναποφρεγκη αυτή συνέπεια του πολιτισμού, στην Αμερική και σε άλλες χώρες, προσθέτουν μικρή ποσότητα σιδήρου στο άσπρο άλευρο που παράγουν οι κυλινδρόμυλοι, τόση όμως, ώστε να μην επηρεάζεται η γεύσις και η θρεπτική αξία του ψωμιού.

Άγνωστες επιδημίες από το Διάστημα

Ο κίνδυνος από τα διαπλανητικά ταξίδια

ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ του ανθρώπου μέσα στο διάπλανητικό διάστημα υπάρχει κίνδυνος να έχουν ως αποτέλεσμα την εμφάνιση καινούριων επιδημιών πάνω στη Γη.

Οι επιστήμονες, αλλοίμονο, όχι μόνο δεν αποκλείουν αυτό το ένδεχομένο, αλλά και το θεωρούν ως πολύ πιθανό το διαπλανητικό διάστημα είναι άκωμη πολύ συγχυμένο. Ξέρουμε π.χ. ότι ο Ζεύς, ο μεγαλύτερος από τους πλανήτες του συστήματός μας καλύπτεται από άκεανούς ύγρου μεθάνιου κι ότι κολυμπάει μέσα σε μια άτμη σφαίρα άμμωνίας. Ο Ποσειδών και ο Ουρανός βρίσκονται πολύ μακριά από τον «Ήλιο κι' οι χαμηλές θερμοκρασίες που επικρατούν εκεί δεν φαίνεται ότι επιτρέπουν την διαμονή της άναπαραγωγής ζωντανών όντων. Στον Έρμη, που γυρίζει πάντα τη μία όψη του στον «Ήλιο, επικρατούν εξαιρετικά υψηλές θερμοκρασίες ενώ στην αντίθετη όψη του η θερμοκρασία βρίσκεται κοντά στο απόλυτο μηδέν.

Άλλ' οι παρατηρήσεις αυτές, αν, έέθαια, είναι σωστές, δεν δείχνουν τίποτα άλλο παρά ότι σ' αυτούς τους πλανήτες δεν βρίσκονται όντα όμοια μ' εκείνα που υπάρχουν πάνω στη Γη. Δέν αποκλείεται, όμως, να άναπτύχθηκαν στον Δία μορφές ζωής, ίσκανες ν' αφομοιώσουν την άμμωνια και το μεθάνιο. Ο Ουρανός και ο Ποσειδών, έξ' άλλου, μπορούν να κρύβουν οργανισμούς που έχουν εξοικειωθεί με το κρύο και σ' σκοτάδι και ο Έρμης έχει πιθανόν όντα, που οι καυστικές ακτίνες του ήλιου δεν τους κάνουν έντιμωσι.

Δέν πρέπει να ξεχνάμε, άλλωστε, ότι οι μετεωρίτες που πέφτουν κάθε μέρα πάνω στην επιφάνεια της γης περιέχουν πολλές φορές πρωτεϊνικά στοιχεία, που δέ μπορούν να προέρχονται παρά από ζωντανή ύλη.

Αν έδωμε πιο κοντά, οι πιθανότητες της υπάρξεως ζωής αυξάνουν. Κανείς δέ μπορεί να πει ακόμη αν οι περιήμερες διάρκειες του Άρεως είναι ή όχι έργα σκεπτομένων όντων. Η άλλαγή των χροματισμών διαφόρων περιοχών αυτού του πλανήτη σε ώριμμένες έποχές αποτελεί, ωστόσο, άδιόλητη νίκητη άποδεδείχ για την ύπαρξη έλασθησις. Κι' αν υπάρχει ζωή στην άνθρωπία, δέν αποκλείεται να έχουν άναπτυχθεί εκεί άνώτερες μορφές ζωής.

Όσο για την Άφροδίτη, έξέρουμε ότι ή έπιφάνειά της σκεπάζεται από πυκνά νέφη. Άλλά γιατί τότε κάτω απ' αυτό το στρώ-

μα των άδιαπεράστων για τα όργανά μας ύδρατών δέ μπορούν να κρύβονται πρώτογονα κύτταρα, όμοια μ' εκείνα από τα όποια προήλθε η ζωή στον πλανήτη μας πρν από δυο περίπου δισεκατομμύρια χρόνια;

Τα συνεχιζόμενα με γοργό ρυθμό διαπλανητικά πειράματα θα μας φέρουν μια μέρα, ίσως πολύ γρηγορότερα από ότι φανταζόμαστε, στους άγνωστους αυτούς κόσμους. Τι θα συμβεί τότε;

Σε το σημείο αυτό πρέπει να υπενθυμίσω, με μια φράση από τη κατάληψη της Γης από τους κατοίκους του Άρεως, όπως την περιγράφει ο Ουέλς στον έπιδεμο των κοσμών. Τα άποκρουστικά αυτά όντα, που μοιάζουν με χταπόδια, κάνουν καταπληκτικές πράξεις. Κλεισμένα μέσα σε μεταλλικά άρματα, έκσφενδονίζουν μυτηριώδεις ακτίνες, που πυρπολούν τις πόλεις, άπανάγκουν δάση και κοινοτροποιούν τα κανάλια και τα πολεμικά μας πλοία. Άλλά τα όντα αυτά σταματούν μια μέρα. Μερικοί τολμηροί που πηγαίνουν κοντά και τα άνοιγουν βρίσκουν τότε στο έσωτερικό τους τα πτώματα των κατοίκων του Άρεως.

Σε τι οφείλετο, λοιπόν, ο άφροδισμός θανάτος τους; Οι κάτοικοι του Άρεως, που είχαν εξοικειωθεί με τα δικά τους μικρόδια, δέν μπόρεσαν ν' αντέξουν στα μικρόδια της γης, που τους μετέβωσαν άσθένειες άγνωστες και θανατηφόρες.

Κάτι παρόμοιο μπορεί να συμβεί κι σ' έμάς. Από έκατομμύρια χρόνια, οι άνθρωποι της γης έχουν εξοικειωθεί με τα μικρόδια που ζουν παντού, στο δέρμα, στους έλαιογόνους, στον έντερικό τους σωλήνα, στον έέρα που άναπνέουν, στο νερό που πίνουν, στα άντικείμενα που έγγιζουν. Έχει δημιουργηθεί έτσι μια έολογική Ισορροπία, που διαταράσσεται κάποτε προσωρινά, αλλά χωρίς η διαταραχή αυτή να έχει θάβυτερη επίδραση.

Οι άνθρωποι, έξ' άλλου, έχουν άνακαλύψει από καιρό διάφορα μέσα, που τους επιτρέπουν να καταπολεμούν αποτελεσματικά τα μικρόδια τους. Άλλά θα έρθουν τελείως άναρχοι μπροστά στα μικρόδια που θα έλθουν από άλλους πλανήτες. Όπως έλεπετε, τα διαπλανητικά ταξίδια έχουν και τη δασύρεση πλευρά τους. Όταν πραγματοποιηθεί η άσφα ή άλλους πλανήτες, παρατηρούν οι επιστήμονες, είναι πιθανόν να έρεπασούν τρομερές επιδημίες πάνω στη γη.

Πώς μπορεί να προληφθεί αυτός ο κίνδυνος; Οι επιστήμονες μελετούν προς το παρόν το πρόβλημα, χωρίς να είναι σε θέση ν' άπαντήσουν.

Γελοιοθεραπεία

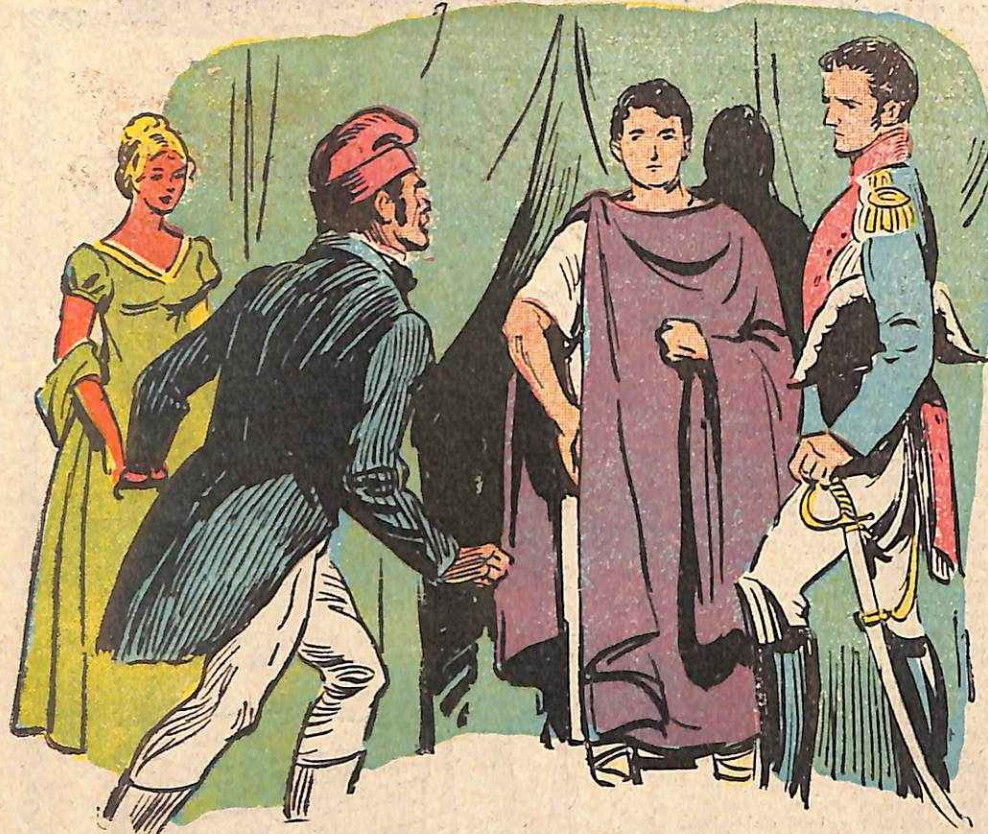
— Δεν το βάσεις στη μπάνια αυτό το ρομάντζο της φούκας για να μπορέσω να σε κοιτάσω;

— Τι να κάνουμε, αφού τίποτε δέ σ'άς άρεσει πιά, Άχμετ, από τότε που άνακαλώσαμε τα πετρέλαια στον τόπο σας!

— Μαζί σου είναι άδύνατον να χορέψω κανείς τσά-τσά. Τό χορεύεις πολύ δυναμικά!...!

— Δεν περιμέναμε να σε βρούμε σ' αυτό το σπίτι! φώναξε ο Μαρά στο στρατηγό Ντυμουριέ.

ΚΑΝΕΝΑΣ πατέρας δε μπόρεσε να επιβάλει ένα ώριμο επάγγελμα στο γιού του, χωρίς ο τελευταίος να αποτύχει ή να το αλλάξει αργότερα και να ακολουθήσει τη φυσική του κλίση. Ένα τέτοιο συνέβη και στο Φραγκίσκο—Ιωσήφ Ταλμά. Ο πατέρας του ήταν χειρουργός οδοντογιατρός και κατά τη συνήθεια της εποχής, ο γιός του έπρεπε να τον διαδεχθεί στη δουλειά του.

Ο νεαρός Ταλμά δε μπορούσε να κάνει διαφορετικά. Όταν τελείωσε τις σπουδές του, άνοιξε ένα οδοντοιατρικό εργαστήριο στο Παρίσι κι έλασκαρε το επάγγελμά του, χωρίς ένθουσιασμό. Ωστόσο ο νους και η καρδιά του ήταν στο θέατρο. Οι πελάτες παραπονιόνταν πως ο γιατρός την ώρα της δουλειάς, απαγγελλε στίχους τραγουδιών αντί να νερκάνη τους πόνους τους. Ο Ταλμά, φυσικά έχασε τη πελατεία του, έκλεισε το ιατρείο κι άρχισε να παρακολουθεί μαθήματα απαγγελίας στη σχολή του Γαλλικού θεάτρου. Εκεί διακρίθηκε και το 1787 έκανε τη πρώτη του εμφάνιση στη σκηνή αυτού του θεάτρου. Παρ' όλο όμως το ταλέντο του, ο Ταλμά θα φυτόζωοσε, αν δεν είχε την έμπνευση να τραδίσει την προσοχή του κοινού, με μία επαναστατική καινοτομία στο ντύσιμο των ηθοποιών.

Την εποχή εκείνη έπαιζαν τις αρχαίες τραγωδίες με ρούχα σύγχρονα. Ο Οιδίπιδας, π.χ. έβγαине στη σκηνή ντυμένος σαν τον αρχοντοχωριάτη του Μολιέρου. Ο Ταλμά ήταν ο πρώτος ηθοποιός που είδε πόσο ήταν αυτό γελοίο. Έτσι ένα βράδυ, χωρίς να ειδοποιηθεί τη διευθυνσι του θεάτρου, βγήκε ξαφνικά στη σκηνή με ρωμαϊκή τήβεννο στο ρόλο του Πρόκλου της τραγωδίας «Βρούτος» του Βολταίρου.

Η επαναστατική αυτή μεταρρύθμιση έγινε ένθουσιως δεκτή από το κοινό, που άρχισε να κατακλύζει κάθε βράδυ το Γαλλικό θέατρο για να δει το Βρούτο με το ιστορικό του ένδυμα. Ο Ταλμά παίρνοντας θάρρος από την επιτυχία αυτή προχώρησε ακόμη περισσότερο. Τροποποίησε ριζικά το παίξιμο των ηθοποιών, αντικαθιστώντας τις στομφώδη και μονότονη απαγγελία, που ήταν τότε της μόδας, με ένα ύφος φυσικό και πιο τεχνικό, που άφηνε να φανεί το μεγαλείο και η δύναμη του αρχαίου δράματος.

Οι θεατές έμειναν στην αρχή έκπληκτοι από τις καινοτομίες. Σιγά-σιγά όμως τις συνήθισαν και η κίνηση του θεάτρου μεγάλωσε. Μόλις ξέσπασε η Γαλλική Επανάσταση, ο Ταλμά άσπασθηκε άμεσα τις ιδέες και τα συνήματά της, προσπαθώντας να επιτύχει και στον τομέα του μία θεατρική αναγέννηση. Ήταν γι' αυτόν μία χρυσή ευκαιρία, ν' ανεβάσει στη σκηνή τα αρχαία έργα με νέο πνεύμα.

Μα η αντίδραση, που αγωνιζόταν να κρατήσει τα καθιερωμένα, κατάρθωσε τελικά να τον ξεουδετερώσει. Τότε η ζωή του Ταλμά στο Γαλλικό θέατρο έγινε αβάσταχτη. Τού αρνούντουσαν

Οι φέβοι του δεν έργησαν να επαληθεύσουν. Ένα βράδυ του 1792, σε μία απ' αυτές τις δεξιώσεις, συνέβη ένα γεγονός, που παρά λίγο να έχη γι' αυτόν πολύ σοβαρές συνέπειες. Εκείνο το βράδυ, ήρωας της γιορτής, ήταν ο στρατηγός Ντυμουριέ, που είχε γυρίσει στο Παρίσι, ύστερα από τη νίκη του στο Βαλμύ. Προς τιμήν του νικητή, η κυρία Ταλμά είχε καλέσει στο σαλόνι της την πιο έκλεκτη κοινωνία. Ξαφνικά ακούστηκε στην πόρτα ένας παράξενος θόρυβος. Τονόχρονα, ένας έξαλλος άνθρωπος, που σκούσε στο κεφάλι του ένα λερωμένο κόκκινο σκούφο, μπήκε σά σίφουνας στο σαλόνι. Ήταν ο Μαρά, ο προμερός πρωταγωνιστής της Γαλλικής Επανάστασης. Χωρίς να χαιρετήσει κανένα, στάθηκε μπροστά στο Ντυμουριέ και τού φώναξε απειλητικά:

— Πολίτα, στο Γραφείο του Πολέμου συγκεντρώθηκε η επιτροπή των «Φίλων της Ελευθερίας» για να μάθω τα νέα σου. Σε γυροφέρνουν παντού, μα δεν κατάρθωσαν να σε βρουν πουθενά. Δεν περιμέναμε να σε βρούμε σ' αυτό το σπίτι, μέσα σ' ένα άντεπαναστατικό σκυλόδο!

Στην κατηγορία αυτή ο Ταλμά, που έκείνο το βράδυ δεχόταν τους ξένους με αρχαίο ελληνικό ένδυμα, απάντησε με θάρρος:

— Πολίτα Μαρά, με ποίο δικαίωμα έρχεσαι στο σπίτι μου και βρίζεις τις γυναίκες και τους φίλους μου;

Ο Μαρά σήκωσε τους ώμους του με περιφρόνηση:

— Με το δικαίωμα που μου δίνει η άμυνα του λαού κατά των υπονομευτών της ελευθερίας. Βγήκε έξω, χτυπώντας τις πόρτες και ξεστομίζοντας τρομερές φρόδες.

Την άλλη μέρα το επεισόδιο μεγαλοποιήθηκε. Οι εφημερίδες διαλαλούσαν: «Ο πολίτης Μαρά αποκαλύπτει μία σκοτεινή συνωμοσία. Μεγάλη συγκέντρωση Γironδίνων και άντεπαναστατικών στοιχείων στο μέγαρο του Ταλμά».

Ευτυχώς που ο Ταλμά, είχε δώσει αρκετά δείγματα δημοκρατισμού κι είχε πολλούς φίλους, που έτρεξαν να τον υπερασπίσουν. Έτσι η «μεγάλη συνωμοσία της οδού Σαντερέν» δεν είχε άλλες συνέπειες, εκτός από την τρομοκρατία της κυρίας Ταλμά, που αναγκάστηκε να περιορίσει τις συγκεντρώσεις.

Η ζωή του Ταλμά

Ο μεγάλος Γάλλος τραγικός ηθοποιός

ακόμη και τους ρόλους, που είχε δημιουργήσει, αναγκάζοντάς τον να παίζει κοινούς και κομικούς ρόλους. Ακόμη και τη συκοφαντία μεταχειρίστηκαν για να τον εξοντώσουν. Τον κατηγορήσαν πως είχε προκαλέσει την παράνομη συλλήψη των ηθοποιών του Γαλλικού θεάτρου, που κατηγορήθηκαν για φίλοι της Βασιλείας. Μα η συκοφαντία αυτή έπεσε παταγωδώς, όταν δημοσιεύτηκε στο «Μηνύτορα», μία ένθουσιως υπέρ αυτού επιστολή της ηθοποιού Κοντά, που είχε συλληφθεί κι' εκείνη ως βασιλόφρων.

Ο Ταλμά, απογοητευμένος απ' όλα αυτά, εγκατέλειψε το Γαλλικό θέατρο, και ίδρυσε το 'Εθνικό Θέατρο στο Παλάι Ρουαγιαλ. Εκεί έπαιζε κατά το δίσταγμα της Τρομοκρατίας τις τραγωδίες του Σενιέ, του Ντυσι και του Λεμερσιέ. Ήταν η εποχή της ευφορίας του, η εποχή που το ταλέντο του ξεπεταχτηκε σαν άνθος. Η 'Επανάσταση, που αναγνώριζε την προεδρευτική του δράση, τον ύψωνε.

Μαζί με τη δόξα, ο Ταλμά χάρηκε και τον έρωτα. Μία από τις φανατικές του θαυμαστρίες, η δεσποινίδα 'Ιουλία Κάρω, ημισμένη για την ομορφιά και τα πλούτη της, τον άγαπήσε με τέτοιο πάθος, που ο Ταλμά δε μπόρεσε να της αντισταθεί. Το 1790 το ειδύλλιο κατέληξε σ' ένα λαμπρό γάμο.

Η κυρία Ταλμά, που ήταν πολύ κοινωνική, δε δίστασε να δημιουργήσει ένα σαλόνι μέσα σε μία περίοδο, που κανείς δεν τολμούσε ν' ανοίξει το σπίτι του. Το μικρό χαριτωμένο μέγαρο της οδού Σαντερέν, όπου καθόνταν, ο Ταλμά το μετέβαλε σε μουσείο, μαζεύοντας αρχαία όπλα, για ταγάνια, βέλη και ασπίδες. Η 'Ιουλία, η γυναίκα του, κάτω από την προστασία της τέχνης, δεχόταν τους πιο διαφορετικούς ανθρώπους. Στο πολυτελέστατο σαλόνι της συνήθων ηθοποιοί, συγγραφείς, στρατιωτικοί, επαναστάτες και βασιλόφρονες. Ο Ταλμά, για να αποφύγει τις παρεξηγήσεις, δεν έπαιρνε μέρος σ' αυτές τις ετερόκλητες συγκεντρώσεις.

«Διά των φόβων των 'Ιουδαίων, γράφει ο 1-διος χιονομοριστικά στα, αποημνοεμμάτα του, έγω έτρωγα μέσα στην κουζίνα με την υπηρέτριά μου αφιόνοντας την γυναίκα μου να δέχεται μόνη τους αλλόκοτους επισκέπτες της!»

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

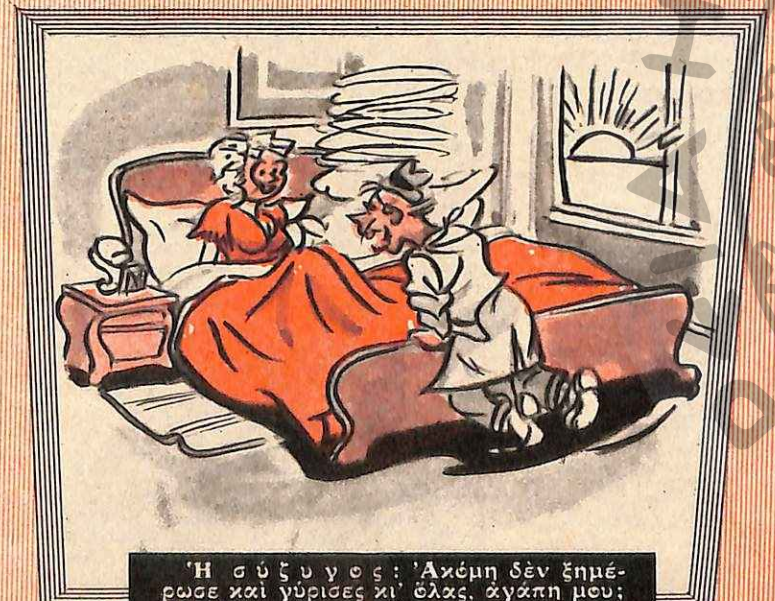
Ο προϊστάμενος: Κειμήσου, αγόρι μου, να ξεκουραστείς, γιατί ξενύχτησες στο χορό και την ώρα που θα κλείση το γραφείο, θα σε ξυπνήσω!

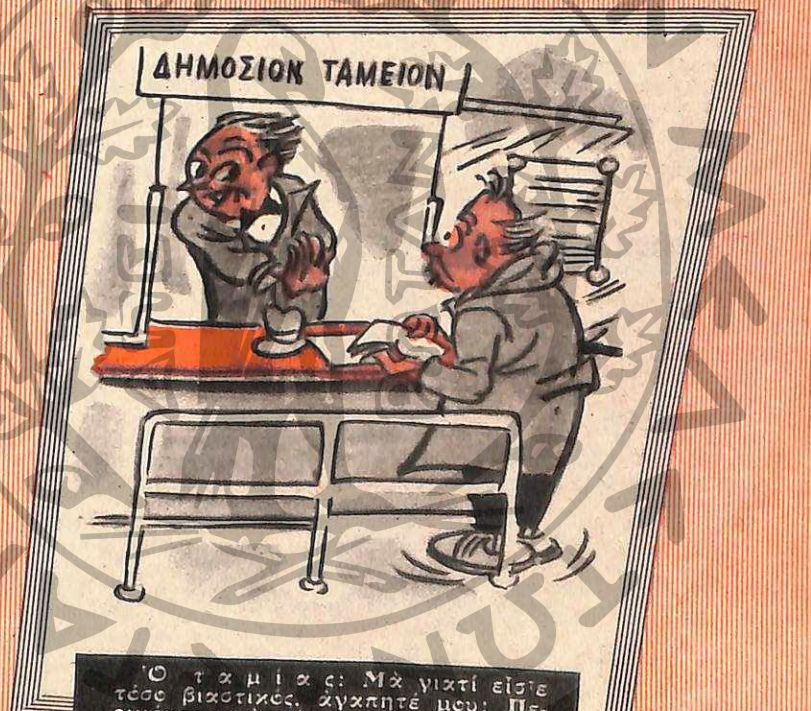
Ο σπιτονοικοκύρης: Μά τι λές, αγάπητέ μου, μια και έχεις τέσσερα παιδιά μου πληρώνεις μετά τετράμηνο το νοίκι.

Πώς θα ήθελε η σύζυγος το σύζυγο...

Η σύζυγος: Άκουη δεν ξημέρωσε και γυρίσες κι' έλας, αγάπη μου; Γιατί δεν έμεινες ως το μεσημέρι στο μπαρ να ξεσκάσεις λιγάκι;

Ο ταμίας: Μά γιατί είστε τόσο βιαστικοί, αγάπητέ μου; Περιμένετε να κάνετε τις καλοκαιρινές διακοπές σας και ξαναελεμμάστε του χρόνου.

25
Στολ τού's θέλουμε
το 1962

Το καλλιτεχνικό μας

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΛΑΟΥΤΑΡΗ

Μιά μικρόσωμη μεγάλη πριμαντόνα

ΓΙΑ μέ σπία από κέφι κι' από φλογερή ήθοποια, πλαισιωμένη από την αίγλη ενός μεγάλου ταλέντου κι' από κρυστάλλινες μελωδίες, πέρασε η Αφροδίτη Λαουτάρη από τη σκηνή του ελαφρού θεάτρου. Δεν είχε το βασιλικό παράσημα και το αγαλματέιο κορμί της Ζωΐως Νταλμάς. Ήταν μικροκαμωμένη και μινιόν. Για το μπόι όμως, που της έλειπε, ο Θεός την είχε προικίσει με μπόρι απεριόριστο, με φωνή γλυκύτατης πριμαντόνας, με ευκινησία εκπληκτικής συμπεριφοράς, που ήξερε να χορεύει εύλυπη και να ενθουσιάζει το κοινό!...

Είνα ενδιαφέρον το ξεκίνημα της μεγάλης πρωταγωνίστριας του μουσικού θεάτρου μας. Και αξίζει να το διηγηθώ. Ήταν η εποχή του πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου. Η Ελλάδα πάλευε μεταξύ δύο ρευμάτων: Των ουδετερόφιλων και των πολεμόφιλων, που την ήθελαν στρατευμένη, στο πλευρό της Αντάντ. Ο εθνικός διχασμός ήταν στην πιο μεγάλη ακμή του. Με όλα αυτά, όμως, ξενόιστοι μέσα στη φωτιά, οι Αθηναίοι έτοιμάζονταν να χειροκροτήσουν την καινούργια όπερέττα του Θ. Σακελλαρίδη, με λιμπρέττο του Ν. Λάσκαρη, το «Πικ-Νικ». Για την όπερέττα αυτή ο Ι. Παπαϊωάννου είχε δημοσιεύσει αγγελία στις εφημερίδες, ότι ζητούσε καινούργια ταλέντα. Μεταξύ αυτών προσήλθε και η Αφροδίτη Λαουτάρη. Έπειδή όμως ο θίασος είχε συμπληρωθεί, η καινούργια θεατρίνα προσελήφθη στο κόρο.

Αρχισαν οι παραστάσεις του «Πικ-Νικ» με πριμαντόνα την Αοτέμια Κυπαρίσση. Η μικρή κορίτσα παρακολούθησε απλώς το έργο από τις κούντες — όποτε το κόρο δε βοιόκωνταν στη σκηνή — και το είχε μάθει όλο απ' έξω. Και αυτό την ώφελεσε. Γιατί, όταν η Κυπαρίσση έπαθε ένα ατύχημα, η μικρή κορίτσα εκλήθη να την αντικαταστήσει! Και την αντικατέστησε με τρόπο αξιοθαύμαστο. Έτσι, η τύχη πλούτισε με μια μεγάλη πρωταγωνίστρια το ελληνικό μουσικό θέατρο.

Από τότε, η καριέρα της ήταν μια άλυσίδα από θριάμβους: Μετά το «Πικ-Νικ», η Λαουτάρη έπαιξε στη «Μοντέρνα καμαριέρα» του Ν. Χατζηπαντολίου. Και μετά την «Μοντέρνα καμαριέρα», ένας καυγάς του Παπαϊωάννου με τη Μελοποιημένη Κολυβά, έδωσε στην Αφροδίτη Λαουτάρη καινούργια άφορη θριαμβού, με τη «Λαμνομένη» του Σακελλαρίδη.

Για πρώτη φορά θιασάρχισα έγινε η Λαουτάρη, το 22, στον «Απόλλωνα». Εκεί έπαιξε ο θίασος Α. Λαουτάρη - Ν. Μηλιάδη, έναν από τους μεγαλύτερους ελληνικούς όπερετικούς

Η Αφροδίτη Λαουτάρη.

θριάμβους, μια όπερέττα, που έμεινε αληθινή ιστορική: τη «Γλυκεία Νανά» του Σακελλαρίδη, που το βασικό της τραγούδι έγινε μουσική θεομηνία, αφού, για χρόνια, το τραγουδούσε η Ελλάδα!

Και ποιος από τους κάπως παλαιότερους δε θυμάται τους στίχους του μοναδικού σε δημοτικότητα ρεφραίν:

«Τη γλυκεία Νανά
ποτέ κανείς δεν την ξεχνά
που με το γέλιο της πλανεύει
κι' ανάβει κρυφές φωτιές...»

«Όποιος τηνε δει
τά κάνει, γίνεται παιδί,
όταν του ρίξει τις ταχυπίνικες
κι' δολύγκες αυτές ματιές...»

Μετά τη «Γλυκεία Νανά», εμφανίστηκε στον «Απόλλωνα» ένας ακόμη θριάμβος: το «Διαβολόπαδο». Και στην όπερέττα αυτή του Σακελλαρίδη, τα τραγούδια έγιναν θεομηνίες. Έκτος από το ταγκ «Μά πάντα δύσκολα ξεχνιέται», δυο εύθυμα πεταχτά ούαν-στέπ, τραγουδιμένα από το Χρυσομάλη, στο πλευρό

ή ενέργειά τους ήταν θαυματουργή, κι' έτσι ο καπνός θεωρήθηκε πανάκεια, και το φυτό πήρε το όνομα του Νικό στη βοτανική: «Καπνός ο νικотиανός».

Ήταν πολλοί εκείνοι, που προτιμούσαν να το ρουφάνε, ως ταμπάκο, δηλαδή μια λεπτή σκόνη απ' τα τοιμένα φύλλα του. Ήταν όμως μάλλον στο Παρίσι και στο Λονδίνο, προ 300 ετών, ειδικό καθηγητά αυτής της τέχνης! Οι κύριοι και οι κυρίες της αριστοκρατίας έπαιρναν μαζί τους τον ταμπάκο τους, μέσα σε καλλιτεχνικά σκαλισμένα κουτιά, ξύλινα ή φιλντισένια. Τον θεωρούσαν δε αποτελεσματικό για τον πονόδοντο και το κόψιμο.

Έχουν ξαναγίνει τώρα της μόδας τα πελώρια δανικά ταμπάκια, που έχουν μήκος 1,30 και γεμίζουν με ειδικό καπνό. Το φουρνέλο τους, από διακοσμημένη ποσελάνη, έχει βάθος 15 πόντων και πλάτος 2½. Ο καπνιστής το άκουμπει στο πάτομα, προστάει στα πόδια του, συγκατώντας το σωλήνα ανάμεσα στα γόνατά του.

Τέτοια ταμπάκια κάπνιζαν άλλοτε οι άνδρες του δανικού στρατού, για να γίνονται σταθερά τα νεύρα τους.

της Λαουτάρη, ο «Σύοτης» και το «Τρίβε... Τρίβε...», με περιεχόμενο άρκετά τολμηρό, τραγουδήθηκαν με κέφι απ' όλους τους Έλληνες. Και ακολουθεί ένας άλλος θριάμβος, η «Ροζίτα» του Σακελλαρίδη, στο «Ιντεάλ». Ήταν, όπως θυμούνται οι παλαιότεροι, ένα έργο του βαθού κινηματογράφου, με πρωταγωνίστρια τη Μαίρη Πίκφορντ. Στην ελληνική προβολή της ταινίας — που έγινε θριαμβευτική στο «Πάνθεον» — έγραψε δυο τραγούδια ο Σακελλαρίδης, το «Ξέρω έναν βασιλιά» και το «Στην τρέλλα του χορού». Η επιτυχία των τραγουδιών αυτών έκανε τον αδέχαστο-μαέστρο να διασκεύαση τη «Ροζίτα» που κινηματογράφου σε όπερέττα, με βασικά μοτίβα τα δυο αυτά τραγούδια. Και την παρέδωσε στο θίασο Λαουτάρη - Πατριζίου - Αντάτωφ, που έπαιξε στο «Ιντεάλ». Καινούργιος θριάμβος! Από τις παραστάσεις του έργου, η έκτακτη πρωταγωνίστρια μου διηγήθηκε το εξής χαριτωμένο: Έπειδή κατά τα διαλείμματα, τα φώτα στην πλατεία του «Ιντεάλ», δε φώτιζαν άρκετά εξ αίτιας οικονομίας, η Λαουτάρη απηυθύνθη στο Νίκο Λαζάνη, στον ιδιοκτήτη του «Ιντεάλ», για να του ζητήσει «περισσότερον φως». Και ο Λαζάνης, με την τραγουδιστή ξακυνθινή του προσφορά, της είπε το εξής αμύητο:

— Και τί τα θές τα φώτα, τζογούλα μου;...

Το «Λογόνγκο» παίζει;...

Κατά τον επόμενο χρόνο — 1927 — στο ίδιο θέατρο, έπαιξε ο ίδιος θίασος, με αλλαγή του Πατριζίου από το Μιχάλη Κορινιώτη, δηλαδή «Θίασος Λαουτάρη - Κορινιώτη - Αρντάτωφ». Εκεί ανέθηκε η επιθεώρηση «Ντόπιο πράμα» του 1927, που είχαν γράψει — μετά το «Ντόπιο πράμα» του 1926, που παίχτηκε το προηγούμενο έτος από το θίασο Α. Γονιδή, στο θέατρο «Παπαϊωάννου» — οι τρεις επιδοφόροι νεαροί συγγραφείς — από τους οποίους ο ένας και συνθέτης — Δ. Χρονόπουλος, Π. Παπαδόπουλος και Χρ. Κ. Χαυρόπουλος.

Μετά, η Λαουτάρη έπαιξε τη γλυκύτατη αμερικανική όπερέττα «Ρόξ-Μαρι», του Φορμλ, στο «Μονιάλ». Ήταν μια έξοχη δημιουργία της λαμπρής πρωταγωνίστριας, που προκάλεσε τον ενθουσιασμό όλων όσοι είχαν δει το έργο έξω και το είδαν και εδώ, παίγμένο με την ίδια αίγλη — όφειλομένη κυρίως, στην Έλληνίδα πριμαντόνα του.

Εν συνεχεία ξαναβρίσκουμε τη Λαουτάρη στο «Τριανόν» της δούδ Ίπποκράτους — εκεί όπου είναι το σημερινό «Ακροπόλ», επί κεφαλής θίασου, με τον αδέχαστο Μάνο Φιλίππιδη στο πλευρό της. Εκεί παίχτηκε, επίσης κατά διασκευή από τον κινηματογράφο, η «Ραμόνα» του αείμνηστου συνθέτου Τζούλιο Κορβίνο, με λιμπρέττο του εν δημοσιογραφία εκλεκτού συνάδελφου Νάσου Γεωργακάου. Τότε ένας θαυμαστής της Λαουτάρη, ο αδέχαστος Δ. Τατόπουλος, βλέποντάς την να βγαίνει επί σκηνής, κρατώντας ένα κλουβί με καναρίνι, έγραψε, γοητευμένος, στην «Εστία»: «Τα καναρίνια ήταν δυο, και κελαιδούσαν και τα δυο το ίδιο γλυκά...».

Και η καριέρα της Λαουτάρη έκλεισε με μια θριαμβευτική τουρνέ στην Πόλη, με επιχειρηματία το Φώτη Σαμαρτζή. Μια παράσταση αποχαιρετιστήρια, στο «Κεντρικόν» με τη «Γλυκεία Νανά», το 1933, χάρισε τα τελευταία χειροκροτήματα στη μεγάλη καλλιτέχνη, που άπεσέθη από τη σκηνή αξιοπρεπώς και περήφανε πρωταγωνίστρια, γιατί δεν καταδέχτηκε να γίνει καρατερίστα. Και, από της ιδρύσεως του Ραδιοφωνικού Σταθμού Αθηνών, έγινε η πρώτη εκφωνητριά του. Έτσι, η πιο γλυκεία φωνή της Ελλάδας, εξακολούθησε και εξακολουθεί να χαϊδεύει τα αυτιά μας...

Η Αφροδίτη Λαουτάρη, όμως, ζή. γεμάτη πίκρα, το φθινόπωρο της βιορτής καλλιτεχνικής ζωής της: Σ' ένα υγρό υπόγειο, στο Παγκράτι, βλέπει, ότι η Ελλάς, για την οποία τα έδωσε όλα, δεν της ανταπέδωσε τίποτε — ούτε καν μια τιμητική σύνταξη. Η αδέλφωστη «Γλυκεία Νανά», η ασύγκριτη «Ροζίτα», η μοναδική «Ρόξ-Μαρι», έχει απαίτηση στην επιρροή της στοργής μας. Το να της την άρνησθουμε, θα είναι πόνος γι' αυτήν — αλλά ντροπή για μένα!

ΧΡ. Κ. ΧΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

σαλόνι

ΑΘΗΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΣΟΥΛΗ ΣΑΜΠΑΧ

Η τραγουδίστρια μιās βραδυάς

«Ο ΠΕΠΙΤΟ απ' το Καράκας...».

Το γνωστό αυτό τραγούδι του Ίκαρου, μεγάλο συνθέτη στην εποχή του, έδωσε πρώτα το όνομα στο συμπαθητικό «κάνις» της Σούλης Σαμπάχ, που είναι και η μασκώτ της και, πριν λίγο καιρό, σε μια μικρή μπουάτ, που έγινε πολύ της μόδας τον τελευταίο καιρό.

Στη μπουάτ αυτή δεν έχετε να χαρίτε και να ήσχετε παρά μια Σούλη Σαμπάχ και μόνο τη Σούλη Σαμπάχ. Γιατί η Σαμπάχ δεν είναι μια τραγουδίστρια όπως όλες οι άλλες, αλλά μια ερμηνεύτρια με πολύ εκφραστικότητα. Είναι φανταζίστα χορευτριά, μια άριστα μοναδική στο είδος της, ένα ταλέντο πολυσύνθετο, μια δημιουργός, γιατί κάθε της τραγούδι είναι και μια δημιουργία.

Ας δούμε όμως την ιστορία της, που μοιάζει λίγο με παραμύθι και που άρχισε ξαφνικά, μέσα σ' ένα βράδυ, σ' ένα από τα πιο γνωστά κέντρα της Πλάκας...

★

Ντροπαλή Έλληνοπούλα της χώρας του Νείλου, που ήρθε να παραθερίσει στην Αθήνα ένα καλοκαίρι, πριν ξη χρονια, η Σούλη Χριστοδούλου, σε μια απογευματινή του θεάτρου Λογοθετρίδης, μπλέχτηκε, χωρίς να το καταλάβει καλά-καλά, στα έρωτικά δίχτυα του Δημήτρη Νικολαΐδη, που έπαιξε τότε στο θίασο του κομμικού Βασίλη Λογοθετρίδη.

Ένα κεραυνόβολο αίσθημα την έκανε να γίνε τακτική επισκέπτρια στα καμαρίνια του θεάτρου και να γνωρισθί έτσι με την Έλνα Λιθουκί και τον αλησμόνητο θιασάρχη. Διασκεδάσαντες όλοι μαζί ένα βράδυ, βρέθηκαν σε μια από τις κοσμικές ταβέρνες της Πλάκας.

Σε μια στιγμή, λοιπόν, που ήρθαν στο κέφι, ο Λογοθετρίδης ζήτησε από τη Σούλη να ακούσει ένα άρραπικο τραγούδι. Έκείνη, φυσικά, γέλασε στην αρχή. Μα η επιμονή του ήταν τόσο ζωηρή, που αναγκάστηκε να το πάει απόφασι, για να του κάνει το χατίρι.

Βγήκε, λοιπόν, στην πλάτα, με θάρρος μιās φτιασμένης βεντέτας, χωρίς το παρομικό

Η Σούλη σε μια θεατρική της εμφάνιση στην επιθεώρηση του «Ακροπόλ» «Πράσινα — κόκκινα».

τράχ. Με ένα φόρεμα περιπάτου και τα χαρακτηριστικά μαύρα γυαλιά της, που φορούσε πάντα, λόγω της μεγάλης μυωπίας της, πήρε θέσι μπροστά στο μικρόφωνο κι' άρχισε να τραγουδά, χωρίς... μουσική, αφού το τραγούδι που έλεγε ήταν τότε άγνωστο στην Ελλάδα.

Η εντύπωση, που άφησε ήταν τέτοια, που μαζί με το κοινό, ξαφνίστηκαν και οι καταστηματάρχες. Και μόλις τελείωσε και κήθησε στη θέσι της, είχε άμεσως πρόταση να συμπράξει στο πρόγραμμα του κέντρου. Γέλασε με την καρδιά της η Σούλη, γιατί είχε ήδη κανονίσει να αναλάβει εργασία, ύστερ' από λίγες μέρες, στην αλγυπτιακή προεδρία, αποφασισμένη να μείνει οριστικά στην Αθήνα και να παντρευτεί τον αγαπημένο της.

Τότερα από μια εβδομάδα, όμως, όταν όλοι μαζί πάλι βρέθηκαν στο ίδιο κέντρο, μια παρέρ, που την είχε άκουσει την πρώτη φορά, άρχισε ξαφνικά να φωνάζει:

— Θέλωμε ν' ακούσουμε τη Σούλη! Έτσι βρέθηκε για δεύτερη φορά μέσα στην πλάτα. Πέταξε τα παπούτσια και κουνήθηκε λίγο περισσότερο. Τα χειροκροτήματα ήταν πολύ περισσότερα και οι προστάσεις του κέντρου δελεαστικότερες, πράγμα που έγινε άφορη να άρchiση να τις παίρνει, από εκείνη τη στιγμή, στα σοβαρά...

Έμαθε δυο τραγούδια και το άλλο βράδυ έκανε το επίσημο ντεμπούτο της, με το νεοδωμένο Σούλη Σαμπάχ, που της έδωσε ο Λογοθετρίδης.

Ο μακαρίτης όμως δεν ήταν μόνο νουνός της. Λίγο αργότερα, έγινε και κομμάρος της. Την πάντρεψε με τον Νικολαΐδη. Και ήταν η κομπάρια αυτή από τις πιο πρωτότυπες, γιατί δεν ήταν μόνος του ο Λογοθετρίδης κομμάρος, αλλά και οι δώδεκα ήθοιοι του θίασου του!

★

Τόν άλλο χρόνο, άρκετά γνωστή πιά στους

Η Σούλη Σαμπάχ με τον «Πεπίτο» της.

φίλους του τραγουδιού, έκανε εμφανίσεις με αξιόσεις και μεγαλύτερη άμοιή, πράγμα που έγινε άφορη να την προσέξει το θέατρο, αφού στο μεταξύ, σαν εξαιρετικό ταλέντο, πέρασε στις εξετάσεις με το σπαθί της. Τραγουδούσε για πρώτη φορά στο υπαίθριο θέατρο του Χατζίσκου, μέσα σε έργο πρόζας. Τόν άλλο χρόνο, σε επιθεώρηση του «Περροκέ», και τόν ίδιο χειμώνα στο «Ακροπόλ».

Έκει είχε την ευκαιρία να δημιουργήσει τα πρώτα προσωπικά της συνθέ:

«Ο Πεπίτο απ' το Καράκας
που παίζει όλο μαράκας
και μπαμπούρα...».

Και λίγο αργότερα:

«Η Μαριό απ' την Ακράτα
με τα μάτια τα σταράτα...».

Παράλληλα, έπαιξε σε ξη ταινίες. Σε μια από αυτές, λανσάρεσε το πρώτο μεγάλο «συνέ» του Μάνου Χατζιδάκι, το «Γαρύφαλλο στ' αυτί», με στίχους του Άλκευ Σακελλαρίου, το τραγούδι, που έσπασε ρεκόρ σε κυκλοφορία δίσκων, εκείνη την εποχή.

Ένα άλλο τραγούδι του Χατζιδάκι, το «Ο, τι γράφει δεν ξεγράφει», λάνσαρε σε μια άλλη ταινία.

Τα δυο αυτά τραγούδια, μαζί με καμιά δεκαριά ακόμη, ήχογράφησε η ίδια σε δίσκους.

★

Την είδαμε ένα από τα τελευταία βράδια στο κέντρο της σάν... πελάτινας. Μη σάς φανη παράξενο. Η Σούλη έχει τόσο έντονη προσωπικότητα, ώστε να επιρροεί και να παρασύρει τους φανατικούς φίλους και θαυμαστές της, που την επισκεπτόνται πολύ τακτικά. Έτσι, πολλές φορές, όταν η ίδια εξαντλή όλο της το ρεπερτόριο — λείι κάθε βράδυ περισσότερα από πενήντα τραγούδια — παίρνει τη θέσι των πελατών και τούς βάσει αυτούς να τραγουδάνε!...

Με λίγες, αλλά πικάντικες απαντήσεις, μās αποκαλύπτει τα μυστικά της:

— Έλα, Σούλη, πές μας τίς αδυναμίες σου. — Η μεγαλύτερη, όπως ξέρετε, είναι ο «Πεπίτο» μου, το αγαπημένο μου σκυλάκι. Ο «Πεπίτο», όπως άσφαλώς δεν θα ξέρετε, έχει ένα πολύ ενδιαφέρον γενεαλογικό δέντρο. Από τόν πρώτο του γάμο, απέκτησε τρεις χαριτωμένους... διαδόχους: Την «Τέγνα» της Καρζή, τόν «Βαβά» του Χόρν και την «Πέγν» της Λαμπέρ. Και από το δεύτερο γάμο, με ένα άλλο επίσης χαριτωμένο κανίς, την «Ήσα» της Κρίστιαν Κάστερ, τόν «Μιλόρ» της Έλνας Λιθουκί και τόν «Καίσαρ» του κ. Ν. Μπότση.

— Άλλες σου αδυναμίες; — Μ' άρεσαν πολύ τα φορέματα, γι' αυτό και φροντίζω να αλλάζω όσο το δυνατόν πιο τακτικά τουαλέτες. Αν δεν ήμουν τραγουδίστρια, θα έπιθυμούσα πολύ να είχα ένα δικό μου όκο ραπτικής.

— Κανένα ταξίδι; — Πήγα ως τώρα στην Κύπρο, στην Αίγυπτο και την Τουρκία. Θα επιθυμούσα όμως πολύ να κάνω ένα ταξίδι στην Εύρωπη, αφού τραγουδω με ευχέρεια σε τέσσερες γλώσσες.

— Μερικά τελευταία συνθέ; — Έχω στο ρεπερτόριό μου δυο ωραία γαλλικά τραγούδια, το «Μιλόρ», που μου άφιερωσε ο Σάολ Α'εναδούρ, και το «Νέ με κιτ πά», του Ζαν Μπρέλ.

— Μελλοντικά σχέδια; — Να, όνειρεύομαι, εγώ κι' ο Δημήτρης, γ' αποκτήσουμε κάποτε ένα δικό μας θέατρο, όπου να συνδυάσουμε την πρόβα με τη μουσική.

— Έλπίζω να το καταφέρετε, γιατί μιλάτε με αυτοπεποίθηση.

Η Έλνπη Αλγυπτιοπούλα κούνησε χαρακτηριστικά το κεφάλι και πρόσθεσε, μοιρολατρικά:

— Ο Άλλας είναι μεγάλος!...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

★ Ο Μονγκόμερι Κλίφτ, που είχε δηλώσει ότι μετά τόν «Φρόντ» θα έπαιρνε μακρόχρονη διακοπή, έσπευσε να όπογράψει συμβόλαιο για το φιλμ «Αντώνιος», στο όποιο θα έχη για πρωταγωνιστή Σοφία Λόρεν. Το γόρημα του έργου θ' άρχισι τόν Άπρίλιο στη Σικελία.

★ 42ο Παρίσι νουέβω τόσο ευτυχισμένο τόν εαυτό του, δηλώσε ο Τόνι Πέρκινς, ώστε για πρώτη φορά στη ζωή του σκέφτηκε να παντρευτεί. Ί. σως μάλιστα αυτό να πραγματοποιηθί πολύ σύντομα.

★ Το νέο βιβλικό φιλμ «Ο Βασιλεύς των βασιλέων» κατέφρισε στο Παρίσι τόν ρεκόρ, που κατείχε ο «Μπέν Χούρ». Πραγματοποίησε μέσα σε μια Κυριακή 7978 εισιτήρια, ενώ το προηγούμενο ρεκόρ (Μπέν Χούρ) ήταν 7.500.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΧΑΡΙ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΗ θυμάμαι ακόμη... Ήμουν τότε το πολύ δεκαπέντε χρόνων, αλλά η γλυκειά κι' ήρεμη μορφή της έμεινε για πάντα έντυπωμένη στη μνήμη μου. Τώρα δε θυμάμαι πια ούτε το έπιθετό της, ούτε πώς ζούσε. Θυμάμαι μόνο πώς τη λέγανε Νίνα, πώς ήταν κόρη ενός δεσμοφύλακα, πώς είχε βγή στο θάνατο κι' είχε αποκτήσει μεγάλη φήμη.

Με τα γεράματα όμως ή δόξα της έδωσε κι' έτσι τραβήχτηκε από τη σκηνή, όπου είχε λάμψει ή όμορφιά και το ταλέντο της, και ζούσε ήσυχਾ, στο μικρό σπιτάκι της. Δεν ξέρω αν ή γυναίκα αυτή παντρεύτηκε, αν είχε τρυφερούς φίλους και αίσθημα-τικές περιπέτειες. Ένα παιδί σάν και μένα δε μπορούσε να ρωτήσει τέτοια πράγματα.

Όταν έγινα άντρας, έφυγα από αυτό τον τόπο και ή ώραία γριούλα πέθανε. Η λησμονιά σκέπασε το παρελθόν της. Δεν την έξεχασα όμως ποτέ. Και θα σάς διηγηθώ για ποιό λόγο.

Μιά βραδυά, γύρω από το παλιό τζάκι του πατρικού μου σπιτιού, μάς διηγήθηκε ένα επεισόδιο της ζωής της, που μούκανε μεγάλη έντυπωσι. Τό διηγήθηκε με μιά φωνή, που έτρεμε από συγκίνηση. Όσο για μένα, σάς όμολογώ πώς μεταχειρίστηκα μιά πονηριά για να την άκούσω. Έπειδή ή μητέρα μου δεν ήθελε ν' άκούγε τα παιδιά της τέτοιες ιστορίες, προσποιήθηκα τον κοιμισμένο και κρυφάκουνα.

Τή μεγαλύτερη αγάπη μου, άρχισε ή άλλοτε διάσημη Νίνα, τό μεγαλύτερο πάθος μου, μ'ήν τό ζητήσετε στη σκηνή, στά καμαρίνια, τά πλημμυρισμένα από λουλούδια, στά φιλοφρονηματα των άριστοκρατών θανμαστών μου, στην πολυτέλεια και στην αποθέωσι της χρυσής νεότητας μου, αλλά σε μιά έπαρσιακή μικρή σκοτεινή φυλακή, όπου ό πατέρας μου ήταν δεσμοφύλακας, κι' εγώ ένα ά-βγαλτο κορίτσι δεκαοκτώ χρόνων.

»Τήν εποχή εκείνη, σ' ένα χωριό της έπαρχίας μας, είχε συμβή ένα στυγερό έγκλημα. Ένας άντρας σοράντα χρόνων, πλούσιος, με κοινωνική θέσι και μεγάλη υπόληψη, βρέθηκε δολοφονημένος, σ' ένα έρημο δρόμο.

»Η άστυνομία δεν άργησε ν' άνακαλίξη τό φονιά, που άφησε πάνω στην ταραχή του να του πέση ένα μαρκαρισμένο μαντήλι από την τσέπη του. Από την άνάκρισι, διαπιστώθηκε, ότι ό δολοφόνος είχε κλέψει τά χρήματα και τ' άλλα πράγματα άξίας, που είχε μαζί του τό θύμα. Ό νεαρός ληστής, που δεν ήταν παραπάνω από είκοσι χρόνων και λεγόταν Ρενέ Νταμιάν, όμολόγησε τό έγκλημά του. Τό γεγονός αυτό έκανε κατάπληξι σ' όλο τον κόσμο. Ό Ρενέ ήταν ένα σεμνό και τίμιο παιδί, που δεν είχε δείξει ποτέ του έγκληματικές διαθέσεις. Είχε τόια μικρότερα αδελφία και τη χήρα μητέρα τω, που ήταν ακόμη νέα και πάρα πολύ όμορφη. Γιατί νά σκοτώσει; άναρωτιόντουσαν όλοι με άπορία.

»Στή δίκη ό Ρενέ όμολόγησε την προάει του μ' άπάθεια, σχεδόν με κνισμό. Όσόςό εκείνοι που τον ήξεραν, ύποψιαζόντουσαν πώς ή ληστεία δεν ήταν παρ' ό μόνάχα μιά φαινομενική αίτία του έγκλήματος. Αυτές τίς άμφιβολίες τίς κατέθεσαν οι μάρτυρες της ύπερασπίσεως. Μά τότε γιατί έκανε τό κακούργημα; Αυτό ζητούσε νά μάθην τό δικαστήριο.

»Μάταιες όμως ήταν όλες οι προσπάθειες των δικηγόρων και του εισαγγελέα. Ό κατηγορούμενος δεν έγνωσε νά δώσει καμιά εξήγηση. Άγτίθετα, προσπαθούσε νά έπιβαρύνη τη θέσι του. Οι δικαστές, που πήραν τη σιωπή του για περιφρόνησι, τον καταδίκασαν σε θάνατο!

»Ό Ρενέ ύπόγραψε, παρ' ό θέλησί του, την αίτησι χάριτος, ύποχωρώντας στους θρήνους και τά δάκρυα άπελπισίας της μητέρας του.

»Εγώ τον είδα στη δίκη και άπόρησα. Δε μπορούσα νά φαντασθώ πώς τό ώραίο αυτό παλληκάρι, με τό ευγενικό πρόσωπο, έκανε ένα τέτοιο φοριχτό έγκλημα. «Σίγουρα, σκέφθηκα, κάποια άλλη αίτία θα τον έσπρωξε». Η σκέψη πώς τά όμορφα νειάτα του θα πήγαιναν χαμένα, μού ράγιζε την καρδιά...

»Τό βράδυ της παραμονής της εκτελέσεως, άκουσα τον πατέρα μου νά λήη πώς ή αίτησι χάριτος είχε άπορριφθή. Τά δάκρυα πλημμύρισαν τά μάτια μου. Τί παράξενο! Ένοιωθα μιά βαθειά συμπόνια για τον άτυχο αυτό νέο, που πέθαινε μαρτυρικά, παίρνοντας στον τάφο τό μυστικό του. Λαχταρούσα νά τον δω, νά τον μιλήσω, νά τον παρακαλέσω νά μού έξομολογήθ ήν πόνο του, νά τον παρηγορήσω. Ήταν, βέβαια, ένας φονιάς, μιά αισθανόμυνα τόση συμπάθεια γι' αυτόν! Τί κοίμα! Τήν άλλη μέρα, την αυγή, θα πέθαινε, χωρίς νά μ'όρέσω νά τον δω, νά του μιλήσω...

»Ζήτησα από τον πατέρα μου την άδεια νά τον έπισκεφθώ, αλλά

«Ό Ρενέ μ' άγκάλιασε και με φίλησε με πάθος...»

μου τό άρνήθηκε. Έμαθα όστόσο πώς, την παραμονή της εκτελέσεως, οι φύλακες φέρονται με συμπόνια και καλωσύνη στους μελλοθανάτους. Τους ρωτούν αν θέλουν τίποτα και εκτελούν πρόθυμα τίς τελευταίες τους επιθυμίες. Ό Ρενέ είχε, τη στεγνή αυτή νύχτα της ζωής του, δύο καλούς φύλακες, που προσπαθούσαν νά του δώσουν θάρρος και νά τον διασκεδάσουν. Τούχαν δώσει νά πιή καλό κρασί και τούχαν προσφέρει τσιγάρα και φρούτα.

»Η άρνησι του πατέρα μου έκανε πιά μεγάλη τη λαχτάρα μου. Πήρα την άπόφασι νά κάνω τό κεφαλιό μου. Σηκώθηκα, λοιπόν, τά μεσάνυχτα, άφησα άδόρυθα την κάμαρά μου, που βρισκόταν σ' ένα συνεχόμενο διαμέρισμα του κτιρίου, πέρασα τους σκοτεινούς διαδρόμους της φυλακής κι' έφτασα στό κελλί του μελλοθανάτου.

»Όταν μ' είδαν οι δύο δεσμοφύλακες, που έκαναν συντροφιά στό Ρενέ, ξαφνίστηκαν.

— Θα μού κάνετε τη χάρι νά μ' άφίσετε νά τον δω;... τους είπα ίκετεντικά. Είμαι άνάγκη...

— Και τί θα πη ό πατέρας σου;

— Δε θα τό μάθω ποτέ!

»Τότερα από τίς έπιμονες παρακλήσεις, ύποχώρησαν. Μ' άφησαν νά περάσω μιά ώρα μόνη με τον κατάδικο. Όταν βρέθηκα, λοιπόν, μπροστά του, εκείνος σηκώθηκε και με κύτταξε μ' έκστασι. Τί ώραίος, τί συμπαθητικός, που ήταν! Στό ευγενικό πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη ή έγκαρτέσησι. Στην άρχή, δεν του μίλησα, δεν κουνήθηκα από τη θέσι μου. Μονάχα τον έβλεπα με μιά βαθειά συμπόνια.

»Δεν ξέρω πώς του φάνηκε ή ξαφνική μου έπίσκεψι. Με πήρε τάχα για μιά θλιμμένη Μαντόνα, ή για καμιά όπτασία, που τού ξανάφερνε τον πόθο της ζωής; Ίσως νά με πήρε για την πρώτη και θέλησε νά ξελαφρώσει τη συνείδησί του με την έξομολόγησι του μυστικού του. Έτσι, ή ψυχή του παραδόθηκε σ' ένα παραλήρημα. Δε με ρώτησε ούτε ποιά ήμουν, ούτε τί ήθελα. Σίγουρα, άγνοούσε πώς μιλούσε στην κόρη του δεσμοφύλακα.

»Μού τά όμολόγησε, λοιπόν, όλα. Αυτός είχε σκοτώσει τον πλούσιο εκείνο έμπορο, όχι για νά τον ληστέψη. Τό χρυσό ρολόι, τά δαχτυλίδια του, τό πορτοφόλι του μ' όλα τά λεφτά, τάριξε στό ποτάμι! Τόν σκότωσε, γιατί είχε έρωτικές σχέσεις με τη μητέρα του και την είχε κάνει νά κατακυλήσει από την τιμία ζωή στο βούρκο, που έφερε ντροπή και συμφορά στην οικογένεια. Ό άπαίσιος αυτός άνθρωπος ήταν ένας ύποκριτής, που τυραννούσε και έμμεταλλευόταν τη μητέρα του Ρενέ με σκληρή ευχαρίστησι, μ' έναν άγριο σαδισμό. Θέλησε τότε νά γλιτώσει τη μητέρα του και νά τον εκδικηθή. Γι' αυτό τον σκότωσε!

— Δεν τάπα στό δικαστήριο, γιατί δεν ήθελα νά εκθέσω τη μητέρα μου στην περιφρόνησι και στην κατακραυγή του κόσμου, μού είπε με πίκρα.

»Η θυσία του έπρεπε νά φτάσει ως τό τέλος. Έτσι, στη δίκη σώπασε. Η τιμή της μητέρας του άξισε πιά πολύ από τη ζωή του. Κι' άφησε τον εαυτό του άνυπεράσπιστο νά καταδικασθή...

»Τώρα όμως, άναρωτιόμουν μ' άπορία, γιατί μού τάσε όλα αυτά; Μήπως τον ξανάπιασε πάλι ό πόθος της ζωής; Γιατί; Ήμουν τάχα εγώ ή αίτία; Μήπως δε μ' έβλεπε πιά σά Μαντόνα, παρ' ό μιά όμορφη γυναίκα, πούχε άγαπήσει μέσα σε λίγα λεπτά; Γιατί έπεσε στά γόνατά μου και με ρωτούσε διακροσιμένος αν θα τού δώσουν χάρι;

»Θυμάμαι πώς τότε μόνο εγκατέλειψα τη σιωπή μου. Με καρδιά ξεχειλισμένη από τον πόνο, οίχτηκα στην άγκαλιά του και τον φίλησα, λέγοντας:

— Να, είμαι αλήθεια, θα σου δώσουν χάρι! Ήρθε άπόψε. Αύριο θα τη μάθης...

»Μ' άγκάλιασε και με φίλησε με πάθος.

— Μά ποιά είσαι εσύ που μ' άνασταίνεις; με ρώτησε μ' ένθουσιασμό. Είσαι ένας άγγελος;

— Είμαι μιά γυναίκα, που σε πονάει...

— Σε λίγο θα φέξη, είναι ώρα νά φύγης! μού είπε τότε ό δεσμοφύλακας.

— Κοιμήσου, είπα στό Ρενέ, κοιμήσου ήσυχਾ. Αύριο θα ξανάρθω νά σε δω...

»Κουρασμένος από τη συγκίνηση, τη λύπη και την έλπίδα, ό Ρενέ ξαπλώθηκε στό στομά του. Ήταν ένα τρομερό ψέμμα αυτό που τού είπα. Η καρδιά μου πήγαινε νά σπάσει. Τί άπογοήτευσι θα τον περίμενε τό πρωί; Είδα τό θάνατο νάρχεται, και τότε μιά σκέψη φώτισε ξαφνικά τό μυαλό μου.

»Πήρα τό μαγκάλι, που βρισκόταν κοντά στο καγκελλόφορacho παρ' όδου, τό γέμισα κάρβουνα, τό άναψα και τό πήγα μέσα στό κελλί του μελλοθανάτου. Τότερα έκλεισα την πόρτα και τό παρ' όδου και βγήκα έξω.

— Τί κάνει; με ρώτησε ό δεσμοφύλακας.

— Τόν παρηγόρησα και κοιμάται ήσυχά. Μ'ήν τού μιλήσετε ως τό πρωί.

»Έτσι ό Ρενέ Νταμιάν, που είχε βυθισθ ήσυχος και εύτυχισμένος σ' ένα γλυκό ύπνο, βέβαιος για τη βασιλική χάρι, δεν έβγινε ποτέ πιά. Κοιμήθηκε αιώνια, με τη χαρά και την έλπίδα στην καρδιά!...

A. POMIE

Κάτω απ' την επίβλεψη του «εκπαιδευτού» ο υποψήφιος σωφέρ επιδιορθώνει μια μικρή βλάβη. Και τα καταφέρνει καλά, αν κρίνουμε απ' το χαμόγελο ικανοποίησης που ζωγραφίζεται στο πρόσωπο του «δασκάλου».

νατίσματα» τώρα;

— Γιατί όχι;
— Γιατί είμαστε «γιαννάκια» ακόμη. Γιαννάκια του βολάν.
— Μά γι' αυτό ακριβώς!

Γέλασαν.

— Καλά - καλά... Καλύτερα όμως να μάς πάρετε στη δεύτερη ούρα, με τους «επίσημους».

— Υπάρχει και δεύτερη;

— Φυσικά! Οι καλές ούρες είναι διπλές. Εδώ είναι... το πρώτο ρόφημα. Τα «όρ ντέρ» είναι μέσα στην αυλή. Μπροστά στα γραφεία. Έκεί ξανασυγκεντρώνομαστε για να ελεγχθούν τα στοιχεία μας.

— Εκεί είναι τα μεγάλα βάσανα! μάς δηλώνει ένας μεσόκοπος επαγγελματίας, που λόγω αύξησης του κύκλου εργασιών του θέλει ν' αγοράσει ιδιωτικό αυτοκίνητο και να το δουλεύει ο ίδιος. Έμένα που με βλέπετε...

Μας εξήγησε την Ιλαροτραγωδία του. Και την επαναλαμβάνουμε για τους υποψηφίους σωφέρ και τις υ-

— Δηλαδή;

— Δεν είχα πάρει το έκλογικό βιβλίο μαζί μου.

— Μά για νά... ψηφίσετε πηγάτες;

— Έλατε, ντέ. Αυτό είπα κι' εγώ. Όμως μαζί με τα άλλα «χαρτιά» οι αρμόδιοι του υπουργείου ζητούν και έκλογικό βιβλίο. Και ξαναπήγα την παράλλη.

— Καί... ψηφίσατε,
— Όχι. Πήρα το δίπλωμά μου.

ΠΟΙΑ «ΧΑΡΤΙΑ» ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ

Για όσους σκέπτονται να επισκεφθούν το Χολαργό για... διπλωματικούς λόγους, δηλαδή για όσους σχεδιάζουν να μάθουν κάποτε να σωφάρουν, παραθέτουμε τον πλήρη επίσημο κατάλογο των χαρτιών, που απαιτούνται να υποβληθούν για να μην πάθουν ό,τι έπαθε ο παραπάνω συμπολίτης.

Για να υποβληθώ, λοιπόν, σε εξέταση ασφαρίσματος κανείς χρειάζεται να βγάλει τα εξής «χαρτιά», σύμφωνα με τον νόμο 4048/30.

α) Πιστοποιητικό γεννήσεως.
β) Ποινικού μητρώου.
γ) Νομιμοφροσύνης.
δ) Ιατρικής εξέτασεως.
ε) Ένδεικτικό τουλάχιστον 4ης Δημοτικού.

στ) Έκλογικό βιβλίο.
ζ) Απόδειξη καταθέσεως 354

ριθμό 200 στην 'Αθήνα και τον Πειραιά.

— Πόσα μαθήματα χρειάζεται κανείς για να πιάσει τιμόνι;

— Αναλόγως. Από 15 έως 60 ώρες μαθήματα. Αν ο μαθητής τυχαίνει να ξέρει από μηχανές, 10 μαθήματα φτάνουν. Αν όμως είναι άτσαλμος χρειάζονται 30 ως 60, ανάλογα με το πόσο «έξυπνος» είναι. Έσεις π.χ. χρειάζεστε εξήντα και περισσότερα.

— Ευχαριστώ.

— Με συγχωρείτε. «Ήθελα να πω πως εκτός απ' την εξυπνάδα, παίζει ρόλο και η σωματική κατασκευή του μαθητή. Αν είναι λεπτός και αδύνατος μαθαίνει γρηγορότερα. Αν είναι παχύς δυσκολεύεται.

— Και τα δίδακτρα; Πόσο πληρώνεται κάθε μάθημα;

— 60 δραχμές. Φθηνά, όπως βλέπετε.

Πραγματικά. Τι αξία έχουν 1.000 — 3.000 δραχμές (για όποιον τις έχει φυσικά) προκειμένου να μπορεί να γίνη ένας άσος του βολάν;

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ

Όρα 10η πρωινή. Τα βάσανα της διπλής ούρας έχουν πια τελειώσει κι' αρχίζουν τα βάσανα των εξετάσεων που είναι και τα μεγαλύτερα.

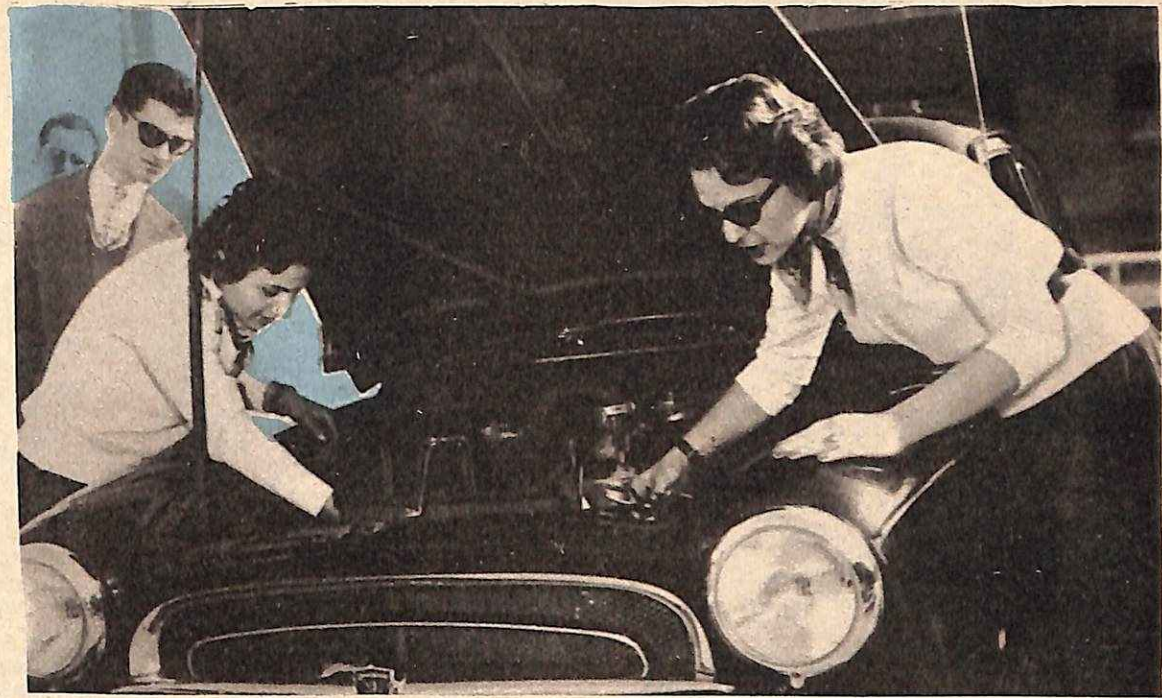
Δύο μηχανολόγοι του Υπουργείου Συγκοινωνιών, που αλλάζουν κάθε μέρα, έκτελούν χρέη εξεταστών. Οι μαθητές συγκεντρώνονται μπροστά στη μικρή πόρτα του γραφείου και περιμένουν να εκφωνηθούν τα ονόματά τους. Στα μάτια τους διακρίνεται κανείς το φόβο και την πρεμούρα του φοιτητή, που προσέρχεται σε εισητήριους εξετάσεις.

Οι εξεταστές τους κυττάζουν αδιάφοροι, όπως οι έπιλοχες κυττούν τα υποψήφια «γιαννάκια» του στρατού. Οι «ιδιωτικοί» εκπαιδευτές, που συνοδεύουν καθένας το μαθητή του στις δύσκολες αυτές ώρες της δοκιμασίας, προσπαθούν να δώσουν κουράγιο στους προστατευμένους τους, και τους παρέχουν τις τελευταίες συμβουλές:

— Καί... άκου! Κυρίως νάσαι προσεκτικός. Αυτό είναι ο βασικός συντελεστής της επιτυχίας. Τ' άλλα έρχονται δεύτερα. Πρόσεχε, γιατί αλλιώς θα κοπής.

Θα «κοπή»; Πράγμα που σημαίνει ότι δε θα κοπή μονάχα ο «μαθητής», αλλά μπορεί να κοπή και κανένας άλλος διαβάτης, αν τύχει και βρεθί στο δρόμο του απρόσεκτου υποψήφιου σωφέρ.

Σ' έναν όμιλο από 10 άτομα,

Δέκα χιλιάδες σωφερίνες έχουν πάρει δίπλωμα «όδηγου» στην 'Αθήνα. Καί, όπως, λένε οι αρμόδιες υπηρεσίες, είναι όλες τους άσσοι του βολάν, γιατί προσέχουν περισσότερο απ' τους άνδρες σωφέρ. Στη φωτογραφία μας δύο 'Αθηναίες σωφερίνες εξετάζουν τη «μηχανή» του αυτοκινήτου, πριν καθίσουν στο τιμόνι.

που προσέρχονται πρώτοι για εξέταση υπάρχει και μία δεσποινίς, υποψήφια «γιωταχίτισσα» προφανώς.

Υποβάλλουμε σε μερικούς την έρωτηρη για το πώς αισθάνονται.

— Ίδου οι απαντήσεις:

«Ε ν α ς μ ε σ η λ ι κ α ς:

Σάν... γαμπρός που ξεκινάει για την έκκληση.

«Η δ ε σ π ο ι ν ί ς: Θα τρελάθω απ' τη χαρά μου! Τα όνειρά μου, επί τέλους, παίρνουν σάρκα και οστά.

«Ε ν α ς μ α ν ά θ η ς: Ό-

ταν είχα τον ντορρή μου, προσέχαμε δύο. Τώρα θα προσέχω μονάχα εγώ. Βλέπετε ή μόδα δεν έχει μείνει.

«Ε ν α ς π λ ο υ σ ι ο ς: Καί ποῦ νά μ' έβλεπε ο μπαμπάς!

«Ε ν α ς ε κ π α ι δ ε υ τ η ς (κάνει το σταυρό του): Άν γίνη άτύχημα, θα πληρώσω εγώ τη νύφη. Ο νόμος με θεωρεί συνυπεύθυνο.

«Ο κ α θ η γ η τ η ς: Θεά μου, τί άγγараία!

ΠΩΣ ΚΑΙ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΕΞΕΤΑΣΗ

Κάθε «μαθητής» μπαίνει σε δικό του αυτοκίνητο μαζί με τον εκπαιδευτή του. Στο πίσω κάθισμα κάθεται ο εξεταστής, που παρατηρεί και βαθμολογεί. Η κούρσα της εξέτασεως διαρκεί μισή ώρα περίπου σε τόπους άραιοκατοικημένους, όπως στο συνοικισμό Παπάγου, στο Ψυχικό, αλλά και σε δρόμους με μεγάλη κίνηση, όπως στην οδό Πατισίων ή τη Λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας.

«Αν τα πράγματα πάνε καλά και ο υποψήφιος διατηρήσει την ψυχραιμία του και νικήση το πρώτο τράκ, την άλλη μέρα γίνεται διπλωματούχος σωφέρ. Άν όχι, τότε μένει μετεξεταστέος και επανέρχεται μετά τριήμερο.

«Από τους 60—70 υποψηφίους, που εξετάζονται κάθε μέρα, όπως μάς πληροφορήσε ο αρμόδιος διευθυντής της Υπηρεσίας Χολαργού, μόνο ένα ποσοστό 30 τοις εκατό μένουν μετεξεταστέοι. Τα υπόλοιπα 70 δίνουν μ' επιτυχία τις εξετάσεις τους.

— Οι «Έλληνες, πρόσθεσε ο διευθυντής του Υπουργείου, είναι οι πιο επιδέξιοι σωφέρ. Άτσιδες στο τιμόνι. Όστοςό όμως...

Και συμπλήρωσε τη φράση του:

— «Η 'Ελλάς είναι ή χώρα με το μεγαλύτερο ποσοστό άτυχημάτων στην Εύρώπη. Φθάνουμε στα 70.000 άτυχήματα το χρόνο, ενώ στην κυκλοφορία της πρωτεύουσής υπάρχουν μόνο 80.000 αυτοκίνητα. Κάθε άτυχημένο και άτυχημα δηλαδή.

— Πώς εξηγείτε αυτό το ρεκόρ;

— Φταίνε οι δρόμοι. Η 'Αθήνα δεν έχει δρόμους. Αυτό όμως είναι άλλη ιστορία. Οι 285.255 Έλληνες όδηγοί (τόσος είναι αυτή τη στιγμή ο αριθμός των επαγγελματιών και έρασιτεχνών όδηγών) είναι οι καλύτεροι της Εύρώπης. Σας το λέγα έκ πείρας.

— Και οι σωφερίνες μας;

— Αυτές πιά είναι κι' αν είναι. Υπάρχουν 10.000 σωφερίνες σήμε-

ρα στην πρωτεύουσα που θεωρούνται ως καλύτερες όδηγοί από τους άντρες. Είναι πιο προσεκτικές.

Το συμπέρασμα της συνομιλίας μας με τους αρμόδιους του Υπουργείου μπορεί να εξαχθί σε τύπο συμβουλής προς τους 'Αθηναίους:

— Μή φοβάστε τις 'Αθηναίες σωφερίνες. Κι' όταν ακόμα πέσετε πάνω στις ρόδες τους, δε θα πάθετε τίποτε. Προσέχουν αυτές για λογαριασμό σας.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Πριν εγκαταλείψουμε τον υπαίθριο περίβολο του Χολαργού, ο φωτορεπόρτερ βέλησε ν' αποθανάτιση σ' ένα άναμνηστικό ένσταναντ τα τελευταία «γιαννάκια του βολάν» που περιμέναν να εξεταστούν.

Άλλά, τότε παρουσιάστηκε ένα ακόμη βάσανο το τελευταίο του ρεπορτάζ.

Ο φρουρός αστυφύλακας άντελήφθηκε το πράγμα και εξέφρασε τις αντιρρήσεις του:

— Απαγορεύεται.

— Γιατί; Κρατικό μυστικό είναι;

— Απαγορεύεται.

— Σας παρακαλώ. Οι άνθρωποι θέλουν να φωτογραφηθούν.

— Να ρωτήσετε τον κ. Τμηματάρχη.

Τον ρωτήσαμε. Άλλά ο κ. Τμηματάρχης μάς παρέπεμψε στον κ. Διευθυντή. Και εκείνος, στο Γενικό Διευθυντή.

— Άρχηγού παρόντος, έ;

— Σωστά, σωστά.

Ο Γενικός Διευθυντής όμως έκρινε πως έπρεπε να ρωτηθί ο κ. Γενικός του Κέντρου.

— Να τηλεφωνήσουμε.

— Τηλεφωνήστε.

Τηλεφωνήσε. Από την άλλη άκρη του σύρματος, όμως ο κ. Γενικός του Κεντρικού είχε τους δικούς του ένδοιασμούς:

— Θα πρέπει να μάς πη ό κ. Υπουργός.

— Άς μάς πη.

— Σύμφωνοι. Άλλά ο κ. Υπουργός βρίσκεται σε ύπουργικό συμβούλιο αυτή τη στιγμή. Νά τον διακόψουμε; Τί θάλεγε ά Πρωθυπουργός;

Δέ γνωρίζουμε φυσικά τί θάλεγε ο κ. Πρωθυπουργός για την άναμνηστική φωτογραφία των «γιάννηδων» του βολάν. Έσεις όμως τί λέτε;

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ «ΓΙΑΝΝΑΚΙΑ» ΤΟΥ ΒΟΛΑΝ

Πώς εξετάζονται και πώς παίρνουν δίπλωμα οι υποψήφιοι σωφέρ και σωφερίνες της 'Αθήνας

ΣΑΣ έτυχε ποτέ να ξεκινήσετε «δρόμο βαθέος», ήτοι από τα άγρια μεσάνυχτα, για τον Χολαργό; Άν όχι, μην άνησυχήτε και άσθε μέρα, που θα ξεκινήσετε. Και μάλιστα με «καρδία» τρέμοντας και δειλιώσαν» σαν σχολιαρόπαιδο, που πηγαίνει στο πρώτο του έρωτικό ραντεβού ή σαν έφηβος, που τον κάλεσαν στις τάξεις του στρατού και τραβά για να φορέση το χακί και να κουρευτή με την «ψιλή» για να πάρη έν συνέχεια την επίζηλη όνομασία «Γιάννης» ή «Γιαννάκης».

Το γιατί είναι εύκολο να το καταλάβετε.

Στο άραιο αυτό και γραφικό προάστιο της πρωτεύουσας λειτουργεί εδώ και 10 χρόνια τώρα, ένα ίδρυμα από το όποιο πέρασαν μέχρι σήμερα 140 χιλιάδες περίπου συμπολίτες και συμπολίτιδες και από όπου όνειρεύονται να περάσουν μια μέρα όλοι οι υπόλοιποι, χωρίς καμμιάν εξαίρεση.

Είναι ο Σταθμός 'Ελέγχου αυτοκινήτων του Υπουργείου Συγκοινωνιών, όπου λειτουργεί ή Υπηρεσία Έκδόσεως Διπλωμάτων όδηγών αυτοκινήτων.

Εκεί παίρνουν το πρώτο επίσημο βάπτισμα του βολάν και το πρώτο χρίσμα του όδηγου, όσοι και όσες όνειρεύονται να «όδηγήσουν ρόδα» δηλαδή όσοι έπιθυμούν να πάρουν δίπλωμα σωφέρ ή σωφερίνας, επαγγελματικό ή έρασιτεχνικό και να διασχίζουν πλέον τους δρόμους της 'Αθήνας, κυττάζοντας άφ' ύψους τους ύπόλοιπους συμπολίτες, που φέρουν την συμπαθή όνομασία «επεζοί», ή «επεζικάριοι».

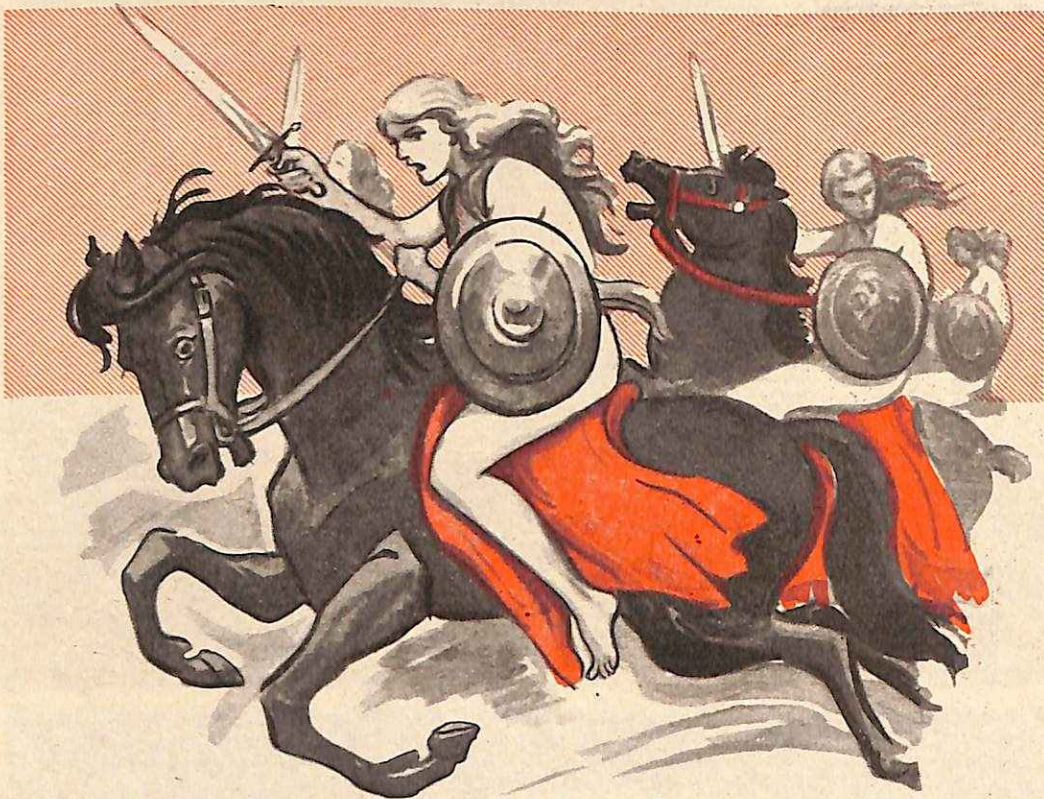
Και ποίος είναι εκείνος, που δεν τρέφει το άραιο και λογικό αυτό όνειρο, στον αιώνα της ταχύτητας που ζούμε;

Η ΜΕΓΑΛΗ ΟΥΡΑ

Έν άρχή ήν... ή ούρα. Όπως συμβαίνει με πολλά πράγματα στο κλεινόν και ένδοξον άστυ, ή ούρα είναι ή πρώτη δοκιμασία που πρέπει

Μια άνομή ούρα. Τα αυτοκίνητα, κάθε τύπου και σχήματος, περιμένουν να εξετασθούν στον Σταθμό 'Ελέγχου.

Καβάλλα σε μικρά μαύρα άλογα, οι άμαζόνες σάρωναν χωριά και πολιτείες στο πέρασμά τους.

ΑΛΕΠΑΛΛΗΛΕΣ λαϊκές εξεγέρσεις κρατούσαν σ' αναστάτωση την Κεντρική Ευρώπη, σ' όλο το δρόμο αιώνα. Τα κινήματα αυτά είχαν κοινωνικό περιεχόμενο. Τα όργανά των μερικών απελευθερωμένων σκλάβων, που ζήτησαν από τους άφροντες καλότερη, πιο ανθρώπινη μεταχείριση. Δίκαιο και λογικό αίτημα.

Ξαφνικά, όμως, ξεθεωλώθη και άλλη ανταρσία, με σύνθημα:

— Κάτω οι άνδρες!...

— Αρχηγός της άσυνήθιστης αυτής, — για την εποχή, — επαναστάσεως ήταν η Τσέχα Βλάστα. Οι χρονικογράφοι μας την παρουσιάζουν κοπέλλα με παράξενη όμορφη, με ήφαιστειώδη ιδιοσυγκρασία. Έπαιζε με τα όπλα, όπως ένα κοριτσάκι με την κούκλα του. Μπορούσε να δαμάσει και το πιο άτθασσο άλογο. Και έννοιωθε, — άγνωστο γιατί, — θανάσιμο μίσος για τους άνδρες. Έξουσίαζε καμιά έκτακτη κοπέλλα, που έπρεσβευαν... τις ίδιες αρχές με αυτήν.

Η βασίλισσα Χιμπούσα, — που ίδρυσε την Πράγα, — συγκράτουσε κάπως το πολεμικό μένος της Βλάστα κατά του ανδρικού φύλου. Ήταν και αυτή άμαζόνα, αντρογυναίκα. Η Βλάστα την αγαπούσε. Όταν έκειν της έλεγε, ανασταναύοντας, πως οι άνδρες σε κάτι χρησιμεύουν, τέλος πάντων, δεν τονίσε να της αντίμιληση.

Μια μέρα, όμως, η Χιμπούσα πέθανε ξαφνικά. Ο σύζυγός της, ο βασιλιάς της Βοημίας, δούξ Πρεμύσλας, ειδοποίησε τότε τη Βλάστα πως ήταν καιρός πια να λοικευθή και να θέσει το μικρό «στρατό» της στην υπηρεσία του στέμματος.

— Ποτέ δε θα υποταχθούμε σ' έναν άντρα, ως είναι και βασιλιάς! Ήταν η άγέρωχη απάντησή της Βλάστα. Θέλουμε να κυβερνήσουμε έμεις τον τόπο!

Πήρε τὰ... θηλυκά παλληκάρια της και κατέφυγε σ' ένα όχυρο φρούριο, στην κορυφή του όρους Βιντόβλε. Ο βασιλιάς έστειλε έναν εκπρόσωπό του, για νάρθει σ' επαφή μαζί της, να προσπαθήσει να της δώσει να καταλάβει πως η ανταρσία της ήταν κάτι το ακατανόητο.

Ο βασιλικός αντιπρόσωπος ξαναγύρισε στην αλήθεια, — με τη μικρή διαφορά πως δεν ήταν πια... άντρας. Αυτή την τιμωρία του επέβαλε η Βλάστα, έπειδή είχε την ανάβεια να της προτείνει συνθηκολόγησι.

Ο αλόγιστος ήρωισμός της έκανε πολλές γυναίκες να ένθουσιαστούν μαζί της, να φαν-

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Οι άντρες έπρεπε να εργάζονται στους κάμπους και στα χωράφια, χωρίς τη βοήθεια γυναικών, να μαγειρεύουν, να δίνουν μπουγάδα — και, γενικά, ν' ασχολούνται με τα οικιακά.

— Άποστολή των γυναικών ήταν μονάχα να πολεμούν.

— Οι γυναίκες διάλεγαν το σύζυγό τους. Θανατική ποινή θα επιβαλλόταν στον άντρα εκείνον, που δε θα έπαιρνε όποια τον είχε διαλέξει, κι' ως ήταν τέρας!

Η γυναικοκρατία αυτή βαστάζε κάπου ένα χρόνο.

Μ' όλα αυτά, το κύρος του βασιλιά της Βοημίας Πρεμύσλας είχε αρχίσει να κλονίζεται επικίνδυνα.

Τέλος, αποφάσισε να καταργήσει όριστικά τη δύναμη της Βλάστα, που είχε δημιουργήσει δικό της κράτος στο βασίλειό του.

Συγκέντρωσε λοιπόν μεγάλες δυνάμεις στρατού και, μία χειμωνιάτικη, νύχτα, επιτέθηκε αιφνιδιαστικά κατά του Πύργου των Παρθένων.

Έκατό περίπου άμαζόνες, που ώρμησαν για ν' αποκρούσουν την επίθεση, υπάσχεσαν αιχμαλώτους. Ο εξαγριωμένος πια βασιλιάς διέταξε να τις σφάζουν όλες επί τόπου. Ήπιτοικοί, στρατιωτικοί νόμοι δε μπορούσαν να ισχύουν για τους θηλυκούς αυτούς δαίμονες.

Όταν η Βλάστα έμαθε την καταστροφή αυτή, έσφαξε η ίδια, με τα χέρια της, γι' αντίποινα, είκοσι τέσσερις αιχμαλώτους.

Μετά, συνεκέντρωσε όλες τις «δυνάμεις» της,

Η τελευταία Άμαζόνα

ταστούν πως θα μπορούσαν να πάρουν αυτές την έξουσία στα χέρια τους. Παράτησαν, λοιπόν, το σπίτι τους και προσεχώρησαν στο έπαναστατικό κίνημα της Βλάστα.

Εγιναν τόσο πολλές, — πραγματικούς στρατός, — ώστε δεν τις χωρούσε πια το φρούριό τους. Η αρχηγός τους διάλεξε τότε μια άγρια, απρόσιτη τοποθεσία κι' έχτισε εκεί ένα κάστρο, που του έδωσε την όνομασία «Ντιεβούι», δηλαδή Πύργος των Παρθένων.

Από το δρυτήριο αυτό οι παρθένες έκαναν επιδρομές στα περίχωρα. Ποιός θα μπορούσε ν' αντίσταθι στους θηλυκούς αυτούς δαίμονες, που πολεμούσαν πιδ σκληρά και από τους πιδ αιμοδόρους άρσενικούς πολεμάρχεις;

Ολόγυμνες, δόλυνκα αγάλματα, καβάλλα σε μικρά, μαύρα άλογα, με άνεμένα μαλλιά, όπλισμένες με σπαθί και άσπιδα, σάρωναν χωριά και πολιτείες στο άκαθекτο πέρασμά τους. Ο κόσμος έκανε το σταυρό του κι' έτρεχε να κρυφθι στο σπίτι του. Άλλοι μόνον σε κείνον που θα τονίσε να σταθι, από περιέργεια, και να κυττάξει τις μαινόμενες αυτές άμαζόνες.

Η Βλάστα κυβερνούσε τυραννικά κάθε τόπο, που κυριεύε. Έπέβαλε δικό της φορολογικό σύστημα, καθιέρωνε δικούς της νόμους, που δεν άνεγνώριζαν ποτέ δίκαιο στους άνδρες.

Ο βασιλιάς έστειλε πολλές φορές μεγάλες δυνάμεις στρατού, για να καταστείλουν την ανταρσία αυτή. Έλάχιστοι, όμως, στρατιώτες του γύριζαν ζωντανοί από τις επιχειρήσεις αυτές.

Όστόσο, μερικοί χρονικογράφοι αναφέρουν πως όλες οι κοπέλλες της Βλάστα δεν έτρεφαν κατά του αντρικού φύλου μίσος τόσο άσπονδο, όπως η αρχηγός τους. Συχνά, εν άγνοια της Βλάστα, επέδραμαν σε απόμαρα στίτια και... κακοποίησαν τους άνδρες. Άλλοτε, πάλι, πήγαιναν κρυφά στα υπόγεια του κάστρου, όπου έκλειναν τους αιχμαλώτους, κι' όργιζαν μαζί τους.

Οι νόμοι και οι αποφάσεις της Βλάστα μιλούσαν εύγλωττα για τον παράδεισο, που ήθελε να δημιουργήσει ή δαιμονισμένη αυτή γυναίκα.

Δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα από Κασκίνας Ίνβερνίτς

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Στέφαν είχε δει το Μπόλτον, την Εύα και το θείο της να ξεθάβουν απ' τον κήπο του σπιτιού του Μονγκρένο τα όσα του θύματος του και να τα μεταφέρουν ύστερα μ' ένα μπαούλο στην Ίρλανδία. Σκοπεύει δε να έκμεταλλευθι αυτό το μυστικό τους. Τα φτάνει λοιπόν με τη Μάρθα και την κάνει συνένοχο του, με την ύποπτη πως θα πλουτίσουν κι' οι δυο. Παίρνουν ύστερα ένα σεαστό ποσό απ' τον Πιέρ, για να δεθείσων πως τα όσα εκείνα ήταν του Ραβάλιανου. Η Μάρθα συμμετέχει στο ψέμμα, μολοντί αυτή έφει την αλήθεια. Η Εύα ζητάει πληροφορίες για τη Λιλίνα απ' την Τίνα. Άλλα η κοπέλλα δεν έφει να της πη τίποτα. Ύστερα η Εύα αποτινείται στο φάλο, ο όποιος της έκμυστηρεύεται την άγνοια του και της ύποσχεται να τη βοηθήσει όπως μπορεί στις ενέργειές της. Έχει μετανοήσει για το δεισμό του με την Ροσάν και επιδιώκει να χωρίσουν. Η Εύα του δίνει κάποια άοριστη έλπίδα ότι μπορεί να τον άγαθήσει κι' αυτή στο μέλλον.

13ον — Όταν βγήκε, είδε, μέσα σ' ένα αυτοκίνητο σταματημένο λίγο πιδ πέρα, μία γυναίκα που την κυττάζε με τραγική έκφραση. Ήταν η Ροσάν.

Η Εύα άνεθηκε στο δικό της αυτοκίνητο και γύρισε στο σπίτι της, όπου βρήκε τη Λύντια και τη μητέρα της καταταραγμένες. Τί συμβαίνει; τις ρώτησε μ' άνησυχία.

— Την ώρα που λείπατε, της έξήγησε η Ρέντζα, ήρθαν δυο κύριοι και ζήτησαν τον πατέρα μου, λέγοντας πως είχαν κάτι σπουδαίο να του άνακοινώσουν. Κλείστηκαν στο σαλόνι μαζί του. Έπειτα από λίγα λεπτά, ξαναβγήκαν κι' οι τρεις. Ο πατέρας μου ήταν κατάχαλμος. «Θα πάω σε μία δουλειά, μαζί με τους κυρίους — μου είπε — αλλά θα γυρίσω γρήγορα».

Η Εύα προσπάθησε να χαμογελάσει. — Ε, δεν υπάρχει λόγος ν' άνησυχήτε γι' αυτό, απάντησε. Τη στιγμή εκείνη, χτύπησε το κουδούνι της πόρτας, κι' έπειτα από δυο λεπτά εμφανίστηκε η Μάρθα και είπε στην Εύα:

— Κυρία κόρησας, οι δυο κύριοι που είχαν έρθει πριν από λίγο κι' είχαν φύγει με τον κύριο, ζήτάνε τώρα να μιλήσουν μαζί σας.

— Άς περάσουν στο σαλόνι. Έρχομαι άμέσως. Κι' η Εύα σύστησε στη Ρέντζα και στη Λύντια:

— Μην τρομάζετε. Θα μάθουμε άμέσως τι θέλουν. Πέρασε στο σαλόνι, όπου βρήκε δυο άγνώστους, με σοβαρό παρουσιαστικό.

— Τί επιθυμείτε, κύριοι; τους είπε σταθερά.

— Είσαστε, κυρία, η σύζυγος του κόμητος Μπόλτον; ρώτησε ο πιδ ηλικιωμένος απ' τους έπισκέπτες.

Η Εύα κοκκίνισε, αλλά δε χαμήλωσε τα μάτια της.

— Μάλιστα, κύριοι, απάντησε. — Αλλάτε λοιπόν την καλωσύνη να μάς ακολουθήσετε, χωρίς να κάνετε θόρυβο. Είμαι άσυνήθως κι' έχω διαταγή να σας συλλάβω.

Κι' έδειξε πραγματικά στην κόρησας την ταυτότητά του κι' ένα ένταλμα συλλήψεως.

Έκείνη είχε χλωμιάσει.

— Πιστεύω ότι πρόκειται για παρεξήγηση, είπε. Γιατί ούτ' εγώ ούτε ο άντρας μου κάνουμε τίποτα παράνομο. Όστόσο, είμαι έτοιμη να σας ακολουθήσω. Σας παρακαλώ μόνο να μην μάθουν την αλήθεια ή κόρη κι' η έγγονή του κόμητος, γιατί μπορεί να πεθάνουν απ' τον τρόμο τους. Επιβεβαιώστε λοιπόν ότι θα τους πω.

Υπήρχε τόση άξιοπρέπεια στον τόνο της, ώστε ο άσυνήθως υποκλίθηκε κι' απάντησε:

— Πέστε τους ό,τι θέλετε. Δε θα σας διαψεύσουμε. Η Εύα χτύπησε το κουδούνι και διέταξε τη Μάρθα:

— Πες στην κυρία Ρέντζα και στη Λύντια νάρθουν εδώ.

Όταν μπήκαν, η μητέρα κι' η κόρη, τη βρήκαν να χαμογελά.

— Αγαπητές μου, τους είπε, — πρέπει να λείψω κι' εγώ για λίγο. Ο κόμης με περιμένει στο συμβολαιογραφείο, για να υπογράψουμε κάποιο χαρτί. Μην άνησυχήσετε αν άργήσουμε.

Η Ρέντζα της άρπαξε το χέρι. — Μου κρύβεις την αλήθεια, το νοιώθω! φώναξε. Μίλησε, μη φοβάσαι! Είμαι συνηθισμένη στις δυστυχίες.

— Μα όχι, σε δεβαιώ, έπέμεινε η Εύα. Φίλησε τρυφερά τις δυο γυναίκες κι' έφυγε μαζί με τους έπισκέπτες.

Τότε η Μάρθα τους είπε, μ' ένα ειρυνικό χαμόγελο. Δέν πρόκειται να ξαναγυρίσει. Αυτοί

Καιτούλα, ήρθαν οι πρώτες προσφορές στην άγγελία γάμου, που δημοσίευσες!

σκόπεσε μόνο τους όμους της και βγήκε απ' το δωμάτιο. Η Λύντια γονατισμένη δίπλα στη μητέρα της, της σκέπαζε το πρόσωπο με φίλια.

Η δυστυχισμένη γυναίκα δεν άργησε να συνέλθι. Άνασκήωθε άμέσως και φώναξε σπαράχτικά:

— Όνειρεύτηκα!... Ο πατέρας μου είναι άθώος... κι' η κόρησας το ίδιο! Τί είπε αυτή η γυναίκα; Πως δροφονήσαν και ληστεψαν τον άντρα μου; Όχι, δεν είν' αλήθεια!

— Όχι, μητέρα μου. Ήσυχασε.

Μα γιατί λοιπόν τους συλλάβαν; Ώλεω να το μάθω!... Άφισέ με, Λύντια. Θα πάω η ίδια στην άστυνομία.

— Όχι, μαμά, περίμενε... ή μάλλον, πάμε να συμβουλευθούμε το μπαρμπα-Λούκα. Αυτός είν' ο μόνος που μπορεί να τον έμπιστευθούμε. Κι' είναι άνθρωπος με καρδιά, με τιμή.

Η Ρέντζα, ήρεμισε κάπως.

— Ναί, έχεις δίκιο, είπε. Πάμε να τον βρούμε. Άλλωστε, δε μπορώ να μείνω περισσότερο εδώ, μ' αυτή την κακή γυναίκα, που χαιρέται συκοφαντώντας τ' άφεντικά της.

— Είναι μία κακοήθης ψεύτρα! δήλωσε η Λύντια. Την κατάλαβα άμέσως, κι' έκανα άσχημα που δεν το είπα πρωύτερα... Έλα, μαμά, πάμε να ντυθούμε. Ο Θεός θέλει να μάς δοκιμάσει ακόμα.

Έπιασε στην άγκαλιά της μητέρας της, κι' εκείνη την έσφιξε στο στήθος της, κλαίοντας.

Β.

Μία γρήα ψυχομαχούσε, σε μία κάμαρα του ξενοδοχείου «Χρυσό Άστρο». Ήταν η μητέρα του Μπέρτο Τομίνου, του Ίταλου που είχε διαδεχθι τον Όρσθη Πιέρ, κι' είχε γίνει πλούσιος.

Τι τον ένοιωσε, αυτό το δυστυχισμένο, ο πλούτος του, δίχως τη μητέρα του, που ήταν γι' αυτόν το πιν στον κόσμο;

Χτύπησε μεράνυχτα. Η έξω-πόρτα του ξενοδοχείου ήταν κλειστή. Οι πελάτες κοιμόταν. Ο Μπέρτο δε βέλησε ν' άγρυπνήσουν άλλοι δίπλα στο μαζιλάρι της μητέρας του. Θάμενε αυτός κοντά της, ως την τελευταία στιγμή.

Με μάτια δουρκωμένα, κυττάζε την έτοιμαθάνη και σκεπτόταν πως σε λίγο θαχαν το μοναδικό αγαθό που είχε στη γή!

Ύστερα άναπολούσε το πονεμένο παρελθόν του.

Είχε γεννηθι σε κάποιο χωριό του Πιεμόντε. Ο πατέρας του είχε μία ταβέρνα όπου συχνάζαν τα χειρότερα ύποκειμενα. Ήταν μπεκρης και καυκατζής. Άκριβώς απ' τους τρομούς που πέρασε η μητέρα κατά την έγκυμωση της, το παιδί της ήρθε στον κόσμο άνάτηρο, κακόσχημο.

Απ' τα παιδικά του όμως χρόνια έδειξε όλα τα ψυχικά του χαρίσματα, έτσι που κέρδισε τη γενική άγάπη όλων, εκτός απ' τον πατέρα του, που τον φορτώνε δουλειές άνωτερες απ' τις δυνάμεις του και τον αντίμειβε με

γροθιές και κλωτσιές. Πόσες φορές η μητέρα του είχε μπει στη μέση για να τον προστατέψει, κι είχε δεχτεί αυτή τη χαστούκια, χωρίς να παραπονεθεί, χωρίς να φωνάξει!...

«Αλλά...» Ο Θεός τον λυπήθηκε, για τα τόσα μαρτύριά του. Ένα άγριο χειμώνα, ο ταδερινάριος άρπαξε μια πνευμονία, που, σε δυο μέρες, τον έστειλε στον άλλο κόσμο. Στίς τελευταίες του στιγμές, ζήτησε συχώρεση απ' τη γυναίκα του και το γιό του, που τον κλάψανε ειλικρινώς.

Η χήρα εξακολούθησε να κρατά την ταβέρνα, εφόσον δεν είχε άλλο πόρο ζωής. Επέμεινε όμως να μορφωθεί ο γιός της, γιατί ήταν εξαιρετικό μυαλό.

Στα 20 χρόνια του, ο Μπέρτο — άσχημος πάντα και κακοφτιαγμένος — εργαζόταν ακούραστα κι είχε μεταβάλει την πρώην ταβέρνα σε ξενοδοχείο πρώτης τάξεως.

Οι πελάτες περίσσευναν. Οι δουλειές πήγαιναν περίφημα, έτσι που έπρεπε πια να πάρουν προσωπικό: ένα καλό μάγειρο, ένα γκαρσόνι, μια υπηρέτρια...

Πραγματικά, ο Μπέρτο πήρε στη δουλειά του μια όρφανη κοπέλα 18 χρονών, που τη λέγανε Νίνα κι ήταν πολύ όμορφη και τσαγπίνη.

Ο Μπέρτο ξετρελλάθηκε άμέσως μαζί της. «Αλλά η μητέρα του προσπαθούσε να τον συγκαταστήσει, αποδεικνύοντάς του πως δεν έκανε γι' αυτόν η κοπέλα εκείνη, γιατί ήταν πολύ κοκέττα, άπληστη και υποκριτική. Θέλησε μάλιστα να τη διώξει.

Ο γιός της εξεγέρθηκε τότε έναντι της, για πρώτη φορά. «Η Νίνα τον είχε μαγειρέψει με τα τεχνάσματά της και του παρίστανε την έρωτημένη. Κι' αυτός την πίστευε, σαν βλάκας.

— Νίνα, θέλεις να γίνης γυναίκα μου; τη ρώτησε μια μέρα. Κι' εκείνη απάντησε, φαινομενικά συγκινημένη:

— Άστειέθε, αφεντικό! Έγώ είμαι μια φτωχή όρφανη, υπηρέτρια. Η εύτυχια δεν είναι για μένα.

— Θα γινώσκουν λοιπόν εύτυχι μ'εμένα, αν σου δώσω όλη την καρδιά μου και τ' όνομά μου; της είπε ο Μπέρτο με λαχτάρα.

— Ό, μ'η μου μιλάτε έτσι!... Πρέπει να ξέρετε πως θα πεθάνω, αν με νολάσετε!...

Κι' έβαλε τα κλάματα, κάνοντας τον έτσι να χάσει τελείως τα μυαλά του.

Τρεις μήνες αργότερα, είχε γίνει γυναίκα του, παρ' όλα τα παρακάλια και τα δάκρυα της μητέρας του.

Ποτέ δε θα ξεχνοῦσε την ήμε-

ρα του γάμου τους... Ο Μπέρτο έκανε τραπέζι στους καλλίτερους πελάτες και στους φίλους του. Η Νίνα φαινότανε ταραγμένη, για πρώτη φορά, και το χαμόγελο δεν ανδίκει πια στη χείλη της.

— Τι έχεις, Νίνα; τη ρώτησε ο Μπέρτο, βλέποντας το ωραίο προσωπάκι της χλωμό κι' αλλοιωμένο. Είσαι αδιάθετη;

— Όχι. Άλλα σκάζω απ' τη ζέστη... Περιμένω με εδώ. Πηγαίνω να ελαφρώσω λίγο το ντύσιμό μου, και θα ξαναγυρίσω άμέσως.

Ο Μπέρτο δεν είχε καμιά υποψία. Ήταν εύτυχισμένος.

Ξαφνικά, τον πλησίασε μια κοπέλλα, που την είχε χαστουκίσει κάποτε γιατί της είχαν εφύγει μερικές φράσεις για τη Νίνα, που του φάνηκαν θανσιμ προσβολή για την αρετή της.

— Έχω ακόμα τα σημάδια απ' τα χαστούκια σου στα μάγουλά μου, που ψιθύρισε στ' αλήθεια. Μά απόψε θα τα ξεπλύνω με τα δακρύα σου, όπως η γυναίκα σου σκουπίζει τώρα με τα φίλια της τα δακρύα ζήλειας του φίλου της, κάτω στο γκαράζ!

Κι' έφυγε ύστερα τρέχοντας. Ο Μπέρτο δεν πρόφερε λέξη.

Ηρεμος φαινομενικά, σηκώθηκε απ' το τραπέζι, όπου συνεχιζότανε το φαγοποτό. Έσφιγγε όμως στο χέρι του ένα μunter μαχαίρι του ψωμιού.

«Είπε ψέμματα η Τζίτζα — έλεγε με το νου του — Την προστυχή!...»

Μά η υποψία του δάγκωνε την καρδιά.

Το γκαράζ είχε δυο πόρτες κι' ένα ψηλό παράθυρο με κάγκελλα. Η μία απ' τις πόρτες έδελτε στην αυλή κι' ήταν κλειστή, η άλλη σ' ένα έσωτερικό διάδρομο του σπιτιού.

Ο Μπέρτο πέρασε από κει. Ήταν κλειστή κι' αυτή η πόρτα. Κτύπησε απ' την κλειδαρότρυπα... Κι' έσφιξε τα δόντια του. Η Νίνα, κρεμασμένη απ' το λαιμό ενός νέου, τον φιλούσε με φλόγα!

Εσπασε τότε την πόρτα, χύμψε μέσα στο γκαράζ και τους σκότωσε και τους δυο, με αμέτρητες μαχαίριες.

Καθώς έκανε να φύγει ύστερα, βουτηγμένος στα αίματα, βρήκε μπροστά του τη μητέρα του.

— Τι έκανες, δυστυχισμένε; του φώναξε εκείνη μ' αγωνία.

— Μαμά, συχώρεσέ με!... απάντησε ο Μπέρτο, κλαίγοντας σαν παιδί στην αγκαλιά της. Θόλωσε ο νους μου, όταν βρήκα τη Νίνα στην αγκαλιά άλλου! Τους τιμώρησα όπως τους άξιζε... κι' είμαι τώρα ευχαριστημένος. Λυπάμαι όμως για σένα, γιατί δε θα ξαναβιβάσω πια, για πολύν

καιρό. Πάω να παραδοθώ στην αστυνομία.

Η μητέρα τον φίλησε στο μέτωπο.

— Πήγαινε, του είπε σταθερά. Έκανες το καθήκον σου. Η μητέρα σου σε συγχωρεί. Δεν αξίζουν να τους λυπηθείς. αυτοί οι δυο άτιμοι!

Το δικαστήριο άδωσε το Μπέρτο. Έμεινε όμως καταδικασμένος απ' την κοινή γνώμη. Δε μπορούσε να βγεί στο δρόμο, χωρίς να τον δείχνουν με το δαχτυλό.

Μητέρα και γιός αποφάσισαν τότε να πουλήσουν ο,τι τους απέμεινε. Και πήγαν στο Λονδίνο, όπου ο Μπέρτο αγόρασε μια ταβέρνα από κάποιο συμπατριώτη του κι' άρχισε καινούργια ζωή, με την παρηγοριά της αγάπης της μητέρας του.

Και τώρα πεθαίνει, η άξια αυτή γυναίκα. Τι σπαραγμός ψυχής!

Έσκυψε πάνω της, για ν' ακούσει την ανάσα της. Καταλάβαινε πως ζύγωνε η μοιραία ώρα κι' ήθελε ν' αποτυπώσει για πάντα στη μνήμη του το πονεμένο εκείνο κι' αγαπημένο πρόσωπο.

Ξαφνικά, η έρρωστη άνοιξε τα μάτια της, τον αναγνώρισε και του χαμογέλασε.

— Ά, εδώ είσαι; μουρμούρισε με σδυμένη φωνή. Εύλογημένος νάναι ο Θεός, που μου δίνει ακόμα καιρό να σου μιλήσω!

Ο Μπέρτο τη φίλησε πολλές φορές.

— Μην κουράζεσαι, μαμά της σύστησε. Θα μου μιλήσης αργότερα, όταν θάναί καλλίτερα.

Η γρηά χαμογέλασε.

— Το φώς κοντεύει να σβύσει, πρόσθεσε. Άρκετά έζησα... Λυπάμαι μόνο που θα σ' άφισα, γιόκα μου... Μά, αν μου υποσχεθείς να κάνης ο,τι θα σου ζητήσω, θα κλείσω τα μάτια μου εύτυχι-σμένη.

— Πές μου τί θέλεις από μένα, μητέρα, και σου όρκίζομαι να γίνω!

Η γρηά σήκωσε το αδύνατο χέρι της και τ' ακούμπησε στο κεφάλι του παιδιού της.

— Είσαι καλός, μουρμούρισε, και θέλω να σώσω την ψυχή σου, για νάρθης μια μέρα να με βρης στον Ουρανό και να μ' ή άφισης πιά... Άκουσέ με, γιό μου, και μ'ην έχασής τα λόγια μου!

Όταν πεθάνω, να πουλήσης το ξενοδοχείο, όπως το είχαμε αποφασίσει, στον αγοραστή που σου παρουσιάστηκε.

— Είπ' έτοιμο κι' όλας το συμβόλαιο, μαμά. Μόλις δυναμώσης λίγο, θα πραγματοποιηθ' τ' όνειρό σου: Θα γυρίσουμε στην Ίταλια.

— Πολύ άργά, γιό μου, ανα-στέναξε η γρηά. Θα πάς εκεί το

λίεψάνο μου, γιατί θέλω να με θάψουνε στον τόπο μου... Μά, όταν θρεθής στο Τουρίνο, θα κάνης αυτό που θα σου ζητήσω!

— Μίλησε, μητέρα μου. σου τα ξηγήσω όλα. Μόλις όμως πεθάνω, θ' άνοιξης εκείνο εκεί το μεσαίο συρτάρι και θα βρης κάτι χαρτιά και τις οδηγίες μου... Να ξερής πως, αν τις άμελήσης, δε θα βρής ποτέ ήσυχία ή ψυχή μου...

— Σου όρκίζομαι, μητέρα, πως θα τελειώσω όπωσδήποτε την έποστολή που μου άναθέτεις, όποια κι' αν θάναί, ακόμα κι' αν πρόκειται να μου στοιχίση τη ζωή!

Εύχαριστώ, παιδάκι μου. Ο Θεός να σ' έχη καλά!

Η έτοιμοθάνατη κούνησε το χέρι της. Θέλησε να μιλήση ακόμα, μά δε βγήκε κανείς ήχος απ' τα χείλη της. Ύστερα άφισε την τελευταία της πνοή.

Ο Μπέρτο την έκλαιε πικρά. Θέλησε έπειτα να της κλείση τα μάτια, που είχαν μείνει μισανοιχτά. Άλλά δε μπόρεσε. Και του φάνηκε πως μένανε καρφωμένα επίμονα στο αντικρινό έπιπλό, στο συρτάρι...

Θυμήθηκε τη σύστασή της, τον όρκο του... Ήταν νύχτα ακόμα. Κανείς δε θαρχόταν να τον ένοχλήση, ως τα ήμεράματα. Μπορούσε να εκπληρώση άμέσως την παραγγελία της δυστυχης μητέρας του.

Άνοιξε λοιπόν το συρτάρι και βρήκε μέσα μερικά χαρτιά και δυο φακέλους. Πάνω στον ένα ήταν γραμμένες οι λέξεις: «Στο γιό μου».

Τον άνοιξε και διάβασε: «Όσο ζω, δε θα μπορέσω ίσως ποτέ να σε πείσω να με βοηθήσης στο τάξιμό μου. Θα τ' κάνης όμως μετά το θάνατό μου, για να άναπαυθ' η ψυχή μου!

»Ξέρεις καλά ότι δε μπόρεσα πια να βρώ ήσυχία, από τότε που έμαθα απ' τον Άνσελμο Ροντάν, τον πρώτο διευθυντή του ξενοδοχείου της Πιερέτας, από που προέρχονταν τα πλούτη των προκατόχων σου. Μου τ' έκμυστηρέθηκε λίγο πριν πεθάνη, γιατί τον τυραννούσαν οι τύψεις.

»Σου τα είπα τότε, και σένα. Και μου απάντησες ότι, αφού δεν υπήρχαν αποδείξεις γι' αυτά τα έγκλημάτα, δε μπορούσες να τα καταγγείλεις, κι' ακόμα ότι δε θάκανες ποτέ κακό στον Όρεστη Πιέτρα, που είχε φανή τόσο γενναϊόδορος απέναντί σου.

»Δε σου ζητάω λοιπόν να του κάνης κακό. Σε παρακαλώ όμως να π'ας να τον βρης, μετά το θάνατό μου, και να τον αναγκάσης να έπιστρέψ'η στην κυρία Ραβαλιάνο ένα μέρος τουλάχιστον

απ' τα πλούτη που έκλεψε όλοτε απ' τον άντρα της. Άν άρνηθ'η, θα τόν φοβερίσης πως θα τον καταγγείλεις. Θα του δηλώσης πως είναι γραμμένα σ' αυτά τα χαρτιά όλα τα όνόματα των θυμάτων του, που χάσανε εδώ τη ζωή τους και τα λεφτά τους.

»Μά είμαι δέδειχη πως δε θ' άρνηθ'η... Θα τόν έξορκήσης έπίσης να φανερώση στην κόμησσα Μπόλτον ποιά ήταν άληθινά η Λιλίνα και ποιά τύχη βρήκε.

»Σε παρακαλώ ακόμα, γιόκα μου, να μ'η μ' άφισης εδώ, μετά το θάνατό μου. Μου φαίνεται πως δε θα υποφέρω στο μνήμα μου, αν δε με θάψουνε στην Ίταλια... Ύστερα, αφού κάνης ό,τι σου ζητάω, να κλειστής σ' ένα μοναστήρι, για να εξιλεωθής και σύ. Έκεί, δε θα σε ελρυνευθ'η κανείς γιατί σ' άδίκησε η Φύσι. Και θα μπόρής, με τις προσευχές, να υπέρβης τη συχώρεση του Θεού και νάρθης μια μέρα να με βρης, για να μ'η χωρίσουμε ποτέ πια.

» Σε φιλώ και σ' εύλογώ.

Η μητέρα σου.

Ο Μπέρτο κτύπησε με ταραχή το γράμμα και τη νεκρή. Τον τρόμαξε ή άποστολή εκείνη που του άνάθετε... Όστόσο, μουρμούρισε:

— Θα σε υπακούσω, μητέρα μου, αφού σου τ' όρκιστήκα!

Ξαναδιάβασε άλλη μια φορά το γράμμα εκείνο κι' ύστερα πήρε τ' άλλο, που περιείχε την έκμυστηρέσει του Άνσελμο Ροντάν προς τη μητέρα του:

«Νοιώθω πως θα πεθάνω, με τον έρίπλο που γίνεται κάθε μέρα πού σκληρώς. Ό, αν εκείνο που, διαψασμένοι για πλούτη, για εκδίκηση ή για έρωτα, γίνονται συνένοχοι σ' ένα έγκλημα, ξέρανε πόσο θα υποφέρουν αργότερα!... Οι άπλες και καλές ψυχές σαν τη δική σας, κυρία, δε θα γνωρίσουν ποτέ το μαρτύριο αυτό των τύψεων που ξεσκίζουν μέσα—νύχτα την καρδιά και διώχνουνε κάθε χαρά.

»Όταν βρίσκωμαι κοντά σε σας, κυρία, που μου θυμίζετε τόσο τη μητέρα μου, νοιώθω κάποια γαλήνη και μια έντονη έπιθυμία να διατηρήσω την έκτίμησή και τη στοργή σας. Μόλις όμως βρεθώ μονάχος, προβάλλουν πάλι τα φαντάσματα, δε σκέπτομαι πια παρά το σπαραγμό μου κι' υποφέρω άπερίγρηπτα!

»Σύμφωνα με την έπιθυμία σας, σας έσωκλείω μια άπαρημπισι των έγκλημάτων που διέπραξε το ζεύγος Μπρούλετ και στα όποια υπήρξα κι' έγώ μάρτυς και στενός συνένοχος, όπως αργότερα ο Όρεστης Πιέτρα. Ο πλούτος μάς θάμπωσε, δε μάς άφισε να δοῦμε την άτιμία αυτού που κάναμε.

»Θα βρήτε εδώ τα όνόματα των δολοφονημένων, μαζί μ' όλα τα στοιχεία που μπόρεσα να συγκεντρώσω για καθένα τους. Η ανθρώπινη δικαιοσύνη είναι άνισχυρη έναντιόν μου κι' έναντιόν του Όρεστη. Κι' αν ακόμα άνασκάψουν όλα τα ύπόγεια του ξενοδοχείου, δε θα βρουν ούτε ίχνος των έγκλημάτων που γίνανε... Μά θα μπόρεσουμε να ξεφύγουμε το ίδιο κι' απ' τη θεία δικαιοσύνη; Θα βρούμε ποτέ άνάπαυσι, όταν πεθάνουμε;

»Σας εύλογώ, κυρία, γιατί μου δώσατε την έλπίδα πως μπορώ να σώσω την ψυχή μου, φανερώνοντας τα μυστικά μου...».

Κρύος ιδρώτας έτρεχε απ' το μέτωπο του Μπέρτο. Δεν είχε πια τη δύναμη να συνεχίση το διάβασμα.

Ξαναφύλαξε τα χαρτιά στο συρτάρι και γύρισε πάλι κοντά στη νεκρή.

Τα ήμεράματα, όταν ήρθαν ο γιατρός κι' ο παπάς, τον βρήκαν γονατισμένο δίπλα στο νεκροκρέ-

βατο. Δεν έκλαιγε πια. Τον παρηγορούσε ή σκέψη πως μπόρούσε ακόμα να κ'νη κάτι για τη φτωχή μητέρα του...

Έπειτα από μια δδομάδα, έφυγε για το Τουρίνο, παίρνοντας μαζί του και το λειψάνο της.

Γ'

Ήταν σωστός κεραυνός για το μπαρμπα-Λούκα, όταν γύρισε απ' τη δουλιά του και βρήκε στο σπ'ίτι του τη Ρέντζα και τη Λύντια, που είχαν πάει να του άγγιγούσαν τη σύλληψη του Μπόλτον και της Εύας.

— Ξέρετε ποιά έτιμη κατηγορία διατύπωσε έναντιόν τους η Μάρθα, ή καμαριέρα; φώναξε μ' άπελπισία κι' αγανάκτηση η Ρέντζα. Μου είπε πως ή Εύα κι' ο πατέρας μου σκότωσαν τον άντρα μου για να τον ληστεύουν!

Ο μπαρμπα-Λούκα σάστισε για μια στιγμή. Όστόσο, απάντησε:

— Μ'η την πιστεύετε! Σας τα είπε, αυτά, από κακία.

— Στο μεταξύ όμως, ή αστυνομία έπιασε τον πατέρα μου και την Εύα...

— Θα προσπαθήσω να μάθω το λόγο, ύποσχεθηκε ο Λούκα. Περιμένετε με εδώ. Πηγαίνω στην αστυνομία. Θα γυρίσω άμέσως.

Μητέρα και κόρη μείνανε μόνες στο δωμάτιο εκείνο, όπου είχαν περάσει τόσες ώρες εύτυχισμέ-

νες. Και κλάψανε άγκαλιασμένες... Ξαφνικά άνοιξε ή πόρτα. Ήταν ή Ρίτα.

Πριν πάη στην αστυνομία, ο πατέρας της είχε περάσει άπ' το μαγαζί της, για να της π'η να γυρίση άμέσως στο σπ'ίτι και να παρηγορήση τις δυο δυστυχισμένες.

Η Ρίτα δεδάρωσε κι' αυτή τις δυο γυναίκες πως τους είχε π'η ψέμματα ή Μάρθα και πως ο κάμης κι' ή Εύα θα ξαναγυρίζανε άσφαλώς στο σπ'ίτι τους το ίδιο βράδυ.

— Θέλετε να σας π'η τη γνώμη μου; πρόσθεσε. Κάνετε άσχημα να φύγετε από κει. Ποιός σας λέει πως αυτή ή άθλια δε μεταχειρίστηκε το κόλπο αυτό για να σας άπομακρύν'η όλους και να γδύση το σπ'ίτι;

Η Ρέντζα κούνησε το κεφάλι της.

— Άν είχε τέτοιο σκοπό, δε θα περίμενε ως τώρα, απάντησε. Είναι τόσα χρόνια στην ύπηρεσία της Εύας, που της είχε πάντα άπόλυτη έμπιστοσύνη.

— Έμπιστοσύνη άδικαιολόγητη, διέκοψε ή Λύντια. Έμένα, δε μ' άρεσε ή Μάρθα, απ' την άρχη που πήγα κοντά στον παππού μου. Προσποιόταν πάντα πως άντιπαθούσε τον καμαριέρη, το Στέφαν, ενώ έγώ τους τσάκωσα να κρυφοκουβεντιάσουν κι' άκουσα

μερικές φράσεις τους που άποδεικνύανε πως ήταν συνενοημένοι. Δεν έκανα όμως ποτέ λόγο γι' αυτό, για να μ'ην άνησυχώ τον παππού και τους άλλους. Τώρα καταλαβαίνω πως έκανα άσχημα.

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκαν δ'ήματα και όμιλίες. Γύριζε ο Λούκα. Και δεν ήταν μόνος του. Τον συνόδευε ο Τζοβάνι Πιέτρα.

Στην αστυνομία ο Λούκα δεν είχε μπόρεσει να μάθ'η τίποτα. Άποφάσισε τότε να πάη να ρωτήση ο ίδιος τη Μάρθα και να την αναγκάση να όμολογήση πως είχε π'η ψέμματα. Στο δρόμο όμως, συνάντησε το Τζοβάνι. Ο νέος ήταν λυπημένος, γιατί δεν είχε καταρθώσει να μεταπέσει τον πατέρα του. Για πρώτη φορά, ο Όρεστη είχε μείνει άναίσθητος στα παρακάλια του γιού του.

— Δεν είναι ίδιότητα που βασίζω αυτό τον όρο στο γάμο σου με τη Ρίτα, του είπε κοφτά. Άν σ' αγαπάη άληθινά, δεν πρέπει να διαστ'η ούτε στιγμή στην έκλογή της. Στο κάτω-κάτω το μόνο που ζητάω είναι να μ'η μπούνε στην οικογένειά μας δυο γυναίκες, που δεν τις εκτιμώ καθόλου, παρ' όλη την ξαφνική τύχη τους. Γι' αυτό, αν ή Ρίτα δεν παραιτηθ'η από τη φιλία τους, δε θα δώσω ποτέ τη συγκατάθεσή μου στο γάμο σας.

Υπόφερε λοιπόν ο Τζοβάνι. Κι' όταν ο Λούκα του εξήγησε τί συνέβαινε και ζήτησε τη συμβουλή του, ο νέος απάντησε:

— Δεν ξέρω τί να σας συμβουλέψω... Θέλω όστόσο να ρωτήσω την κυρία Ραβαλιάνο, που είναι άγνωστη σε μένα, αλλά τόσο αγαπητή σε σας και στη Ρίτα.

Η άπρόοπτη εμφάνισι του Τζοβάνι τάρωσε αρκετά τη Λύντια. Ο Λούκα τον σύστησε στη χήρα. Κι' εκείνη, όταν έμαθε πως ήταν γιός του Όρεστη Πιέτρα, του είπε, με τόνο που τον συγκίνησε:

— Εσείς πρέπει να τα ξέρετε όλα, απ' τον πατέρα σας, κυρία. Πέστε μου την αλήθεια, όποια κι' αν είναι! Είμαι συνηθισμένη στις δυστυχίες.

— Δεν ξέρω τίποτα, κυρία, απάντησε ο Τζοβάνι, ούτε κι' άκουσα καθόλου τον πατέρα μου να μιλά γι' αυτό που μου είπε ο Λούκα. Άν μπορώ όμως να σας φανώ χρήσιμος σε κάτι, είμαι στη διάθεσή σας.

Ήταν ειλικρινής. Τον είχαν έμπρεσει άμέσως εύνοικά ο πόνος ο ζωγραφισμένος στο πρόσωπο της χήρας, ή άξιοπρέπεια των τρόπων της κι' ή θλιμμένη έκφρασις της άγγελικής μορφής της Λύντιας.

Εύρισκε πως ήταν άδικος ή πατέρας του απέναντι σ' αυτές τις δυο γυναίκες, που άξισαν τη μεγαλύτερη εκτίμησή και συμπόνια.

— Ρέντζα, έμπιστευθε σ' αυτό το νέο, είπε ο Λούκα άκουμπώντας το χέρι του στον ώμο του Τζοβάνι. Μολονότι άνήκει σ' άνώτερη κοινωνική τάξη, έχει τη ίδια ευγενικά αισθήματα με μάς τους φτωχούς.

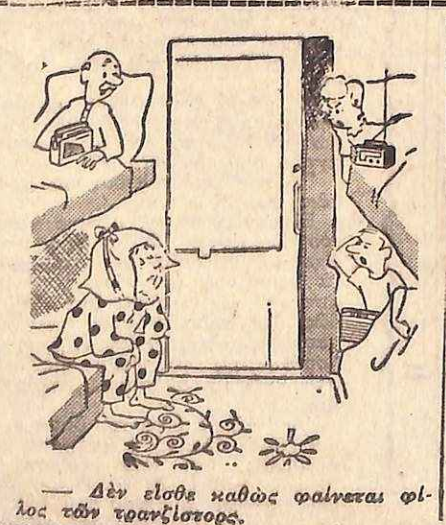
— Ναι, δεχτήτε την προστάσια του, πρόσθεσε κι' ή Ρίτα, και δε θα μετανοώσετε!

Κυρία Τζοβάνι, μπόρετε να κάμετε πολλά πράγματα για μάς, είπε ή χήρα, γιατί ο πατέρας σας είναι ο μόνος που μπορεί να ξέρη την αλήθεια για ό,τι συμβαίνει, και να σώση τον άθωο πατέρα μου!... Το ίδιο άθωο είναι κι' ή κυρία Μονγκρένο. Έγγυώμαι γι' αυτήν!

Ο Τζοβάνι άνασκήρτησε.

— Ποιά είναι ή κυρία Μονγκρένο; ρώτησε μ' ενδιαφέρον.

— Εκείνη που παρουσιάζεται

Δεν ελσθε καθώς φαίνεται φίλος των τραγιστορας.

Ο πανιδής δρειδάτης.

Χωρίς λόγια.

EXETE
EXΘPOYΣ
TΩPA
TON
XEIMΩNA

- Οι έχθροι της έπιδερμίδος τόν χειμώνα πολλαπλασιάζονται. Μετρήστε τις ψυχές, άέρας, καιρικές μεταλλαγές, έξοδος από την ζέστη στο κρύο, όργανική κόπωση κ. λ. π.
- Η όμορφιά σας αυτή την εποχή βρίσκεται κυριολεκτικά στα χέρια σας. Σταματήστε λοιπόν το άσκοπο ψάξιμο. Χρησιμοποιήστε κάτι δοκιμασμένο και σίγουρο — την προστάσια της Λανολίνης Μελπάν.
- Η Λανολίνη Μελπάν είναι ένα καθαρό έπιστημονικό προϊόν. Χάρης στα ENYΔPA ΜΟΡΙΑ του εκτίρη purifié de Lanoline που περιέχει, διδ'ει στο δέρμα σας υγρότητα, σπλνότητα, απαλότητα και νεανική ζωντάνια που γοητεύει.

melpan

σαν κόμησησα Μπόλτον. 'Ο πατέρας σας τὸ ξέρει καὶ τῆς εἶχε υποσχέθῃ μάλιστα τὴ βοήθειά του σὲ κάποιες ἐρευνές της.

— Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα γιὰ δὲλ' αὐτὰ, εἶπε ὁ Τζοβάννι μὲ ὁλοένα μεγαλύτερη ἐκπληξί. Θὰ σὰς ἤμουν εὐγνώμων ἂν μὲ καταποτίσατε. Εἶναι ἀλλωστε καὶ δικό σας συμφέρον, γιατί θὰ μπορέσω ἐστὶ νὰ σὰς βοηθῶσω ἀποτελεσματικώτερα.

— Δὲν ἔχω κανένα λόγο νὰ σὰς κρύψω τώρα, ὅτι μὰς ἀφορᾷ, ἀπάντησε ἡ Ρέντζα. Ἀλλωστε, τὰ ξέρει ὅλα κι ὁ πατέρας σας, δὲν ἔχω δὲ μυστικά γιὰ τὸ Λούκα καὶ τὴν κόρη μου.

Κάθισαν ὅλοι. 'Ο Τζοβάννι περίμενε, μὲ καρδιοχτύπι κι' ἀνυπομονήσια.

— Ἐχετε ἀκούσει ποτὲ τὸ ὄνομα Λουίτζι Μονγκρένο; ἀρχισε ἡ Ρέντζα.

— Μὰ ναι, βέβαια. Μιλοῦσαν μιά μέρα γι' αὐτὸν στὸ σπίτι τῶν Βούλφ. Τὸν ἀνάφερε κι' ὁ πατέρας μου, Ἀλλ' ὅταν ζήτησα πληροφορίες γι' αὐτόν, μὲ διέκοψε ἀπτόμημα, λέγοντάς μου ὅτι δὲ μ' ἐνδιαφέρονε αὐτὰ τὰ πράγματα.

— 'Ο πατέρας σας, κύριε Τζοβάννι, εἶχε ὑποστῇ μιά θανάσιμη προσβολή. ἀπ' τὸν Λουίτζι Μονγκρένο. Δὲν τὸν συχώρεσε ποτὲ γι' αὐτὴν καὶ δὲν θέλει νὰ τὸν ἀναφέρῃ... Μὰ τώρα πρόκειται γιὰ τὴ σωτηρία ἐνὸς ἀθῶου γέροντος ἀπὸ μιά φορικτὴ ἀδίκια... κι' εἶμαι σίγουρη πὼς ὁ πατέρας σας θάχῃ τὴ μεγαλοψυχία νὰ ξεχάσῃ τὴν ἔχθρα του κατὰ τοῦ Μονγκρένο καὶ νὰ μὰς βοηθήσῃ νὰ διαφωτίσουμε τὸ μυστήριό τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ ἀνδρός μου.

— Ὅσο μιλοῦσε ἡ Ρέντζα, τὰ μάτια τοῦ Τζοβάννι γυάλιζαν ἀπ' τὴ συγκίνησι.

— Ἄν δὲ γελιέμαι, εἶπε μ' ἐλαφρὰ τρεμουλιαστὴ φωνή, ὁ Λουίτζι Μονγκρένο εἶχε παντρευτῇ μὲ μιά ἱρλανδή, ποὺ τοῦφγε με κάποιον φίλο της, ἕνα χρόνο μετὰ τὸ γάμο.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο ψέμα! ἤλθωσε ἡ χίρα. Ναι, ἡ κυρία Μονγκρένο ἄφισε τὸν ἄντρα της. Ἀλλὰ ὁ ὑπαίτιος ἦταν ἀποκλειστικὰ ἐκεῖνος. Αὐτὴ ἦταν ἡ καλύτερη γυναίκα ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ. Τόσο καλή, ὥστε, ὅταν ἔμαθε πὼς ὁ Μονγκρένο εἶχε ἐγκαταλείψει μιά φτωχὴ κοπέλλα καὶ τὰ δυὸ παιδιά ποὺ εἶχε ἀποκτήσει μαζί της, ὑποχρέωσε τὸν ἄντρα της νὰ συντάξῃ μιά διαθήκη καὶ νὰ τοὺς ἀφήσῃ ὅλη τὴν περιουσία του.

— Μὰ ἀφοῦ ἄφισε τὴν περιουσία του στὸν ἄντρα σας! ἀπόρησε ὁ Τζοβάννι.

— Ναι, εἰν' ἀλήθεια... καὶ δὲν ἔχει ἀκόμα διὰλευκανθῇ αὐτὸ τὸ δεύτερο μυστήριό!... Ὅπως δὴ ποτε, ἡ κυρία Μονγκρένο, ἀποφασισμένη νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀδικία τοῦ ἀνδρός της, ἐνώθηκε με τὸν πατέρα μου—τὸ στενότερο φίλο τοῦ θεοῦ της ποὺ τὴν εἶχε ἀναθρῦπει— γιὰ ν' ἀναζητήσουν μαζί τὰ τρία ἐκεῖνα πλάσματα. Ἐμαθε δὲ πὼς ὁ δικός σας πατέρας ἦταν ὁ μόνος ποὺ μπορούσε νὰ τῆς δώσῃ μερικά στοιχεῖα.

— Περιέργω πὼς ὁ πατέρας μου δὲ μὲ μίλησε ποτὲ γιὰ δὲλ' αὐτά!

— Ἡ κυρία Ραβαλιάνο κουβέντιασε με τὸν πατέρα σας καὶ δὲν τοῦ ἐκρύψε ὅλες τῆς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς της καὶ τὴν ἀποστολὴν ποὺ εἶχε ἀναλάβει. Ἐκείνος τὴ θεοβάϊσε πὼς ἀγνοοῦσε τὴ ἀπογίναν ἢ δυστυχισμένη γυναίκα καὶ τὰ παιδιά της, ὑποσχέθηκε ὅμως νὰ τὴ βοηθήσῃ στὴς ἐρευνές της.

— Τώρα, ἐφόσον ὁ πατέρας σας γνωρίζει ἄλλους τὸν ἄντρα μου—

ὅπως διαλόγησε ὁ ἴδιος—μπορεῖ, καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, νὰ ξέρῃ πὼς εἶναι ἀδίκαιη ἡ κατηγορία ἐναντίον τοῦ πατέρα μου καὶ τῆς κυρίας Μονγκρένο... Ἄν ὁ πατέρας μου εἶχε ἀνακατεῦτῃ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Ρικάρντο μου, θάψαχνε ποτὲ νὰ μὲ βρῇ; Ἄν ἡ κυρία Μονγκρένο ἐποφθαλμιούσε τὰ ἐκατομμύρια τοῦ ἀνδρός της, ὑπῆρχε ἀνάγκη νὰ δολεφονήσῃ τὸν κληρονόμο του, γιὰ νὰ τ' ἀποκτήσῃ; Μποροῦσε νὰ τὰχε πάρει αὐτὴ πρὶν ἀπ' τὸ Ρικάρντο... Κι' ὅσοι, ἂν ἦταν τέτοια κακὴ κι' ἀνήθικη γυναίκα, θὰ νοιαζότανε ποτὲ γιὰ τὴν κοπέλλα ποὺ ἐγκατέλειπε ὁ ἄντρας της;

— Ἐχετε δίκιο, κυρία. Ἀλλ'

ὕπάρχει σ' δὲλ' αὐτὰ κάποιον αἰνιγμα, ποὺ δὲ μπορούμε νὰ τὸ λύσουμε. Θὰ ζητήσω ἐξηγήσεις ἀπ' τὸν πατέρα μου. Σὰς βεβαιῶ δὲ πὼς εἶναι τόσο ἀκέραιος χαρακτήρας, ὥστε, κι' ἂν ἀκόμα εἶχε κάποιον λόγο, δυσπιστίας στὴν κυρία Μονγκρένο ἢ σὲ ἄλλους, θὰ προθυμοποιήθῃ νὰ καταθέσῃ τὴν ἀλήθεια, γιατί δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ δλᾶψῃ κανένα.

— Ναι, ἔχω ἀκούσει κι' ἐγὼ πὼς δὲν ὑπάρχει τιμιώτερος ἄνθρωπος ἀπ' τὸν κύριο Πιέτρα, εἶπε ὁ Λούκα. Ὡστόσο, τὸν τελευταῖο καιρὸ, τὸν ἔχει ἐμπρεάσει ἡ κυρία Βούλφ...

— Ἀπ' αὐτὴν προέρχονται δὲλὰ τὰ κακά! φώναξε ἡ Ρέντζα. Ἀπαρνήθηκε τὸν ἄτυχο ἀδελφὸ

της, ποδοπάτησε τὴν τιμὴν μου καὶ τὴν ὑπόληψιν τῆς κόρης μου... Καὶ τώρα, στοιχηματίζω πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία ποὺ πιάσανε τὸν πατέρα μου καὶ τὴν κυρία Μονγκρένο... Τὶ θριάμβος θάναι γι' αὐτὴν, ὅταν μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος πὼς ἡ Εὐα δὲν εἶναι γυναίκα τοῦ κόμητος Μπόλτον, ἀλλὰ μιά «τυχοδιώκτρια» ποὺ τσάκασε ἄλλοτε ἀπ' τὸν ἄντρα της! Θὰ βρῇ ἐστὶ καινούργια ὄπλα ἐναντίον μας!

— Βέβαια, θὰ θελήσῃ νὰ τὸ ἐκμεταλλεῖται γιὰ ν' ἀποδείξῃ πὼς δὲν εἶχε ἀδικο ποὺ δὲν ἤθελε νὰ σὰς ἀναγνωρίσῃ, συμφώνησε ὁ Τζοβάννι. Ὅταν ὅμως πεισθῇ γιὰ τὴν ἀθωότητα τῆς κυρίας Μονγκρένο...

— Ποτὲ δὲ θὰ πεισθῇ! φώναξε ἡ Ρέντζα με ἔξαψι. Ἄ, δὲν ξέρετε σέως πόσο σκληρὸς εἶναι ὁ πραγματικὰ ἐνοχος γυναικὲς ἀπέναντι σ' ἐκείνους ποὺ τὶς καταδικάζουν μόνο τὰ φαινόμενά! Γιὰτὶ ἡ κυρία Βούλφ εἶναι ἀντάξια τῆς σημερινῆς κοινωνίας. Ἐνὼ ἔχει τὴν ἐκτίμησι τοῦ κόσμου ποὺ τὴ θεωρεῖ σάν τὴν καλύτερη γυναίκα τοῦ κόσμου, ἡ ψυχὴ της εἶναι γεμάτη διαφθορά καὶ ὑποκρισία...

— Μὰ δὲ συνεχίζω, γιατί, μπορεῖ νὰ πιστέψετε πὼς μιλάω ἐστὶ ἀπὸ μίσος ἐναντίον της, ἐνὼ ἐγὼ ἔχω νὰ σκεθῶ τόσο ἄλλα πράγματα! Σὰς εἶπα μὲ συντομία τὰ πρὸ σπουδαία. Δὲ μὲ μὲνι τώρα, παρὰ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ συντομώσετε ὅσο τὸ δυνατόν τὸ μαρτύριό μου, προσπαθώντας νὰ μάθετε τί ἀπογίνε με τὸν πατέρα μου καὶ τὴν Εὐα...

— Πηγαίνω νὰ πληροφορηθῶ, κυρία, εἶπε. Καλὰ θὰ κάνετε ὅμως ἐσεῖς νὰ γυρίσετε στὸ μέγαρο ἀπ' ὅπου δὲν ἐπρεπε ποτὲ νὰ φύγετε ἐπειδὴ σὰς αὐθαδίασε μιά ὑπέρβρια. Ἐγὼ, σὶθ θέσι σας, θὰ τὴν ἐδιώχνα ἀμέσως.

— Πολὺ σωστά! συμφώνησε κι' ὁ Λούκα. Ἐστὶ νὰ ξάνατε, Ρέντζα. Ἡ Ρίτα κι' ἐγὼ θὰ σὰς συνοδεύουμε, γιὰ νὰ σὰς βοηθήσουμε ἂν χρειαστῇ. Κι' ὁ κύριος Τζοβάννι θὰ σὰς εἰδοποιήσῃ ἐκεῖ γιὰ ὅτι θὰ μάθῃ... Ἐκτός ἂν ἡ Μάρθα θελήσῃ νὰ σὰς παῖξῃ μιά ἀσχημὴ φάρσα, κι' ὁ πατέρας σας κι' ἡ κυρία Μονγκρένο ἔχουν ἤδη γυρίσει στὸ σπίτι.

Μιά λάμψι χαρὰς φώτισε τὴ μορφή της Ρέντζας.

— 'Ο Θεὸς νὰ δώσῃ! ψιθύρισε. Φεύγοντας ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Λούκα, ὁ Τζοβάννι ἦταν συλλογισμένος. Τὸν ταραζάνα ἐκεῖνα ποὺ τοῦ εἶχε πῇ ἡ κυρία Ραβαλιάνο.

Γιατὶ ὁ πατέρας του, ἀπαντώντας μιά μέρα στὴ φτωχὴ Λύντια, μὴ προστά σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο καὶ τὴν ἀδελφὴν του, εἶχε ἀρνηθῇ πὼς γινώρισε στὸ Λονδίνο τὸ Λουίτζι Μονγκρένο καὶ τὸ Ρικάρντο Ραβαλιάνο, ἐνὼ φαίνεται πὼς ἦταν φίλος καὶ τῶν δυὸ τους;

Ποιὰ ἦταν ἡ νέα ποὺ ἐγκατέλειψε ὁ Μονγκρένο, μαζί με τὰ παιδιά της, καὶ ποὺ μόνον ὁ πατέρας του μπορούσε νὰ ξέρῃ τὴν τύχη της;

Ἀπὸ πολλὴν καιρὸ τώρα, ὑποπεύσαν ὁ νέος πὼς ὑπῆρχε κάποιον μυστήριον στὴ ζωὴ τοῦ πατέρα του. Μὰ ἦταν βέβαιος ὅτι δὲν ἔθιγε τὴν τιμὴν του, τὸ μυστήριον αὐτό. Δὲ μπορούσε ποτὲ νὰ φαντασθῇ, τέτοιο πρᾶγμα γιὰ ἕνα ναρκητῆρα σάν τοῦ πατέρα του!

Ἀποφάσισε λοιπὸν, πρὶν ρώτησῃ τὸν ἴδιο, νὰ συμβουλευθῇ τὴν ἀδελφὴν του. Κι' ὅταν γύρισε στὸ σπίτι του, πῆγε γραμμὴ στὴν κάμαρά της.

Ἐκείνη τὸν φίλησε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀπόψε θὰ φάμε μόνοι. 'Ο μπαμπάς εἶναι με κάποιον φίλο

του ποὺ ἦρθε ἀπ' τὸ Λονδίνο. Θὰ μείνουν ὡς ἄργα μαζί, γιὰ νὰ κουβεντιάσουν γιὰ δουλειές του... Ἰσως μάλιστα νὰ λείψῃ ὅλη τὴ νύχτα.

Ἡ παράξενη ἐκείνη σύμπτωσι τῆς συλλήψεως τοῦ Μπόλτον καὶ τῆς Εὐας με τὴν ἀπουσία τοῦ πατέρα του, ἀνησυχοῦσε τὸ Τζοβάννι. Ἡ Τίνα πρόσεξε τὴν ταραχή του.

— Κάτι μοῦ κρύβεις, ἀδελφόν μου, τοῦ εἶπε με παράπονο, βάζοντάς τον νὰ καθῇ κοντὰ της. Δὲ μ' ἀγαπᾷς πιά, ἀφοῦ δὲ μ' ἐμπιστεύεσαι, ἀφοῦ δὲ μ' ἀφίνεις νὰ διαβάσω μέσα στὴν καρδιά σου, σάν ἄλλοτε!

— 'Ο νέος τὴν ἐσφίξε στὸ στήθος του με συγκίνησι.

— 'Ω, πὼς μπορεῖς, Τίνα μου, νὰ σκέπτεσαι ἕνα τέτοιο πρᾶγμα; φώναξε. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς εἶμαι στενοχωρημένος καὶ δὲ σοῦ πῶ τὸ λόγο, γιατί δὲ θέλω νὰ μυστικὰ ἀπὸ σένα. Μπορεῖς ἄλλωστε νὰ με βοηθήσῃς καὶ σύ, σὲ μιά ἀποστολὴ πρὸς τοῦ ἀδελφῆς σου.

Καὶ τῆς διηγήθηκε τὴ συνάντησί του με τὸ Λούκα, τὴν εἰδησιὴ ποὺ ἔμαθε ἀπ' αὐτόν, καὶ τὴν συνομιλία του με τὴν Ρέντζα Ραβαλιάνο.

Τὰ ὥραια μάτια τῆς κοπέλλας ἐκφράζανε ἐκπληξί καὶ τρόμο.

— Ἀκουσεῖ με, ἀγαπητέ μου, εἶπε. Ξέρεις πὼς, ἀπὸ ἄρκετὸ καιρὸ, ὑποπεύουμεστε κι' ἐμεῖς ὅτι ὑπάρχει κάποιον μυστήριον στὴ ζωὴ τοῦ πατέρα μας, κάποιον πο-νεμένο μυστικόν. Σοῦ εἶχα διηγηθῇ πὼς, μιά μέρα, μπαίνοντας ἐξαφνικὰ στὸ γραφεῖο του, τὸν βρῆκα νὰ κλαίῃ καὶ τὸν εἶδα νὰ κρύβῃ βιαστικὰ στὸ συρτάρει του μιά φωτογραφία ποὺ κρατοῦσε.

— Ἀλλοτε πάλι, τὸν ἔπιασα νὰ

γράφῃ κάτι σ' ἕνα τετράδιο με μπλε ξώφυλλο. Ὅταν μ' ἀκούσε νὰ μπαῖνα, τὸκρυψε καὶ με κύτταξε ὕστερα, με μιά ματιὰ γεμάτη θλίψι. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα, βρῆκα πάντα κλειδωμένη τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του καὶ σεδάστικα τὴ μοναξιά του.

— Ἀπ' ὅσα μοῦ διηγείσαι τώρα, καταλαβαίνω πὼς κινδυνεύει νὰ φανερωθῇ τὸ μυστικὸν τοῦ πατέρα μας, κι' αὐτὸ τὸν κάνει νὰ ὑποφέρῃ. Ἀπ' τὴν ἐρώτησι ποὺ μοῦκανε ἡ κόμησησα Μπόλτον, ἡ μάλλον ἡ κυρία Μονγκρένο, ἂν γινώρισα μιά θεία μου ποὺ τὴ λέγανε Λιλίαν, ὑποθέτω πὼς αὐτὴ θάπαῖξε κάποιον σπουδαῖον ρόλο στὴ ζωὴ τοῦ πατέρα μας... Πρέπει νὰ καταλάβουμε, ἀδελφόν μου, ὅτι ἔχομε χρέος ἀπέναντι του νὰ τὸν σώσουμε με κάθε τρόπο, ἂν τυχὸν τὸν ἀπειλῇ κάποιος κίνδυνος. Αὐτὸν θὰ σκεφθούμε πρῶτα ἀπὸ κάθε ἄλλον!

— 'Ο Τζοβάννι ἐνθουσιασθήκε με τὰ λόγια αὐτὰ τῆς ἀδελφῆς του.

— Ἐχεις δίκιο, τῆς εἶπε. Ὁφείλουμε νὰ σκεφθούμε, πρὶν ἀπ' ὅλους, τὸν πατέρα μας... 'Ω, ἂν ξέραμε τὸ μυστικόν του, πόσο καλύτερα θὰ μπορούσαμε νὰ τὸν ὑπερασπίσουμε!

— Πρέπει ν' ἀνοίξουμε τὸ γραφεῖο του, ἀπάντησε ἀποφασιστικὰ ἡ Τίνα. Βέβαια, θὰ ἦταν μιά κακὴ πράξι, ἂν ἐπρόκειτο νὰ δλᾶ-ψουμε κανένα. Μὰ ἐμεῖς δὲ θέλουμε παρὰ νὰ ξαναδοῦμε τὸν πατέρα μας ἥσυχο καὶ ξενοιαστον σάν ἄλλοτε.

— Ἀκουσε, Τζοβάννι: Ἀπόψε ὅταν θάχουν πλαγιάσει ὅλοι, ἐμεῖς οἱ δυὸ θὰ μπούμε στὸ γραφεῖο τοῦ μπαμπά, περνώντας ἀπ' τὴ διδλιοθήκη, γιὰ νὰ μὴ μὰς ἀκούσῃ ὁ Τόμ. Πιστεύω πὼς δὲ

θὰ δυσκολευτοῦμε ν' ἀνοίξουμε τὸ συρτάρει του, γιατί τὸ κλειδὸ εἶναι ἴδιο με τὸ δικό μου. Καὶ τότε πιά θὰ μάθουμε τὸ μυστικόν του.

— 'Ο Τζοβάννι δέχτηκε, ἀλλὰ με βαρεῖα καρδιά.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, τὰ δυὸ ἀδελφὰ φάγανε ἀνόμερκα. Ἀνησυχοῦσαν, βλέποντας ἀδειανὴ τὴ θέσι τοῦ πατέρα τους.

Ἡ καμαριέρα ποὺ τοὺς σερβίριζε, τὸ πρόσεξε.

— Ἡ ἀπουσία τοῦ κυρίου σας κόβει τὴν ὄρεξι, τοὺς εἶπε. Ἡ-συχάστε, ὅμως, εἶναι μαζί μ' ἕνα καλὸ φίλο.

— Πὼς τὸ ξέρετε; ρώτησε ἡ Τίνα.

— Μοῦ τὸ εἶπε ὁ πατέρας μου, πὼς τὸν εἶδε καὶ τὸν ἀναγνώρισε, ἀπάντησε ἡ Τσεζίρα, ἡ κόρη τοῦ Τόμ, τοῦ καμαριέρη τοῦ Ὁρέστη. Εἶναι ὁ κύριος Μπέρτο Τομίν, ἐκεῖνος ποὺ ἀνέλαβε τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ πατέρα σας, μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ ἀπ' τὸ Λονδίνο....

— Ὁ κύριος ἄφισε ἐντολὴ νὰ μὴ τὸν περιμένετε, γιατί δὲν ξέρει ποῖα ὥρα θὰ γυρίσῃ.

— 'Ο Τζοβάννι δὲ μίλησε. Δὲ βγῆκε ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Κράτησε συντροφιά στὴν ἀδελφὴ του.

Κατὰ τὶς 11, καληνυχτίστηκαν καὶ προσπάθησαν νὰ πλαγιάσουν. Οἱ ὑπέρβτες κοιμόνταν στὴ σοφίτα.

Ἐπειτα ἀπὸ μιά ὥρα, σ' ὅλο τὸ πρῶτο πάτωμα, δὲν ὑπῆρχε ἄλλος ἀπ' τὸ Τζοβάννι καὶ τὴν Τίνα. Τὸ μέγαρο ἦταν θυθισμένο στὴ σιωπή.

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ δῆγκαν ἀπ' τὶς κάμαρές τους. Φοροῦσαν παντοφλες, γιὰ νὰ μὴν ἀκούγονται τὰ δῆματά τους.

Ἦταν χλωμοί, ἀλλ' ἀποφασισμένοι.

Ὅταν μπῆκαν στὴ διδλιοθήκη, ἀκούσαν ὁμίλιες. Σταμάτησαν ἀμέσως, σφίγγοντας σπασμωδικὰ ὁ ἕνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου.

— 'Ο πατέρας τους βρισκότανε στὸ γραφεῖο του, μαζί με κάποιον ἄλλο.

— Σιωπή! μουρμούρισε ὁ Τζοβάννι στ' αὐτὴ τῆς ἀδελφῆς του. Κάθισαν κι' οἱ δυὸ σ' ἕνα ντιδάνι καὶ περιέμεναν.

Ἡ πόρτα τοῦ γραφείου ἦταν κλειστή, περνοῦσε ὅμως ἀπὸ κάτω λίγο φῶς.

Οἱ φωνές τοῦ πατέρα τους καὶ τοῦ ἐπισκέπτη φτάνανε καθαρά στ' αὐτὰ τῶν δυὸ νέων.

Δ'.

— 'Ο Ἐρνέστο ντὶ Βάργκα, ὁ δικαστικὸς ποὺ εἶχε διατάξει τὴ σύλληψιν τοῦ κόμητος Μπόλτον καὶ τῆς Εὐας Μονγκρένο, βρισκότανε στὸ γραφεῖο του καὶ διάβαζε τὰ χαρτιά ποὺ εἶχε κατὰσχῃ στὸ μέγαρο Μπόλτον. Ἐπῆξε νὰ βρῇ μέσα σ' αὐτὰ κάποιο στοιχεῖο, κάποια ἀπόδειξι τοῦ ἐγκλήματος τῶν δυὸ κατηγορουμένων.

Ἀλλ' ἡ ἐλπίδα του αὐτὴ διαλύ-ταν, ὅσο προχωροῦσε στὸ διάδασμα.

Ἄν μερικὰ γράμματα ἀποδεικνύανε πὼς ἡ κόμησησα Μπόλτον ἦταν στὴν πραγματικότητῃ ἡ χίρα Μονγκρένο, κανένα ὅμως δὲν περιείχε τὴν παραμικρὴ ἐνοχοποιητικὴ ἐνδείξι.

Τὰ γράμματα, ποὺ βρίσκονταν στὴν κατοχὴ τῆς Εὐας, προέρχονταν ἀπ' τὸ θεῖο τῆς κι' ἀπ' τὸν ἄντρα της. 'Ο πρῶτος τὴν πείνε νὰ γυρίσῃ κοντὰ του, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἄντρα της ποὺ τὴν κακομεταχειρίζτανε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΝΤΙ ΓΙΑ Ο,ΤΙΔΗΠΟΤΕ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟ ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΕ ΕΝΑ ΡΟΚΕΤ!

Τὸ Ρόκετ θὰ ἐνθουσιάσῃ γιατί:

- εἶναι ἕνα πρωτότυπον γλυκίσμα ποὺ μὸλις ἐκυκλοφόρησε στὴν Ἑλλάδα.
- περιέχει σ' ἑνα ἑξαρετικὰ ἐπιτυχή συνδυασμὸν μιά πλούσια ποικιλία συστατικῶν ποὺ περιβάλλονται ἀπὸ ἕνα λεπτὸ στρώμα ἐξαιρετικῆς σοκολάτας γάλακτος - τῆς περιφημῆς «Σουρφίνας».
- τὰ ἀγνὰ συστατικά του, χάρις στὴν εἰδικὴ μέθοδο κατεργασίας, τοῦ δίνουν μιά γευστικὴ τελειότητα.
- εἶναι προϊόν ὑψηλῆς ποιοτικῆς καὶ ὑγιεινῆς συνθέσεως. Τὸ ἐγγυάται ἡ Βιομηχανία Φλόκα.

ROCKET Προϊὸν **ΦΛΟΚΑ**
ΤΟ ΓΛΥΚΙΣΜΑ ΠΟΥ ΕΛΕΙΠΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΣΤΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΑ, ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ, ΠΛΑΤΟΥ ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΧ. 3

ρύζι Μπάρμπα Μπέν για πιλάφι σπυρωτό

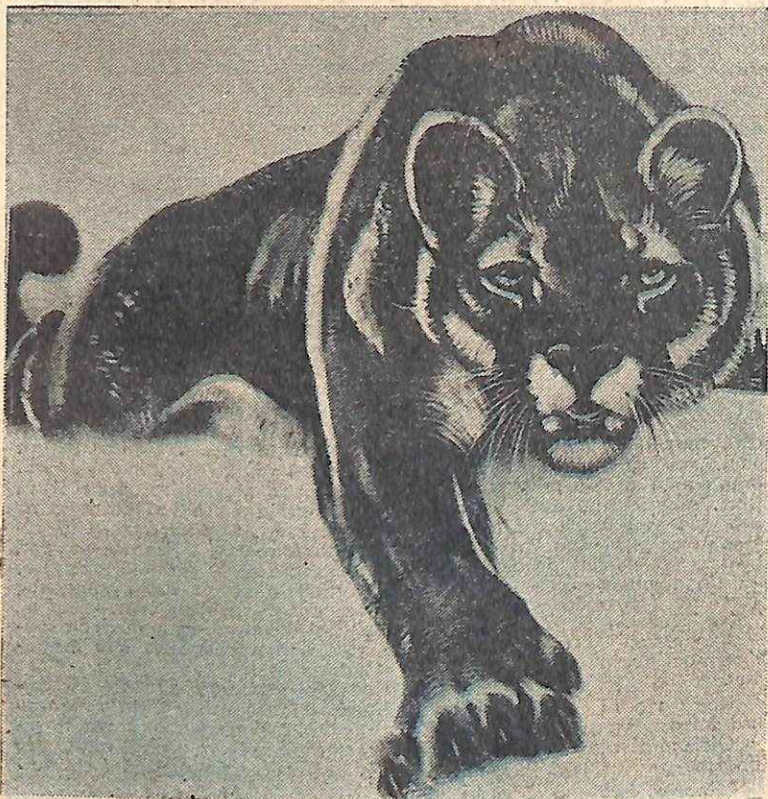
Μόνο σὲ πακέττα

Προσοχή, καταργήθηκε τὸ χῆμα ρύζι ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΠΕΝ

1 ρύζι, 3 νερό καὶ βράσιμο καλὸ

"ΟΛΥΜΠΙΑ", ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ - ΔΙΑΝΟΜΑΙ • ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 16 ΤΗΛ. 532.774 - 527.894

Uncle Ben's CONVERTED LONG GRAIN ENRICHED PARBOILED RICE

Ο «πούμα» είναι από τα πιο αιμοδιψή ζώα που υπάρχουν. Σκοτώνει μόνο για τη χαρά του αίματος, χωρίς να πεινάει.

ΚΥΝΗΓΙΟΝΤΑΣ ΘΗΡΙΑ

ΤΑ παρθένα δάση, που βρίσκονται στο εσωτερικό της Νοτίου Αμερικής, είναι από τα πιο άγρια-λόξενα του κόσμου. Και γι' αυτό ο άνθρωπος δεν εδoοζήθηκε σ' αυτά. Η λεγόμενη του Άμαζονίου, που έχει έκταση δεκαεπτά εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα, είναι ένα άγριο-ποταμίο κατόπι. Για τον ίδιο λόγο, οι λευκοί και ο πολιτισμός έχουν κάμει άσημαντες προσόδους σ' αυτή την περιοχή. Και είναι πιθανόν ότι, χωρίς τη βοήθεια του καουτσού, κανένας δούλος θ' αποφάσιζε να πάει εκεί.

ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΑΞΙΑ;

Το παρθένο μυστικό μιας πυρηνικής εκρήξεως

ΑΝ οι άτομοι επιστήμονες το αποφασίσουν, ένα ωραίο πρωί, το διαμάντι, ή πιο ακριβή και πιο περιζήτητη, από τις πολύτιμες πέτρες, θα χάσει μονομιάς κάθε αξία! Θεωρητικά, η αξία των διαμαντιών έχει κώλας εκμυστηθεί, από τη στιγμή, που έγινε η διαπίστωση πως, με τη βοήθεια της ατομικής ενέργειας, μπορούν να κατασκευαστούν διαμάντια απόλυτως όμοια με τα φυσικά. Για τη διεύθυνση, όμως, χρηματοπιστωτικής αγοράς, το διαμάντι κρατάει την αξία που είχε πάντα, επειδή, για να αποκτήσουν την πυρηνική οικονομική ανεξαρτησία, οι άνθρωποι θα πρέπει να κατασκευάσουν διαμάντια απόλυτως όμοια με τα φυσικά. Για τη διεύθυνση, όμως, χρηματοπιστωτικής αγοράς, το διαμάντι κρατάει την αξία που είχε πάντα, επειδή, για να αποκτήσουν την πυρηνική οικονομική ανεξαρτησία, οι άνθρωποι θα πρέπει να κατασκευάσουν διαμάντια απόλυτως όμοια με τα φυσικά.

Κυνήγι πούμα στις όχθες του Άμαζονίου

βορρικών, που τις μεταβάλλουν σε άβυσσους λίμνη ή καλύτερα σε θάλασσα. Η θάλασσα αυτή ξεροξινώνει τεράστια δάση και μεταφέρει τους κορμούς των δένδρων σε πολύ μεγάλες αποστάσεις. Κατά την περίοδο της ξηρασίας, εξ' άλλου, η θάλασσα αποσύρεται, αλλά, αν έλθει η εποχή των μεγάλων πλημμυρών, όπου αναδίδονται κάθε είδους μιάσματα κι' όπου ζουν στροβιλισμένες κουνουπιές και άλλων εντόμων.

Το ίδιο άφιλoξενοι είναι και οι

άνθρωποι, που μένουν σ' αυτά τα μέρη. Ένo στην Κεντρική Αμερική και πολύ περισσότερο στη Βόρεια, οι θνητοί άνθρωποι συγχωνεύονται βαθμιαία με τους λευκούς και παίρνουν τις συνήθειές τους, οι ιθαγενείς που μένουν κοντά στις όχθες του Άμαζονίου παρμέναν άγριοι και δε διαφέρουν πολύ από εκείνους που εβαν οι πρώτοι νομιστάτορες, που έφτασαν σ' αυτά τα μέρη κατά τον 16ο αιώνα. Οι περισσότεροι από τους ιθαγενείς του Άμαζονίου δεν έχουν φθάσει ακόμη στη λιθινή εποχή. Τα μέσα που διαθέτουν δεν τους επιτρέπουν να καταγεγραφούν την πέτρα. Βρίσκονται ακόμη στην εποχή του ξύλου.

Πραγματικά, από ξύλο φτιάχνουν όλα σχεδόν τα αντικείμενα, που χρησιμοποιούν: τα βέλη τους, τις λόγχες τους, που στις άκρες τους βάζουν κόκκαλα πουλιών, τα οικιακά τους σκεύη. Από το φυτικό κόσμο προμηθεύονται επίσης το γάλα που πίνουν (υπάρχουν πολλά γαλακτοφόρα δέντρα), καθώς κι' ένα είδος φυτικού κεριού, που το χρησιμοποιούν σαν κόλλα. Η τροφή τους αποτελείται από μπανάνες, από πουλιά κι' από ψάρια. Άγνοουν τα κατοικίδια ζώα και δεν τολμούν να προχωρήσουν βαθιά μέσα στη ζούγκλα, για ν' αντιμετωπίσουν τα ζώα που βρίσκονται εκεί.

ΤΑΤΟΥΑΖ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΡΟΥΧΑ

Το ντύσιμό τους είναι πολύ περιεργό. Και αυτό οφείλεται στους

χωρ, με υπότιες δοκαθαριστών κλπ. Τα ρούχα αυτά τα φυλάει στις καλύτερες και τα φοράνε μόνο στις γιορτές. Το θέαμα, που παρουσιάζουν είναι τότε πολύ κομψό.

Οι περισσότεροι, όμως, προτιμούν ένα τατουάζ, που αναπληρώνει τα ρούχα. Οι ιθαγενείς του Άμαζονίου κάνουν συνήθως τρία τατουάζ. Ένα στην ηλικία των 13 ή 14 χρόνων (ώς τότε τα παιδιά είναι τελείως γυμνά), δεύτερο γύρω στα 22 με 23, όταν το σώμα τους έχει πάρει πια την οριστική του διαμόρφωση, και το τρίτο έπειτα από 15 ή 20 χρόνια.

Κάθε φυλή ιθαγενών έχει την ιδιαίτερη κατοικία της, που καλείται «χότζα». Η «χότζα» είναι μια απέραντη χαμηλή καλύβα, όπου ζουν δέκα, είκοσι ή και περισσότερες οικογένειες.

Έκτος από τη μοναδική και δόλιχη πόρτα τους, οι καλύβες αυτές δεν έχουν κανένα ανοίγμα. Έτσι, στο εσωτερικό τους επικρατεί πάντοτε ένα μυστικότατο. Μέσα σ' αυτό γυναικες και άνδρες κυκλοφορούν δόλογοι.

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ «ΠΟΥΜΑ»

Οι περισσότερες από τις φυλές του Άμαζονίου είναι φυλές πολεμικές και άγριες. Χρησιμοποιούν ξύλινα βέλη, που κάθε χτύπημά τους φέρνει το θάνατο. Γιατί τα βέλη αυτά τα δουλεύουν μέσα στο περίφημο «καουτσού», που προκαλεί γενική παράλυση, έτσι που το θύμα δε μπορεί πια ν' α-

Οι ιθαγενείς, όμως, είναι ελάχιστα εξοικειωμένοι μ' αυτό το θηρίο και προτιμούν να μην έχουν καμιά σχέση μαζί του. Κι' άλλως τε, ο «πούμα» σπανιότατα φθάνει ως τις κατοικίες των ανθρώπων. Δεν έχει να κάνει τίποτα εκεί, αφού βρίσκεται μέσα στη ζούγκλα, κι' έτσι το χειρίζεται για να χορέψει την πένη του και να ικανοποιήσει τη μεγάλη άγλη του για το αίμα.

ΕΝΑΣ ΩΚΕΑΝΟΣ ΑΠΟ ΔΕΝΔΡΑ

Είπα παραπάνω, ότι είχα πάει στη Βραζιλία για να κυνηγήσω «πούμα». Αλλά τους ήθελα ζωντανούς κι' οι ιθαγενείς, όταν τους έβλεπα να καταλάβουν την επιθυμία μου, τρούσαν. Είχαν μεγάλη εμπιστοσύνη στην καρμπίνα μου και με θεωρούσαν ικανό να σκοτώσω όλους τους «πούμα» του δάσους. Αλλά το μυαλό τους δε μπορούσε να χωρέσει, ότι θα καταφέρνα να πιάσω ζωντανό αυτό το τρομερό θηρίο.

Κι' όμως, αυτή ήταν η πρόθεσή μου. Οι ζωολογικοί κήποι μου ζητούσαν ζωντανούς «πούμα» κι' όχι πτώματα.

Πείσθηκαν, τέλος, να με βοηθήσουν να φτιάξω ένα μεγάλο κλουβί. Είχα φέρει μαζί μου κάποιες μεταλλινές βέργες, που τις συναρμολογήσαμε μαζί με χονδρά κλαδιά δέντρων. Αυτό το κλουβί το καμουφλάσαμε στην εντέλεια και το βάλαμε πάνω σε πασσάλους, για να μπορεί να γλιστρήει στο χορτάρι. Όταν το πέρασμα ήταν δύσκολο, οι ιθαγενείς το φορτώνονταν στους ώμους τους.

Επρεπε τώρα ν' ανακαλύψω μια φωλιά «πούμα» κι' αυτό ήταν το δυσκολότερο.

Σήμερα, σε τρεις μόνον περιοχές του πλανήτη μας μπορεί κανείς να βρει το πρωτόγονο δάσος, όπως ήταν πριν από την εμφάνιση του ανθρώπου, στη δυτική Αφρική, στην Ινδονησία και στη Νοτιο Αμερική. Αλλά το μεγαλύτερο και πιο πρωτόγονο, είναι το τελευταίο. Σκεπάζει μια έκταση 2½ εκατομμυρίων τετραγωνικών χιλιομέτρων, από το Μάττο Γκρόσο, στη Βραζιλία, ως τις άκτες της Καραϊβικής θάλασσας.

Το δάσος αυτό, όταν το δει κανείς από ψηλά, μοιάζει σαν ένας άβυσσος από δέντρα, που δε φαίνεται να τελειώνει πουθενά. Αλλά, ο όγκανός αυτός αλλάζει όψη, όταν θέλεις κανείς να τον διασχίσει. Το έδαφος παρουσιάζει αδιάκοπους κυματισμούς. Άλλού αναστατώνεται και σχηματίζει λοφίσκους προσανάδας κι' άλλοι γονιδιαί. Κάπου-κάπου, εξ' άλλου, συναντάς κανείς βράχους, που είναι δολότελα γυμνά, ή λιλιπούτειες ερήμονες με άμμο. Το δάσος αυτό διασχίζεται από μικρούς ποταμούς, που κυλάνε άργα τα νερά τους.

Γύρω στις όχθες τους ή βλάστηση είναι τόσο πυκνή, που σχηματίζει αδιάπλευστο τοίχος.

Ο Χριστόφορος Κολόμβος, όταν προπορεύε αυτή την αποθέσει του πλοίου, το 1492, αισθάνθηκε θαυμασμό και δέος. «Όλα εδώ είναι άγνωστα—έγραψε. Η γη σκεπάζεται από δέντρα χιλιάδων ειδών, που οι κορυφές τους φαίνονται σ' ένα γυγίζον τον ουρανό. Μου έβλεπε, ότι δε χάνουν ποτέ τα φύλλα τους και το πιστεύω, γιατί

τά είδα το Νοέμβριο σκεπασμένα με φύλλα, όπως είναι στην Ιαπωνία τα δέντρα το Μάιο. Αλλά απ' αυτά είναι σκεπασμένα με πολύχρωμα άνθη, άλλα βγαίνουν φρούτα...».

Τα πράγματα δεν έχουν αλλάξει από την εποχή του Κολόμβου. Πώς να προχωρήσει κανείς ανάμεσα απ' αυτό το χάος της προσανάδας, όπου χίλιοι κίνδυνοι τον παραμονεύουν σε κάθε του βήμα;

Οι ιθαγενείς της Νοτίου Αμερικής δε μοιάζουν μ' εκείνους της Αφρικής. Οι δεύτεροι προσπαθούσαν να ιπποτάξουν τη φύση που τους περιέβαλλε και το κατάφεραν σε μεγάλο βαθμό. Οι πρώτοι, αντίθετα, τα βόησαν όλα άβυσσους γύρω τους και δε χροιάστηκε να κυριαρχούν πολύ. Έτσι, αναπόχθηκαν ελάχιστα.

Εκείνο, που μου έκανε εντύπωση είναι, ότι στην Αφρική βρίσκεις κανείς ιθαγενείς, που ξέρουν να τον οδηγούν και στα πιο άνεξερεμένα μέρη και για τους οποίους η ζούγκλα δεν έχει μυστικά. Οι ιθαγενείς του Άμαζονίου, αντίθετα, δεν ξέρουν πολλές φορές τί βρίσκεται σε απόσταση δύο ή τριών χιλιομέτρων από την καλύβα τους. Η ζούγκλα είναι γι' αυτούς το άγνωστο.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΕΛΑΦΙΝΑΣ

Έτσι, ήμουν αναγκασμένος να φάγω μόνος μου. Αλλά, όπως ήμουν εξοικειωμένος με τις ζούγκλες των άλλων ηπείρων, δε δυσκολεύτηκα και πολύ.

Ανακάλυψα τέλος μια κατοθε-

του δένδρου. Λίγο πιο πάνω από το κλουβί. Στο δεξί μου χέρι είχα περάσει το σχοινί, που έκλεινε την πόρτα του κλουβιού. Έτσι, μπορούσα να κρατάω και την καρμπίνα μου.

Η ελαφίνα ήταν ακόμη ζωντανή κι' εξακολουθούσε να φωνάζει.

Η «πούμα» προχωρούσε πάντα με μικρά πηδήματα προς το μέρος του κλουβιού.

Στη νοτιοαμερικανική ζούγκλα, τα θηρία δεν είναι δύσπιστα και καχυποπτα, όπως στην Αφρική, γιατί σπάνια τους δίνεται η ευκαιρία ναοθούν σ' επαφή με τον άνθρωπο.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ

Τα δυο μικρά έτρεγαν μπροστά από τη μητέρα τους. Όταν είδαν το δυστυχισμένο ελάφι, που κολιμ-

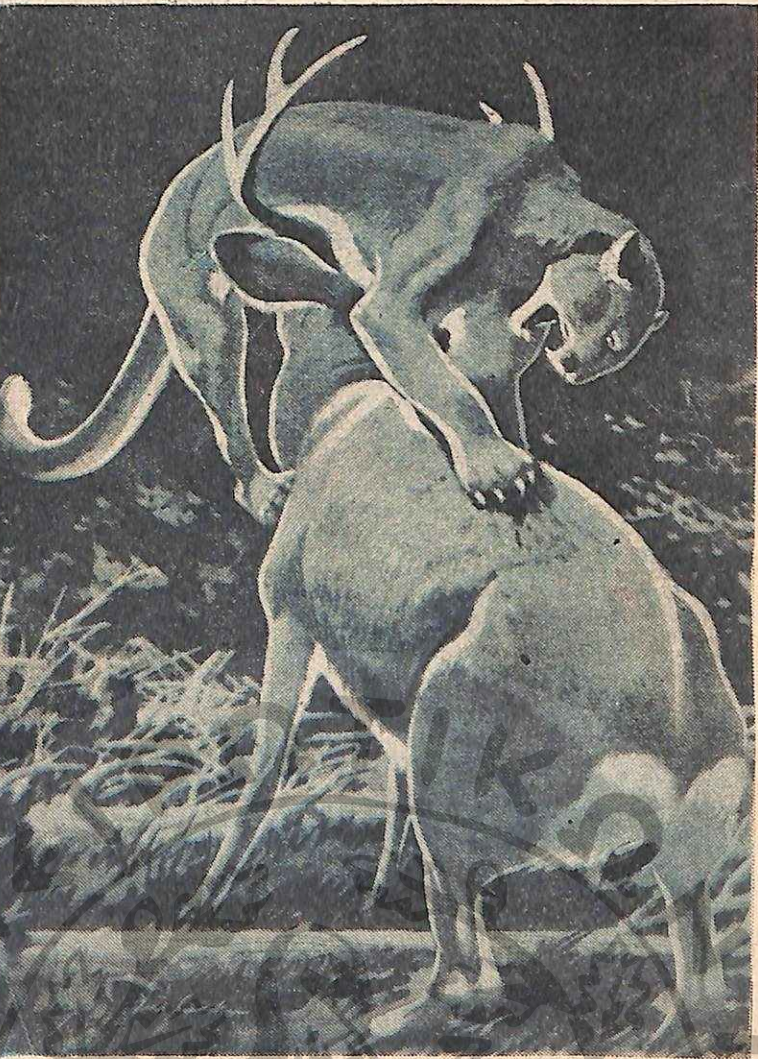
ποτα. Αλλά η μητέρα τους άταξε ανήσυχη δόλογο. Έχαιε άμεσως περικό κηλιδώματα, αλλά συνάντησε από παντού τα δοκάρια και τις μεταλλινές βέργες. Κατάλαβε τότε πως ήταν φυλακισμένη κι' έβγαλε ένα τρομερό μουνγκρητό, που θα πρέπει ν' ακούστηκε σε μεγάλη απόσταση δόλογο.

Δεν είχαμε καιρό να γράψουμε. Από στιγμή σε στιγμή, μπορούσε να εμφανιστεί ο άρσενικός. Κι' η θέσι μας θα γινόταν τότε πολύ δύσκολη.

— Εμπρός! φώναξα στους ιθαγενείς. Πιάστε τα σχοινιά.

Οι ιθαγενείς άρσεναν να τραβήν το κλουβί, που τρανταζόταν από τα πηδήματα της «πούμα».

Προχωρούσα μερικά βήματα πίσω, με το δάχτυλο στη σκανδάλη της καρμπίνας μου, για ν' αντι-

Ο «πούμα» ώρμησε πάνω σ' ένα δυστυχισμένο ελάφι. Έτοιμάζεται τώρα να του σπάσει τον τραχήλο, για να προκαλέσει το θάνατό του.

πύσε στο αίμα του, έβγαλαν ένα υπόκοφο μουνγκρητό και πήδησαν πάνω του... Τα γυμνώνονταν τους γόνατά τους άμεσως στο λαμό του. Τα μικρά αυτά είχαν μάθει την τέχνη να σκοτώνουν και γυμνώνονταν στο κατάλληλο μέρος. Το ελάφι έπαψε άμεσως να φωνάζει.

Έπειτα από μια στιγμή, μπήκε στο κλουβί κι' η μητέρα. Ήταν ένα υπέροχο ζώο, που το μήκος του κορμού του ξεπερνούσε το ένα μισό μέτρο. Φαίνεται, ότι θα ήταν χορτασμένη, γιατί στάθηκε παρμένη, χωρίς να κάνει καμιά κίνηση, ενώ τα δυο μικρά εξακολουθούσαν να λιάζονται.

Δεν είχα πια παρά ν' αφήσω το σχοινί. Η πόρτα έπεσε μ' ένα ξερό χροτό.

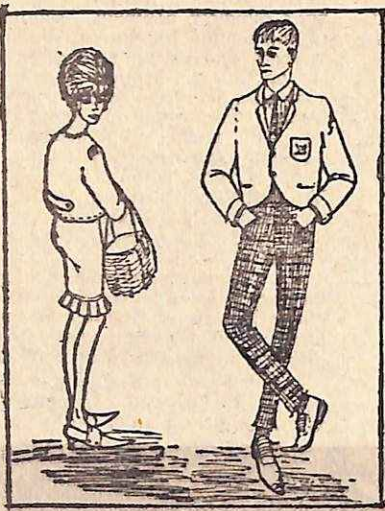
Τα δυο μικρά, απασχολημένα με το γεύμα τους, δεν πρόσεξαν τί-

μετωπίσω κάθε ένδεχομένο. Αλλά, εύτυχως φτιάχαις στον καταυλισμό, γρήγορα να μας συμβεί κανένα δυσάρεστο.

Η «πούμα» βοιάζεται τώρα στο ζωολογικό κήπο της Νέας Υόρκης, ενώ τα δυο μικρά της έφυγαν γι' τη Νέα Υόρκη.

Από τα δυο μικρά ήταν, φυτόσο, άρετά... μεγάλα κι' ήξεραν πολλά πράγματα, σε τρόπο, που ήταν άδύνατο να ξελεχθούν σε κατοικίδια ζώα. Γιατί τα μικρά του «πούμα» εξακολουθούν να είναι εύκολα και γίνονται πιστοί και αφοσιωμένοι φίλοι του ανθρώπου, στον ίδιο βαθμό, όπως και τα σκυλιά. Είναι, εξ' άλλου, πολύ παιχνιδιάρικα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Στο βασίλειο των φιδιών.

Ένα ζευγάρι «Μοντερινιστών» με την παραξενή μόδα στο ντύσιμό τους.

Οι διάδοχοι των «TENTY-MΠΟΥ'ΔΩΝ»

Είναι οι «Μοντερινιστές» που διάζονται να παντρευτούν. Οι «τεντιμπόυδες» ήταν, ως γνωστόν, αγγλικό φρούτο. Το δείχνει άλλωστε και η ονομασία τους. «Ε, λοιπόν, τώρα θεωρούνται πιά έντελως «τεντιντέ», στη χώρα, που τους δημούρησε, ανάμεσα στη βορειοαγγλική νεολαία. Τους έχουν εκτοπίσει τελείως και αντικαταστήσει οι «Μοντερινιστές».

Έχουν κι αυτοί το χαρακτηριστικό ντύσιμό τους, όπως κι οι τέντι-μπόυδες. Άλλω, η ομοιότητα μεταξύ τους σταματούσε μόνο ως εκεί.

Τ' αγόρια φορούν σακάκια πολύ κοντά, με υπερβολικά στενά πέτα και με μαγνέτια γυρισμένα προς τα πάνω, παντελόνια στενά, μ' ένα-δυο κουμπιά χαμηλά στον αστραγάλο, και παπούτσια ανοιχτά γκρι ή χρυσά, πολύ μακρού και μυτερά, σαν τών ιπποτών του παλιού καιρού. Τα μαλλιά τους είναι κομμένα κοντά και χτενισμένα πάντα προς τα εμπρός, πάνω απ' τα φρύδια — ποτέ προς τα πάνω ή προς τα πλάγια.

Τα κορίτσια χτενίζουν τα μαλλιά τους όπως επιβάλλει η τελευταία μόδα: σε σχήμα «άκχανου», και μάλιστα όσο μπορεί πιο ψηλά.

Φοράνε φουστάνια πολύ στενά και πολύ κοντά, με πολλούς «ερωμαλισμούς» γύρω απ' τα γόνατα. Και τα δικά τους παπού-

Ο ακριβότερος δίσκος του κόσμου

Στην Αγγλία κυκλοφόρησε ένας δίσκος, που η τιμή του έχει ορίστη στις 11 χιλιάδες λίρες — δηλαδή, σχεδόν 1000 δραχμές — ξεπερνώντας κατά πολύ την τιμή κάθε άλλου δίσκου σ' όλο τον κόσμο. Η τιμή αυτή δεν οφείλεται παρά στο ότι ο δίσκος απεικονίζεται σ' έναν εξαιρετικά περιωρισμένο αριθμό ατόμων κι' έχει, κατά συνέπεια, κυκλοφορήσει σε πολύ λίγα κομμάτια.

Οι μόνοι, που έχουν το «δικαίωμα» ν' αγοράσουν και ν' ακούσουν αυτό τον δίσκο, είναι οι διευθυντές των μεγάλων επιχειρήσεων. Για να τον προμηθευθούν, πρέπει να παρουσιάσουν αυτοπροσώπως στην Σκωτία τον Γκάριντ, όπου τα όργανα των δικαιοκρινών να αγοράσουν τον δίσκο ορισμένοι καταχωρημένοι σε ειδικό κατάλογο, και να θεσπίσουν πώς θα τηρήσουν απόλυτα τους επιβαλλόμενους κανόνες ασφαλείας. Νά, υποχρεών, δηλαδή, πώς θα θάξουν τον δίσκο στο πικ-άπ ή στο ηλεκτροφώνο τους παρά άφωτο βεβαιωθούν πως είναι έντελως μόνοι στο γραφείο τους, πώς θα θα επιτρέψουν σε κανέναν τρίτο, ούτε στα μέλη της οικογένειάς τους, να τον ακούσει — παρά μόνο, το πολύ, πώς σε μερικούς στενούς κι' απόλυτα εμπιστούς συνεργάτες τους — και πώς σ' όλο το υπόλοιπο χρονικό διάστημα θα έχουν τον δίσκο καλά φυλαγμένο, κατά πρόθυμης

τοια, όπως και των αγοριών, είναι μυστικό σά σουβλάκι και κατά δεκα πόντους μακρύτερα απ' τα πόδια τους.

Περιορίζουν όλο το μακιγιάρισμα στα μάτια τους, αφήνοντας το πρόσωπό τους χλωμό. Όσο για τα χείλη τους, όχι μόνο δεν τους βάφουν ρουζ, αλλά απεναντίας σκεπάζουν και τη φυσική κοκκινίλα τους, βάφοντας τα μ' ένα σχεδόν άσπρο κραγιόν!

Έκ πρώτης όψεως, οι «Μοντερινιστές» φαίνονται απλώς σαν όπαδοι μιας καινούριας και παράξενης μόδας στο ντύσιμο. Στην πραγματικότητα όμως, πρόκειται για κάτι πολύ πιο βαθύ. Η «αστολία», που χρησιμεύει σά σημείο αναγνώρισης των «Μοντερινιστών», είναι η εξωτερική εκδήλωση μιας κοινωνικής επαναστάσεως.

Τα παιδιά αυτά των 16 ή των 17 χρόνων έχουν απαλλαγεί σχεδόν τελείως απ' την επιρροή των «μεγάλων», των ενηλίκων. Τους θεωρούν ανυπόφορα ενοχλητικούς. Τα πληγώνουν στο φιλότιμο οι περιφρονητικές αντιλήψεις τους και τα προσβλητικά σχόλια τους για την «εκτροχιασμένη» νέα γενιά.

Δε μιλάνε μεταξύ τους για σοβαρά πράγματα, ούτε και τα ξέρουν καν. Το κυριότερο θέμα των συζητήσεών τους είναι τα σεξουαλικά ζητήματα. Κουβεντίζουν ελεύθερα γι' αυτά, αγόρια και κορίτσια, κι' ίσως ξέρουν πιο πολλά απ' τους ενηλικίους πάνω σ' αυτό το θέμα.

Ωστόσο, η συμπεριφορά τους δεν έχει τίποτα το ανήθικο. Τ' αγόρια δε βλαστημάνε ποτέ μπροστά στις κοπέλλες, ούτε και τους λένε ιστορίες «κόκκιν». Βγαίνουν κάθε βράδυ μαζί τους, χορεύουν — αλλά ποτέ σφιγταγκαλιασμένοι και με κολλημένα τα μάγουλα.

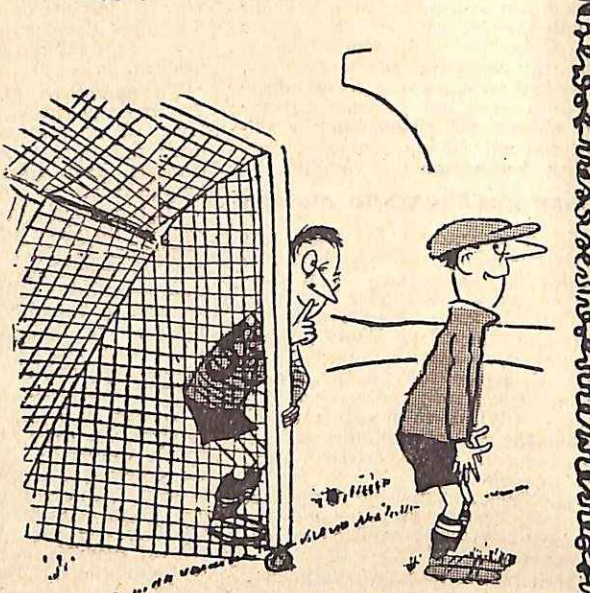
Οι κοπέλλες στενοχωριούνται, το θεωρούν προσβολή, αν περάσει ένα βράδυ χωρίς να τους κάνουν ερωτικές προτάσεις ή να τους νεαρός του χύλου τους. Άλλα δεν είναι καθόλου «βολικές» και προθυμές σε παραχωρήσεις.

Μ' άλλα λόγια, οι «Μοντερινιστές» — παρ' όλες τις τολμηρές συζητήσεις τους — έχουν ξαναγυρίσει στα παλιά, στο ρωμαντισμό της περασμένης εποχής.

Το χαρακτηριστικότερο δε είναι, ότι όλοι τους, αγόρια και κορίτσια, έχουν για σχέδιο και σκοπό τους να παντρευτούν και να οικοδομήσουν, όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Θέλουν να απομακρυνθούν έτσι τελείως απ' τους ανυπόφορους και αντιπαθητικούς «μεγάλους», να γίνουν «μεγάλοι» αυτοί οι ίδιοι, ν' αποκτήσουν δικό τους σπίτι, οικογένεια, παιδιά.

Δε βρίσκете πως είναι πολύ ευχάριστος και παρήγορος ο καινούριος αυτός προσανατολισμός της νέας γενιάς; Σίγουρα δε, το «κίνημα» των «Μοντερινιστών» της Άγγλιας θα βοηθήσει γρήγορα μ' αυτές και στις άλλες χώρες.

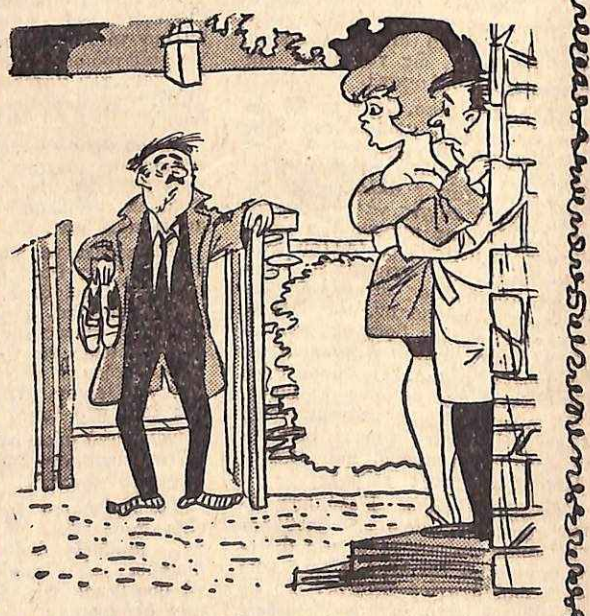
Το χιούμορ δε εικόνας

Χάρη στις ροδούλες... θα μετακινούμε το τρέμα και θα γλυτώσουμε μερικά γκωλ!...

Είναι μάρτυρας πως δεν είμαι εγώ ο διαοήκτης!...

Η σύζυγος: "Ωστε γυρίζεις στο σπίτι στις δυό μετά τα μεσάνυχτα, Πελοπίδα;..."

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ των πλαστικών

Η ελληνική βιομηχανία συναγωνίζεται την ευρωπαϊκή.

Η βιομηχανία των πλαστικών είναι από τις νέες κι' έχει επιτελέσει μέχρι στιγμής αληθινά θαύματα.

Πριν από το 1940, η βιομηχανία των πλαστικών ήταν έντελως άγνωστη.

Από τότε όμως, εξελίχθηκε σ' ένα γίγαντα και σήμερα αποτελεί την τελευταία λέξη της βιομηχανίας.

Οι πλαστικές ύλες παράγονται απ' τον άνθρακα, το πετρέλαιο, διάφορες χημικές ουσίες και αέρια.

Οι πρώτες αυτές ύλες υποβάλλονται σε θερμοπλάση και πύση, πράγμα που επιφέρει αλλοίωση στα μόρια τους.

Έτσι, με μία έναλλαγή των τύπων, μπορούμε να συνθέσουμε μία μεγάλη ποικιλία πλαστικών υλών.

Από τις πλαστικές ύλες μπορούν να κατασκευασθούν χίλια-δυό αντικείμενα.

Τα αντικείμενα αυτά μπορούν να έχουν οποιοδήποτε σχήμα και να είναι άκαμπτα σαν το ασφάλι, εύλυγα σαν το λάστιχο, ζεστά σαν το μαλλί, ελαφρά σαν το φελλό, διαφανή, διαφανή, στέρεα, υφαντά, κλπ.

Σήμερα, εκτός από χτένες, βούρτσες, καθρέπτες, χαρτζίκια, τσιγάρα, δίσκους, κλπ., πλαστικά, φλυτζάνια, ποτήρια, πιάτα, σαγόνες, βιτρίνες καταστημάτων, κάθε είδους εργαλεία, είδη πλοιοπορίας και υποδήσεως, ένδυμα, πάνες παιδιών, φρέτρα, κατασκευάζονται και καροσσερι αυτοκινήτων.

Η πρώτη καροσσερί από πλαστική ύλη κατασκευάστηκε το 1950 στην Αμερική.

Η καροσσερί αυτή παρουσιάζει πολλά πλεονεκτήματα, έχει μεγάλη στερότητα και δε σπάει, ούτε βαθουλεύει εύκολα, όταν τραχάει το αυτοκίνητο.

Είναι πολύ ελαφριά — ζυγίζει 100 κιλά περίπου — και έχει ως αποτέλεσμα οικονομία στη βενζίνη, στα λάδια και στα λάστιχα.

Μήπως από πλαστική ύλη δεν κατασκευάζονται πλαστικές βάρκες και πλοία, που ούτε σαπίζουν, ούτε κάνουν νερά, ούτε καλαφάρισμα χρειάζονται, ούτε βουλιάζουν εύκολα;

Με πλαστική ύλη κατασκευάζονται κολυμβητικές δεξαμενές πολύ στέρεες, με χωρητικότητα πάνω από 10.000 γαλόνια νερού. Μία τέτοια δεξαμενή εξυπηρετεί πολύ άνετα τουλάχιστον 15 κολυμβητές, που μπορούν να κάνουν τις πιο βαθείες καταδύσεις.

Μεγάλη δυσκολία συνάντησε η κατασκευή σωλήνων από πλαστική ύλη. Σήμερα φτιάχνονται σωλήνες από γυάλινες ίνες και με ένισχυσι πλαστικής ύλης, που είναι τέσσερες φορές ελαφρότεροι από το ασφάλι, έχουν την ίδια μεγάλη αντοχή, δεν σκουριάζουν, ούτε παθαίνουν τίποτα και αντέχουν σε πίεσι 300.000 λιμπρών κατά τετραγωνική ίντσα.

Στην οικοδόμησι χρησιμοποιούνται επίσης πολλοί τύποι πλαστικής ύλης, όπως είναι τα σκουρότα, οι μεσότοιχοι, τα πλακάκια των

τοιχών του μπάνιου.

Στη χειρουργική οι πλαστικές ύλες σημειώνουν επίσης προόδους.

Σε πολλά νοσοκομεία της Αμερικής έγιναν εγχειρήσεις, κατά τις οποίες διέπλυναν αυτές, σαγόνια και αυτιά.

Σε αντίθεσι με το χόνδρο και το κόκκαλο, η πλαστική ύλη δε μαυίνει, στερεώνει γρήγορα και δεν προκαλεί καμιά μετεγχειρητική αντίδρασι.

Οι χημικοί παραδέχονται πως η πλαστική ύλη έχει μαγικές ιδιότητες και πιστεύουν πως μόνο η φαντασία του ανθρώπου μπορεί να συλλάβει τις εξελίξεις, που θα έχει στο προσεχές μέλλον.

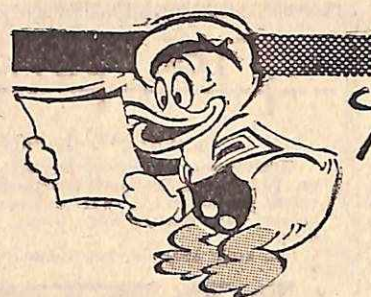
Τερασία είναι η σημασία των πλαστικών για την εθνική οικονομία κάθε κράτους, γιατί, με τη χρησιμοποίησι της πλαστικής ύλης σ' όλους τους τομείς, εξοικονομούνται εκατομμύρια τόννοι σιδήρου. Ο σίδηρος, όπως είναι γνωστό, αποτελεί τη βασικότερη βιομηχανική ύλη, για τη βαρεία βιομηχανία κάθε τόπου. Είναι το οικονομικό βαρόμετρο στο έμποριο και τη βιομηχανία.

Πάνω στο ζήτημα αυτό διεξάγεται σήμερα ένας άθροιστος τεράστιος ανταγωνισμός μεταξύ Ρωσίας και Αμερικής.

Και οι δυο αποδέχονται στη μεγαλύτερη εξοικονομηση σιδήρου, που μεταφράζεται σε τεράστια οικονομικά όφελι. Οι βιομηχανίες των πλαστικών συνεχώς αυξάνονται και τελειοποιούνται, με το σκοπό να επιτυγχάνουν τόσο χαμηλό βιομηχανικό κόστος των πλαστικών ειδών, ώστε ν' αυξάνεται η κατανάλωσι τους σ' όλες τις κοινωνικές τάξεις. Θεωρούνται οι πιο ανήθικες και βίαιες επιχειρήσεις του μέλλοντος.

Στον τομέα αυτό δεν ύστερεί και η Ελλάδα, που βελτιώνει συνεχώς την πλαστική της βιομηχανία, με σκοπό να συναγωνίζεται την ευρωπαϊκή.

K. ΖΕΡΒΟΣ

Το ποιντικό άριστογυμναστήριο

Κι' εγώ δεν ξέρω πώς, αλλά το εαφικό έγινε. Ο φίλος μου Πενσεμπέκ ξύπνησε ένα πρωί, αγιά-τρεντα... παντρεμένος!

Ήταν άπιστο, μα αληθινό!...

Το είπαν οι γυναίκοι της γειτονιάς μας πρώτα κι' ύστερα το βεβαίωσαν κι' οι στήλες των εφημερίδων. Έπαινε, λοιπόν, ο φίλος μου να είναι εργένιος κι' έγινε, επί τέλους, σύζυγος!

Ένα μήνα ακριβώς μετά το γάμο μου, τον πέτυχα στο δρόμο. Έτρεξε άμεσως να τον συχαρώ ή μάλλον να τον συλλυπηθώ για το ατύχημά του. Κι' ακόμη να με συχαρώ κι' αυτός που θα γλύτωνε τη σελέμνη εις βάρος του πορτοφολιού μου παρέα του!

Καθώς όμως τον πλησίασα, δεν πρόσεξα τα καταστροφισμένα μούτρα του. Και φώναξα χαρούμενος:

— Θερμά συχαρητήρια, φίλε μου!... Δώσε μου το χέρι σου να το σφίξω!

Με κύτταξε βουδός. Τότε πρόσεξα τα μούτρα του και τα σμιχτά, απ' το ζάρωμα, φρύδια του. Άμέσως όμως σκέφθηκα τη θρυλική του ποιητικιά. Σκέφθηκα τι γκάφα έκανα λέγοντάς του: «Δώσε μου το χέρι σου». Και διορθώνοντας τη φράσι μου, ξαναείπα:

— Θερμά συχαρητήρια, φίλε μου... Πάρε το χέρι του πιο στενού σου φίλου στο δικό σου. Και πάρε μαζί με τις εγκάρδιες εύχές του και

ΕΥΘΥΜΗ Ιστοριούλα

τη διαβεβαίωσι της επιθυμίας του για ένα μέλλον άνθοςπαρτο κι' ανέφελο!

Μετ' αμύση όμως ξανακατσούφιασε. Του είπα, λοιπόν, παραξενεμένος:

— Τι έχεις επί τέλους;... Γιατί δεν απαντάς στις εγκάρδιωτες εύχές μου;

— Άστα να πίν στον κόρακα!... ψιθύρισε. Πάω να χάσω το μυαλό μου... Πάμε να μου δώσης καμιά μπιρίτσια κι' εκεί θα σου διηγηθώ τα πάθη μου...

Στη μπουρσιά έφαγα κι' ήπιε τον περιόρνο. Έγώ, για πρώτη φορά, του τάκανα χαλάλι, ξαναμένος από την περιέργεια. Στο τέλος, παραγγέλνοντας στο γκαρσόνι την πέμπτη μπύρα, με το πέμπτο «μεζεδάκι», άρχισα να μου εκμυστηρεύεται μισοκακόμοιρα τα έξη:

— Δεν πήρα γυναίκα, φίλε μου... Πήρα ένα άλογο! Ναι... Παντρεύτηκα τον ίδιο τον Πήλασο!... Με τη διαφορά ότι ο Πήλασος τ' αν αρχαίον ήταν καλοθερμένος καί... σκόρπανε υπέρθερα ποιήματα. Ένώ η γυναίκα μου, όσο είναι πιστοναίκα, τόσο στα ποιήματά της είναι Πήλασος λιπόσαρκος και δίχως οίστρο. Είναι ποιήτρια! Μα τα ποιήματά της μπορούν να συγκριθούν με τα πιο δραστήρια εμπετικά φάρμακα!

— Όχι δά, καυμένη! είπα λαχταρισμένος για τη συνέχεια. Μου φαίνεται πως τα παραλές... Είχα ακούσει για τη μόρφωσι της γυναίκας σου πολλά, και σε μακρίκα για τον γάμο σου!...

Ο φίλος μου Πενσεμπέκ συμμαζεύτηκε σαν νάπαινον φορά για να ξεσπάσει. Για να διευκολύνω το ξεσπάσμα του, τον πτόσια κι' άλλη μπύρα, τεντώνοντας συγχρόνως τ' αυτιά μου για τη συνέχεια.

Ξαναμένος πιά ο Πενσεμπέκ ξεφώνισε:

— Είναι ανυπόφορη η γίδα!... Είναι αποθήκη στίχων ή φλύαρη γαλιάντρα!... Κοιμάται διαδρόντας ποιήματα και ξυπνάει απαγγέλλοντας «τοιαύτα»!... Κι' όλη την ημέρα μαγειρεύει συνέττα κι' άκραστιχίδες, τακνίζοντας το φαγητό και παρατώντας την κουζίνα στο έλεος των σατανάδων!...

Στέναξε και συνέχισε πιο έντονα:

— Βλέπεις μια γρατουνιά στο λαιμό μου;... Είναι από τα νύχια της ποιητριάς μου, της στρίγγλας μου!

— Άδύνατον! ξεφώνισα, κάνοντας πως δεν πιστεύω, για να τον κάνω πιο φλύαρο.

Τότε εκείνος αφρίζοντας, ούρλιαξε:

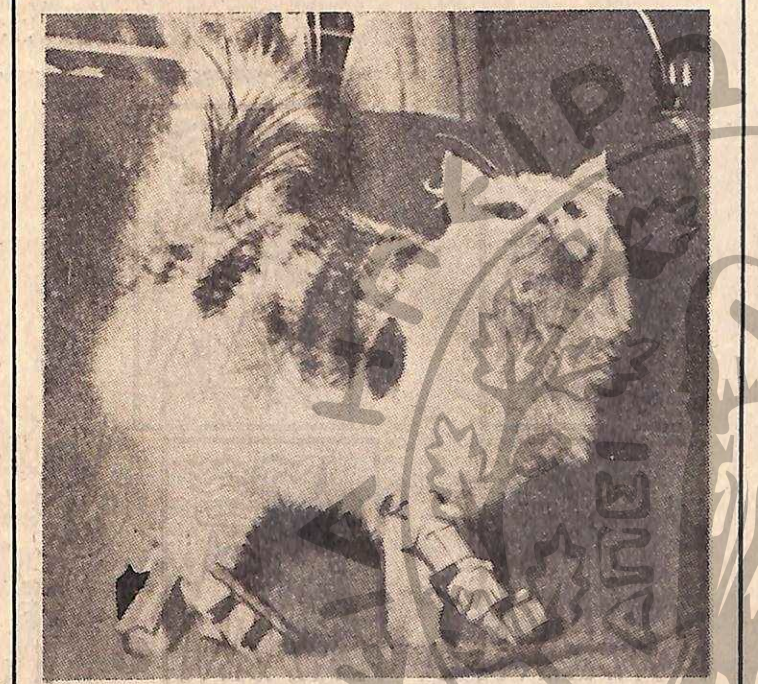
— Άδύνατον;... Άδύνατον λέε; Κι' όμως είναι σωστό!... Ένός μηνός νεόπαντρος είμαι, κι' όμως έφαγα έξιλο σήμερα το πρωί από τη Χάρυβδι, αυτήν που μου φόρτωσαν στο σβέρο κι' άκραστιχίδες!... Ναι... Και γιατί παρακαλώ;... Γιατί;... Νά!...

Ανάσανε βαθεία κι' εξακολουθούσε:

— Νά... Γιατί σήμερα, μόλις πρωτολάλησε ο γειτονικός πετεινός, η γυναίκα μου άνοιξε άμεσως τα μάτια της, έστριψε το κομπί του ηλεκτρικού και χώνοντας το χέρι της κάτω απ' το μαξιλάρι, τσάβησε μερικά απόκομματα από περίοδικά κι' άρχισε να βελάζει διάφορα ποιήματα... Δαιμονίστρεκα, με δεν έβγαλα μιλάει... Ωστόσο βαρέθηκα πιά να την άκούω κι' άρχισα να ντύνωμαι νευρισμένος.

Δεν κρατήθηκε, όστόσο, μόλις έβλεπε ότι δεν είχε φέξει και την άρα πούδρα της γραβάτα μου, ξεφώνισα στην άνοιξη της συνείδησις μου:

— Πού διάβολο με διάχνης τα τοιαύτα με τα άδύνατα καμώματα σου!...

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΝΤΙΚΟΠΑΓΙΔΕΣ

Στο Σαιντ Άλμπανς των Ηνωμένων Πολιτειών, η κυρία Ρίγκς παρουσιάστηκε στο δικαστήριο μαζί με τη γάτα της, για να διαμαρτυρηθεί κατά των μεγάλων ποντικοπαγιδιών, που έχουν τοποθετηθεί παντού οι γειτονίες της, με το σκοπό ν' απαλλαγούν από τους άρουραίους, που έχουν καταλάβει την περιοχή. Το αποτέλεσμα ήταν η άρτια γατούλα της Άγκυρας, που άκούει στο όνομα Ρόμπερτ και άνηκει στην κυρία Ρίγκς, να σπάσει στις ποντικοπαγίδες αυτές και με σ' σε διάστημα μιας εβδομάδας τα τρία πόδια της. Οι άρχες της πόλεως όπεσέχθησαν στην κυρία Ρίγκς να ξαμύνουν.

ΑΡΙΑΔΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ—
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ . ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Μετακίνησε όδός Χαρ. Τρικούπη 50.
Τηλ. 612-515. Ήρα επισκέψεως 11
—1 και 2—

»Αχ, φίλε μου, και τι έγινε τό-
τε!... Πεταχτηκε όρθια, τὰ μάτια
της άστράψαν από τη λύσσα κι' έ-
ξελξη μου ξεφώνισε:
— Μπράβο σου!... Μπράβο σου!
Δέν ντρέπεσαι και νά τό λές;...
Έσύ με άνέχεσαι τόσον καιρό...
Έναν μήνα μόλις, φίλε μου!—ή έγω
άνέχομαι έσένα;... Έσένα τον ά-
καλλίεργτο;... Έσένα τό βάνουσο,
τόν άμόρφωτο και πειζό;... Έσένα
πού συχαίνεται την ευγενική ποιή-
σι, γιατί ή στεγνή ψυχή σου είναι
άνικανη νά τή νοιώσει!...

Έδώ σταμάτησε ό Πενσεμπέκ για
νά ρουφήξει κι' άλλη μύτρα. Έχασα
πιάν τον λογαριασμό. Βασιζόμουν ό-
μως στο γκαρσόνι νά με φωτίσει την
ώρα πού θά τό πληρώνα. Κι' ό Πεν-
σεμπέκ, δίχως νά νοιάζεται για τίς
άνήσυχες αυτές σκέψεις μου, εξακο-
λούθησε τον πόνο του:

— Αφού, λοιπόν, μου ξεστόμισε
κι' άλλα ή άρισμένη ποιήτρια μου,
έρεθίστηκε από την περιφρονητική
σιγή μου και μ' άρπαξε απ' τό λαι-
μό. Άπονη κι' άδιάφορη, μούμπηξε
τά νύχια της στις σάρκες μου, φω-
νάζοντας:

— Νά φύγεις!... Νά φύγεις από
κοντά μου!... Δέ σέ θέλω πιά...
Νάνθρωπος πού δέ νοιώθει από
ποίηση, πού δέν έρει να γράψει έ-
να συνέτο άρμονικό, δέν είναι άν-
θρωπος!... Δέ θέλω για σύζυγό μου
ένα πειζό κι' άμόρφωτο τύπο!...
Μπρός!... Δίνε του!... Πήγαίνε νά
μάθεις πρώτα ποιήσι κι' ύστερα νά
μυρμήκ!... Άλλοιώς χαμένους θά
πάν οι προσπάθειές σου νά μονιά-
σουμε!...

»Αυτό μου ξεφώνισε, φίλε μου...
Τί νάκανα;... Την άναπό... Τρελλαί-
νομαι γι' αυτήν και θά της κάτω
τό χατήρι... Θά γίνω ποιητής, θά
γίνω λογοτέχνης, θά γίνω ένας απ'
αυτούς τους μιούζικαους σατανά-
δες, αλλά θά κερδίσω στο τέλος την
καρδιά της!...

Ό Πενσεμπέκ ήπιε τό τελευταίο
ποτήρι της μύτρας του, κατάπια
κι' έγώ τό «πικρό ποτήριον» της
πληρωμής του λογαριασμού, και χω-
ρίστηκαme έγκάρια.

Πέρασαν έννιά μήνες κι' έμαθα με
ιδιαιτέρη χαρά ότι ό φίλος μου
Πενσεμπέκ συμψιλιώθηκε με τη γυ-
ναίκα του και ζαναγύρισε κοντά της.
»Αν κι' ήμουν δίψασμένος για λε-
πτομέρειες—έγινε τάχα ποιητής;—
δέ μπόρεσα νά τον συναντήσω, για-
τί είχα πάει ταξίδι.

»Όταν όμως, ύστερ' από τέσσα-
ρα χρόνια, ζαναγύρισα στο Παρίσι,
ή πρώτη μου δουλειά ήταν νά τρέξω
νά συναντήσω τον Πενσεμπέκ. Πήγα
στο μέγαρο του, άγκαλιαστήκαμε,
φιληθήκαμε και καθίσαμε στο σαλό-
νι περιμένοντας τη γυναίκα του νά
ντυθεί για νά την γνωρίσω.

Αφού φλυαρήσαμε χαρούμενα άρ-
κετή ώρα αποφάσισα νά φτάσω στο
ψητό.

Και κλείνοντας τό μάτι πονηρά
τού είπα χαμηλόφωνα:

— Λοιπόν, ένδοξε ποιητά μου!...
Πώς τὰ κατάφερες σέ τόσους λί-
γους μήνες νά γίνεις ποιητής και νά
ζανακερδίσεις τη γυναίκα σου; Δέν
άμφισβάλω πώς θάκανες κανένα άρ-
ριστούργημα για ν' άγνήψετε τό-
σο γρήγορα!...

Κι' ό Πενσεμπέκ, χαμογελώντας
μυστηριωδώς:

— Έχεις δίκιο... Μέσα σέ ένένα
μήνες έκανα ένα άριστούργημα!
Κι' έξ αίτίας του άγαπητού μου με
τη γυναίκα μου... Τώρα θά τό όης!

Δέν πρόλαβε νά σκηθεθί για νά
μου τό φέρη νά τό δώ. Ή πόρτα ά-
νοίξε άπότομα κι' ένας διαβολέμε-
νος, τσαχπίνης, πιτσιρίκος τινά-
χτηκε άναυλα από εκεί μέσα με μιά
κλωστή από κομψή γυναίκα πόδι
κι' έτρεξε μισοκλειγόντας στην άγ-
καλιά του πατέρα του.

Ό Πενσεμπέκ τον φίλησε γλυκά,
τόν χάιδεψε, τού σκούπισε τὰ δά-
κρυμα και τού είπε τριμερά:

— Τί έκανες πάλι, βρε διαβολά-
κι, και σέ χειροτόνησε ή μαμά σου;
Ε;... Έννοια σου μήν κλάις τώρα,
κι' έγώ θά τή μαλώσω!

»Υστερα γυρίζοντας σέ μένα μου
είπε πρόσχαρα κι' άπλά:

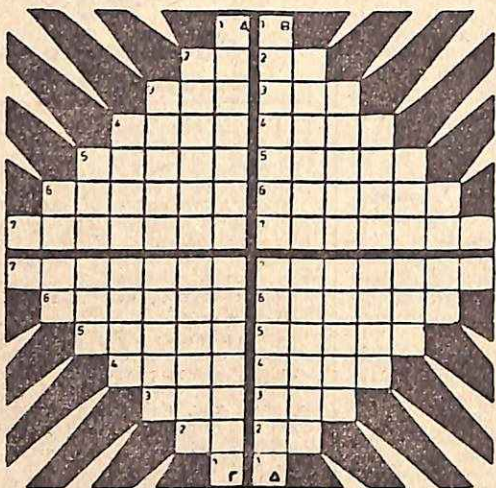
— Νά τό ποιητικό μου άριστούρ-
γημα!... ΕΜΙΛ ΜΠΕΡΖΕΡΑ

Γιά μικρούς

Τετραπλή πυραμίδα

Ξεκινώντας από τὰ τετραγωνίδια Α, Β, Γ και Δ, μέ-
σα στα όποια θά τοποθετήστε τό ίδιο πάντοτε σύμ-
φωνο, συμπληρώστε και τίς τέσσερις πυραμίδες με
λέξεις, τών όποιων σάς δίνουμε πιά κάτω τίς σημα-
σίες.

Γιά κάθε λέξι θά χρησιμοποιήτε όλα τὰ γράμματα

της προηγούμενης, αναγραμματισμένα ή όχι, σ'έν ένα
καινούργιο.

ΑΠΟ ΤΟ «Α»

- 2 Σύνδεσμος μπροστά σέ φωνήεν.
- 3 Ίδρυμα.
- 4 Ντέ...: ήθροπος και σκηνοθέτης.
- 5 Έντομο, πού προκαλεί μεγάλες καταστροφές.
- 6 Ό Γκαγκάριν της μυθολογίας μας.
- 7 Άρχαία πόλις της Κρήτης και της Ρόδου.

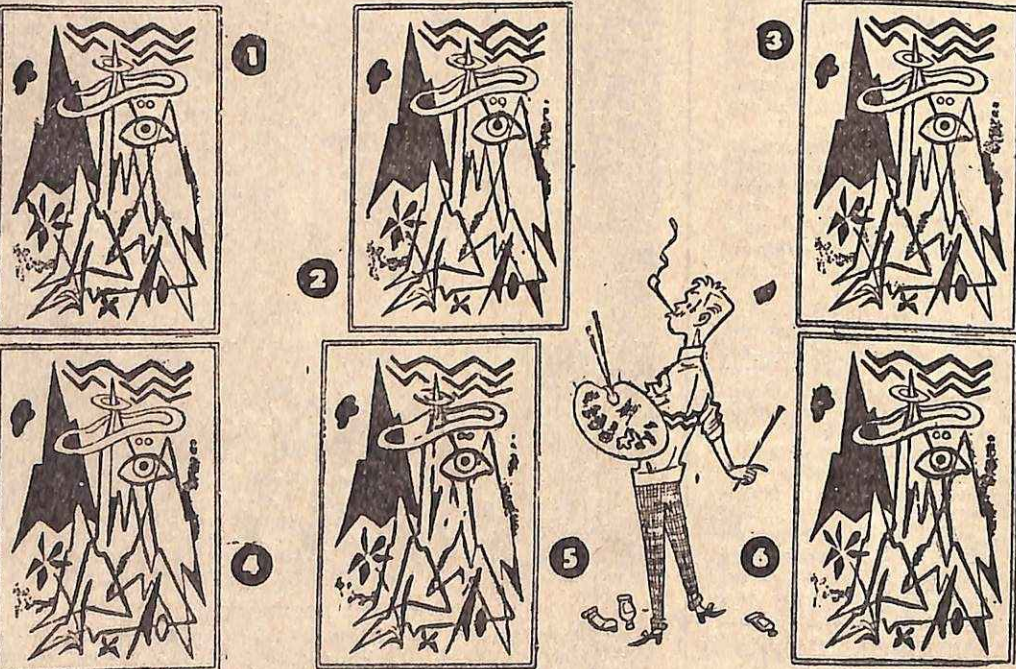
ΑΠΟ ΤΟ «Β»

- 2 Πρόθεσις.
- 3 Άρχαία σιδηροδρόμων.
- 4 Μακράν (έπρρ.).
- 5 Βρίσκονται μακριά από τό κέντρο.
- 6 Χρησιμοποιούνται για τη λειτουργία αυτόματων
συσκευών.
- 7 Πόλις του Μαρόκου.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

- 2 Κατά τούς άρχαίους Αιγυπτίους, όμοιομα του
σώματος, πού έπιζούσε μετά θάνατον.
- 3 Πρόθεσις μπροστά σέ φωνήεν.
- 4 Βάζει σέ δύσκολη θέσι ένα ήθροποι.

Ό μοντέρνος ζωγράφος και οι έξη πίνακές του

Υπερήφανος για τό άριστούργημά του, ό μοντέρ-
νος αυτός ζωγράφος έπαισε άμέσως νά ζωγραφίσει
μερικά αντίτυπα, θέδοντας ότι θά γίνουν άνάπαστα.
Στη διατύπηση του όμως έκανε μερικά λάθη κι' έτσι
μόνο δυό πίνακες, από τούς έξη, είναι έντελώς ό-

μοιοι, άκόμα και στην παραμικρότερη λεπτομέρεια.
Πρέπει νά τούς βρήτε μέσα σέ χρονικό διάστημα μι-
κρότερο τών 90 δευτερολέπτων (1½ λεπτό), άν θέ-
λετε νά υπερφαναεύσετε, για την παρατηρητικότητα
σας.

Οι λύσεις στη σελίδα 72

ΑΘΩΟ ΘΥΜΑ ένδς πειράματος

Πώς ή μικρούλα Βίλμα Έμπε-
στερ δολοφονήθηκε από ένα
νεαρό έγκληματιά.

ΘΥΕΛΛΑ διαμαρτυριών έχει ξεσπά-
σει, στην Αυστρία και στη Δυτι-
κή Γερμανία, έναντίον μιας εδαγγελί-
κής όργανώσεως, πού, θέλοντας νά
προσφέρει σ' ένα νεαρό έγκληματιά
μιά ακόμη ευκαιρία νά εξαγαγίσει
στον ίδιο δρόμο, έγινε ή αιτία για
τόν τραγικό θάνατο της εξαχρονης μι-
κρούλας Βίλμα Έμπεστερ. Και ή δρι-
μύτατη κριτική πού γίνεται, έχει έ-
πεκταθεί στο σύνολο τών άναθοεργών
σωματείων, πού, συχνά, ξεκινώντας
με τίς καλλίτερες τών προθέσεων, κα-
τάληγουν σέ βλαπτικώτατα άποτελέ-
σματα!

Από παιδί άκόμη, ό Νόρμπερτ
Χόππερ, γιός μιας άνοσηρης μη-
τέρας από τ' Άννόβερο, είχε δείξει
τά κακά και διεστραμμένα ένστικτά
του. Η μητέρα του, άφού μάτια
προσπάθησε νά τού επιβλήθ, τον ά-
φισε τελικά έλεύθερο ν' άνητέη, ενώ
έκείνη ξενοδόλευε για νά τον ζήσει.
Και ό Νόρμπερτ δέν ήταν παρά 16
χρόνων, όταν έκανε τη δικαιοσύνη ν'
άσοληθί για πρώτη φορά μαζί του,
βιάζοντας μιά κοπελίτσα τέσσερα
χρόνια μικρότερή του. Τόν έστειλαν
τότε σέ άναμορφωτικό σχολείο, αλλά
τόν άρισαν, σέ μερικούς μήνες, με
την επέμβασι μιας εδαγγελικής όρ-
γανώσεως, πού, προθυμοποιήθηκε όρ-
γανώσθ, την επαναρρά τόν στο δρό-
μο, της άρετής.

Ό Νόρμπερτ, στο
παιδιά τών πατέρων και τών κυρι-
ών της άναθοεργού όργανώσεως, με-
θοκοπούσε και γυρίζει τίς νύχτες με
γυναικές τού πεζοδρομίου. Οι καλοί
άγγελοι, όμως, δέν έχασαν την αλ-
σιδοδεία τους. Για νά τού προσέ-
ρουν, πριν τόν έγκαταλείψουν την ό-
στατη ευκαιρία νά γίνει άνθρωπος,
τόν έστειλαν, μ' ένα παραδεισινικό
γκροστ συνομηλικών του, τό παρσά-
με καλοκαίρι, στο Τυρόλο. Έλπιζαν
πώς, στο καινούργιο αυτό περιβάλλον
ό Νόρμπερτ θά ξεχούσε τόν παλιό
έσθλο του.

Όι νεαροί παραθεριστές φιλοξενή-
θηκαν στο άγρόκτημα της χήρας Α-
λοΐζια Σεϊνγκάνερ, πού ζούσε μόνη,
με τη μικρούλα ψυχοκρή της, τη
Βίλμα Έμπεστερ. Στις 3 Αυγούστου,
μιά μέρα πριν τού γκροστ τών εδαγ-
γελιστών, με τούς νεαρούς και τούς
δυό πατόρες, πού τούς συνοδεύανε,
όχη για νά επιστρέψη στο Άννόβε-
ρο, ή Αλοΐζια έστειλε τη Βίλμα στο
χωριό για νά ψωνίσει.

Όταν βράδυσε, χωρίς ή μικρού-
λα νά ζαναγύριση, οι νεαροί παραθε-
ριστές άναλάσαν νά βοηθήσουν την
άστυνμία στις προσπάθειες για την
ανεύρεσί της. Ψάχνανε, άκούραστα,
όλη τη νύχτα κι' ό Νόρμπερτ, πού
μεγάλη ικανοποίηση, τού πατόρα, πού
παρακολούθουσε τίς «προόδους» του,
δέν έδειξε μικρότερο ζήλο από τούς
άλλους. Οι έρευνες, όμως, έμειναν
άκαρπες και τού γκροστ άναχώρησε,
την άλλη μέρα, άφροντας τούς άστυ-
νομικούς νά συνεχίσουν μόνοι τό έρ-
γο τους.

Τελικά, ή άστυνομία κατέφυγε σ'
ένα μέντιο. Με τη βοήθειά του, ά
νακάλεσε τό πτώμα της μικρούλας
μέσα σέ μιά θημιά. Ή Βίλμα,
διεπιστώνε ό Ιατροδικαστής, είχε
στραγγαλιστή! Από ποίον, όμως;
Στην άρχή, κανείς δέν ύποπτεύθη-
κε τὰ μέλη του εδαγγελικού γκροστ,
πού τόσο ζήλο είχαν δείξει στις προσ-
πάθειες για την ανεύρεσί της. Όταν,
όμως, έκαρπώθηκε ό κατάλογος τών
ύποπτων — στο μεταξύ είχε περάσει
ένας μήνας από τήν έγκληση — ή
στρατιά άστυνομία ύποπτεύθηκε ν' ά-
πεινώθ, στη γερμανική, ζήτωνα ν'
ανακριθού ό νεαρό παραθεριστής.

Οι άστυνομικοί του Άννοβερόου,
μόλις λάσαν τό σχετικό έγγραφο,
κατάλασαν σέ ποίον έπρεπε νά συγ-
κεντρώσουν τίς ύποψίες τους: Στο
«εσσημιασμένο» Νόρμπερτ Χόππερ.
Αυτός άρήθηκε με πείσμα την ένοχή
του και δέ λόγους παρά έπειτα από
έξαντλητική άνακρισι μιας αλόκληρης
βδομάδας. Ωμολόγησε, τότε, πώς
συνάντησε τη Βίλμα καθώς γυρίζε με
τά ψώνια από τό χωριό και πώς τού
γεννήθηκε έρωτικά ή διάθεσι νά τη
πνίξει! Έπειτα έκρυψε τό πτώμα της
μέσα στη θημιά.

Τό κακοσυνείδητο του Άννοβερόου
τόν καταδίκασε σέ είκοσι 10 έτών
την άπόσχη πού προέβλεπε ό νόμος
για άνήλικους έγκληματιες, πού δέν
έχουν συμπληρώσει τὰ 18.

Ή γωνιά της γυναίκας

ΒΡΗΚΑΜΕ ΓΙΑ ΣΑΣ...

...Μιά κορφή Άνοιξι

Άλήθεια, πόσο άξίζει ένα χαρτο-
νόμισμα 500 Δραχμών; Λέμε πολλές
φορές: «Μούλαγε όλόκληρο πεντακο-
σάρικο και τί πήρα; Τίποτα». Πού
σπανιότερα, λέμε: «Ίού λές, τό πεν-
τακοσάρικο μου σήμερα «φτούρισε».
Πήρα ένα σωρό πράγματα και μου
μένουν και λεφτά νά πάω στο κομμά-
τιριο. Και μου περισσεύουν και τό-
σο».

Πραγματικά, πόσο άξίζει τό γινώρι-
μό μας πρσινώπο, κολληριστό ή
τασάκομένο και ξέθαρο χαρτονόμι-
σμα τών 500 Δραχμών; Μά ή άπάν-
τησι είναι μιά: «Έξαρτάται». Έξαρ-
τάται; Φυσικά. Έξαρτάται, π.ο.ο
ψωνίζεις.

Αυτά σκεπτόμουν προχτές, πού ψά-
νισα για μόνον 144 Δραχμές (ναί
γράφει έκατόν σαράντα τέσσερες) έ-
να ωραιότατο πλεκτό πλίσσέ φουστά-
κι για την Άνοιξι, με τη ζωνούλα
του (δηλαδή ή τιμή του είναι 160
Δραχμές, με τον 10% ή έκπτωσης
τών υπαλλήλων και φοιτητριών, 144).
Καθώς πληρώνα τίς 144 Δραχμές ή
ξέρα ότι άλλο τό ίδιο φουστάνι, σέ
θλιβερές άπομνημύσεις και με άπαίσια
στοιφώματα τού πλυνάμε από 375 μέ-
χρι 450 Δραχμές.

Θά με ρωτήσετε πού τό ψώνισα.
Πού άλλο; Φυσικά, στη Δεκάρζα.
Γιατί; Διότι έχω μάθει νά ψωνίζω ά-
πό «πηνή», πού λέμε έμεσι οι γυναί-
κες. Διότι ή Δεκάρζα είναι μιά ειδι-
κευμένη στο πλεκτό διεθνής είδη με
δική της εργοστάσια και δική της
μαγαζί και φτιάχνει μόνον πλεκτά.
Αλλά πλεκτά με Π κεφαλαίο, από τό
Α ως τό Ω. Έχω όμως και κάποιον
άλλο λόγο πού ψωνίζω από τη Δεκάρ-
ζα. Τώρα τελευταία έχου έγκαιριά-
σει, τόσο στη στοά Δεκάρζα της Έρ-
μού 6, όσο και στην Πατησίων 141
(στοάσι Κεφαλληνίας) ένα καινούργιο
Τμήμα Φτηνού και Κομψού Πλεκτού,
πού είχε άμέσως τεράστια έπιτυχία.

Ένα Τμήμα — Πειρασμός. Ένα Τμή-
μα — Μαγνήτης.
Φουστάνια με 160 Δραχμές (144 για
τίς φοιτήτριες και τίς υπαλλήλους).
Μπλουζίντες κοντομάνικες με 35 — 45
Δραχμές.

Μπλούζες με μανίκια και γιακαδάκι
με 90 Δραχμές (81 για τίς υπαλ-
λήλους και τίς φοιτήτριες).
Πουλόμερ άνάμικα άνδρικού τύπου με
90 Δραχμές (81 για τίς υπαλλήλους
και τίς φοιτήτριες).

Πανταλόνια πλεκτά με όραμένη τσά-
κισι με 190 Δραχμές (171 για τίς
υπαλλήλους και τίς φοιτήτριες).
Φούστες πλεκτές στενές φοδραρισμέ-
νες με 190 Δραχμές (171 για τίς
υπαλλήλους και τίς φοιτήτριες).

Φούστες πλεκτές εσάβλεστον με 195
Δραχμές (176 για τίς υπαλλήλους
και τίς φοιτήτριες) κι' ένα σωρό
άλλα συμπαθητικώτατα και προσ-
τώτα μοντελάκια.

Άποκτάς, δηλαδή, ένα άφωγο ά-
νοϊάτικο ντύσιμο με προϋπολογισμό
160 Δραχμές για αλόκληρο φουστάνι
(144 άν είσαι υπάλληλος ή φοιτή-
τρια). Με προϋπολογισμό 225 Δραχ-
μές άποκτάς ένα σύνολο ντέ — πίες
πρωίω και σπόρ (μπλούζα — παντα-
λόνι με έγγυημένη όρασμένη τσάκισι)
πού στις υπαλλήλους και φοιτήτριες
σπουχίζει μόνον 203 Δραχμές.

Έπίσης με τόν ίδιο προϋπολογισμό
τών 225 Δραχμών (πού για τίς υπαλ-
λήλους και φοιτήτριες κατεβαίνει στις
203) άποκτάς ένα θαυμάιο ντέ — πίες
για αλόκληρη την ήμερα (φούστα πλε-
κή φοδραρισμένη και μπλουζίντα).

Χρώματα έξοχα. Άναπόστη συνδυ-
σμών πολύ μεγάλη. Άναπόστη νά τὰ
δοκιμάσετε και νά τὰ φορέσετε με
κάθε άνεσι σέ φιλόξενα δοκιμαστή-
ρια της Δεκάρζα, άπериόριστ. Άνα-
τότης νά βοηθί τού μέγεθός σας, άν
είσατε παχυντή. Άναπόστη μικροπρό-

σμογών δωρεάν.
Ένα καινούργιο τμήμα πού έλειπε
από την Ελλάδα και πού έχει γίνει
ήδη δημοφιλέστατο. Δέν έχετε παρά
νά ρωτήσετε όσες άγόρασαν. Έξέ-
σας πούν όλες τό ίδιο: «Πήγα νά δώ και
δέν άνθεκα στον πειρασμό. Τί νά σού
πώ; Βολέψαμε».

Δέν είναι όμως μόνον αυτό. Είναι
και τό άλλο. Ότι, δηλαδή μέχρι σή-
μερα πληρώναμε ένα σωρό λεφτά, ά-
γοράζαμε ένα μπλουζ ή μιά ζακέτα
ή μιά φούστα, τὰ φορούσαμε συνεχώς,
κάθε μέρα σχεδόν, σέ σημείο πού κα-

γαίνουμε. Έστω στο σπίτι μας, νά
πάψη ή ρουτίνα και ή μονοτονία. Ή
Δεκάρζα μας βοηθάει νά γίνουμε πιά
πολύ γυναικες, νά αξιοποιήσουμε πιά
πολύ τη θηλυκότητά μας. Νά ξεκα-
νουργήσουμε κάθε μέρα, άφού με
τά ίδια χρήματα μπορούμε ν' αγορά-
σουμε σήμερα περισσότερα πράγματα.
Νά λοιπόν ή άπάντησι: Στο καινούρ-
γιο τμήμα Φτηνού Πλεκτού της Δεκάρ-
ζα τό πεντακοσάρικο μας άξίζει πε-
ρισσότερο. Φτούρασι! Άγοράζει πε-
ρισσότερα. Μας κάνει κομψότερες και
más άφνει και... χαρτζιλικάκι.

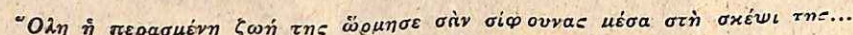
Ή Χριστίνα Σούδα υποδέχεται την Άνοιξι με χαρά. Είναι διάσημη.
Είναι περιζήτητη σέ θιάσους και σέ νέες ταινίες. Είναι νέα. Είναι
γεμάτη ταλέντο, εδγένεια και καλωσύνη. Είναι άσσοφωτισμένη μ'
ένα αξιο και ζηλευτό παλλητάκι. Και ή ζωή είναι ρόδινη σάν την
Άνοιξι πού μας έρχεται. Σαν τό άπείροχο ντέ-νις Δανάδα πού
διαλέξε.

ταυτούσαμε οι γνωστοί μας και οι φί-
λοι μας νά τὰ συνηθίσουν τόσο πολύ
ώστε νά μας γνωρίζουν πια από τό
αίσιον της Δεκάρζα πού, μαζί με τίς
πρότες Λιακάδες, άρχισαν ήδη νά έμ-
φανίζονται ένα — ένα. Πού άρχισαν ή
δη νά θαυμάζουν και νά μαγαζώνουν
τίς φθές τού άφαιου και τού κομψού,
μαζί με τὰ πρώτα τιτιθίσματα τών γε-
λυδονών, μαζί με τὰ πρώτα φθινο-
λούλουδα, όπως κάθε φθινόκι και την
καινούργια αση άνοιξι τού 1962.

Τμήμα Φτηνού Πλεκτού, λοιπόν.
Κοντά στην πάντοτε όπέρουη, πάν-
τοτε νέα, παντοτε άφωγη παραγωγή
τών καινούργιων άνοϊάτικων μον-
τελών της Δεκάρζα πού, μαζί με τίς
πρότες Λιακάδες, άρχισαν ήδη νά έμ-
φανίζονται ένα — ένα. Πού άρχισαν ή
δη νά θαυμάζουν και νά μαγαζώνουν
τίς φθές τού άφαιου και τού κομψού,
μαζί με τὰ πρώτα τιτιθίσματα τών γε-
λυδονών, μαζί με τὰ πρώτα φθινο-
λούλουδα, όπως κάθε φθινόκι και την
καινούργια αση άνοιξι τού 1962.

ΝΤΕΠΗ Κ.

Υ.Γ. Τό Διημο Υπαλλήλων και
Φοιτητών κατά τό όποιο ή Δεκάρζα
παρέχει έκπτωση 10% στους υπαλλή-
λους και φοιτήτες, λήγει την 15η
Απριλίου 1962.

Αὐτὸν ἀνέβη ἀπὸ τοῦ ὕδατος καὶ εἶπε πρὸς τὸν ἄνθρωπον·

Ἡ τύχη τῆς Ἀλίκης

νά τοῦ πῇ πῶς πέρασε τὸν καιρὸ τῆς σ' ὅλο αὐ-
τὸ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του.

— Εὐχαριστῶ γιὰ δλα. Δέχομαι!...
MIRANTA

με κεντητή μπορντούρα και δετή ζώνη. Δ
ξ ι α: Κι' άλλο εὐθύγραμμο φόρεμα γανοιο
σμένο στὰ λαυὰ καὶ τὴ σπώστια μὲ κεντι

τότε ο αριθμός τους θα αυξάνη και σε πιέττες πλαγιαστές, στενές ή φαρδιές.

Σχετικά με τις βέστες, που θ' ακολουθούν τις φαρδιές φούστες, θα είναι πολύ της μόδας οι κοντές στον τύπο του μπολερό.

Σ' ένα πολύ κομψό μοντέλο, η κοντή βέστα, επάνω από μία φούστα με φαρδιές κουφό-πιέττες, εμφανίζει κόψι κιμονό κι' ένα σταυρωτό κούμπωμα με τρία ζεύγη κουμπιά. Κάτω από το στρογγυλό άνοιγμα του λαιμού υπάρχει ένα επί πλέον κουμπί, που σχηματίζει πυραμίδα, μαζί με τα άλλα διπλά κουμπιά. Τα μανίκια της βέστας είναι πιο κοντά ακόμη από το μακρὸς τρουά-κάρ και ξεπερνούν λίγο τους αγκώνες.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΦΟΥΣΤΑΣ — ΚΑΖΑΚΑΣ

Είναι και αυτός ένας άλλος τύπος του ντέ-πιές, που θα φορεθῇ πολύ την άνοιξη. Τη φαρδιά πάντα φούστα και πλισσεδωτή ως επί το πλείστον, θα την ακολουθή μία ομοιόμορφη καζάκα, πολύ απλή σε εμφάνιση.

Τὸ άνοιγμα στο λαιμό θα είναι στρογγυλό και αρκετά ευρύχωρο, ώστε να περνάει εύκολα από το κεφάλι, χωρίς να χρειάζεται άλλο άνοιγμα.

Βλέπουμε κι' εδώ, πολύ συχνά, την κόψι κι-μονό και τὰ μανίκια κοντά. Τὸ μακρὸς στὶς καζάκες θα είναι μέτριο, κλίνοντας μάλλον πρὸς τὸ κοντὸ και εἴτε θα σχηματίζουν ἕνα ελαφρὸ τονισμὸ τῆς μέσης, χωρίς ζώνη, εἴτε θα εἶναι ἐντελῶς, εὐθύγραμμες και τότε μιὰ στενὴ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα θα δένη, χωρίς νὰ σφίγγη, λίγο χαμηλότερα ἀπὸ τὴν κανονικὴ θέσι τῆς μέσης.

ΜΟΝΟΧΡΩΜΑ ΚΑΙ ΦΑΝΤΑΙΖΙ ΣΤΑ ΝΤΕ — ΠΙΕΣ

Ἄλλος ὥραίος συνδυασμὸς στὰ ντέ-πιές θα εἶναι ἡ χρησιμοποίησι δύο διαφορετικῶν ὕφασμάτων: μονοχρώμου και φανταζί. Τὸ μονόχρωμο σὲ ἀνοιχτὸ τὰνο χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴ βέστα, ἐνῶ γιὰ τὴ φούστα θα χρησιμοποιήσωμε τὸ φανταζὶ ὕφασμα, πού ἔχει θαυότερο χρῶμα.

Ἐνα σχετικὸ μοντέλο παρουσιάζει μιὰ καρρεδάτη φούστα με τὰ καφε καρρῶ πάνω σὲ μπέζ φόντο, ἐνῶ ἡ ἴδια ἡ βέστα εἶναι μονόχρωμη μπέζ.

Ἡ κόψι τῆς βέστας ἀκολουθεῖ ἕνα κλασσικὸ τύπο με γιακά και ρεβέρ στὸ άνοιγμά της. Κουμπώνει εὐθύγραμμη, με στρογγυλεμένη τὰ κάτω ἄκρα κι' ἔχει μακρὸς πολὺ περιωρισμένο, με τονισμὸ τῆς μέσης στὰ πλάγια.

Τὸ ἰδιαίτερό της εἶναι ὅτι συμπληρώνεται με μιὰ δετὴ ζώνη, παρὰ τὸ μεσάτο πού παρουσιάζει, και ἐπὶ πλέον ἡ ζώνη αὐτὴ δένεται κάπως μακρόταλλα.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Ἡ μουσελίνα και τὸ τοῦλι θα κυριαρχήσουν στὰ λουσάτα φορέματα.

Τὰ ζωηρὰ χρώματα και τὰ παστὲλ θα εἶναι πολὺ τῆς μόδας γι' αὐτά. Καὶ τὰ δυὸ ὕλικά, πού ἀναφέραμε εἶναι ἀνάλαφρα γι' αὐτὸ θα ἐφαρμόζουν τὴν πολὺ ἐβαζὲ γραμμὴ.

Τὰ κορσάζ, εἴτε ἐφαρμοστά, εἴτε κάπως ἄνετα, εἴτε ντραπαριστὰ θα συνοδεύονται ἀπὸ φούστες, πού θα σχηματίζουν ἄλλεπάλληλες πτυχές. Ἐχουν δὲ πολὺ συχνὰ ἄνισο μακρὸς,

Τουαλέττα ἀπὸ τοῦλι σὲ μακρόταλλη γραμμὴ.

θα εἶναι, δηλαδὴ, κοντύτερες ἐμπρὸς και πίσω και μακρύτερες στὰ πλάγια ἢ κοντὲς μόνο μπροστὰ και μακρύτερες πλαγίως και πίσω. Στὶς τουαλέττες αὐτὲς θα βλέπουμε, ἐπὶ πλέον, πλούσια δεσίματα στὴ μέση, με κατάληξι φαρδὺ ἀκόκ, πού κι' αὐτὰ προσθέτουν φάρδος στὴ γραμμὴ τῆς φούστας.

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΜΑΚΡΟΤΑΛΛΟΥ

Σὲ πολλὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀμπιγιὲ τουαλέττες τὸ κορσάζ σχηματίζει ἕνα ντραπάρισμα ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸ στήθος και ἐπεκτείνεται χαμηλότερα ἀπὸ τὴ μέση. Ἐτσι δίνει τὴν μακρόταλλη ἐντύπωσι, καθὼς ἐνώνεται με τὴ φούστα.

Γι' ἀντίθεσι, στὸ ἐφαρμοστὸ κορσάζ, ἔχομε μιὰ πολὺ σουρωτὴ φούστα και ἐπομένως πλατεῖα, με πλούσιες πτυχές.

Οἱ ἀμπιγιὲ τουαλεττίτσες, γιὰ τὶς ὁποῖες μιλοῦμε, θα ἔχουν στρογγυλὸ άνοιγμα λαιμοῦ και θα εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον χωρίς μανίκια. Μερικὲς φορὲς ὅμως ἕνα πέσιμο τῶν ὤμων σχηματίζει μανικάκια.

Η ΙΣΙΑ ΓΡΑΜΜΗ

Ἡ μεγάλη μόδα τῆς ἀνετης γραμμῆς, τὴν ἀνοίει, δὲν πρόκειται ὥστόσο νὰ ἀποκλείσῃ ἐντελῶς και τὴν εὐθεία γραμμὴ. Σὲ τύπο τουαλέττας θα δοῦμε πολὺ τὸν τύπο φουρῶ με κάποια ὅμως μεγαλείτερη ἀνεσι ἀπ' ὅτι τὸ θέλει συνήθως αὐτὴ ἡ γραμμὴ. Αὐτὰ τὰ φορέματα γίνονται, φυσικά, μονοκόμματα, χωρίς ζώνη και τονίζουν ἀπλῶς τὴ θέσι τῆς μέσης.

Ἄλλος τύπος ἀμπιγιὲ φορεμάτων, πού προο-

Ἄριστ ἐρά: Σνερταόζιμο ἐπανωφόρι μοντόαλλο. Δεξιά: Σπορτίφ ἐπανωφόρι ἄνετο.

Ἄριστ ἐρά: Φούστα καρρεδάτη και μονόχρωμη βέστα. Δεξιά: Ντέ-πιές φούστα και καζάκα.

Λίγο χαμηλότερα ἀπὸ τὸ στήθος μιὰ στενὴ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα περιβάλλει τὸ ἐπανωφόρι ἐφαπτομένη χωρίς νὰ σφίγγη και καταλήγει κι' αὐτὴ σὲ δεσίμο φιόγκο μπροστὰ. Ἐτσι κουμπώνει και σ' αὐτὸ τὸ σημείο τὸ ἐπανωφόρι. Φυσικά ἡ ζώνη αὐτὴ με τὴν παράξενη τοποθέτησί της κάνει τὸ ἐπανωφόρι νὰ φαίνεται κοντόταλλο. Τσέπες δὲν ὑπάρχουν και τὰ μανίκια εἶναι λίγο μακρύτερα ἀπὸ τρουά-κάρ.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΚΟΤΟΝΑΝΤ

Τὰ παιδιὰ πρῶτα ἀπὸ τοὺς μεγάλους θα ἐγκαινιάσουν τὶς ὁμορφες κοτονάντ, πού μᾶς προσφέρει ἡ άνοιξη. Στὴν ἀρχὴ θα εἶναι λίγο βαρύτερες κι' ὅσο προχωρεῖ ἡ ἐποχὴ θα γίνονται πιο ἐλαφρὲς.

Μ' αὐτὲς θα γίνονται ὁλόκληρα φορεματὰ και καὶ ντέ-πιές, τὸ καθένα δὲ θα ἔχῃ τὴ χάρι του και τὴν κομψότητά του.

ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΑ ΣΥΝΟΛΑ

Γιὰ τὶς κοπελλιτσες, ἀμέσως με τὴν ἀρχὴ τῆς ἐποχῆς, θα δοῦμε χαριτωμένους συνδυασμοὺς φούστας και καζάκας, ἄλλοτε σὲ ὁμοιομορφία και ἄλλοτε σὲ ἀντίθετα εἶδη ὕφασμάτων.

Οἱ φούστες γίνονται πάντα φαρδιὲς σὲ κόψι κλῶς σὰ νὰ θέλουν νὰ δείξουν ἀντίθεσι πρὸς τὴ μεγάλὴ μόδα τῆς πιέττας.

ρίζονται ἰδίως γιὰ νέες, ἀκολουθεῖ κι' αὐτὸς τὴν εὐθεία γραμμὴ. Τὴ βλέπουμε δὲ νὰ διακόπτεται ἀπὸ μιὰ δετὴ ζώνη, ἄλλοτε φαρδιά, ντραπαριστὴ και ἄλλοτε ἴσια στενὴ.

Τὰ νεανικά αὐτὰ φορέματα γαρνίρονται στὸ άνοιγμα τοῦ λαιμοῦ και στὸ κάτω μέρος τῆς φούστας με κέντημα, καμωμένο με μεταξωτὴ κλωστή και με ἀνάμιξι μεταλλικῆς ἀσημένιας ἢ χρυσῆς.

Αὐτὸ τὸ κέντημα σχηματίζει μιὰ στενὴ μπορντούρα γύρω στὸ ντεκολτέ και λίγο φαρδύτερη στὸ τελείωμα τῆς φούστας.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Ἐνῶ θα δοῦμε στ' ἀνοιξιάτικα φορέματα και στὰ ντέ-πιές νὰ χρησιμοποιοῦνται διάφορες κοτονάντ, στὰ ἀνοιξιάτικα ἐπανωφόρια θα συνεχίσωμε νὰ χρησιμοποιοῦμε λεπτὰ λαινάξ.

Γιὰ νὰ τοὺς δώσωμε ὅμως ἀνοιξιάτικη ἐμφάνισι, θα χρησιμοποιοῦμε πολὺ ἀνοιχτὰ χρώματα, αὐτὰ, πού ταιριάζουν ἀκριβῶς στὴν ἐποχὴ. Ἡ κόψι τοὺς θα κλινῇ πρὸς τὴν εὐθεία γραμμὴ, συνδυάζεται δὲ με τὴν ἀνεσι.

Τὸ ἀνοιξιάτικο δηλαδὴ ἐπανωφόρι θα εἶναι ὡς ἕνα σημείο ριχτὸ και εὐθύγραμμο. Κι' ὅσο προχωρεῖ πρὸς τὰ κάτω, θα ἀποκτὰ ἀνεσι, χωρίς ὅμως νὰ φτάνῃ τὴν ὑπερβολή.

Σ' αὐτὴ τὴ γραμμὴ θα ἔχομε και τὰ σπορτίφ ἐπανωφόρια μας, καθὼς και ἐκεῖνα πού ἀπομακρύνονται κάπως ἀπὸ τὸν κλασσικὸ σπορτίφ τύπο, γιὰ νὰ πάρουν μιὰ λουσάτη ἐμφάνισι.

Ἄς δοῦμε, λοιπόν, δύο μοντέλα τῶν δυὸ αὐτῶν τύπων.

Πρῶτα τὸ καθαρὰ σπορτίφ ἐπανωφόρι τῆς ἀνοίξεως:

Πέφτει εὐθύγραμμο, καθὼς εἴπαμε, με μιὰ ἐλαφρὰ ἐβαζὲ κλίσι πρὸς τὰ κάτω.

Κουμπώνει μονάχα ὡς τὴ μέση, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ λαιμό, πού εἶναι στρογγυλὸς και χωρίς γιακά. Ἐχει δυὸ μόνο τσέπες στὸ ἕνα πλάι, μιὰ στὸ στήθος και μιὰ κάτω μεγαλείτερη. Εἶναι και οἱ δυὸ ἐξωτερικὲς, με δυὸ σειρὲς γαζιά. Στὴν πλάτη ὑπάρχει μιὰ μαρτεγκὰλ στολισμένη κι' αὐτὴ με γαζιά. Τὰ μανίκια εἶναι τρουά-κάρ, και κολλημένα στοὺς ὤμους με ριχτὴ κλίσι.

Τὸ ἄλλο μοντέλο, πού ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴ σπορτίφ ἐμφάνισι, πέφτει κι' αὐτὸ εὐθύγραμμο, με φάρδος πρὸς τὰ κάτω. Ἐχει ὅμως ἕνα πολὺ πρωτότυπο σκέρτσο.

Τὸ στρογγυλὸ άνοιγμα τοῦ λαιμοῦ στολίζεται με μιὰ φάσα, πού καταλήγει σὲ φιγκάκι. Αὐτὸ βοηθαῖ τὸ ἐπανωφόρι νὰ κουμπώνει.

Ντέ-πιές με φούστα πλισσὲ και βέστα - μπολερό.

53

Εκτός αν έχετε σήμερα. "Αν δωδ
Τρέγκαθ σε κακή κατάσταση,
θα τον πάω πίσω στο σπίτι του
με τ' αεροπλάνο, άποψε κούλας.
— Αυτή θα ήταν ίσως ή καλύτε-
ρη λύση. Κοιμήστε με ήνθμεση,
σας παρακαλώ. "Εμείς θα μείνου-
με εδώ άλλες τέσσερες μέρες, κι
ύστερα θα πάμε στο "Τσάτχαμ".
— Θα γυρίσω στη Βενετία, σε
δύο - τρεις μέρες. Θα σας δω, λοι-
πόν, πριν φύγετε για τὸ Παρίσι...
Πρέπει να βιαστώ τώρα. "Εχω ά-
κόμα να ετοιμάσω τὴ βαλίτσα μου,
κι ύστερα θα τρέξω στο αεροδρό-
μιο. "Ορεβούα!
— "Ορεβούα, Ντόν. Είναι πο-
λύ ευγενικό αυτό που κάνετε.
— Μά είναι έντελώς φυσικό,
παρατήρησε ὁ Ντόν.
— Κι' έκλεισε τὸ τηλέφωνο. "Ο
Τσέρου χτύπησε τὴν πόρτα καὶ
μπήκε.
— "Ακουσε τὸν ἐπεὶ ὁ Ντόν.
"Εχω να σου ἀναθέσω μιὰ δου-
λειά... Κλείσε τὴν πόρτα καὶ κά-
θισε.
— Σας παρακαλώ, κύριε! δια-
μαρτυρήθηκε ὁ καμαριέρης, σκαν-
δαλισμένος.
— Κάνε αυτό που σου λέω! ἐ-
πέμεινε ὁ Ντόν. Δὲν είναι κατὰ
λὴν ή στιγμή για τυπικότητες...
"Εχω να σου διηγηθῶ πολλά πράγ-
ματα, καὶ δὲν πρέπει νὰ κουρα-
στή. Κάθισε φίλε μου.
"Ο Τσέρου κάθισε μ' ἀμηχανία
στὴν ἄκρη μιᾶς καρέκλας — τὴς
πὺ ἀβολής, πὺ ἔπαιζε μέσα στο
δομάτιο. Καί, καθιστὸς ἀκόμα,
προσπαθοῦσε νὰ δίνη τὴν ἐντύπω-
σιν πὺς ἦταν ὁδοιχός.
"Ο Ντόν τὸν διηγήθηκε με συν-
τομία τὴν ἐπισκεψὴ τῆς Χίλντας
Τρέγκαθ καὶ τὴ συνάντησιν του με
τὸν σὲο Ρόμπερτ Γκράχαμ καὶ με
τὸν ἀστυνόμο Ντίξ. "Όσο μιλοῦ-
σε, ὁ Τσέρου ἄφηνε τὸ παγωμένο
ύφρος του, καὶ μιὰ λάμψη ἐνδιαφέ-
ροντος φώτιζε τὰ μάτια του.
"Όταν ὁ Ντόν ἔφτασε σὴ συν-
άντησιν του με τὸ Ρόσοι, τὴς πε-
ριπέτειές του με τοὺς δυὸ ἀνθρώ-
πους, πὺν τὸν παρακολουθοῦσαν,
καὶ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ πτώματος
τῆς Λουίζας Πεκάτι, τὰ μάτια τοῦ
Τσέρου εἶχαν πεταχθῇ ἀπ' τὴς κόγ-
χας τοὺς κι' εἶχε ξεράσει πᾶ τὸ
σπυλτασμένο καμαριέριον...
Περνοῦσε συνήθως τὴς ἐλεύθε-
ρας ὥρες του, διαβάζοντας ἀστυ-
νομικὰ μυθιστορήματα, κι' ή διή-
γησιν τοῦ Ντόν τὸν συγκλόνισε. "Ο-
ταν μάλιστα τοῦ ἐπαγγέλατε τὴ συν-
ουσία του με τὸν ἄνθρωπο τοῦ
"Τσάτχαμ", δὲ μπορούσε πᾶ νὰ
κρατηθῇ...
— Ξέρεις τώρα ὅλη τὴν ἱστὴ-
σιν, κατέληξε ὁ Ντόν. Χρειάζομαι
τὴ βοήθειά σου, Τσέρου. Λέγεσαι
ν' ἀνακατευτῇς σ' αὐτὴ τὴν ἱστο-
ρία; Σὲ προειδοποιῶ πὺς μπορεῖ
νὰναι ἐπικίνδυνη. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρω-
ποι μοῦ φαίνονται ἀδίσταχοι... Τί
λές, λοιπόν;
— "Αν θέλω; Καὶ τὸ ρω-
τᾷτε... φώναξε ὁ Τσέρου.
Θυμήθηκε ὅμως ἀμέσως τὴ θέ-

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΗ ΠΑΡΙΣΙΝΟΙ ΡΑΦΤΕΣ ΝΤΥΝΟΥΝ ΤΟΝ ΜΑΡΚΟ ΠΟΛΟ

Οι πῦ γνωστοὶ ράφτες τοῦ Παρισιῦ ἐκλήθησαν νὰ κατασκευάσουν
τις κομφές καὶ φανταχτερές ἐνδυμασίες, πὺς θὰ φορέσῃ ὁ "Αλβιν
Ντελόν, ὑποδύμενος τὸν Μάρκο Πόλο, σὴν ὁμώνυμο ὑπερπαραγωγῇ
τοῦ Ραούλ Λεβὺ. Στὴ φωτογραφία, μιὰ ἀπὸ τὴς ἐνδυμασίες αὐτῆς,
πὺς κατασκευάσει ὁ Πιέρ Γκαρντέν. Τὰ σχέδια τοῦ σακκακιῦ εἶναι
φτιαγμένα με κλωστή ἀπὸ ἀτόφιο χρυσάφι. "Ο σκηνοθέτης τοῦ
φίλμ Κριστιάν-Ζάκ (ἀριστερά) φαίνεται ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν
κομψή "κρεασιὸν" τοῦ Γκαρντέν (κάτω δεξιά).

σι του καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά του,
ξερόβηξε καὶ πρόσθεσε:
— Βεβαίως, κύριε, θὰ εἶμαι πο-
λὺ εὐτυχημένος, ἀν κάνω ὅτι εἶ-
ναι δυνατόν.

"Ο Ντόν τοῦ χαμογέλασε.
— Μποῶ, Τσέρου. Αὐτὸ ἔλ-
πει κι' ἐγὼ ἀπὸ σένα. Θὰ φύγης,
λοιπόν, για τὸ Παρίσι καὶ θὰ πᾶς
νὰ ζητήσεις τὸν Τρέγκαθ στο
ξενοδοχείο "Τσάτχαμ". Εἶμαι σχε-
δὸν βέβαιος πὺς δὲ θὰ τὸν βοηθῇ
ἐκεῖ! Θάξη φύγει, πριν φτάσης.
Στὴν περίπτωση ὅμως, πὺς θάνα
ἀκόμα ἐκεῖ, βεβαιώσου πὺς πρό-
κειται πραγματικὰ για τὸν Τρέ-
γκαθ. Στοιχηματίζω ὅλη μου τὴν
περιουσία πὺς εἶναι ἕνας ἀπατεώ-
νας, ἀλλὰ θέλω νὰ πεισθῶ τε-
λείως.

"Εβγαλε ἀπὸ τὸν στογάρι τὴ
φωτογραφία, πὺν τοῦ εἶχε δώσει
ή Χίλντα Τρέγκαθ.

— Αὐτὴ ή φωτογραφία τοῦ
Τρέγκαθ τοῦ μοιάζει ἀρκετὰ,
πρόσθεσε. Πᾶττην καὶ συγκρίνε
τὴν με κείνον. πὺν περνᾷ γιὰ
Τρέγκαθ. "Αν δὲν εἶναι ὁ ἴδιος,
μὴ φανθῇ πὺς παρατήρησες.

Πῆς τὸν μονάχα, ὅτι ἀναγκάστη-

κα νὰ πάω στο Λονδίνο για κά-
ποια ἐπείγουσα δουλειά κι' ὅτι τὸν
συμβοῦλεω νὰ γυρίσῃ μαζί σου
στὴν "Αγγλία καὶ νάρθῃ νὰ με δῇ
στο σπίτι μου.

"Δὲν πιστεύω, ἄλλωστε, νὰ σοῦ
δοθῇ ή ἐντολία νὰ τοῦ κάνης αὐ-
τὴν τὴν πρόταση. Γιατί, ἀσφαλῶς,
δὲ θάνα ἐκεῖ! Στὴν περίπτωση
αὐτῇ, δείξε τὴ φωτογραφία στο
γραφεῖο τοῦ ξενοδοχείου καὶ ρώ-
τησέ τοὺς ἀν ἀναγνωρίζουν τὸν
Τρέγκαθ. Σίγουρα, θὰ σοῦ πουνε
ὅχι.

"Λοιπόν, μπορείς νὰ τ' ἀναλά-
βης ὅλ' αὐτά;

"Ο Τσέρου ἔβρεξε με τὴ γλῶσσα
του τὰ χεῖλη του. Τὰ γαλανὰ μά-
τια του λάμπανε ἀπὸ ὑπερένταση.
"Η ἀποστολὴ ἐκείνη τοῦ φαινότανε
πολὺ συνταρακτικώτερη ἀπὸ μιὰ
σειρὰ κοσμικῆς δεξιώσεως.

— Βεβαίως, κύριε, ἀπάντησε.
Θὰ εἶμαι δηλαδὴ κατ' ὅσον ντέτε-
κιβ... Δὲν εἰν' ἔτσι;

— Ναι, περίπου, ἀπάντησε ὁ
Ντόν προσπαθώντας νὰ κρατήσῃ
τὸ σοβαρὸ του. Προσέθεξε ὅμως,
Τσέρου! Σοῦ τὸ ξαναλέω, εἰν' ἐ-
πικίνδυνοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι.

— "Εννοία σας, κύριε, θὰ προ-
σέξω πολὺ. "Ο προηγουμένος ἀφεν-
τικός μου, ὁ δούκας, μοῦ εἶχε χα-
ρίσει ἕνα μπαστούνι με σπαθί, ὅταν
ἔφυγα ἀπ' τὴν ὑπηρεσία του. Κι' ἔ-
χω μᾶλιν νὰ χρησιμοποιῶ στὴν
ἐντέλεια αὐτὸ τὸ ὅπλο. Σας βε-
βαιῶ πὺς δὲ θάταν καθόλου εὐχο-
λο νὰ με δολοφονήσουνε.

"Ήταν τώρα ή σειρά τοῦ Ντόν
νὰ γυρολῶσῃ τὰ μάτια του. Τοῦ
φάνηκε τόσο ἐξωφρενικὸ ν' ἀμύνε-
ται ὁ Τσέρου με σπαθί, ὥστε λίγο
ἔλειψε νὰ σκάσῃ στὰ γέλια.

— Στὸ μεταξύ, κύριε, συνέχισε
ὁ καμαριέρης, τί σκοπεύετε νὰ κά-
νετε σεις; "Ποθέτω πὺς θέλετε
νὰ κάνετε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους
νὰ πιστέψουν ὅτι φύγατε για τὸ
Παρίσι, πραγματικὰ ὅμως νὰ μεί-
νετε ἐδῶ.

— "Αιολὼς! ἀπάντησε ὁ Ντόν, ἐκ-
πληκτος πὺς ἔβλεπε τὸν Τσέρου νὰ
προσαρμίζεται τόσο εὐκόλα στὴν
κατάστασιν. Μόλις ετοιμαστοῦμε, ὁ
Γκιουζέπε θὰ μᾶς πᾶ με μιὰ γεν-
νακάτο στο αεροδρόμιο τοῦ Λίν-
το. Θὰ τᾶξω κανονίσει προηγουμέ-
νως με τὸ Τζάκ Πλέντελ, για
νὰναι ἐτοιμὸ τὸ αεροπλάνο του,
πὺς θὰ γυρίσω.

"Θὰ πάμε μ' αὐτὸ κι' οἱ δυὸ
μας στὴν Πάδοβα, κι' ἀπὸ κεῖ ἐγὼ
θὰ γυρίσω στὴ Βενετία με τὸ
τραῖνο. "Εσένα, θὰ σε πᾶν ὁ
Τζάκ στο Παρίσι.

"Ελπίζω νὰ ἔπεισα τὴ δεσποί-
νιδά Νάτσια ὅτι ὀφειλόμην για τὸ
Παρίσι. Μά ἴσως νὰ βολέκεται
κάποιος στο αεροδρόμιο τοῦ Παρι-
σιῦ, για νὰ διαπιστώσῃ ἂν θὰ πάω
ἐκεῖ ὁ ἴδιος... Ὄχι πᾶ στο Τζάκ νὰ
συνεχίσῃ τὸ ταξίδι του πρὸς τὸ
Λονδίνο, ἀφοῦ σ' ἀρίστη ἐκεῖ. Θέ-
λω νὰ μὴ φέρῃ στὴ Βενετία τὸ
Χάρο. "Εχω τὴν ἐντύπωσιν πὺς
θὰ τὸν χρειάστῃ κι' αὐτόν.

"Ο Τσέρου φάνηκε ἀνακουφι-
σμένος.
— Σκόπευα κι' ἐγὼ νὰ σᾶς συ-
στήσω νὰ τὸν εἰδοποιήσετε, ἀπάν-
τησε. "Ο Μάσσον δὲν εἶναι πολὺ
"στυλὲ" καὶ σωφάριε κάποτε πολὺ
ἐπικίνδυνος, μπορούμε ὅμως νὰ τοῦ
ἔχουμε ἐμπιστοσύνη. Θάμην πολὺ
εὐχαριστήσιμος, ξερώντας τὸν κον-
τὰ σας.

— Ἐν τάξει ὅλα λοιπόν. Νὰ δια-
τηρήσετε τὴν ἐπαφή μαζί μου, με
τὴ μεσολάβησιν τοῦ Γκιουζέπε. Ξέ-
ρετε πὺς μένει... καὶ θὰ τὸν πλη-
ροπορῶ πάντα πὺς δέχομαι.

Κιττάξε τὸ ρολόι του καὶ πρόσ-
θεσε:
— Θὰ με προμηνῇ ἄλλωστε, τώ-
ρα. "Ήθελα νὰ μᾶς νὰ δῶ σήμε-
ρα τ' ἀπόγευμα τὸν πατέρα τῆς Λου-
ίζας Πεκάτι, ἀλλὰ θὰ τ' ἀναβάλω
γι' ἀργότερα. "Ετοιμάσε ἐσὺ τὴς
βαλίτσες. Τσέρου, δὸν ὥρα ἐγὼ
θὰ τηλεφωνῶ για τὸ αεροπλάνο.

— Μάλιστα, κύριε.

Κι' ὅταν γύνηκε ἀπ' τὸ δομά-
τιο, με ταχυὶ κα καταπληκτικὴ για
ἕναν ἄνθρωπο με τέτοιες σωματι-
κῆς διαστάσεις.

★
"Ενας ἄντρας ψηλός, με γένεια,
με κοστοῦμ ἀπὸ κοτλέ βελούδου

μπλε μαρὶν καὶ με μαύρη μαλακὴ
ρομπουμπλίκια, στεκόταν στὴν ἀ-
ποβάθρα, ἀνακατεμένος μ' ἕνα ὀ-
μιλο ἀπὸ τουρίστες, καὶ περιέμενε
τὸ βαποράκι τῆς συγκοινωνίας,
πὺς πῆγαινε ἀπ' τὴν Πάντοβα στὴ
Βενετία.

Κανείς δὲ θὰ μπορούσε ν' ἀνα-
γνωρίσῃ σ' αὐτόν τὸν Ντόν—οὔτε
κι' οἱ στενότεροι φίλοι του. Εἶχε
πάει στὴν Πάντοβα, στο μαγαζὶ
ἐνὸς "εκοστουμίστη", τοῦ Μπενδε-
νοῦτο, με τὸν ὁποῖο εἶχε ἄλλοτε δο-
λοφίμης ὅταν εἶχε δώσει ἕνα χο-
ρὸ στο "καλάτσο" του. Κι' ἀφοῦ
τὸν ἔβαλε νὰ δορίστῃ πὺς θὰ κρα-
τούσε τὸ μυστικὸ του, τοῦ ἀνάβε-
σε νὰ ἀλλάξῃ τελείως τὴ μορφή
του.

Πραγματικὰ, ὁ Μπενδενοῦτο
τὸν ἔκανε ἕνα ἀποτυχημένο "Αμε-
ρικανὸ λογοκόρο, πὺς γύριζε περὶ
τὴν "Ιταλία. Καὶ τὰ εἶχε καταφέ-
ρει περιφρονημα.

Τὰ γένεια ἦταν ἀπαραίτητα, για
νὰ κρύβουν τὸ σημάδι τῆς πληγῆς
τοῦ Ντόν. Τὰ ρούχα, τὸ καπέλλο
καὶ τὰ βαρὰ πεζοπορικὰ παπού-
τσια μεταμορφώνανε τελείως τὴ
σιλουέτα του, τὸν κάνανε ἀγνωρί-
στο.

Κατέβηκε ἀπὸ τὸ βαποράκι στὴν
ἀποβάθρα τοῦ Σάν Ζεκαρία, διέ-
σχισε ἀόγῃ τὴ μικρὴ πλατειούλα,
πέρασε μπροστὰ ἀπ' τὸν "Αγιο
Μάρκο" κι' ἔφτασε στο σπίτι τοῦ
Γκιουζέπε, κοντὰ στὴ Σάν Μαρία
Φορμόζα.

Σταθιόντας ἀπ' τὴ γωνία τοῦ
δρόμου, εἶδε ἑαφνικὰ νὰ προχωρῇ
ἀργὰ, μπροστὰ ἀπ' αὐτόν, ὁ ἄνθρω-
πος με τ' ἄσπρα καπέλλο!

"Η ψηλὴ κι' ἀδύνατη σιλουέτα
του ἀναγνωρίζεταν εὐκόλα. Προπα-
τούσε νοητικὰ, καὶ τὰ γένια στὴς
πότες καὶ τὸ καπέλλο του οὐγμένο
πρὸς τὰ πῶς. Οἱ χονροὶ κοίτοι τὸν
αὐτίων του λάμπανε στὸν ἥλιο.

"Ο Ντόν βράδυνε λίγο τὸ δῆμα
του. Τί σήμαινε ἀραγε ή παρουσία
αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου τόσο κοντὰ
στο σπίτι τοῦ Γκιουζέπε;

"Ο ἄνθρωπος με τὰ ἄσπρα μπῆ-
χε σὲ μιὰ ταβέρνα στὴν ἄκρη τοῦ
δρόμου. Κάθισε σ' ἕνα τραπέζι,
κοντὰ στὴν πόρτα.

"Ο Ντόν σταμάτησε ἀπ' ἔξω,
δίττασε— ὅπως θάκανε ἕνας γνή-
σιος τουρίστας— κι' ύστερα μπήκε
κι' αὐτός. "Ο ἄλλος τοῦρῶιξε μιὰ
ἀφηρημένη ματιά, καθὸς περνοῦ-
σε ἀπὸ μπροστὰ του.

"Ο Ντόν κάθισε καὶ παραγγείλε
δυνατὴ στὴ σεβιτόρα πὺν τὸν πλη-
σασσε:

— Βίνο ρόσσο. Καταλαβαί-
νετε;

"Εκείνη τὸν κίτταξε ἀδιάφορα,
ἔγνεψε καταφραστικὰ καὶ πῆγε στο
τραπέζι τοῦ ἀνθρώπου με τ' ἄσπρα,
πὺς ζήτησε μιὰ μπιτσιλῆ ἄσπρο
«κιάντι».

"Ο Ντόν ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ
κίτταξε πρὸς τὴν πόρτα, πὺς εἶχε
μείνει ἀνοιχτὴ. "Η σεβιτόρα τοῦ-
φερε μιὰ καράφα κοινὸ κόκκινο
κρασί κι' ἕνα ποτήρι. Τὸν χρέωσε
τὸ διπλάσιο τῆς κανονικῆς τιμῆς
καὶ πῆγε στὸν ἄλλον τὸ «κιάντι».

— Μήπως εἶδατε σήμερα τὸ
πρῶτὸ τὸν κύριο Μπουσσό; τὴ ρώ-
τησε ἐκείνος. Τὸν περιέμενο.

— "Όχι, κύριε Κουρῖκο, δὲν τὸν
εἶδα.

"Ο ἄνθρωπος με τ' ἄσπρα κούνη-
σε τὸ κεφάλι του, ἄναψε ἕνα τσι-
γάρο, τέντωσε τὰ πόδια του καὶ
βάλθηκε νὰ κίτταξῃ τὸν πάτο τοῦ
ποτηριοῦ του.

"Ο Ντόν ἤπιε λίγο κρασί. "Τότε-
ρα ἔβγαλε μιὰ ἀμερικανικὴ ἐφημε-
ρίδα κι' ἔκανε πὺς διάβαζε.

"Ο ἄνθρωπος με τ' ἄσπρα εἶχε
ἀδείασῃ τὴ μισὴ μυτιλίτσα, ὅταν
μιὰ σιὰ φάνηκε πᾶνω στο κατώ-
φι, κι' ἀμέσως ύστερα μπήκε ὁ
κοντόχοντρος ἄντρας με τὰ μαρὰ.

Κάθισε στο τραπέζι τοῦ Κουρῖκο.
— "Αργησα, εἶπε. Μά ἔχω ἕνα
διαβόλεμένο πονοκέφαλο! Θάπρεπε

νὰ μείνω στο κρεβάτι.
— Λίγο με κόπτε για τὸν πονο-
κέφαλό σου, γαῖνις ὁ ἄλλος. Εἶ-
ναι εἰκόσι λεπτὰ πὺς σε περιέμενο.
"Ο νεοφερμένος—ὁ Μπουσσό, σί-
γουρα, σκέφθηκε ὁ Ντόν— ἄρχισε
νὰ λέη.

— Τὴν ἄλλη φορὰ...
Μά ὁ σύντροφός του τὸν ἔκοψε:
— Δὲ θὰ ὑπάρχῃ ἄλλη φορὰ.

Ἐφυγε για τὸ Παρίσι.
— Θὰ ξαναγυρίσῃ ὅμως.
— Τότε δὲ θάμαστε πᾶ ἐδῶ...

"Εμπρός, πάμε τώρα. "Εχομε ἕνα
σορὸ δουλειᾶς.

"Ο Κουρῖκο σηκώθηκε κι' ὁ ἄλλος
τὸν μιμήθηκε, γκριζιάζοντας:

— "Ας με τολμήσουν νὰ πῶ
ἕνα ποτήρι.

— "Όχι. "Εχομε ἀργήσει κι' ὀ-
λας. "Ελα.

Βγήκανε μαζί, κι' ὁ Ντόν τοὺς
κίτταξε πὺς ἀπομακρύνονταν. "Ο-
ταν ἔστοιμαν στὴ γωνία τοῦ δρό-
μου, σηκώθηκε γρήγορα καὶ τοὺς
παρακολούθησε, φροντίζοντας ὅμως
νὰ μὴν σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπ'
αὐτοὺς.

Εἶδε σὲ λίγο τὸν Κουρῖκο νὰ
σταματᾷ μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο
σπίτι, νὰ βγάξῃ ἀπ' τὴν τσέπη του

ἕνα κλειδί καὶ ν' ἀνοίγῃ τὴν ἐξῶ-
πορτα.

Μπήκαν κι' οἱ δυὸ καὶ κλείσανε
τὴν πόρτα.

"Ο Ντόν κίτταξε τὸν ἀριθμὸ
τοῦ σπιτιοῦ καὶ τ' ὄνομα τοῦ δρό-
μου. "Επειτα ξαναγύρισε πίσω,
ἔφτασε σὲ λίγο στο σπίτι τοῦ Γκι-
ουζέπε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα.

"Ο γονδολιέρης τοῦ ἀνοίξε ὁ
ἴδιος.

— Καλημέρα, εἶπε ὁ Ντόν. Μοῦ
εἶπαν πὺς θὰ βῶς ἐδῶ τὸν καλλί-
τερο γονδολιέρη τῆς Βενετίας.
Εἰν' ἀλήθεια;

"Ο Γκιουζέπε τεντώθηκε, κολα-
κεμένος, καὶ τὰ μάτια του λάμ-
ψανε.

— Ναι εἶμαι ὁ καλλίτερος γον-
δολιέρης! "Εσεῖς ποῖος εἰσαστε; Τί
θέλετε; ρώτησε.

"Ο Ντόν τοῦ χαμογέλασε.
— Δὲ μ' ἀναγνωρίζεις Γκιουζέ-
πε; τοῦ εἶπε.

"Εκείνος τὸν κίτταξε μ' ἀπορία,
ἀνογόνλκισε μιὰ - δυὸ φορές τὰ
μάτια του καὶ παραμέρισε ἐπτελούς
για νὰ τὸν ἀρίσῃ νὰ περάσῃ.

— "Όχι, δὲ σας εἶχα ἀναγνωρί-
σει, σινιόρ, ὁμολόγησε. Εἶναι ὑπε-
ροχὴ ή μεταμφιεσί σας!

"Ο Ντόν μπήκε σ' ἕνα μεγάλο
δομάτιο, με ἀπλὴ ἐπιπλοισ, ἀλλὰ
καθαρὸ καὶ σιγυρισμένο.

— Εἶμαι ἄστεγος για τὴν ὥρα,
εἶπε. Μπορῶ νὰ ἐγκατασταθῶ ἐ-
δῶ; Θάχομαι μονάχα για ἕπνο,
μιὰ-δυὸ μέρες τὸ πολὺ.

— Μά βεβαίως, σινιόρ, ἀπάντησε
πρόθυμα ὁ γονδολιέρης. Τὸ σπίτι
μου εἶναι δικὸ σας.

— Ἐυχαριστῶ, φίλε μου. Τώρα
ἄκουσε με καλά. "Εκείνοι οἱ δυὸ,
οἱ χτεσινοί, πῆγανε στὸν ἀριθμὸ
22 τῆς ὁδοῦ Σαλίτζο. "Ισως νὰ
μὴν ὀναι ἐκεῖ, μὰ δὲν εἶμαι βεβαί-
ος. Θέλω νὰ ἐπιλέξῃ κάποιος τὸ
σπίτι, μὲρα καὶ νύχτα. Ξέρεις κα-
νένα πὺν νὰ μπορῇ νὰ τὸ ἀναλα-
βῇ; Θέλω νὰ μαθαίνω ποῖος μπαί-
νει καὶ ποῖος βγαίνει... Θάνα εἰ-
κόλο, γιατὶ ὑπάρχει ἀντίκρου ἕνα
καφενεῖο.

— Θὰ τὸ κανονίσουμε, ἀπάντη-
σε ὁ Γκιουζέπε. Ξέρω τὴν κοπέλλα
πὺς δουλεύει σ' αὐτὸ τὸ καφενεῖο.
Θὰ ἐπιλέξῃ τὸ σπίτι ὡς τὰ με-
σάνυχτα, κι' ύστερα θὰ τ' ἀναλα-
βάνω ἐγὼ... Μποροῦμε νὰ τῆς δώ-
σουμε μερικὰ λεφτά;

"Ο Ντόν ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη
του ἕνα μᾶτσο χαρτονομίσματα
κι' ἔδωσε ἕνα δεκαχίλιον στο γον-
δολιέρη.

— Νά, πάρε. τοῦ εἶπε. Ἀπὸ τῆς
ἑτ' νομίζεις καὶ κράτησε σὺ τὰ ὑ-
πόλοιπα για τὴν κᾶμαρα πὺς θὰ
μοῦ νοικιάσῃς. Ἐν τάξει;

— Μάλιστα, σινιόρ! εἶπε ὁ Γκι-
ουζέπε μ' ἐνθουσιασμό.

"Ισως νὰ μᾶς ἔχουν δὴ μαζὶ
ἐκείνοι οἱ δυὸ. Δὲν ποτεῖν νὰ μᾶς
δοῦνε πάλι, γιατὶ θὰ ὑποπαρασῶ-
νε... Για τὴν ὥρα, δὲν ἔχω νὰ σοῦ
ζητήσω τίποτ' ἄλλο. Πῆγαινε ἀμέ-
σως στο καφενεῖο καὶ συνεννοή-
σου με τὴν κοπέλλα. "Εγὼ θὰ πάω
νὰ δῶ τὸν κύριο Πεκάτι. Θὰ ξα-
ναβροθεῖτε ἐδῶ σε δυὸ ὥρες.

— Σίμφωνοι, σινιόρ. Σὲ δυὸ
ὥρες.

★

"Ο Στέφανος Πεκάτι καθότανε
σὲ μιὰ πολυθρόνα με ρόδες, μέ-
σα σὲ μιὰ καμαριούλα φωτεινὰ ἐ-
πιπλωμένη με δυὸ καρέκλες, ἕνα
τραπέζι κι' ἕνα τριήμερο χαλάκι.

"Η συστοιχίωμά του ἦταν ἀλλοι-
ωμένη ἀπὸ ἕνα πόντο ὑπεράνθρωπο.
"Όσοσο, κίτταξε τὸ Ντόν στα μά-
τια καὶ τοῦ εἶπε με σταθερὴ φωνή:

— Δὲ μπορῶ νὰ σας δεχθῶ σή-
μερα, σινιόρ. "Εχασα τὴν κορη
μου! "Ενας γέρος ἔχει τὸ δικαίω-
μα νὰ μείνῃ μονάχος με τὸν καί-
νιό του.

— Ναι, ἀπάντησε μαλακὰ ἐκεῖ-
νος, ἀλλὰ ἔστω ὥρισμένα πραγ-
ματα για τὸν τρόπο πὺς πῆθανε ή
κόρη σας. Κι' ἔκρινα πὺς πρέπει
νὰ σας τὰ πῶ.

Μιὰ σιόπασιν πέρασε ἀπ' τὸ πρό-
σωπο τοῦ γέροντος.

— Ποῖος εἰσαστε σεις; ρώτησε
Τί ξέρετε για τὴν κόρη μου;

— Εἶμαι ὁ Ντόν Μίλκεν. "Ισως
σᾶς εἶχε μιλήσει ή κόρη σας για
μένα.

— Τὸν ἔξω, αὐτὸν τὸν κύριο
πὺς λέτε. Δὲν τοῦ μοιάζει καθό-
λου. Φύγετε ἀπὸ δῶ!

— Εἶχατε προσέξει, τὸ σημάδι
τῆς πληγῆς, πὺς εἶχε ὁ Μίλκεν στο
δεξιὸ μάγουλο; Κίτταχτε λοιπόν...

Κι' ὁ Ντόν παραμέρισε με προ-
σοχὴ τὴν ψεύτικη γενειάδα πὺς τοῦ
εἶχε κολλήσει στο πρόσωπο ὁ Μπεν-
δενοῦτο.

"Ο Πεκάτι τὸν κίτταξε ἀκόμα με
δυσπιστία.

τόν δρόμο. Από άνθρωποι, που τους λένε Κουρτίο και Μπουσσο, έχουν ανακατευτεί στην εξαφάνισή του. Η γυναίκα του Τρέγκαρθ μού σύστησε να δώ το Μαγικό Ρόσο, που συνεργάζονται με τον άντρα της. Πήγα πραγματικά στο μαγαζί του.

»Η κόρη σας με είδε και σχημάτισε μ' ένα κομμάτι γυαλί τα άρκαλα του δρόμου του φίλου μου, φροντίζοντας να μη τ' αλλο- λος από μένα. Κατάλαβα πως δεν ήθελε να μου μιλήσει εκεί, προ- στά σε όλους. Την ξαναείδα αργό- τερα. Όταν τής είπα πως γύρευα τον Τρέγκαρθ, μούδωσε μια διέ- θυνση. Μά, πριν μωρόσει να μου πη πού πολλά, μού έπετέθη ξαφνι- κά ο Μπουσσο, με χτύπησε και μ' άφισε άναίσθητο.

»Όταν συνήλθα, πήγα άμέσως στον αριθμό 39 της Κάλλε Μον- τέλο. Τρί διευθυνση της πλατιάς που μου είχε δώσει η κόρη σας. Σί- γουρα, ο Τρέγκαρθ κρυβόταν έ- κει. Μά δεν τον βρήκα πιά. Βοή- κα μονάχα τη Λουίζα. Την είχαν δολοφονήσει, αυτά τα τέρατα, ά- φου τη βασάνισαν.

»Ο γέρος έσφιξε τις γροθιές του κι' έγειρε το κεφάλι του.

»Ο Ντόν άναψε ένα τσιγάρο και πλησίασε στο παράθυρο, για ν' ά- φισή στο γέρο τον καιρό να συν- έλθη. Δέ γνώρισε πρὸς το μέρος του, παρά μονάχα όταν τον άκου- σε να του λέη:

— Συνεχίστε, σινιόρ. Τί άλλο έχετε να μου πητε;

— Όχι πολλά πράγματα... Ά- πό τότε, με παρακολουθούνε συν- εχώς. Προσπάθησαν να με κάνουν να φύγω απ' τη Βενετία. Κατάλα- βα λοιπόν ότι, για να διαφωτισώ το μυστήριο αυτό, έπρεπε να μί- λευθώ στις κινήσεις μου. Έφυ- γα απ' τη Βενετία και ξαναγύρισα μεταμφιεσμένος.

»Θέλω να με βοηθήσετε τώρα, για να ξαναβρω τον Τρέγκαρθ και συγχρόνως να εκδικηθώ τους δη- μίους της κόρης σας.

— Τι θέλετε να κάνω; Είμαι άνάπηρος, δίχως πόδια... άπάντη- σε ο Πεκάτι με πικρία. Μαζάκι να μπορούσα να σας βοηθήσω! Πως όμως;

»Ο Ντόν κάθισε.

— Μπορείτε να μου δώσετε με- ρικές πληροφορίες; ελεπε. Ξερετε ότι γνωρίζονταν η κόρη σας κι' ο Τρέγκαρθ;

»Ο κύριος Τρέγκαρθ είναι πολύ καλός φίλος μας. Στον πό- λεμο είχε σώσει τη ζωή του γιου- μου, που ήταν τότε άρχηγος της 'Αντιστάσεως. Άν δεν πήγαινε ό- πλα και λεφτά στην ομάδα τους, ό γιός μου θα ήταν χαμένος.

— Που είναι τώρα ο γιός σας; ρώτησε ο Ντόν.

»Ο γέρος άνασηκωσε τους ώμους του.

— Δέν ξέρω. Έχω έξη χρόνια να μάθω ειδήσεις του. Πιστεύω πως βρίσκεται στη Ρώμη.

»Ο Τρέγκαρθ είναι τώρα στη Βενετία;

— Τποθέτω, ναι. Ίσως κατά- φερε να φύγει... μά άμφιβάλλω!

— Μπορείτε να μου πητε τί συν- έβη;

— Ήθελε και σας είδε;

— Ναι.

— Πότε;

— Έδω κι' έφτά μέρες. Κατά τις 2 τη νύχτα, μάς έβηθησε κά- ποιος που χτυπούσε την πόρτα μας. 'Η Λουίζα ήθελε στην κάμαρά μου. Της είπα να μὴν άνοίξει, μά μου άπάντησε πως χτυπούσαν με τό σύνθημα που χρησιμοποιούσαμε, τον καιρό του πολέμου, όταν χει- αζόμαστε βοήθεια.

»Δέν ήθελα να πάη γ' άνοιξη! Βλέπετε, κύριε, είμαι γέρος κι' ά- νάπηρος. Δέ μπορούσα να την ύ- περασπίζω, ό τι κι' άν συνέβαινε. Αυτή όμως έπέμενε... Ήταν ο κύ- ριος Τρέγκαρθ. Άρρωστος, έξα-

θλιωμένος. Πρίν σωριασθή σ' ένα καθίσμα, κατάφερε να μάς πη ότι τον κυνηγούσαν κι' ότι τον είχαν δει ίσως να μπαίνει στο σπίτι μας.

»Η Λουίζα έτρεξε ν' άμπαρώσει την έξωπορτα. Πήγε ύστερα τον κύριο Τρέγκαρθ στην κάμαρά της και τον έαλειωσε στο χορβάτι της. Ήταν πληγωμένος από σφαίρα στο πλευρό κι' η πληγή του είχε μολυνθί. Είχε πυρετό.

»Ενὸς τον περιποιόταν η Λουί- ζα, εγώ έμεινα κοντά στο παράθυ- ρο, δίχως ν' άνάψω φῶς. Είδα να περνάει απ' έξω δυό άνθρωποι, ένας ψηλός κι' ένας κοντός. Ξανα- πέρασαν άλλη μια φορά κι' ύστερα φύγανε.

— 'Ο ένας απ' αυτούς φορούσε άσπρο καπέλλο; ρώτησε ο Ντόν.

— 'Ο γέρος έγνεψε «ναι».

— Αυτοί οι δυό δολοφόνησαν την κόρη σας;

— Το φαντάστηκα... Πρέπει να τιμωρηθούνε, κύριε!

— Μὴν άμφιβάλλετε γι' αυτό.

»Ο Ντόν σηκώθηκε κι' άρχισε να πηγαίνει μέσα στο δωμάτιο. Συλλογίζονταν όλα ελεγε μάθε.

— Πόσον καιρό έμεινε έδω ο Τρέγκαρθ; ρώτησε έπιτέλους.

— Μία μέρα μονάχα. 'Ενοιωθε κάπως καλλίτερα, άφου τον περι- ποιήθηκε η Λουίζα... Δέν ξέρω τί της έλεπε. Όχι σπουδαία πράγ- ματα, πιστεύω. Έγώ έμεινα την περισσότερη ώρα στο παράθυρο έ- πιβλέποντας το δρόμο!.

»Αφου έφυγε ο Τρέγκαρθ, η κό- ρη μου μού διηγήθηκε τά λίγα που

ήξερε γι' αυτόν: Βρισκόταν σε κρί- σιμη θέση. Τον παρακολουθούσαν απ' τη Βιέννη κι' είχαν έπιχειρή- σει δυό φορές να τον σκοτώσουν. Είχε κατορθώσει να φτάσει στη Βενετία, άλλ' οι άλλοι τον κυνη- γούσαν από πίσω. Λίγο έλειψε μά- λιστα να πέση στ' άχρία του. Θυ- μήθηκε όμως τη Λουίζα και κατέφυ- γε εγκαίρως στο σπίτι μας.

— Σας έλεγε ποιοί ήταν οι έ- χθροί του;

— 'Ο γέρος κούνησε το κεφάλι του.

— Όχι. Θυμήσαμε φρονιμώ- τερο να μὴ τον ρωτήσουμε... Έμει- νε μαζί μας εκείνη τη μέρα, που ήταν Κυριακή και δέν είχε δου- λειά η Λουίζα. Και μάς έήτησε να του δροσίμε μιάν άλλη κρηφώνα. Έπιμένε να μείνη έδω, άλλ' αυτός δέν ήθελε να μάς δάλη σε κίνδυνο, κι' έτσι άναγκαστήκαμε τελικά να ύποχωρήσουμε.

»Η Λουίζα ήξερε εκείνο το ά- κατοίχτο σπίτι της Κάλλε Μον- τέλο, όπου δέν πάει ποτέ κανείς. 'Τπάσχει σε μία κάμαρα ένα πα- λήο κρεβάτι, που το εγκατέλειψε εκεί ο τελευταίος ένοικιαστής... Το ίδιο βράδυ, η κόρη μου πήγε εκεί τον κύριο Τρέγκαρθ. Άοργσαν πολύ να φτάσουν, γιατί ο κύριος ήταν πολύ άδύνατος και δέ μπο- ρούσε να περπατήσει γρήγορα. Εί- πε στη Λουίζα πως θαμνε εκεί όσπου να καλλιτερέψη η κατάσταση του και πως θα προσπαθούσε ύ- στερα να γυρίσει στην Άγγλία.

— Ά. ήθελε να γυρίσει...

— Ναι. Και μάλιστα, όσο πιο

γρήγορα μπορούσε.

»Αν αυτό ήταν άλήθεια, δέ μπο- ρούσε πιά να σταθή η θεωρία του σφο Ρομπέρτ Γκράχαμ! Δέν είχε τότε άλλάξει στρατοπέδο ο Τρέγ- καρθ... Ναι, μά ήταν άλήθεια...

— Τι έγινε ύστερα; Ξαναβήκε τις δυοάειες του;

— Όχι, σινιόρ. Άπεναντίας, χειρότερη! Το σπίτι εκείνο ή- ταν πολύ ύγρο. 'Η Λουίζα δέ μπο- ρούσε να πηγαίνει όσο συχνά έπρε- πε, για να του αλλάξει την πλη- γή. 'Ο πυρετός τον άνάβαινε.

»Δυό μέρες μετά τη μετακόμισί του, πήγε και βρήκε το Ρόσο, στο μαγαζί του, εκείνος ο άνθρω- πος με τ' άσπρο καπέλλο. 'Η Λουί- ζα τον άναγνώρισε, απ' την περι- γωρηή που της είχα κάνει. 'Ο Ρό- σο ήξερε την ύληρησία που είχε προσφέρει ο Τρέγκαρθ άλλοτε στην οικογένειά μας.

»Αυτός ο Κουρτίο... Έτσι δέ λέ- γεται... ήξερε πως ο Τρέγκαρθ είχε εξαφανισθή κάπου πρὸς το μέρος του σπιτιού μας. 'Τποτεθή- κε λοιπόν ότι γνωρίζαμε το κατα- φνύγιο του... Άοργσαν γά έπιβέ- λουνε το σπίτι μας. Κι' η Λουίζα κυριολεκτούσε πιά να γλιστήση κοντά ός την Κάλλε Μοντέλο...

»Ανάγγειλε στον κύριο Τρέγκαρθ ότι την παρακολουθούσαν. Έκει- νος θυμήθηκε τότε πως έπρεκειτο νάβηθε στη Βενετία. Τό είχε δι- αβάσει στην έφημερίδα. Έστειλε λοιπόν μία συνθηματική κάρτ - πο- στάλ στο διευθυντή του έργοστα- σίου του, στο Λονδίνο.

»Δέν τόλμησε να γράψη απ' εϋ- θέας στη γυναίκα του, γιατί φο- βόταν μήπως οι έχθροί του πάνα- νε τη Λουίζα και της παίρνανε το γράμμα... Πήρατε αυτό το μήνιμά του, κύριε;

— Ναι, Μου τόφερε η γυναίκα του.

— 'Ολ' αυτά χροιάστηκαν και- ρό. Δέ μπορούσαμε πιά να μεταφέ- ρουμε τον κύριο Τρέγκαρθ. Ήταν πολύ άρρωστος. Δέ μάς έμεινε άλλη λύσι παρά να περιμένουμε νάβηθε σεις.

»Ένα βράδυ, ήθε έδω ο Κου- ρτίο, σε ώρα που έλειπε η Λουίζα. Έπιασε όλο το σπίτι. Όπως κα- ταλαβαίνετε, ήμουν έντελως άνι- κανος να τον έμποδίσω. Ήμουν όλομνηστος... Φυσικά, δέ βρήκε τον κύριο Τρέγκαρθ, κι' έφυγε. Δέ μου είπε λέξι, όση ώρα βρι- σκόταν έδω.

»Κατάλαβα τότε πως η κατάστα- σι γινόταν πολύ επικίνδυνη για τη Λουίζα. Την παρακάλεσα να μὴν ξαναπάη στον κύριο Τρέγκαρθ, αλ- λά μου άπάντησε πως δέ μπορού- σε να τον εγκαταλείψη. Τ' άλλο πρωί έφυγε για τη δουλειά της... και δέν την ξαναείδα πιά. Χτες το βράδυ, ήθε η άστυνομία και μ' είδοποίησε πως την είχαν σκο- τώσει!

— Πιστεύετε πως τους έξφυγε ο Τρέγκαρθ; ρώτησε ο Ντόν.

— Δέν ξέρω. Άλλά μού φαί- νεται άπίθανο. Ήταν άρρωστος, έξαντλημένος. Δέ θα μπορούσε να πάη πολύ μακριά. Δέν έχει πθα- νότητα να έξφυγε.

— Άλήθεια, δέν ξέρετε γιατί τον κυνηγάνε αυτοί οι άνθρωποι με τέτοια μανία;

— Όχι, σινιόρ.

— Καλά... Πρέπει να συνεχί- σω την έρευνά μου. Θα σας κα- τήσω ένημερο... Δέν έχετε κανέ- να να φροντίσει για σας;

»Ο γέρος κούνησε το κεφάλι του.

— Κανένα, σινιόρ, άπάντησε.

— Έννοια σας, θα το ταχτο- ποιήσω. 'Η κόρη σας βοήθησε το φίλο μου. Έλάττω να μὴν άνοη- θήτε σεις τη βοήθειά μου...

»Ο άνάπηρος άνασηκωσε τους ώμους του.

— Είμαι άναγκασμένος να τη

δεχθώ, σινιόρ. Δέ μπορώ να κά- μω άλλοιώς.

— Θα βρω κάποιον κατάλληλο για να σας περιποιήται. Δέ θα σας λείψη τίποτε.

— Δέν πρόκειται να ξήσω πολ- λὸν καιρό άζομα, μουμιοίσεις ο Πεκάτι. Είμαι γέρος, κουρασμένος. 'Η ζωή είχε ακόμα ένα νοήμα για μένα, όσο είχα τη Λουίζα μου. Τώρα όμως...

Έδώσε το χέρι του στο Ντόν και πρόσθεσε:

— Εύχαριστώ, που ήρθατε, σι- νιόρ. Άν θέλετε να με κάνετε εϋ- χρισμένο, τιμωρήστε αυτούς τους δυό κακούργους!

— Σας το ύπόσχομαι, άπάντη- σε ο Ντόν, με τραχεία έμφρασι.

Βράδυσε πιά, όταν βγήκε απ' το σπίτι εκείνο. Κτύπησε με προ- φύλαξι δεξιά κι' άριστερά, πριν περάσει την έξωπορτα. 'Ο δρόμος ήταν έρημος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Μία ώρα αργότερα, ο Ντόν πη- γαινοερχότανε νευρικά μέσα στην κάμαρα του Γκιουζέπε. Κάθε τόσο άναβε ένα τσιγάρο, κύτταζε το ρο- λόι του και ξαναόχιζε τις βόλτες του.

Είχε άρχισει ν' άνησυχή. Θάπε- ρε να χέη γυρίσει ο Γκιουζέπε, έδω και μισή ώρα. Του είχε τύχει τί- ποτα...

»Ο Ντόν ξανακύτταξε το ρολόι του. Κι' άποφάσισε να περιμένει τρία λεπτά ακόμη κι' ύστερα να πάη να τον βρή.

Μόλις όμως είχαν περάσει αυτά τά τρία λεπτά, άκουσε ν' άνοιγή η έξωπορτα και μπήκε ο Γκιουζέ- πε, λαχανιασμένος, σάν να χέη τρέ- ξει. Έκανε μία χειρονομία, σάν να δικαιολογούτανε για την καθυστέ- ρηση, ενώ συγχρόνως έσπρωχνε με το πόδι του κι' έκλεισε την πόρτα.

— Σας έκαμα να περιμένετε, σινιόρ, ελεπε. Άλλ' η Άνίτα είχε να μου πη ένα σωρό πράγματα... και δέ βιάζεται ποτέ της!

— Άνησυχήσα που άγοιούσε...

Λοιπόν, τί νέα έχουμε;... — Κόατρη σημειώσε για να τα θυμηθώ, ελεπε ο Γκιουζέπε βγά- ζοντας ένα χαρτί απ' την τσέπη του. Καταλαβαίνετε, σινιόρ, δέν είμαι συνθησιμένος σε κάτι τέ- τοια...

— Ναι, ναι, καταλαβαίνω, τον διέκρινε ο Ντόν μ' άνυπομονησία. Τί σου έλεε λοιπόν αυτή η Άνίτα; 'Ο Γκιουζέπε συμβουλευθηκε το χαρτί του. Άργούσε άπελπιστικά... Ξερόβηξε για να καθαρίσει τη φω- γή του, έφτυσε μέσα στο τζάκι κι' άρχισε έπιτέλους:

— Λοιπόν, σινιόρ, πρώτα - πρω- τα είδε το Μαγικό Ρόσο να μπαί- νει σ' εκείνο το σπίτι. Χτύ- πησε την πόρτα, του άνοιξε κά- ποιος και μπήκε... 'Η Άνίτα έέ- ρει πολύ κόσμο στη Βενετία. Έ- τησησε όλη της τη ζωή έδω... Ξέ- ρει το Ρόσο, γιατί έχει πάει συχνά στο μαγαζί του.

— Καλά καλά! Λοιπόν, ο πρώ- τος έπισκέπτης ήταν ο Ρόσο. Ποιός άλλος; ρώτησε ο Ντόν, προσπαθώντας να έπιταχύνη τη διήγηση του γονδιολέου.

— Δυό άνθρωποι, που δέν τους είχε δὴ ποτέ η Άνίτα, σταμάτη- σαν έξω απ' το σπίτι. Δέ φαίνον- ταν πολύ σίγουροι για τη διέθυν- σι που γυρεύανε. 'Ο ένας τους μά- λιστα ρώτησε πως λεγόταν ο δρό- μος...

»'Η Άνίτα πιστεύει ότι ή- ταν Γερμανοί κι' οι δυό... Χτύ- πησαν την πόρτα και μπήκαν κι' αυτοί.

— Δέν τους είχε ξαναδὴ ποτέ; Είμαι σίγουρος;

— Μάλιστα, σινιόρ. 'Ο ένας τους τρατούσε μία βαλίτσα. Μό- λις θάχαν έρθει απ' το σταθμό.

— Κι' ύστερα τί έγινε;

»Ο Γκιουζέπε συμβουλευθηκε τό

χαρτί του, με ξαρωμένα τά φρύ- δια.

— Τίποτα, για μία ώρα, άπάν- τησε. Έπειτα βγήκε ο Ρόσο... 'Α, μία ένδιαφερόυσα λεπτομέ- ρεια, σινιόρ! Όταν μπήκε, φαί- νόταν εύχαριστημένος και καλοζε- φρος. Όταν έφυγε, ήταν ραάινος, σάν άρρωστος, και περπατούσε σκυφτός. Θάλεγε κανείς πως ήταν τρομοκρατημένος.

— Μά πως το κατάλαβε, αυτό, η Άνίτα, άφου θάχε άρχίσει να σκοτεινιάζει; παρατήρησε ο Ντόν.

— Γιατί μπήκε ο Ρόσο στο κα- φενείο κι' ήπιε τρία κοπιάκ στη σειρά. 'Η Άνίτα τον ρώτησε άν ήταν άρρωστος, αλλά δέ φάνηκε να την άκουσε. Όταν έβγαλε λε- φτά για να πληρώσει, το χέρι του έτρεμε τόσο, ώστε του σκορπίστη- καν χάμω τά μισά.

— Δέν έλεγε τίποτα;

— Όχι, σινιόρ. Έφανε με άρ- γό βήμα, σάν γέρος... Ώστερα φτάσανε στο σπίτι δυό άλλοι τύ- ποι.

»'Ο ένας τους ήταν νέος, ψηλός, άδύνατος, ξανθός, όμορφόπαδο. Ήταν καλοντυμένος και φαγόνταν πλούσιος. Έκανε έσηση έντύπωση στην Άνίτα.

»'Ο Καρλ Νάτςκα! σκέφθηκε ο Ντόν. Δέ μπορούσε ναμύ άλλος απ' αυτόν!

— Κι' ο σύντροφός του; ρώ- τησε.

— Έκείνον τον ξέρε καλά η Άνίτα. Ήταν ο δόκτωρ Άδαγ- τσίν, ένας πολύ καλός γιατρός, με μεγάλη πελατεία στον κόσμο των πλουσίων.

— Μπήκαν κι' αυτοί στο σπίτι;

— Μάλιστα, σινιόρ. Κι' η Ά-

νίτα πρόσθεσε πως ο γιατρός κρα- τούσε την τσάντα του, σάν να πη- γαινε να δὴ άρρωστο.

Μία λάμψη πέρασε απ' τα μάτια του Ντόν. Έπρεπε λοιπόν να βρι- σκεται εκεί ο Τρέγκαρθ! Άλλοι- ως, ποίο σκοπό είχε εκείνη η ια- τρική επίσκεψη;

— Τότερα;

— Έφτασα εκείνη τη στιγμή, σινιόρ. 'Η Άνίτα μού διηγήθηκε όλ' αυτά, και ξαναγύρισα γρήγο- ρα έδω.

— 'Ο γιατρός είναι πάντα εκεί;

— Ήταν, όταν έφυγα. Μά ι- σως τώρα νάχ η φύγει πιά.

Κάποιος γτύπησε ξαφνικά την έξωπορτα. Οι δυό άντρες κυτ- ταχτηκαν.

— Πήγαινε να δὴς ποιός είναι, ελεπε σιγά ο Ντόν. Πρόσθεσε όμως πού θ' άνοίξεις!

»Ο Γκιουζέπε βγήκε στο διάδρο- μο, πατώντας στ' άντρία, ενώ ο Ντόν κρυβόταν πίσω απ' την πόρ- τα της κάμαρας, άφίνοντας την έλαφρά μισανοιχτή.

— Ποιός είναι; ρώτησε ξερά ο Γκιουζέπε άνοιγοντας λίγο την έ- ξωπορτα.

— Τηλός μούτυχε και δώ! εί- πε άγγικά μία φωνή ήχηρή. Διά- बोλε, δέ μιλάει κανείς εγγλέζικα απ' αυτό τον τόπο!

»Ο Ντόν βγήκε στο διάδρομο.

— Αφισέ τον να περάσει. Γκι- ουζέπε, ελεπε, δικός μας είναι.

»Ο γονδιολέος παραμέρισε κι' άνοιξε τελείως την πόρτα, αλλά με ύφος δεισιπστο.

— Έλα μέσα, Χάρου, ελεπε ο Ντόν. Πάνω στην ώρα ήρθε!

Ήταν ο Χάρου Μάσον, ο σω- φερ του Ντόν. Μόλις μπήκε, στα-

μάτησε άπότομα, κύτταξε το Ντόν και το Γκιουζέπε και ξάρωσε τά φρύδια του.

— Τί πάτε να μου σκαρώσετε, σεις; ποόφρε. Μου φάνηκε πως άκουσα τη φωνή του κ. Μίκλεμ...

— Λοιπόν; ελεπε χαμογελώντας ο Ντόν. Δέ με γνωρίζεις ακόμα, βλάκα!

»Ο Χάρου έμεινε με τό στόμα άνοιχτό. Προχώρησε ένα βήμα και τον κύτταξε από πλά κοντά.

— Ώέ μου! φώναξε. Έσείς εί- σατε, άφεντικό; Πως μεγαλώσα- νε έτσι τα γένεια σας, μέσα σε λίγες μέρες;

— Άσε τώρα τα, πολλά λόγια, τον διέκρινε ο Ντόν. Είμαι πολύ εύχαριστημένος που σε βλέπω. Έ- χουμε μία βιαστική δουλειά... Έλα μέσα.

Και τότε πήγε στην κάμαρα του Γκιουζέπε.

»Ο Χάρου δέν είχε συνέλθει ά- κόμα απ' την έκπληξή του. Άφισε σε μία γωνιά τη βαλίτσα του και κύτταξε έρωτηματικά το Ντόν.

— Τί τρέχει, άφεντικό; ρώ- τησε.

»Ο Χάρου ήταν εύσωμος, με φαριές πλάτες, χοντρό σδερκο και ύψος μουλντογκ. Ήταν πολ- λώπιμος για κάτι τέτοιες περιπτώ- σεις. Στον πόλεμο είχε ύπηρετή- σει στους κομιάντος και μ' αυτή την ευκαιρία είχε άποκαλύψει τα- λέντα άνεκτίμητα και νυχραμία δοκιμασμένη.

— Ένας φίλος μου έχει μπλέ- χει άσχημα, Χάρου, του έξηγησε ο Ντόν. Βρίσκεται τώρα στα χέ- ρια μιας συμμορίας, κι' άνακαλύ- ρια που τον έχουν κλειστούν. Θα πάμε να τον σώσουμε... Αυτοί οι άνθρωποι είναι άδίσταχτοι. Έχουν ήδη δολοφονήσει μία κοπέλλα που βοηθούσε το φίλο μου.

»Δέν έχω καιρό τώρα να σου δώσω περισσότερες λεπτομέρειες. Θα σου τά ξεξηγήσω αργότερα. Για την ώρα, πρέπει να βιαστούμε, άν θέλουμε να τον γλυτώσουμε.

Το πρόσωπο του Χάρου φωτί- στηκε.

— Πάμε όπου θέλετε, άφεντι- κό! ελεπε.

»Ο Ντόν στράφηκε στο Γκιου- ζέπε.

— Μπορεί να πλησίαση κανείς σε κείνο το σπίτι από πίσω; ρώ- τησε.

— Βλέπει σ' ένα μικρό κανάλι, σινιόρ. Μπορούμε να πάμε ως έ- κει με τη γονδιόλα μου.

— Ίσως να τους άφινιδιάσουμε έτσι... Πρώτα πήγαινε να δὴς άν συνέβη τίποτα εκεί, στο διαστή- μα που έλειπε. Θα συναντηθούμε εκεί που δένεις τη γονδιόλα σου. Κάνε γρήγορα.

— Μάλιστα, σινιόρ.

Κι' ο γονδιολέος βγήκε βια- στικά.

— Έλα, πάμε κι' έμεις, ελεπε ο Ντόν στο Χάρου.

Στο δρόμο, του διηγήθηκε με συντομία ό τι είχε συμβή από τό- τε που έφτασε στη Βενετία.

— Κατά τον Πεκάτι, ο Τρέγ- καρθ είναι πολύ άρρωστος, προσέ- θεσε. Ηορεί να τον βρούμε, να τον αργαδεύσουμε και να τον πά- με στο σπίτι μου. Ώστερα θα δού- με τί μπορούμε να κάνουμε.

— Αυτοί οι άνθρωποι είναι άπο- φασισμένοι να τον κρατήσουν ό- πανόδηποτε, άφεντικό; ρώτησε ο Χάρου ένθουσιασμένος.

— Ναι, μά θα τους κάνουμε ν' αλλάξουν γνώμη.

Τη στιγμή εκείνη, έφτασε τρέ- χοντας ο Γκιουζέπε, στο μέρος του ραντεβού.

— Κανείς δέ βγήκε απ' το σπί- τι, σινιόρ, ελεπε.

— Είν' εκεί ακόμα ο γιατρός;

— Ναι. Δέ βγήκε κανείς.

— Καλά, θα μωύμε απ' το πέ- σω μέρος. Έχουμε να κάνουμε με

Το φαγητό γίνεται άμέσως πλουσιώτερο όρεκτικό και πικάντικο

Η Μαγιονέζα EKMA περιέχει με κρέας ψητό ή βραστό, πατάτες, σαλάτες, ζαμπόν, αυγά, όσπρια κλπ. κάθε φαγητό γίνεται νοστιμώτερο, δρεπτικώ- τερο εύπαρυσίσαστο με την Μαγιονέζα

EKMA

Η Μαγιονέζα EKMA γίνεται μόνο από ΔΥΟ ΗΜΕΡΑΣ και άνω ΛΟΓΙ ΕΛΛΗΝΣ

Ακολουθήστε πιωτά...

τις συμβουλές του οδοντογιατρού σας

χρησιμοποιείτε καθημερινώς το πρωί όταν σηκωθείτε και το βράδυ πριν κοιμηθείτε

την

ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΟΥΛΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΝ ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑΝ

SANOGYL

από της ούλίτιδος, τερρηδόνας πυορροίας κυκλοφορεί σ' όλον τον κόσμο.

πολλούς μαζί... μα θα τα καταφέρουμε, ελπίζω!

Η μακροβία μαύρη γόνδολα γλιστρούσε μέσα στο σκοτάδι, στο στενό κανάλι. Το φανάρι της έριχνε ένα αδύνατο κίτρινο φως στο ήσυχο νερό. Το φεγγάρι φώτιζε τις σκεπές των σπιτιών, αλλά οι άχτιδες του δεν κατέβαιναν ως τα χαμηλότερα πατώματα.

Ήταν τόσο σκοτεινά, ώστε ο Ντόν άπορούσε πώς εύρισκε το δρόμο του ο Γκιουζέπε. Ο Χάρου — που δεν είχε ποτέ ξαναμαρτήσει γόνδολα — κίτταζε με δυσπιστία απ' το παράθυρο της καμπίνας, σά να περίμενε κάθε στιγμή να τον βοηθήσει ο κάποιος άδοξατο εμπόδιο.

— Κοντεύουμε, σινιό, είπε ξαφνικά ο Γκιουζέπε. Να σβύσω το φανάρι.

Θα το σβύσω εγώ, απάντησε ο Ντόν.

Καί φύσηξε τη μικρή φλόγα. Μερικές κομπιές ακόμα τους φέγγανε μπροστά στη μαύρη προσομία ενός σπιτιού.

Ο Χάρου βγήκε απ' την καμπίνα και πήγε μπροστά, μαζί με το Ντόν.

Δεν υπήρχε κανένα φως ανάμενο στο σπίτι. Δέκα μέτρα ψηλότερα, βορσκότα ένα μπαλκόνι. Καί, πιο ψηλά ακόμα, το φεγγάρι φώτιζε ένα καγκελλόφραχτο παραθυράκι. Ο τοίχος ήταν εντελώς λεύκος, ακατάλληλος για σκιωφάλωμα.

— Αν είχα ένα σκονιό κι' ένα γάντιο, αφεντικό, θα μπορούσα εύκολα ν' άνεβώ, μουμολούσε ο Χάρου.

— Δε βλέπω αν έχουν κάγκελα και τα κάτω παράθυρα, όπως εκείνο ψηλά, είπε ο Ντόν.

— Μπορεί, αφεντικό. Μά, κι'

Επιστημονική ΣΧΟΛΗ ΟΔΗΓΩΝ

Εξόσκποις τελεία! Μηχανικά γνώσεις! Ασφάλεια οδήγησης!

ΣΕ ΕΛΑΧΙΣΤΑ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΙΝΕΣΘΕ

ΑΡΙΣΤΟΙ ΟΔΗΓΟΙ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ Ε. ΤΡΙΜΠΟΥΡΑΣ θεωρητική εκπαίδευσις γίνεται με ειδικά μοντέλλα αυτοκινήτων και μηχανών τελείως πρωτότυπα και η εξόσκποις σε ούτοκίνητα πολυτελείας. Ίδεώδης τρόπος διδασκαλίας για έροσσιτέχνες και έπαγγελματίους.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΔΩΡΕΑΝ

Ε. ΤΡΙΜΠΟΥΡΑΣ

ΣΟΛΩΝΟΣ 116 - ΤΗΛ. 617.285

αν ακόμα δεν έχουν, θα δυσκολευτούμε πολύ για να κατεβάσουμε από κεί τον άρρωστο σας. Θα χρειαστούμε φορείο.

— Καλύτερα να μπούμε από δω και να βγούμε από μπροστά, σύστησε ο Ντόν.

Στάθηκε στο Γκιουζέπε.

— Μας χρειάζεται ένα σκονιό κι' ένα γάντιο γάντιος, του είπε. — Θα πάσχουνε, στο καφενείο. Πάω να δω.

Γύρισε τη γόνδολα και την έφερε γρήγορα δίπλα σε μια μικρή αποβάθρα.

— Περιμένετε εδώ, σινιό, είπε. Πάω να σας φέρω ό,τι χρειάζεστε.

— Θαρθούμε μαζί σου. Θέλω να οίξω μια ματιά και στην πόσση.

Ακολούθησαν ένα μικρό δρομάκι. Κι' ενώ ο Γκιουζέπε πήγαινε να φέρει το σκονιό, ο Ντόν κι' ο Χάρου μέινανε στη σκά.

— Αυτό έχει είναι, είπε ο Ντόν δείχνοντας το σπίτι.

Τη στιγμή εκείνη, άνοιξε η πόρτα και φάνηκε ο Κάρολ Νάτζα. Σταμάτησε λίγο, για ν' ανάψει τσιγάρο.

Τον συνώδεσε ένας εύσμος γέρος, που έπαισε νάταν ο γιατρός Άδαντιόνι. Κατέβηκαν μαζί την έξωτορη σκάλα και χάρηξαν μέσα στη νύχτα.

— Αν μέτοσε σωστά η κοπέλα, είπε ο Ντόν, μένουν άλλοι τέσσερις μέσα στο σπίτι. Μπορούμε να τους καταφέρουμε, αν τους ριχτούμε δίχως να το περιμένουμε.

Ο Χάρου έγνεψε καταφατικά. Ο Γκιουζέπε βγήκε απ' το καφενείο, κρατώντας ένα βαρόν γάντιο και μια κουλούρα σκονιού. Πήγε ως την άκρη του δρόμου, όπου τον περιμένανε οι δυο άλλοι. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο ΘΕΑΝΤΡΟΣ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ ΓΚΟΥΛΙΝΤ ΚΑΙ ΟΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙ ΤΟΥ

Η βαθύλευτη Άμερικανίδα, που άφισε εποχή στο Παρίσι, πέθανε χωρίς άπογόνους.

ΑΠΕΝΤΑΡΟΙ Γάλλοι ευπατρίδες και Άμερικανοί μακροβίοι συγγενείς του θρυλικού βαθύλευτου Τζαϊν Γκούλιντ, του άλλου «βασιλιά των αιθροδρόμων», θα συγκεντρωθούν στο Παρίσι, για να διεκδικήσουν ένα μερίδιο ο καθένας από το θησαυρό της Άννας Γκούλιντ, δοκίμασε γτε Τολαυράν, που πέθανε χωρίς ν' αφήσει, ούτε άπογόνους, ούτε διαθήκη.

Κρη του Τζαϊν Γκούλιντ, η μικρόσωμη Άννα, με τα έβουνα κι' αεικλήματα μάτια, ξεκίνησε από νεαρότατη σε ηλικία για να κατακτήσει με τα δολάρια της την Ευρώπη και δεν έκανε πάτησε από τότε το πόδι της στην Άμερική. Στο διάστημα αυτό έγινε μια από τις κομικές προσωπικότητες της Γαλλίας, χωρίς, ωστόσο, να πάψει να είναι μια αδενικήτατη Άμερικανίδα, που περιφρονούσε, στο βάθος, την παριζιάνη άριστοκρατία, μά αίσθαναν το σνομπισμό της κολακευμένο με το να είναι μέλος της.

Ο πρώτος άντρας, που παντρεύτηκε, ήταν ο κόμης ντε Καστελλάν, ο οποίος, αφού έλαβε από τον πατέρα της, έλαβε σήμερα, της εποχής του. Έκείνη ήθελε έναν τίτλο και εκείνος ήθελε άβουνα χρήματα, για να μπορεί να τα ξεδώσει άουλλόγιστα. Αυτό ήταν το πρώτο σημείο, που τους ένωσε. Το δεύτερο ήταν το κοινό τους πάθος για τα φανταχτερά κομμήματα. Ο κόμης φορούσε στη γραβάτα του, σά σήμα κατατεθέν, μια διαμαντενία καρφίτσα, στο μέγεθος φουτουκιού. Καί η καρφίτσα συμπληρωνόταν από «άσορτι» διαμαντενία μαρκετίκου.

Η κόμης, έξ' άλλου, έφαρταν ό,τι της δούλεψε κι' ένα κολλάκι, που άφισε Ιστορία και που είναι σήμερα το πιο λαχταριστό στολίδι του θησαυρού, που διεκδικείται από τους κληρονόμους της. Το κολλάκι αυτό είναι από άτόφιο χρυσάφι, γαρυρισμένο με μπριλλάντια. Κάθε μια από τις δούλφρες χάντρες του έχει τη διάμετρο ταλλήρου. Ολόχρονη έπισης και στολισμένη με μπριλλάντια ήταν μια θαυμάσια καρφίτσα, που φορούσε στα μαλλιά της η κόμης, κληρονομή από τη μητέρα της, την Έλεν Γκούλιντ, το γένος Μίλερ.

Τα καταστόλιστο ζευγό ντε Καστελλάν άποκόλλησε για αρκετά χρόνια τους κόκκους των περιστερών σκαλιών και την παραδομένη άφροκρεμία της Κουανίε Άκτρε με τους εκκεντρικούς και τις έπιδείξεις του. Όσοι, μια μέρα, χωρίς να προηγηθεί ούτε καυγάς, ούτε σκηνή ηλιθιότητας, η Άννα Γκούλιντ χώρισε τον κόμητα ντε Καστελλάν, έπειδή λογάρισε πως της είχε στοιχίσει πολύ ακριβά και πως ήταν επικίνδυνο να συνεχιστούν οι δαπάνες του με τον ίδιο ρυθμό. Ο σπτάτος κόμης είχε διαπισώσει, έξη έκατομμύρια δολάρια, από την περιουσία της. Η Άννα Γκούλιντ έκαπολύθηκε για την αναζήτηση ενός άλλου ευπατρίδη με μεγαλύτερο τίτλο και μικρότερες οικονομικές άπατήσεις. Τον βρήκε σ' ένα έπιθλητικό «μπαλ μασκέ», που έδωσε στο Παρίσι.

Η Άννα Γκούλιντ είχε μεταμφιεσθή σε «Ελίοάβετ της Άγγλιας. Ο δούκας ντε Τολαυράν — άπόγονος του περιφημου Τολαυράνδου φρόν, της να πληροφόρηθ έγκαιρα ποιά θα ήταν η μεταφίση της και ήθε ο ίδιος μεταφισμένος σε δοκιά του λέρου, που ήταν ο άγαπημένος της μεγάλης Άγγλίδας βασιλίσσας.

— Ο δούδ του λέρου έκελούσε πάντα τις προταγές της βασιλίσσας του! της έπεε και ύποκλήθηκε.

Η Άννα χαμογέλασε. Το ίδιο βράδυ, τον «πρόστασε» να την παντρευτή. Κι' έκείνος ύπάκουσε.

Φυσικά ο έρωτας δεν είχε καμιά σχέση στο γάμο τους: Ένας μεγάλος τίλος παρατρεύθηκε μια μεγάλη περιουσία. Άλλά σχέσεις τους στάθηκαν πάντα άνελες, ός την ημέρα που πέθανε ο δούκας, αφήνοντας την Άννα χήρα και δοκίμασα.

Σήμερα, ο θησαυρός, που έκανε να άπογόνου το Τολαυράνδου να παντρευτή μια Άμερικανίδα κόρη του βασιλιά των αιθροδρόμων, θα μοιραστή στους τέσσερις άνέμους. Καί το μεγάλο έρώτημα είναι τι θ' άπογίνουν, σε ποιά χέρια θα πέσουν το θρυλικό κολλάκι και η καρφίτσα.

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΚΑΝΕΙΣ δε με πιστεύει! "Όλοι με νομίζουν τρελλό και καμείς δε μ' άναγνωρίζει. Μά κι' εγώ ο ίδιος άμφιβάλλω κάποτε αν έγινε πραγματικά αυτή η ιστορία...

Έχουν περάσει 8 μήνες από τότε. Είχα βγή περίπατο, έξω απ' την πόλη, με τ' αυτοκίνητό μου, όταν έπιασε δυνατή βροχή. Έτοιμάστηκα να γυρίσω πίσω. Τη στιγμή εκείνη όμως, είδα μια κομψή κυρία, που προχωρούσε άργά στο δρόμο, μέσ' στον κατακλυσμό, δίχως να νοιάζεται! Πήγα κοντά της και της πρότεινα εύγενικά ν' άνεβή στ' αυτοκίνητό μου. Ήταν άδύνατο να μη μ' άκουσε. "Όστόσο, έξακολούθησε να προχωρή άτάραχα, δίχως να μου δώσει απάντηση. Φαινόταν σά να την οδηγούσε μια ξένη θέληση.

Παραξενεύτηκα, άφησα τ' αυτοκίνητό μου και την παρακολούθησα πεζή, για να δω πού θα πήγαινε. Πεπατήσαμε έτσι, πολλήν ώρα. Είχε πιά νυχτώσει.

Η γυναίκα σταμάτησε ξαφνικά και γύρισε το κεφάλι της. Το νέο κι άμορφο πρόσωπό της είχε μια έκφραση άπειρογναπτα κομωμένη και πνευμένη. Με κίτταζε με μάτια θολά, δίχως να με βλέπει... Τότε σταμάτησε το βήμα της. Πεπατούσε όλοένα πιο βιαστικά, σάν ατόματο. Άρχισε έπειτα να τρέχει, με ύπερφυσική ταχύτητα, τόσο πού δε μπορούσα πιά να τη φτάσω. Στο τέλος, την έχασα απ' τα μάτια μου.

Το άβηξα όστόσο ακόμα πρός την ίδια κατεύθυνση, όπου έφτασα σε μια μικρή, κατάκλειστη βίλα. Χτύπησα έπανειλημμένως την έξωπορτα, αλλά δεν πήρα απάν-

— Μη την άγγίξετε! Μπορεί να τη σκοτώσετε... μου έπεε μια φωνή.

τιμη ζωή τους... Έφ' όσον ήθελετε τώρα στο σπίτι μου, άποόκλητος, δε θα μου άρνηθήτε, ύποθέτω, αυτό το όμορο!

Τα λαμπερά του μάτια μου έπέβαλλαν τη θέλησή του.

— Θα έαυλώθητε και σείς στο κρεβάτι, όπου βρίσκεται τώρα η γυναίκα, πρόσθεσε. Ένώ θα κοιμόμσθε οι ηλεκτροικές συσκευές μου θα πάρουν λίγα απ' τα νύτταρά σας και θα τα συγκεντρώσουν σ' ένα συσσωρευτή, ό! όπου θα τα πάρω ύστερα έγώ!

Με μια ύπερτατή προσπάθεια, μπόρεσα να σκηνοθώ, να ξεφύγω απ' τη μαγνητική ματιά του και να χυμώσω πάνω του. Παλέψαμε άγρια για λίγα. Κάποια στιγμή όμως, ο αντίπαλός μου κατέφερε να ζωοφόνη τα μάτια του μέσ' στα δάκρυά μου. Άμέσως το σώμα μου παρέλισε και βυθίστηκα σε νύκλη.

Όταν έγυμνασα, ήμουν κατακουρασμένος. Βορσκούμην έαυλωμένος στο μεταλλικό κρεβάτι. Ο αστακινός επιστήμιον στεκόταν δίπλα μου.

— Σας εύχαριστώ για το δώρο σας, μου έπεε. Είσαστε έλεύθερος τώρα.

Σηκώθηκα με κόπο κι' έσπευσα να φύγω απ' το διαβολικό εκείνο σπίτι.

Πεπατούσα άργά, σιωπηλός, σέρνοντας τα πόδια μου. Το μεγάλο μου ήταν θαλόμενο κι' ο μισός μου στενεύει.

Έσκηνα να πιο νερό άπόνα ρυάκι. Καί μου φάνηκε τότε πως είδα να καθρεφτίζεται στην επιφάνεια του ένα φάντασμα! Κίτταξα τα χέρια μου. Ήταν έαυλωμένα, κοκκαλιάρικα, γερά!

Έβγαλα απ' την τσέπη μου ένα καθρεφτάκι και κίτταχτηκα. Είχα το πρόσωπο ενός γερού, άποοιμιάλη κι' έξασθενήμενου! Είπα ένα έαυλωσιαμα φώτισε, τα μάτια μου σκούρνιασαν, προσπάθησα ν' άκουμπήσω κάποιον κι' έπεσα άπόθυμος...

T. NANONΣ

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η βαλίτσα με τα τρία ξίφη

Στην πρώτη έκθεσι, «άσφαλείας», που άνοιξε πριν από λίγες μέρες τις πόλες της στο Λονδίνο, ένα έργοσά, σίο παρουσίασε μια βαλίτσα πού κα-

νένανε κλέφτης δε θα μπορούσε να την κλείψη από τον κότοχο της. Ζυγίζει 12 κιλά και δε διαφέρει στην έξοψη σκέη της έμφανισι από όποιαδήποτε βαλίτσα. Εκείνος, πού την κράταε, πατάει με τον αντίχειρα ένα μικρό έτασμα. "Όσο πατάει αυτό το έτασμα, η βαλίτσα δεν παρουσιάζει τίποτα το άδοσιμείοτο. "Ας ύποθέσουμε, όμως, ότι κάποιος έπιχειρεί να τού την πάρει. Τό μόνο πού έχει να κάνει τότε ο κάτοχος της είναι να σηκώσει τον άντιχειρά του. Από τρία διαφορετικά σημεία της βαλίτσας έκτινάζονται ά μέσους τρεις χαλύβδινες αλχιές σόν ξίφη, πού φθάνουν σε μήκος 1 μ.ύ. Τούτόχρονα η βαλίτσα άρχίζει να σπασίρη σά σείρημα συναγερμού. Για να έαυλωσμπυχθούν αυτές οι αλχιές είναι εύκολο. Ας ύποθέσουμε, λοιπόν, ότι ο κλέφτης κατέφερε να πάρη τη βαλίτσα. Με τις χαλύβδινες αλχιές βγαλμένες έξω δε μπορεί να τρέξη, αλλ' ούτε και να μπη σε ούτοκίνητο. Γιατί οι αλχιές είναι διευθετημένες

με τέτοιο τρόπο, ώστε η βαλίτσα να μη μπορεί να περάση από καμμία πόρτα, ούτοκίνητο (έκτος αν πρόκειται για καμινά), Η βαλίτσα αυτή προορίζεται για τη μεταφορά χρημάτων, χρυσάφικων, πολυτιμών άντικειμένων κλπ.

Τό παιδί — θαύμα πού έγινε τοξικομανής

Ο Μπόμπυ Ντρίσκολ, πού, σε ηλικία 9 χρόνων, είχε χαρακτήρισθ ός παιδί — θαύμα κι' είχε κηκίσει ένα διαγνώσιμο δραματικής τέχνης το χόλλουγουντ έπειτα από μια σόντομη λαύψη, σόνν κινηματογράφο, κατάντησε τοξικομανής. Ο Μπόμπυ είναι σήμερα 24 χρόνων και άρχισε να παίρνει ναρκωτικά από την ηλικία των 17 χρόνων. Άλλά συνέληθη τελευταία από την άστυνομία, καί φάινεται ελίκρινα μετανοιομένος. Μόλις γλυτώση από το πάθος των ναρκωτικών, όπως έλπίζει, θα δαγαυορίση σόνν κινηματογράφο, για τον όπολον φαίνεται ότι είναι ιδιαίτερα προικισμένος. Οι ταινίες πού είχε γυρίσει άλλοτε ως παιδί — θαύμα είχαν πολύ μεγάλη έπιτυχία.

Διατηρούσε έργοσάσιο ναρκωτικών

Οι γαλλικές άρχές άνακάλυψαν σ' ένα χωριό της βορειοδυτικής Γαλλίας ένα έργοσάσιο ναρκωτικών, πού το διηύθυνε ένας έπιστήμιων χημικός, ο άκτωρ Κόπ. Ο λαμπρός αυτός έπιστήμιων είχε ένα έργοσάσιο χημικών προϊόντων. Άλλά μέσα σ' αυτό έκρυβε ένα άλλο, όπου μετέτρεπε τη μορφή σε ήρωίνη. Οι πράκτορές του τη διαχέτευαν κατόπιν στην κατανάλωση. Ο άκτωρ Κόπ άσολέιτο με την έπικερδή αυτή έργασία από το 1938, χωρίς η άστυνομία να ύποπτευθ πού, τέ το παρακίρη.

Ο κλέφτης πού ήταν ή σύζυγος του πάστορος

Ο "Άγγλος πάστορ Μπλίνκ", πού ήταν έφημερίος σε μια έκκλησία της Κορυούάλης, παρατηρούσε από καιρό ότι οι έλεημοσύνες των πιστών, πού τις φύλαγε στο σπίτι του, έλαττωνόνταν κάθε τόσο. Άλλά και η

γυναίκα του έπίσης παραπονιόταν ότι τα χρήματα πού είχε για τα έξοδα του σπιτιού έκαναν φτερά. Ποιός, λοιπόν, ήταν ο κλέφτης; Οι ύπόνοιες συγκεντρώθηκαν στην ύπαιθρο. Άλλά ο άδικοσάσιος Μπλίνκ, θέλοντας να έχει καθαρή τη συνείδησή του, κατέφυγε στην άστυνομία. Καί τότε φανερώθηκε η αλήθεια. Εκείνη πού έκλεβε τα χρήματα δεν ήταν η ύπαιθρος, αλλ' η σύζυγος του πάστορος.

Ο δικαστής με την εύαίσθητη καρδιά

Ένας δικαστής πρέπει να έχει μάτια για τις γυναίκες. Η ήθικη λέει όχι, αλλ' η πραγματικότητα ξεφεύγει πολλές φορές από τους κανόνες της. Καί αυτή άκριβώς είναι η περίπτωση του Άμερικανού δικαστού Λόν Τζόνσων. Όταν έβλεπε μια όμορφη γυναίκα ξενούσε το καθήκον του και σκέπαζε την αλήθεια. Άλλά φαίνεται ότι το παρακάμε. Η έρευνα πού έγινε σέ βάρος του έδειξε ότι άδώςως σκανδαλώδως τρεις γυναίκες πού είχαν διαπράξει σοβαρές άδικώσεις πράξεις και ότι, σε δυο άλλες άσπι, κές ύποθέσεις, είχε μεροληπτήσει ύπερ των γυναικών διαδίκων. Η έρευνα άπεκάλυψε έπίσης ότι ο δικαστής Τζόνσων έπαφελήθηκε από το άξίωμα του για να συνάψη έρωτικές σχέσεις κι' αυτές τις γυναίκες. Έχασε τώρα τη θέσι του και θα περάση προσέχας από δίκη.

Άποτελεσματική προσπάσια από τα ζωα

Ένα άγγλικό έργοσάσιο πάμε-σκέφασε ένα πρόβλημα, το Κ-9, πού η έσφαρησι πού ανθρώπου δεν τ' άντιλαμβάνεται, αλλά πού είναι τελείως άυποκόρο για τ' άλλα θηλαστικά. Μπορεί κανείς, είτε με ψεκασμούς, είτε μ' ένα σκονιό βρεγμένο μέσα σε μια διάλυσι Κ-9, να έμποδισή τα σκυλιά να χώνονται μέσα στις βραγιές με τα χορταρικά, τα ποτικία και τρυφώνουν μέσα στα κελλάρια και τις άποθήκες με τρόφιμα, στις γάτες να ελκωθούν στο σάλονι κλπ. Το Κ-9 έαυλωμει μια διαχωριστική γραμμή, πού τα ζωα δε μπορούν να την περάσουν.

Πανάκριβα δώρα για προνομιούχα σκυλιά

Στο Ντάλλας της πολιτείας του Τέξας, ύπάρχει ένα κατάστημα πού πουλάει δώρα για «προνομιούχα σκυλιά». Στο κατάστημα αυτό βρίσκε-

καίνε χρυσά κόκκαλα 14 καρατιών, πού μπορεί να κρεμαστούν στο περιλαίμιο του σκυλιού, μαντώ από έρμυλ να στην τιμή των 6875 δολαρίων (206.250 δραχμών), περιλαίμια από πλατίνα με διαμάντια στην τιμή των 32.000 δολαρίων (960.000 δρχ.) και καπέλα με διαμάντια για 5000 δολάρια (150.000 δρχ.) κλπ. Καί να σκεπτεται κανείς ότι ύπάρχουν σόνν πανήγνη μας εκατομμύρια άνθρωποι πού πεθαίνουν της πείνης ή ύποστίζονται! Αν μπορούσαν να διαλέγουν τη στιγμή πού έπρόκειτο ναρθούν σόνν κόσμο, θα προτιμούσαν σίγουρα να γεννιόνταν σκυλιά.

Μαύρη δικαστικά

Ο δήμος του Λός Άντζελες άνώμασε δικαστικά τη μαύρη δικηγόρινα Βάινο Σπένσερ, ηλικίας 41 χρόνων. Είναι η πρώτη φορά πού μια μαύρη κατέχει αυτό το άξίωμα στην Ηνωμένες Πολιτείες.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Οί επιθυμίες του Κοντάρου

ΜΙΑ φορά ζούσε στην Ίαπωνία ένας άνθρωπος, που τον έλεγαν Κοντάρου. Ο Κοντάρου είχε κληρονομήσει τον παππού του και τον πατέρα του και σ' όλη την Ίαπωνία δε μπορούσε κανένας άλλος να τον παραβγί στα πλούτη. Είχε πύργο, κτήματα, βοσκοτόπια, κι' ένα ύπογειο όπου φύλαγε βαρέλια με χρυσά. Σε μία γωνία του είχε καταχωνήσει όλο του το χρυσάφι.

Ο Κοντάρου δεν είχε κανένα δικό του στον κόσμο, εκτός από τους υπηρέτες του, που ήταν αλήθεια, ότι τους πλήρωνε άρχοντικά. Μα κι' εκείνοι τον υπηρετούσαν πιστά κι' άφοβιστα.

Ο Κοντάρου συνήθιζε τα βράδια να βγαίνει στην ταράτσα του πύργου του και να θαυμάζει τη γύρω περιοχή, που όσο μακριά κι' αν πήγαινε το μάτι του, ήξερε ότι ήταν όλη δική του.

Μία μέρα, όπως καθόταν στην ταράτσα του σκεπτικός, είπε, άναστενάζοντας:

— Τι κοινός πού είν' ο κόσμος! Όλοι με ζηλεύουν για τα πλούτη μου και δεν ξέρουν πως είμαι ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου... Με όλη μου την καρδιά θα χάριζα και πύργους και κτήματα και όλο το χρυσάφι μου και δε θα κρατούσα παρά ένα σπατάκι, φτάνει να είχα κι' εγώ την οικογενειακή ευτυχία! Με ζηλεύουν οι φτωχοί κι' όμως πού να ξέρουν, ότι εγώ μαράζωνω από τη μοναξιά μου! Δεν έχω κανένα δικό μου!

Εκεί που έλεγε αυτά, ο Κοντάρου είδε να στέκεται μπροστά του ένα πουπουλένιο ανθρωπάκι, με διάφανη φτερά, ενώ από πάνω του έβγαινε μία περίεργη λάμψη, που το έκανε όλο ν' ακτινοβολεί.

Κοντάρου, του είπε εκείνος, ο άερας μου φέρνει κάθε βράδυ, πάνω στο βουνό Σουμι, τα παραπόνά σου. Κάθου κι' εσύ αστερι κι' όταν τα σύννεφα κατεβαίνουν προς τα κάτω, κατεβαίνουν κι' εγώ κι' οι στεναγμοί σου φτάνουν ως τ' αυτιά μου. Λιτάμαι για όσα ξεστομίζεις, κι' αυτό κι' εγώ ήρθα εδώ να σου μιλήσω... Κι' ταξέ αυτό το πετράδι. Δεν υπάρχει δεύτερο στον κόσμο. Είναι μαγικό και το βρήκα στο άστρο. Θα σου το αφήσω, αλλά ποτέ να μην το αφήσεις από πάνω σου. Έχει τη δύναμη να εκτελέσει κάθε σου επιθυμία!

Ο Κοντάρου τάχως, βλέποντας το ανθρωπάκι εκείνο. Μα πιο πολύ του έκανε εντύπωση το πετράδι, που, αντί να λάμπει κι' αυτό σ' αδιαμάντι, ήταν θαμνό και σκοτεινό.

Κοντάρου, έτσι που το βλέπεις, δε σου λέει τίποτα, συνέχισε το ανθρωπάκι, μα, όταν το τοίξεις με τα δάχτυλά σου, θα γίνει εσύ ένας λαμπερό διαμάντι. Και τώρα πές μου ποιά είναι η μεγαλύτερη επιθυμία σου;

Κι' ο Κοντάρου του αποκρίθηκε:

— Είμαι δυστυχισμένος άνθρωπος! Δεν ξέρω κι' εγώ καλά-καλά τί θέλω. Νοιώθω πως η μοναξιά θα με φέρει πολύ γρήγορα στον τάφο. Γι' αυτό, η μόνη μου επιθυμία είναι ν' αποκτήσω οικογένεια.

Με το πετράδι αυτό θα εκπληρωθεί κάθε σου επιθυμία, του είπε το ανθρωπάκι. Κι' έγινε άφαντο. Ο Κοντάρου, για να βεβαιωθεί, έτοιψε το πετράδι κι' όταν εκείνο έγινε λαμπερό, ψιθύρισε:

Θέλω αυτή τη στιγμή να παρουσιαστώ μπροστά μου μία γυναίκα και καλή κοπέλλα, που να δέχεται να γίνει σύζυγός της ζωής μου!

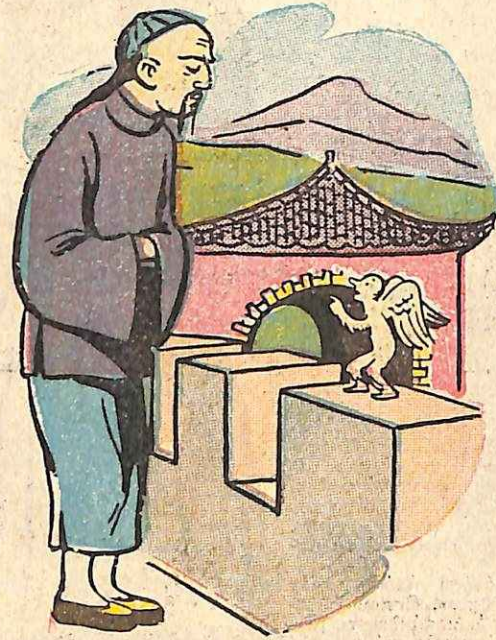
Δεν πρόφτασε ν' αποσύρει τα λόγια του, όταν ο Κοντάρου είδε να παρουσιάζεται μπροστά του μία όμορφη κοπέλλα, που τα μάτια της είχαν τη λαμπρότητα του πετράδιου.

Με κάλεσε κοντά σου; Τι με θέλεις; τον ρώτησε η κοπέλλα.

Θέλω να γίνης γυναίκα μου.

Η κοπέλλα του είπε μεγάλη, του αποκρίθηκε εκείνη. Το όνειρό μου πάντα ήταν να παντρευτώ. Μα δεν τολμούσα εγώ ή ο γάμος να γινόταν άντρω τόσο πλούσιος, όπως είσαι εσύ.

Και, την άλλη μέρα, έγινε ο γάμος του Κοντάρου και της φτωχής με τα λαμπερά

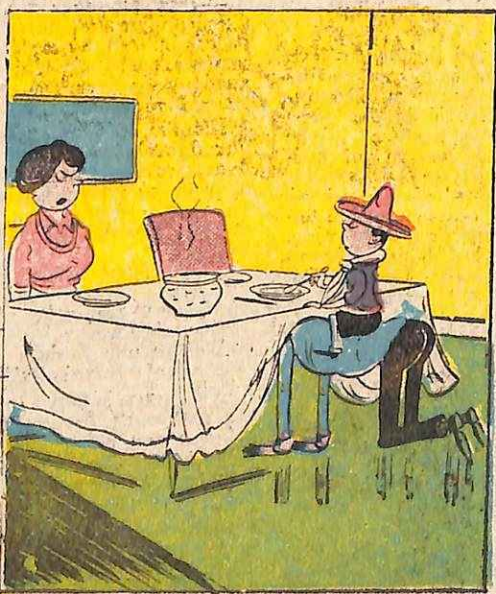

— Κοντάρου, του είπε το ανθρωπάκι, ο άερας μου φέρνει κάθε βράδυ τα παραπόνά σου...

μάτια. "Τότε" από λίγα χρόνια, ο Κοντάρου ζούσε τοιγυρισμένος από τη γυναίκα του, που τον λάτρευε, και τα τέσσερα παιδιά του.

Μα, σ' αν πέθανε κάποτε κάποιος, ο Κοντάρου κατάλαβε πως δεν ήταν ευτυχισμένος, όσο ποθοίσε. Η γυναίκα του του φαινόταν λιγότερο όμορφη, τα μάτια της έβγαιναν σιγά-σιγά, και τα παιδιά του, ενώ ήταν φρόνιμα και υπάκουα, τάβλεπε τώρα άσχημα, κακά, ανυπόφορα. Όσοι κατανόησε, στο τέλος, να μετανοήσουν, που ζήτησε ν' αποκτήσει οικογένεια. Κι' εγώ, στις καθότις είχε γίνει, έλεγε μέσα του: «Πόσο ημιον ευτυχισμένος και δεν το ήξερα!».

Και, μία νύχτα, εκεί που κοιμόταν η γυναίκα του, κι' εκείνος ήταν έσπληνός της, πήρε το πετράδι, που είχε πάντα πάνω του, τόνιψε με τα δάχτυλά του κι' άκουμπώντας το πάνω της, είπε μέσα του:

— Τώρα που τελειώσε κατέβα από το λόφο για να ωνάς και ο πατέρας σου τη σούπα σου!

— Θέλω να γίνω μία άσχημη γάτα! Και το θαύμα έγινε! Η γυναίκα του ξύπνησε μεταμορφωμένη σε γάτα, που τον κούταζε νιαουρίζοντας λυπημένα.

— Τώρα πρέπει να κάνω το ίδιο και με τα παιδιά! μονομύρισε. Γιατί πώς θα μπορούσα ν' αναθρέψω εγώ τα παιδιά, αφού δε θάχουν τη μητέρα τους;

Κι' άκουμπώντας το πετράδι σε κάθε παιδί, είδε σε λίγο μπροστά του τέσσερα γατάκια. Έχεινά τότε, μαζί με τη μητέρα τους, βγήκαν έξω από τον πύργο, νιαουρίζοντας λυπημένα, ώσπου χάθηκαν μέσα στα βοσκοτόπια.

— Ούφ! Έκανε ο Κοντάρου. Τώρα πια θα ήμναζω! Δε μου ταιριάζει η οικογενειακή ζωή. Προτιμώ την ελευθερία και τη μοναξιά!

Δεν πέρασε όμως λίγος καιρός, κι' ο Κοντάρου βαρέθηκε. Για να διασκεδάσει τη μοναξιά του, πήγαινε κάθε μέρα στο κτήνη, έχοντας μαζί και τους υπηρέτες του. Σε μία στιγμή, είδε ένα μεγάλο πουλί. Κι' άμειος σκέφτηκε:

— Να μπορούσα κι' εγώ να πετάω! Γιατί να μη γίνω πουλί; Πώς ή γυναίκα μου, από άνθρωπος, έγινε ζώο; Και σαν τι πουλί να γίνω; Να γίνω αετός, ο βασιλιάς των πουλιών! Και, τριβώντας το πετράδι στον ώμο του, είπε:

— Θέλω να γίνω αετός!

Την ίδια εκείνη στιγμή, οι υπηρέτες είδαν να πετά ψηλά στον ουρανό ένας αετός. Ήταν ο ίδιος ο άφεντης τους ο Κοντάρου, που τους άφηνε για πάντα!

— Τι όμορφα που είναι από δω! είπε ο Κοντάρου, πετώντας ως τα σύννεφα.

Μα ήθελε ώρα, που κοιράστηκε να πετάει, γιατί δεν ήταν συνηθισμένος από μικρός. Και, για να ξεκουραστεί, κατέβηκε χαμηλά και στάθηκε πάνω σ' ένα μεγάλο βράχο.

Δεν είναι δά και μεγάλη ευτυχία να πετάς από το πρωί ως το βράδυ, σκέφτηκε. Τ' πάχει άκομη κι' ο κίνδυνος, πετώντας, να χάσω και το μαγικό πετράδι! Άκόμα, αν είναι κι' εγώ άνθρωπος, είναι χειρότερο ν' είμαι ζώο ή πουλί. Γιατί πρέπει να χορεύω ν' είμαι μάτια των ανθρώπων, που είναι οι μεγαλύτεροι εχθροί των ζώων και μπορούν σε μία στιγμή να σου ορίσουν και καμιά σφαίρα... Ά, όχι πια άνθρωπος, ούτε πουλί! Να γίνωμουν καλύτερα κάτι άψυχο... Ίσως σ' αυτό να βρίσκεται η ευτυχία! Πά να δοκιμάσω!

Και, με τον τρόπο, που ήξερε, έγινε βράχος κι' έφυγε σε μία τρύπα το μαγικό πετράδι. Άλλα και τότε δεν έγινε ευτυχισμένος, όπως όταν ήταν άνθρωπος ή πουλί. Γιατί, κάθε μέρα, τα χιμια τα θάλασσας τον κατάτρωγαν κι' ο ήλιος τον έφηνε όλημερίς.

Ο Κοντάρου τότε σκέφτηκε και είπε:

— Δε ζητώ από το πετράδι να γίνω δέντρο, μήπως έτσι γίνω πιο ευτυχισμένος;

Και, τριβώντας γρήγορα-γρήγορα το πετράδι, το άκουμπησε πάνω στο μετωπό του.

Σε λίγο ο Κοντάρου έννοισε τα δυο πόδια του να γάνονται μέσα στη γη και να γάνουν οίκες. Το σώμα του έγινε κομμάτι μεγάλου δέντρου και το κεφάλι του, καθότι και τα χέρια του μεταμορφώθηκαν σε μακριά και λυγρά κλωνάρια. Ήταν πια μία μεγάλη ιτιά.

Το πετράδι τον διώκε, θέλοντας και μή, το άσχημα να πόνε καταγής. Κι' εκείνο, μόλις άγγιξε το χώμα, ξανάγινε θαμνό και σκοτεινό, ένα κοινό χαλί, που δε θα καταδεχόταν κανένας να το σηκώσει.

Ο Κοντάρου, που ποτέ δε βόηζε την εθιμιά του άναστενάζει, θυμάται τώρα και χλαί για την εποχή, που ήταν άνθρωπος...

Και, σ' α ν' τον τράνη ή απελπισία του, γει και την άσχημη γάτα με τα τέσσερα γατάκια της, που, νιαουρίζοντας λυπημένα, έτοιμν απαφάνιο χάτω από τα φύλλα του. Κά- λοντα εκεί κι' άκουνε τους θόηους του δέν- τρου, μα δε μπορούν να τους ξηγήσουν.

Κι' από τότε το δέντρο αυτό άνοιάστηκε ή 'Για πού χλαίει και το μαγικό πετράδι δεν ήταν τίποτ' άλλο, παρά ή θέληση του Κοντάρου, που δεν τοί άρεσε να μείνη όπως ήταν, αλλά έπαισε περισσότερα απ' όσα είχε.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Πωλείται αυτοκίνητο...

— Τελείωσαν πια τα παιχνίδια με τ' αυτοκίνητο, παιδιά. Το καθάρισα και πρέπει να είναι στην τρέχα, γιατί θα έρθη κάποιος να το δη. Άποφάσισα να το πουλήσω!...

— Είδες τί έτοιμάζεται να κάνει ο τράγγουνης ο Ρι;

— Άκούστε με, παιδιά, έχω μία ιδέα...

— Πάνε οι ώρες! περιπα- τοί με το αυτοκίνητό του!...

— Βέβαια, δεν είναι τελευταίο μοντέλο αλλά το έχω προσέξει τόσο, ώστε ή μηχανή του είναι σχεδόν καινούργια... Θα το διαπιστώσετε και μόνοι σας...

— Μάλιστα!

— Τα παλιά αμάξια δεν καίνε συνήθως καλά το λάδι. Αυτό όμως φαίνεται στην εξέταμσι...

— Στο δικό μου αμάξι όλα πάνε ο- λοί και θα έχετε σε λίγο την απόδειξη!...

— Αυτό έο- δεύει περισσότε- ρο λάδι παρά βενζίνη!...

— Με εκπλήσσει κι' έμένα... Ούτε εγώ μπορώ να το έ- ξηγήσω αυτό που συμβαίνει... Σας βε- βαιώ...

— Που είστε, κύριε... Σας επαναλαμβάνω πως ή μηχανή είναι σαν καινούργια. Είναι ή πρώτη φορά, που συμβαίνει αυτό... Θα το διορθώσω ε μέσως...

— Καλά τ' καταφέραμε...

— Όλα πήγαν μιά χαρά. Κι' έτσι μ'ας έμεινε το αυτοκίνητο!...

— Μη μου πητε πως δεν ήταν έξυπνη ή ιδέα μου να χρησιμοποιήσω αυτό το καινούργιο κομμάτι, που βρήκα σε μία αποθήκη συμ- μικού έλικου...

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Τών μικρών άγνωστών μας

— Από ποιόν τελειοποιήθηκε και ποτέ χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά το ποδήλατο;
— Τελειοποιήθηκε από τον Ίρλαν-δών Τζόν Ουόρινγκ και χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά στο Λονδίνο το 1885.

— Πότε και πού κινήθηκε ο πρώτος σιδηρόδρομος για επιβάτες και εμπορεύματα;
— Μπήκε σε κίνηση το 1830, μεταξύ Μάντσεστερ και Λίβερπουλ της Αγγλίας.

— Πότε πρωτομπερκαν στον ελληνικό στρατό, τα τυμπανά;
— Επί διοικητιστή του Σμολένσκι.

— Ποιό είναι το γρηγορότερο ψάρι;
— Το δελφίνι. Τρέχει με 25 μίλια την ώρα.

— Πότε άρχισε τις παραδόσεις του το Πανεπιστήμιο των Αθηνών;
— Στις 28 Απριλίου 1837. 'Υ. πουργός της Παιδείας ήταν τότε ο Πολυζωίδης.

— Με πόσα αλφά της κόπτας ισοδυναμεί ένα αλφά της στρουθοκάμηλου;
— Με 24.

— Ποιό είναι το πρώτο βέριο, που τυπώθηκε στη γλώσσα μας;
— Η γραμμάτωση του Λαοαφάνου. 'Η έκδοσή της έγινε στο Μιλάνο, το 1476 με επιμέλεια του Δημητρίου του Κρητός.

— Πούδ έγραψε το πρώτο ελληνικό τυπογραφείο;
— Ο Κρητικός Ζαχαρίας Καλλίγης, κατά τα τέλη του 15ου αιώνα στην αρχή στη Βενετία και αργότερα στη Ρώμη.

Χιούμορ

ΜΕ ΣΥΝΤΟΜΙΑ

Ο δάσκαλος: Και τώρα, ως μάθημα να κλίνουμε το ρήμα «γράφω». Έγω γράφω, εσύ γράφεις, αυτό γράφει. 'Ημεις γράφουμε, οεις γράφετε, αυτοί γράφουν. Για έσένα, πώς το κι' εσύ, Αντρέα.
Ο μαθητής (με θύρα θρισμένου τικού): Όλοι γράφουν!

Ο δάσκαλος βλέποντας, πώς ο μαθητής βελονάει είναι άφηρημένος, διακόπτει το μάθημα και τον ρωτάει:

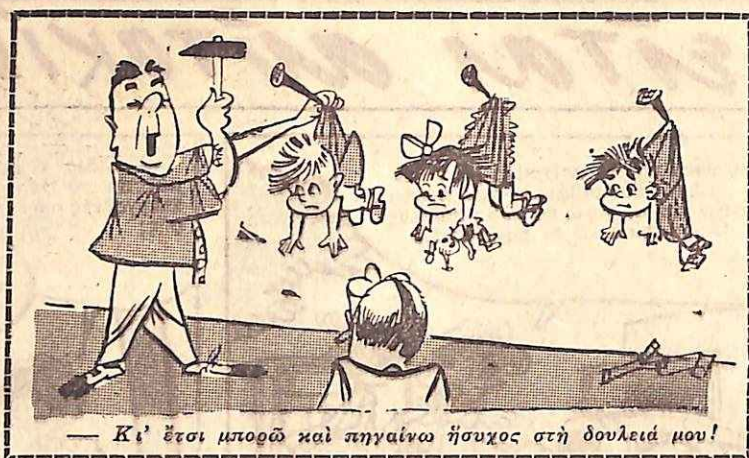
— Τι είπα τώρα, Βελονάκη;
— Εκείνος σιωπώ.
— Απορώσκει! Φωνάζει θυμωμένος ο δάσκαλος. Πώς μου έσύ, Καρδερήνη, τι είπα τώρα;
— Είπατε στο Βελονάκη πώς είναι άπορώσκειος!

Η μητέρα: Νίκο, ίσως έρθει να μας πάρει ο θεός σου με το ατύχητό του. Πήγαινε, λοιπόν, γρήγορα να πλύνεις το πρόσωπό σου και τα χέρια σου.
Ο Νίκος: Δεν είναι προετοιμασμένο, μαμά: να περιμένω να δού, με, αν έρθει πρώτα ο θεός;

— Θυμάσαι, μπαμπά, πού όταν ήσασταν μικροί έβρισκες μία φορά στις έβρασεις με το σάμπα φουχτό;
— Πού το θυμήθηκες, Νικέλη;
— Έσφαζε κι' εγώ το ίδιο στήμα, μπαμπά!

Στο σχολείο:
— Τι έκανε λέει; Σωθ έδωσε δυο άφες καιρό για να γράψης την έκθεσή; «Τι θα έκαναν αν ήσουν έκαστομυριοχός». Κι' έσύ... Δεν έκανες τίποτα;
— Ακριβώς, κύριε! 'Αν ήμουν έκαστομυριοχός δε θα έκανα... τίποτα!

— Πώς λέγονται οι κάτοικοι της Μασσαλίας;
— Μασσαλιώτες.
— Όρατε! Και οι κάτοικοι της Κώ.
— Κάτωτες, κύριε!

— Κι' έτσι μπορεί και πηγαίνα ήσυχος στη δουλειά μου!

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Γνωριμία προσωπική

Υπό του Ευαγγελικού 'Ιεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Ένας από τους μεγαλύτερους φιλοσόφους και άπιστους της τελευταίας εκατονταετηρίδος υπήρξε ο 'Αλδους Χάξελ. Έτυχε να έρθει σε μία γιορτή σ' ένα σπίτι όπου τον φιλοξενούσαν. Οι περισσότεροι στο σπίτι όταν ήλθε ή Κυριακή ετοιμάστηκαν να πάνε στην εκκλησία. Ο Χάξελ άρνήθηκε να πάει. 'Επλησίασε όμως κάποιον, ο οποίος ήταν άνθρωπος άπιστος, αλλά γεμάτος από αγάπη πρὸς τον Χάξελ. Τον άγνοωτο άπιστο ο άγνωστος Χάξελ, άλλ', ήξευρε. 'Εκείνος εις τον άπιστο έπίστευε και ότι αι άμαρτίαι άποστον συνεχώρησαν. Πολύ παράξενα ο Χάξελ του προέβαλε μία παράκληση: «Σύ μη πάς στην εκκλησία σήμερα. Κάθισε στο σπίτι να μου πής έτσι απλά, τι σημαίνει ή Χριστιανική πίστις σε σένα προσωπικάς και γιατί είσαι Χριστιανός». «Μα θα μπορούσατε, κύριε φιλόσοφε, να μου κατασυντρίψετε τα επιχειρήματα σ' ένα λεπτό. 'Εγώ δεν έχω μυαλό μαζέ το δικό σας για να συζητήσω μαζί σας». Ο Χάξελ όμως δεν βέλησε σ' αυτό. 'Εξέμεινε σιωπώ, αλλά κατά νύ αείωση των δεικνύων του κατά νύ Χριστιανισμός όταν το ήκουσε του Χάξελ άπάντησε: «'Εγώ δεν έχω τίποτα να συζητήσω μαζί σου. 'Απλώς θέλω να μου πής τι ο Χριστός έχει κάνει για σένα». Δέχθηκε ο Χριστιανός να μείνει σπίτι για να διηγήσθι στον φιλόσοφο την έν Χριστώ πείραν του. Όταν τελείωσε, δάκρυα έλημυρίσαν τα μάτια του Χάξελ. Κεμήλια αντίστροφαι! 'Απλώς το είπα τα έζησ: «Θα έθυσιασα το δεξί μου χέρι, αν μπορούσα να πιστέψω στον Χριστό». 'Αντέλθθησθι την ελπίδα σου και την πραγματικότητα της Χριστιανικής του πείρας.

Ένας είναι το κήρυγμά μου. Είναι το ίδιο που έκρηξε ο Φίλιππος στον Ναθαναήλ: «'Ερχου και ίδε». Έλα να δής τι κάνει ο Χριστός στον άνθρωπο που πιστεύει σ' Αυτόν. Ένας 'Αφρικανός πρίγκιψ, αφού μετέφρασε ένα κήρυγμα κάποιου Ιεραποστόλου που ζούσε στην περιφέρεια του, είπε: «'Εγώ δεν μπορώ να διαβάσω το βιβλίο αυτό, δηλαδή την Αγία Γραφή, αλλά το πιστεύω γιατί παρακολουθώ τους Ιεραποστόλους τώρα και σου χρώνα και δεν μου είπες και σου χρώνα για τίποτα. 'Εγώ παν κοινά μου μιλούν για το βιβλίο αυτό, πώς είναι ο Λόγος του Θεού, δεν μπορώ παρά να το πιστέψω και πιστεύω πώς ο Χριστός επέθανε για μένα και θα Τον ακολουθήσω».

Ποιά λοιπόν ήταν η άγγελία των Ιεραποστόλων αυτών; «'Ελάτε να δής τι ο Χριστός έκανε σε μένα». 'Η άλλαγή στη ζωή μας, είναι ή μεγαλύτερα απόδειξη της πραγματικότητας της δύναμης του Χριστού. Έφυγε από την 'Ιουδαία ο Χριστός κι' έπλην στη Γαλιλαία. 'Ισως στην Καννάν συνήνευσε τον Φίλιππο και τον έκάλεσε να τον ακολουθήσει. Τέτοια άγαλλίασι δοκίμασε ο Φίλιππος με την πείρα του αυτή ώστε δεν θέλησε να την κρατήσει για τον έαυτό του. Θέλησε να την συμμερίσθι με κάποιον άλλον όπως κάποτε ο συμπολίτης του 'Ανδρέας έφερε τον άδελφό του Πέτρο στο Χριστό. 'Η μία λαμπάδα όταν ανάψει, ανάβει άλλη. Δέ μπορεί να νοστή Χριστιανός πού κρατά τον Χριστό μονάχα

για τον έαυτό του. 'Ετσι ο Φίλιππος πηγαίνει και βρίσκει τον Ναθαναήλ. 'Ισως κάποιον παιδικό του φίλον. Κάποιον Ναθαναήλ άνακλήτων, ήρω ήρω με το κήρυγμα μου, ήρω να κι' εγώ με το κήρυγμα Χριστού και να το πω να έλθω στον Χριστό και να δής τι Αυτός μπορεί να κάνει στη ζωή σου. 'Ισως σύ είσαι ο Ναθαναήλ. Έλα λοιπόν. Σε περιμένω-ν εκκλησία. Πρόκειται να γίνη επανάστασις στη ζωή σου. Το φορτίο της άμαρτίας σου θα φύγη. Θα γεμίσει ούρανια χαρά με το συναίσθημα της συγχώρησής.

Στην αρχή ο Φίλιππος είπε στον Ναθαναήλ ότι ο Χριστός πού έρχε, ήταν εκείνος για τον όποιον είχαν γράψει ο Μωυσής και οι προφήται. Είναι από την Ναζαρέτ, του λέγει. 'Αλλ' ο Ναθαναήλ άπάντησε: 'Η γνώστης της Παλαιάς Διαθήκης. 'Η έκλεκτός του Θεού έπρόκειτο να έλθω από την Ναζαρέτ. 'Η Ναζαρέτ ή από την άσημαντή πόλιν της Γαλιλαίας, όπως ή Καννάν. Πολλές φορές υπήρχε μεγάλη αντίζηλια μεταξύ των κατοίκων της μιας πόλεως και της άλλης. Πνεύμα αντίζηλιας ο Ναθαναήλ. 'Ηθελε να χρησιμοποιήσθι την θεολογική του γνώσι για συζητήσει. Ο Φίλιππος όμως ήταν σοφός. Δεν δίδει συνέχεια στη συζήτηση. Δεν δίδει ούτε έξηγήσεις ότι ο Χριστός ήγενήθηκε στη Βηθλέημ για την άποιαν υπέρβη προφητείας της Παλαιάς Διαθήκης. 'Απλώς του λέγει: «Έλα να δής αν Αυτός είναι ο Μεσσίας ή όχι. Μόνον ή προσωπική έπαφή μαζί Του θα σε πείσει».

'Ισως και σύ πού διαβάσεις τις λίγες αυτές γραμμές έχεις όρεισάν και τον Ναθαναήλ να συζητήσει. Δεν άμφισβάλω ότι ευρείς τις Γραφές. 'Ισως μάλιστα να κατέχης και κάποιον έκκλησιαστικό άξίωμα. 'Αλλά εκείνο που προέχει, είναι εάν τον Χριστόν αγνώρισες προσωπικάς. Έλα να Τον γνωρίσης. Ένας 'Αρχιεπίσκοπος κάποτε έχρημάτισε και Πρωθυπουργός. Τού έφυγε κάποτε μία βύρις. Τον άκουσε ένας πολίτης του πού έζαπάρην. Τού λέγει ο 'Αρχιεπίσκοπος: «Γιατί έκλήθησες τούτο»; «Μου κάμνει κατάκληψη πώς ένας 'Αρχιεπίσκοπος χρησιμοποιεί τέτοια γλώσσα». «'Α, εγώ δεν έρωζω ως 'Αρχιεπίσκοπος, άλλ' ως Πρωθυπουργός». «Ναι κύριε μου, άλλ' όταν ο Πρωθυπουργός πάσ στην κόλασι τι θα κάμη ο 'Αρχιεπίσκοπος;» 'Οτι άξίωμα και να έχεις, ήρθες ποτέ σου στον Χριστό; Δεν θα σε ώφελήσει στην κόλασι να προβάλης κανένα σου άξίωμα επίσημο. Δίδει ο Θεός δεν θα σε κρίνη ανάλογα με τήν άσχημον και την βένσι σου, άλλ' ως άτομον και σύμφωνα με την άτομική, την προσωπική σου γνωριμία και έπαφή με Αυτόν.

ΣΠ. ΖΩΔΙΑΤΗΣ

«Όστις έπιθυμεί να λάβη ένα τεύχος με την σειράν των άρθρων «Τό Κήρυγμα της Κυριακής» όλολήθρου όλολήθρου την Καινήν Διαθήκην εις το προηγουμένον μηνός ή δωρεάν άπλην νεοελληνικήν μετάφρασιν, άς μάς γράψι εις την διεύθυνσιν ήδημοσιεύσεως Ο ΣΠΟΥΡΕΥΣ, Γραμματο-θωρίς 387, 'Αθήναι.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Τετραπλή πυραμίδα

Αρχίζοντας με το «Κ» θα συμ-πληρώσεις:

1) Από το «Α»
2) ΚΙ. 3) ΙΚΑ. 4) ΣΙΚΑ. 5) ΑΚΡ. 6) ΙΚΑΡΟΣ. 7) ΚΑΜΙΡΟΣ.

Από το «Β»
2) ΕΚ. 3) ΣΕΚ. 4) ΕΚΑΣ. 5) ΑΚΡΕΣ. 6) ΜΑΡΚΕΣ. 7) ΜΑΡΑΚΕΣ.

Από το «Γ»
2) ΚΑ. 3) ΚΑΤ. 4) ΤΡΑΚ. 5) ΤΡΑΚΑ. 6) ΚΑΡΑΤΙ. 7) ΚΑΡΑΤΣΙ.

Από το «Δ»
2) ΟΚ. 3) ΟΚΑ. 4) ΚΟΝΑ. 5) ΚΟΙΝΑ. 6) ΙΚΑΝΟΣ. 7) ΚΑΜΙΝΟΣ.

Τρεις μαγικές εικόνες χωρίς εικόνα

1) την ΤΡΙΤΗ (Δημητρη, τη μέρα...)
2) ΑΡΩΜΑ (ΜΑΡΩ, ΜΑ θελω...)
3) ΚΑΛΑΜΙ (δασΚΑΛΑ, Μιμη...).

Αριθμητικό παιχνίδι
6+4X2 : 5-4 = 0

Σωστό — Λάθος

1) ΣΩΣΤΟ. 2) ΛΑΘΟΣ (Σκατάθηκε. Το χέρι τού έλασε σε άλλη ναυαχχία). 3) ΣΩΣΤΟ. 4) ΣΩΣΤΟ (αν και δε μας πρωτοήρθε από την 'Αμερική, αλλά από την 'Αθηνά). 5) ΣΩΣΤΟ.

Ο μυντέρνος ζωγράφος και οι εση πίνακές του
Οι δυο όμοιοι πίνακες είναι οι όπ' αριθ. 3 και 5.

Η λυσίς του υπ αριθ. 892 σταυρολεξού

Ορίζοντως:
1) ΚΑΛΑΙ — ΚΟΜΑΡΑ. 2) ΔΟΚΑΝΟΝ — ΙΕΡΟΝ. 3) ΕΩ — ΡΟΛΟΣ — ΙΑΣΙΜΑ. 4) ΛΙΒΑΝΟΣ — ΜΑΓΟΙ — ΑΝΙ. 5) ΙΛΥΣ — ΣΙΛΗΡΟΝ — ΚΡΗΣ. 6) ΣΙΤΙΑ — ΑΛΥΜΝ — ΚΡΑΜΑ. 7) ΑΙΣΙΑ — ΦΩΝΙΚΑΙ. 8) ΜΙΜΟΣ — ΜΑΡΟΣ. 9) ΑΙΜΟΣ — ΠΟΣΩΣ. 10) ΦΥΛΟΝ — ΓΟΝΟΣ. 11) ΣΙΞΑΝΕΣ — ΣΙΤΟΣ. 12) ΝΗΠΙΑ — ΧΗΡΟΣ — ΣΑΝΟΣ. 13) ΟΝΟΣ — ΒΑΣΑΝΟΣ — ΜΑΡΑ. 14) ΣΟΣ — ΦΑΙΟΣ — ΔΟΧΕΙΟΝ. 15) ΟΣΙΡΙΣ — ΣΟΦΑΣ — ΙΙ. 16) ΜΑΛΙΣ — ΛΕΜΟΝΙΑ. 17) ΑΝΩΣΙΣ — ΡΑΝΙΣ.

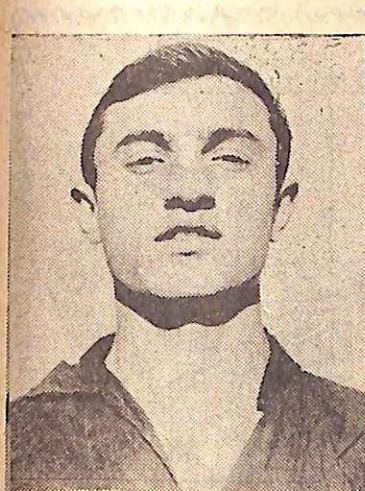
Καθ' ότως:
1) ΣΕΛΙΣ — ΝΟΣΟΣ. 2) ΦΙΛΙΑ — ΤΗΝΟΣ. 3) ΒΥΤΙΑ — ΠΟΣΙΜΑ. 4) ΚΟΡΑΣΙΣ — ΛΥΣΙΣ — ΡΑΝ. 5) ΚΑΝΟΝ — ΑΙΜΙΑΙΑ — ΦΙΛΩ. 6) ΛΑΛΣΙΣ — ΑΙΜΟΣ — ΒΑΣΙΣ. 7) ΑΝΟΣΙΑ — ΜΟΝΑΧΑΙΣ — ΙΟΣ. 8) ΤΑΦΟΣ — ΝΗΣΟΣ. 9) ΜΗΡΟΣ — ΤΕΡΑΣ. 10) ΣΑΡΑΝ — ΠΟΣΟΝ — ΣΕΡ. 11) ΟΙ — ΓΟΝΙΜΟΝ — ΣΟΔΟΜΑ. 12) ΜΕΙΟΝ — ΚΑΣΟΣ — ΣΟ. 13) ΑΡΑΙ — ΚΑΡΩΣΙΣ — ΧΑΝΙ. 14) ΡΟΣ — ΚΡΙΟΣ — ΤΑΜΕΣΙΣ. 15) ΑΝΙΑΡΑ — ΜΟΝΑΙ. 16) ΜΗΝΗΑ — ΣΟΡΟΙ. 17) ΡΑΤΣΑ — ΣΑΝΙΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ
Έτησια Δρχ. 300
Έξαμηνος » 150
Τρίμηνος » 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ
Έτησια Λίρες 'Αγγλίας 7
» Δολάρια 2
» Φρ. Βελγ. 1000
» Φρ. Γαλλ. νέν 1000
» Φρ. Ελβ. 90
» Μάρκα Γερμ. 90

Εμδασματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής έπίταγής και Έξωτερικού διά τραπεζικής τραπεζικής πρὸς το περιόδιο 4. (Πλατεια Κλαυθμόνος). τσάνιοι 4. 'Αθήναι.

Εμ. Μπακλατζής και Σιας Ε.Ε. Διευθυντής. Διαιρητής και όπεθός τους κατά Νόμον ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ
Έκδοτική 'Εταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ». Δινητής και όπεθός τους Τυπογραφείου ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναϊδων 24, Παλαιόν Φάληρον

Ο Φώτης Μπαλόπουλος

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΓΕΡΙΑ

ΦΩΤΗΣ ΜΠΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Στό δρόμο του άδελφού του

ΚΑΜΜΙΑ φορά οι μεγαλύτεροι άδελφοί μας γίνονται, άθελά τους, τα πρότυπα, που ακολουθούμε ήμεις οι μικρότεροι. Χρησιμοποιούμε αυτή την προεισαγωγή, παρουσιάζοντας το Φώτη Μπαλόπουλο, γιατί χάτι τέτοιο συνέβη στην περίπτωση του.

Ποшта δηλαδή άκούσαμε για τὸ Βαγγέλη Μπαλόπουλο, ύστερα τὸν είδαμε να παίζει και πολύ άγρότερο έφθασαν τα νέα για τὸ Φώτη.

Ο μεγαλύτερος άδελφός άνοιξε τὸ δρόμο για να τὸν κατακτήσει ο μικρότερος... Ο Βαγγέλης Μπαλόπουλος εμφανίστηκε με άειώσεις στην «Προοδευτική». Έπαιξε και παίζει καλὸ ποδοσφαίρο, άλλ' όταν πρωτοπαίξε μπάλλα ο άδελφός του Φώτης, όλοι είπαν «είναι καλύτερός τους».

Θά συμφωνήσουμε με την πλειοψηφία.

Πραγματικά, ο Φώτης Μπαλόπουλος είναι ένας δεξιότεχνος ποδοσφαίρο. Έχει την ευχέρεια να παίζει σ' όλες τις θέσεις της επιθετικής γραμμής, από την έξω δεξιά μέχρι την έξω άριστερα.

Σε τίποτα δεν τὸν δυσκολεύει, όπως μερικούς άλλους, τὸ πὸς ή έκείνη ή θέσι μέσα στο γήπεδο. Είναι ένας παίχτης, που έξοει τη μάλλα καλά, πάρα πολύ καλά. Γι' αυτό και ο προπονητής του (αὐτὸ είναι καταληπτικό, κι' όσοι γνωρίζουν τὸ ποδοσφαίρο, μπορούν να τὸ καταλάβουν καλύτερα) από επιθετικό κυνηγό, τὸν χρησιμοποιεί, στην ομάδα, και ως άμυντικό κεντρικό μπάκ!

Παίχτης με πλούσιο τάλεντο, με φλογερή ιδιοσυγκρασία και μαχητικότητα θαυμαστή για τή νεαρή του ηλικία, δίνει τήν ψυχή του στην ομάδα του.

Είναι «γέννημα-θρέμμα» της «Προοδευτικής». Αφού είδε τὸ φῶς της ζωής στον Κορυδαλλό (το 1943), δε μπορούσε παρά να παίζει στην ομάδα της γειτονιάς του.

Άλλωστε ο άδελφός του, απ' τὸν όποιο πήρε να μαθήματα τὸ φουτ-μπόλ, πήγε πῶτος στην «Προοδευτική». Ο μικρότερος άκολούθησε άπλως...

Στην «Προοδευτική» έπαιξε για πρώτη φορά στην ομάδα τὸ 1959, αφού σὸ τότε μεταξύ είχε άγωνισθί με τήν γ' και τή β' επί 23 χρόνια.

Τὸ πρώτο τὸν παιχνίδι ήταν

Αθλητικά παρακρήνια

με τὸν «Εθνικό». Έγινε ή ομάδα τὸν με 2—0, άλλα νέρδιε ένα καινούργιο παίχτη, ένα άστέρι, πὸν τώρα άνεβαίνει ψηλά.

Τὸ τάλεντο του εκτιμήθηκε και από τὸς έκλεκτορες της 'Εθνικής Νέων, κι' έτσι φέρσε για πρώτη φορά τή γαλάζια στολή πέρσι, σὸ πρωτάθλημα Εὐρώπης, πὸν έ-

ΤΟ «ΚΟΥΣ-ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Σε μία τελευταία συνέντευξι Τύπου, πὸν έδωσε ο πρόεδρος τὸ ΟΠΑΠ, άποκαλύφθηκε ότι τὸ ΠΡΟ — ΠΟ από τήν ήμέρα της λειτουργίας του (1 Μαρτίου 1959) μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1961, απέδωσε τέρματα ποσά:

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ «ΠΡΟ—ΠΟ.. ΤΗΣ 18-3-62

Συμβούλες πὸν θα άποδειγθῶν.. θησαυρός!

1 ΑΕΚ — ΕΘΝΙΚΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ	1
2 ΑΠΟΛΛΩΝ ΑΘ. — ΠΑΝΕΛΕΥΣΙΝΙΑΚΟΣ	1
3 ΑΡΗΣ — ΦΩΣΤΗΡ	1
4 ΔΟΞΑ ΔΡΑΜΑΣ — ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ	1 X 2
5 ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ — ΑΠΟΛΛΩΝ ΘΕΣ.	1
6 ΠΑΝΑΘΗΝΑΙ.ΚΟΣ — ΗΡΑΚΛΗΣ ΘΕΣ.	1

7 ΠΑΟΣ — ΑΙΓΑΛΕΩ	1
8 ΒΥΖΑΣ ΜΕΓΑΡΩΝ — ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ	1 X
9 ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΤΡΙΚ. — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΒΟΛΟΥ	1 X 2
10 ΟΡΦΕΥΣ ΞΑΝΘΗΣ — ΕΘΝΙΚΟΣ ΛΑΕΣ.	1
11 ΠΑΝΑΓΙΑΛΕΙΟΣ — ΠΑΝΑΤΩΛΙΚΟΣ	1 X
12 ΜΑΝΤΟΒΑ — ΑΤΑΛΑΝΤΑ	1 X
13 ΤΟΡΙΝΟ — ΡΟΜΑ	1 2 X

Αναπληρωματικοί:

1 ΑΒΕΡΩΦ ΙΩΑΝ. — ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΙΩΑΝ.	X
2 ΕΔΕΣΑΙ.ΚΟΣ — ΠΙΕΡΙΚΟΣ	2

γινε στη Λισαβώνα.

Έφτεος πήγε και στη Σμύρνη με τήν 'Εθνική Νέων κι' έπαιξε σὸν νικηφόρο για τὰ χρώματά μας άγώνα.

Όνειρό του είναι να ήπερασίσθι τὰ ελληνικά χρώματα και με τήν 'Εθνική 'Ανδρών. Πῶς τὸ παρόν, είναι μαθητής μιας σχολής ήλεκτολόγων. Όταν τελειώσθι, έλπίει να βοή κάπου μια καλή δουλειά. Γιατί, έκτός από ποδοσφαιριστής, είναι και βιοπαλαστής.

Δεν πρέπει να τὸ ξεχνάμε αὐτό και ιδιαίτερα οι οπαδοί της «Προοδευτικής», πὸν έχουν πολλές άπατησεις,όπως όλοι οι φιλάθλοι...

— Συγκεκριμένα διέτρεσαν για έρ. για σέ στάδια, γυμναστήρια, κολυμβητήρια κλπ. 130.000.000 δραχμές!

— Έφτεος απ' αὐτὰ ή 'Ολυμπιακή' Εταιρεία πήρε 10.731.797 ή ΕΠΟ και ο ΣΕΓΑΣ άνά 7.154.198 ή Εταιρεία 'Ιπποδρομίας 4.140.181 άνά οι νικητές είσπραξαν 160.969.458 δραχμές!

— Κι' επειδή ο λόγος περί ΠΡΟ — ΠΟ, άξίζει να σημειώσθι ότι μεταξύ άλλων έρόφιθη ή ιδέα όπας στη βελ. ή περίοδο, πὸν δε θα άρχη ελληνικό ποδοσφαιρικό πρωτάθλημα, περιλαμβανόντα στα δελτία άγώνες γου. άτερ πόλο και μπάσκετ μπάλ!

— Ο Θεοφάνης, όπας είναι γνωστό, παντρεύτηκε άμέσως μετά τὸν άγώνα Παναθηναϊκού — Πανωνίου. Όπας παρατήρησαν οι φιλάθλοι σὸν άγώ.

— Πληρώνετε τὸς ποδοσφαιριστές σας;

— Καί οι αντιπρόσωποι άπαντούν: «Καί! Τους πληρώνουμε μόνο τὰ ήμερομίσθια, πὸν χάνουν και τὸς δλ. νουμε λίγα χρώματα για γούλα».

— Τι προσπαθεί να μάθ ή ΕΠΙ; Τὰ πάντα είναι γνωστά. Και τὸ μόνο πὸν παραμένει άγνωστό είναι τὸ τι φάγνει να βοή και πὸν θέλει να κα. τάλχη.

να αὐτὸν ήταν πολύ προσεκτικός. Οο. τε άμυχή δεν ήθελε να ήσπασθ...

— Όσον άφορὰ τὸ γαμήλιο ταξείδι, αὐτὸ υπάρχει προοπτική να γίνη με τὰ τετράμηνο! «Όπου πάει τὸ καλο. καιρί, ο «Παναθηναϊκός», έκεί θα κά. νουμε κι' ήμεις τὸ μήνα τὸ μάλιστα», είπε σὸς φίλους του.

— Κι' επειδή ο «Παναθηναϊκός» θα πάει, κατά πῶσαν πιθανότητα, σὸς 'Ηνωμένες Πολιτείες, ή κ. Λιάνα Θεοφανή θα κάνει τὸ ταξείδι της ζωής της...

— Ο «Όλυμπιακός» έγραψε νέα μέλη του δυο έφοπλιστές γνωστούς για τὸς τέρματες περιουσίες τους. Οι κ.κ. Τουλανδής και Χαυδής θα βοηθήσουν τὸν Πειραικό σύλλογο με τὸ... χρυσάφι αίμα τους!

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΘΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Από τὸν ΟΠΑΠ έγινε μια άνακο. νωσι, σύμφωνα με τήν όποία τὸ ΠΡΟ — ΠΟ δε θα σταματήσθι τὸ καλοκαίρι, επειδή θα λήξουν τὰ ποδοσφαιρικά πρωταθλήματα. Όπας δηλώθηκε ο. πύθυθα τὰ δελτία ΠΡΟ — ΠΟ τὸν θέρους θα περιλαμβανών άγώνες ζέ. νων πρωταθλημάτων, καθώς και ελληνικούς: ένος τουρνουά έφθαι, πὸν δε γίνη με πρωτοβουλία της ΕΠΟ. Οι άγώνες τὸν τουρνουά αὐτὸν δε εί. ναι νυκτηρινοί.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ — ΓΑΛ. ΣΕΡΑΪ*

Ο πρώτος άγώνας 'Ολυμπιακού — Γαλατά ΣεραΪ για τὸ Βαλκανικό Κό. πέλλο θα γίνη στην Κωνσταντινούπο. λι μετὰς 22—29 'Απριλίου.

Στὸ μετὰς σὸς 25 Μαρτίου, ο 'Ολυμπιακός θα παίζει με τήν ΑΕΚ στην Νέα Φιλαδέλφεια. Οι είσπραξεις τὸν άγώνος θα διατεθούν για τὸ γή. πεδο τὸν 'Ολυμπιακού.

ΟΙ ΔΙΑΙΤΗΤΑΙ

Έντοπως προκάλυψε ή άποτυχία τὸν Συνδέσμο Διαιτητῶν Πειραιώς κατά τήν τελευταία γενική συνέλευσι της Όμοσπονδίας Διαιτητῶν Ποδοσφαίρου. Ο άγώνας τὸν για τήν έ. μύναση της διατήρησης άποδοκίμα. σθηκε απ' όλους τὸς άλλους Συνδέ. σμούς!

Κατά τ' άλλα ή διατήρησι τὸν πο. δοσφαίρου είναι άνεξάρτητη...

ΤΙ ΖΗΤΑΕΙ Η ΕΠΙ;

Η 'Επιτροπή Φιλάθλων 'Ιδιότητος (γνωστή ως ΕΠΙ) καλεί τὸς έκπρ. σόπους τῶν σωματείων και τὸς ρω. τάει:

— Πληρώνετε τὸς ποδοσφαιριστές σας;

— Καί οι αντιπρόσωποι άπαντούν: «Όχι! Τους πληρώνουμε μόνο τὰ ήμερομίσθια, πὸν χάνουν και τὸς δλ. νουμε λίγα χρώματα για γούλα».

— Τι προσπαθεί να μάθ ή ΕΠΙ; Τὰ πάντα είναι γνωστά. Και τὸ μόνο πὸν παραμένει άγνωστό είναι τὸ τι φάγνει να βοή και πὸν θέλει να κα. τάλχη.

ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

— Δες ψέματα! φώναξε ο Βυάν. 'Ο πρίγκιπας ήταν εδώ!...

ΟΤΑΝ ο πρίγκιπας Νόγκα ξαναγύρισε στη Μαλαισία από την Εθιοπία, όπου τον είχε στείλει ο πατέρας του, ο μαχαράγιας του Μπαλί, έγιναν στο νησί μεγάλες γιορτές.

Μα ο Νόγκα, βγαίνοντας έξω από την πατρίδα του, εκπροσώπησε τόσο από τον εθνοπαϊκό πολιτισμό, ώστε άρχισε να βόισα βαρβαρά τα έθιμα της φυλής του...

Τότε, από λίγο καιρό, ο Νόγκα ερωτεύθηκε την Ντάσι, μια πολύ όμορφη κοπέλλα με ταπεινή καταγωγή, χωρίς να συλλογιστή πως η νέα ήταν αραβωνιασμένη με το Βυάν, το σκλάβο της βασιλικής οικογένειας, κι' ότι η θρησκεία της πατρίδας του δεν τον επέτρεπε ν' αγαπήσει νέα, που άνηκε σε άλλον...

Η τρελή αυτή αγάπη έκανε το Νόγκα να μη γυρνάει να κοιτάξει την πριγκίπισσα Μάντε, που την προσέφερε ο μαχαράγιας για γυναίκα του. Καμιά δε μπορούσε να συγκαταστή την καρδιά του πρίγκιπα. Και η Ντάσι, που ήταν σκλάβο στο παλάτι, δεν άργησε να καταλάβει απ' τα λόγια, τις ματιές και τη στάση του πρίγκιπα, ότι ερωτική φλόγα είχε ανάψει στην καρδιά του!

Στο μεταξύ, στο παλάτι κατάλαβαν, ότι ο πρίγκιπας ήταν ερωτευμένος με την Ντάσι. Αυτό το πρόσφερε και ο Βυάν, ο αραβωνιαστικός της, κι' ο ίδιος ο μαχαράγιας, κι' ανησύχησαν κι' οι δυο. 'Ο πρώτος γιατί φοβήθηκε φημισ χάρη την αραβωνιαστική του, κι' ο δεύτερος γιατί άρχισε να φοβάται μήπως ο γιος του κάνει καμιά τρέλλα και γίνη μισητός στο λαό...

Οι μέρες περνούσαν κι' ο πρίγκιπας έδειχνε πάλι, με τη μελαγχολία του και τις νευρικές έ-ξαισεις του, ότι το ερωτικό του αίσθημα για τη Ντάσι είχε δυναμώσει στην καρδιά του. Κάθε φορά, που έβλεπε την όμορφη σκλάβο στους διαδρόμους του παλατιού, κοντοστεκότανε, χλώ-μιαζε, φανότανε για μια στιγμή έτοιμος να τρέξει κοντά της, να την πάρει στην αγκαλιά του και να της εξομολογήσει την αγάπη του... Μα η Ντάσι έτρεχε να κρατήσει κάπου τρομαγ-μένη, σά να φοβότανε ν' ακούσει από τα χείλη του πρίγκιπα την ερωτική εξομολόγησή του...

Μια μέρα ο Βυάν πήρε την απόφαση να κό-νη μια ώρα αργότερα τους γάμους του με την Ντάσι, για να γίνει βέβαιος, ότι ο Νόγκα δε θα πολμούσε πάλι να οίσει ερωτικές ματιές σε μια παντρεμένη. Παρουσιάστηκε, λοιπόν, στο μαχαράγια και τον ζήτησε την άδεια και γοή-ματα για να παντρευτεί την Ντάσι. 'Η επι-θυμία του αναισθησε με τους πόνους του μα-χαράγια, που είχε την έλπίδα, ότι ο Νόγκα, βλέποντας την Ντάσι παντρεμένη, θα φρόντι-ζε να την ξεγάνει και θα έβαινε γυναίκα την πριγκίπισσα Μάντε.

ΕΘΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Πέρασε κάμποσος καιρός από τότε. 'Ο πρίγκιπας δε μπόρεσε να βοηθή την παρηγοριά, που ζητούσε.

Και, μια μέρα, νοιώθοντας, ότι θα του ήταν αδύνατο να συγκρατήσει περισσότερο το ερωτικό του πάθος, αποφάσισε να καταπατήσει τους ήθικους νόμους της πατρίδας του και να εξομολογήσει την αγάπη του στην Ντάσι. Έβλεπε μόνος του, ότι, αν δεν έδινε μια διέξοδο στα αισθήματά, που πλημμυρίζανε την καρδιά του, θα τον έπνιγαν, θα τον τρέλλανταν...

Ανάθεσε τότε στο Βυάν, μια αποστολή σε μακρινή επαρχία, για να τον απομακρύνει από την καλύβα του, που τουχε χαρίζει ο μαχαράγιας, σε μια άκρη των άπειρων κήπων του παλατιού του... 'Ο Βυάν έφυγε άνιποφίαστος... Και, το ίδιο βράδυ, ο πρίγκιπας πήγε και βοή-ζε την Ντάσι, που έμενε ολομόναχη...

★

'Ο Νόγκα ήταν τυφλωμένος από το πάθος. 'Η Ντάσι, όταν τον είδε ξαφνικά μπροστά της, άρχισε να τρέμει από το φόβο της. Κατά-λαβε τους σκοπούς του πρίγκιπα. 'Ωστόσο, έ-κεινος κατόρθωσε, την τελευταία στιγμή, να διαμάσει τον συγκρατημένο του πόθο. 'Ενοίωσε και μόνος του, ότι αυτό που ζητούσε να κάνει, ήταν ένα έγκλημα, που δεν το συγχωρούσαν οι νόμοι της πατρίδας του. 'Ο πολιτισμένος αν-θρώπος υποχώρησε μπρος στον ιδανισμό της Μαλαισίας, που ποτενεί με φανατισμό σε ώρι-μένες τοπικές παραδόσεις...

Κι' ο Νόγκα έφυγε σαν τρέλλος από την καλύβα του Βυάν, προτιμώντας να υποφέρει, παρά να ποδοπατήσει τον ήθικό νόμο...

Όταν ο Βυάν γύρισε την άλλη μέρα στο σπίτι του, η Ντάσι δεν του έλεε λέξη για τη νυχτερινή επίσκεψή του πρίγκιπα, για να μη τον βάλει σε άνησυχίες.

Η στάση της αγάπης

Σε λίγες μέρες, γινόντουσαν οι γάμοι του Βυάν με την Ντάσι.

Κολιμπούσανε κι' οι δυο σε πελάγη ευτυχίας, γιατί είχαν λυτρωθεί κι' οι δυο από τον έρωτα του Νόγκα. 'Ο κόσμος τους φαινότανε τό-ρα σαν ένα κομμάτι παραδείσου. Και, μετά το μήνα του μέλιτος, εξακολούθησαν μαζί τη δου-λειά τους στο παλάτι του μαχαράγια.

'Όμως ο Νόγκα δε μπορούσε να ξεχάσει την όμορφη Ντάσι. Από την ημέρα, που η αγα-πημένη του έκανε τους γάμους της με το Βυάν, ο πρίγκιπας ζούσε μόνος, αποκομμένος στα ιδιαίτερα διαμερίσματά του. Βαθεία μελαγχο-λία είχε κυριεύσει την ψυχή του. 'Ο πατέρας του, που πάντα τον παρακολούθησε, φοβήθηκε μήπως ο γιος του πάθι τίποτα. 'Ωστόσο, ο Νόγκα συνέθεσε ξαφνικά από την κατάπτωσή του... 'Τότε, από την απελπισία, τον κατέλα-βε μια τρελή επιθυμία να διασκεδάσει. 'Αρ-χισε να ξενυχτάει, δογιάζοντας. 'Ο μαχαράγιας δεν του έλεε τίποτα. Προτιμούσε να βλέπει το γιο του να γλεντάει, παρά να κάθεται διαρκώς αμίλητος σε μελαγχολίες...

★

'Ένα πρωί ο Νόγκα πήγε και βοήζε τον πα-τέρα του στα διαμερίσματά του. Και του ανα-κοίνωσε, ότι πήρε την απόφαση να παντρευτεί την πριγκίπισσα Μάντε. 'Η χαρά του μαχαρά-για στάθηκε ατελείωτη.

Οι γιορτές για τους πριγκιπικούς γάμους βάσταξαν μερνούχια. Χορεύτηκαν εκεί οι χοροί του δρόκοντα και των λουλουδιών, με τη συνο-δεία τραγουδιών, που ζωντανέυαν την πόλη του άνοιξιμου νησιού της Μαλαισίας... Και, απ' όλους πιο χαρούμενος κι' εθιμικός φανό-ταν ο Νόγκα. Κάπου-κάπου όμως ένα σύννεφο περνούσε από το πρόσωπό του.

'Αλλοίμονο! 'Ο πρίγκιπας δε μπορούσε να λησμονήσει την Ντάσι. Αποφάσισε να παν-τρευτεί την Μάντε, επειδή νόμιζε, ότι κοντά της θα κατόρθωνε να ξεχάσει την όμορφη σκλάβο. Μά τώρα καταλάβαινε κι' ο ίδιος πως, κι' αν έκανε, θα ήταν αδύνατο να ξεριζώσει από την καρδιά του την Ντάσι. Και η απελπισία του ήταν πιο μεγάλη κι' από ποτέ... 'Ωστό-σο, ήταν υποχρεωμένος να την κούβει από τα μάτια του κόσμου.

ΖΩΡΖ ΠΕΤΙ

ΟΙ ΠΑΠΟΥΑΙ

Η πιο καθυστερημένη περιοχή της Γης

ΓΙΑ δεύτερη φορά μέσα σε λίγους μήνες, οι Παπούαι της Νέας Γουινέας απασχολούν το ενδιαφέρον της διεθνούς κοινής γνώμης. Την πρώτη φορά έγινε αυτό, όταν κατα-βρόχισαν τον νεαρό Ροκφέλλερ, τον γιο του κυβερνήτη της Νέας Υόρ-κης. Τώρα, επειδή ο πρόεδρος Σου-κάρνο της 'Ινδονησίας επιχειρεί να τους 'απελευθερώσει', εντάξει, δηλαδή, αυτούς και την περιοχή τους στο κράτος του.

Φαινομενικά, ό,τι γίνεται τώρα στην 'Ολλανδική Νέα Γουινέα είναι μια πιστή επανάληψη όσων έγιναν, τα μεταπολεμικά χρόνια, σε άλλες αποικιοκρατούμενες περιοχές της Γης. 'Υπάρχουν, ωστόσο, μερικές ουσιαστικές διαφορές.

Η πρώτη διαφορά είναι πως οι Παπούαι είναι στη μεγάλη πλειονο-φία τους, τόσο καθυστερημένοι, ω-στε να μην απασχολούνται καν με το πρόβλημα της εθνικής ανεξαρτη-σίας τους. 'Η δεύτερη διαφορά είναι πως οι σχετικά πιο αναπτυγμένοι μεταξύ τους δεν βρίσκουν καμιά ωφέλεια στο ν' αλλάξουν την βασι-λισσα Τζουλιάννα με τον πρόεδρο Σουκάρνο, ενώ, αντίθετα, χωρίς να πολυσυμπαθούν τους 'Ολλανδούς, φο-βούνται πως θα κακοπεράσουν με τους 'Ινδονησιους που μαστίζονται από πληθωρισμό και οικονομική κρί-ση. Τρίτη, τέλος, διαφορά είναι πως όποιος καταφέρει να κρατήσει τελι-κά την χώρα των Παπούα θα βγί-πρακτικά ζημιωμένος, τόσο επειδή η περιοχή αυτή στοιχίζει στους κα-τόχους της περισσότερα από όσα τους αποδίδει, όσο και επειδή θα πέσει πάντα και κάποιος από τους κυρίαρχους στα δόντια των κανι-βαλών, που δεν φαίνεται να ξεχωρί-ζουν το ολλανδικό από το ινδονησια-κό ανθρώπινο κρέας!

'Η διατήρηση της Νέας Γουινέας — γιά την ακρίβεια: της μισής Νέας Γουινέας, εκείνης που παρα-μένει στην κυριαρχία τους — στοιχι-ζει στους 'Ολλανδούς 600 εκατομ-μύρια δολάρια, κατά μέσο όρο, τον χρόνο. Οι 'Ολλανδοί φορολογούμενοι θα έπαιζαν από ένα βάρος αν ά-ναλάβουν την δαπάνη αυτή ο πρόεδρος Σουκάρνο, μά, γιά λόγους γούστου, προ-καί λόγους συναισθηματικούς, προ-καί λόγους απάλαγαν από το τιμούν και να κρατήσουν την απο-βάρωση, που αποτελεί το ύστατο κατά-κτισμα της απέραντης, άλλωστε, α-λυσίτης αυτής στον Ειρηνικό.

Οι ίδιοι επιμένουν να ισχυρίζον-ται πως υπάρχει ακόμη μια αιτία, που τους κάνει να μη θέλουν ν' α-ποχωριστούν από τους Παπούα: 'Ότι φιλοδοξούν να τους εκπολιτί-σουν, ολοκληρώνοντας το έργο που άρχισαν! 'Ωστόσο, αν λάβουμε υπ' όψιν μας πως οι Παπούαι μόνον τό-σοι απ'όλ'οι όσοι ήταν και πριν απ'όλην την εποχή της ανεξαρτησίας, δε δύνανται να τους εφοδιάσει με τίπο-λο περισσότερο από το βασικό φα-γητό, δε δύνανται να τους δώσουν τίπο-λο περισσότερο από το βασικό φα-γητό, δε δύνανται να τους δώσουν τίπο-λο περισσότερο από το βασικό φα-γητό, δε δύνανται να τους δώσουν τίπο-λο περισσότερο από το βασικό φα-γητό...

...Όταν οι κάτοικοι της περιφέρειας κα-τά-λαβαν, ότι ο Βυάν είχε τρέλλα, τον έπε-τησαν για να τον σκοτώσουν. Την τελευταία όμως στιγμή, ο μαχαράγιας έωρνε πάνω στον τρέλλο, άρπαξε απ' τα χέρια του το μαχαίρι, που μ' αυτό είχε δολοφονήσει το γιο του και σκοτώσε μ' αυτό και το φονιά...

'Τότε, από δυο μέρες, τα τοια πτώματα κήναν, σύμφωνα με τις διατάξεις της Ινδικής θρησκείας. Και ο μαχαράγιας, από υπέροχη μακροθυμία, έδωσε διαταγή ν' ανακαύσουν μαζί τη στάση των τριών νεκρών και να την σκορπίσουν στον αέρα, σά ν' άνηκε σ' ένα μο-νο άνθρωπο, που έγινε παρανάλομα της αγά-πης...

Όχι μόνο η αγριότητα των κα-τοίκων, μά κι' η φύση του εδάφους

της Νέας Γουινέας

Γυμνοί πάνω στα σκυτερά τους, οι Παπούαι αστυνομικοί είναι, χωρίς αμφιβολία, οι γραφικότεροι του κόσμου.

είναι τέτοια, ώστε να αποθαρρύνει και τον πιο τολμηρό εξερευνητή. Η πυκνή και αδιαπέραστη ζούγκλα διακόπτεται από ψηλά βουνά, χωρίς ίχνος βλαστήσεως, που το ψηλότερο τους φτάνει τα 5.500 μέτρα. Δέκα βουνόκορφες σκεπάζονται, χειμώνας και καλοκαίρι, από πάγους, ενώ στη ζούγκλα, που τις περιβάλλει, βασι-λεύει αποπνικτική ζέση.

Σ' αυτή τη χώρα, με τα φαλακρά βουνά και την αδιάστατη ζούγκλα, 5-που κυριαρχεί ο νόμος του ισχυρό-τερου και βρίσκεται σε πλήρη άν-κτηση ο κανιβαλισμός, ζουν οι Πα-πούαι, εκατοντάδες χιλιάδες ψυχές συνολικά, μοιρασμένοι σε χωριά, που δεν ξεπερνούν συνήθως τους 50 ή 60 κατοίκους. Και οι εκατοντάδες χιλιάδες αυτοί μιλούν διακρίσεις διαφορετικές διαλέκτους, που άρκε-τές δεν παρουσιάζουν καμιά ο-

μοιότητα μεταξύ τους! Γιά να καταπολεμήσουν το έγ-κλημα, που βρίσκεται στην ημερη-σια διάταξη, οι 'Ολλανδοί οργάνω-σαν, όπου μπόρεσαν, μια αστυνομία από 'εκπολιτισμένους' 'Ιθαγενείς, γυμνούς, όπως όλοι οι άλλοι, αλ-λά... μηχανοκίνητους, που συλλαμ-βάνουν όσους σκοτώνουν τους συ-νανθρώπους τους — είτε γιά να τους φανε είτε όχι — και τους δικάζουν έ-πι τόπου. 'Η γραφικότερη αυτή ε-στυνομία καταφέρει, ωστόσο, αρ-κετά καλά τη δουλειά της. Από-δειξι πως στην περιοχή της κοιλά-δας Μπαλιέμ, όπου σημειώνοντου-σαν άλλοτε εκατόκοιτοι, κατά μέσον όρο, φόντοι τον χρόνο, δεν έγιναν, το 1961, παρά μονάχα σαράντα, πρ-άγμα που χαιρέτιστηκε σαν τεράστια πολιτιστική πρόοδος!

Ακόμη, όμως, και οι 'Ιθαγενείς α-στυνομικοί δεν μπορούν να εισδύ-σουν σε περιοχές, όπου είναι εφάρ-στες οι μοτοσυκλετίστες και τα σκυ-τερά τους και όπου μόνο μέσο επι-κοινωνίας ανάμεσα στα χωριά είναι οι κορμοί δέντρων, που ρίχνουν οι Παπούαι στα ποτάμια. 'Εκεί, η ά-νθρωπότητα ζή ακόμη στη λιθινή ε-ποχή. Οι 'Ιθαγενείς δεν διαθέτουν στο παραμικρό σχεδόν από τα θη-ρία της ζούγκλας και οι φόντοι είναι τόσο συχνοί, ώστε ο πληθυσμός τους να μειώνεται σταθερά, μ' όλο που οι γυναίκες τους είναι από τις πιο καρπένες του κόσμου.

Σ' άλλα χωριά, εκεί όπου κα-τορθώνουν να πλησιάσουν οι 'Ολ-λανδοί και οι περιπόλοι της μηχανοκίνητης αστυνομίας των 'Ιθαγε-νών, οι κάτοικοι έχουν διατηρήσει με φανατικό πείσμα τα πανάρχαια έθιμά τους, αλλά μπόρεσαν συγ-χρόνως να προσαρμοστούν σε ώρι-σμένες απαιτήσεις του δυτικού πο-λιτισμού.

Δέχονται π. χ. φιλικά τους γιά-τρούς και τους νοσοκόμους, που τους στέλνει ο 'Ολλανδικός 'Ερ-μής Σταυρός, και τους αφήνουν, χωρίς φόβο, να τους υπολίσκουν γιά τις διάφορες μολυσματικές αρ-ρώστιες. 'Αντίθετα, όμως, απο-κρούουν τις προσπάθειες, που γί-νονται γιά τον προσηλυτισμό τους, και δεν δέχονται να στείλουν τα παιδιά τους στα σχολεία. Κατά τους Παπούα, όσες γνώσεις χρειά-ζεται ο άνθρωπος, τις αντλεί... από τα κρανία των προγόνων του! Γιά αυτό, πολλοί Παπούα χρησιμοποι-ούν, όταν κοιμούνται, για προσκέφα-λο το κρανίο ενός από τους προγόνους τους.

Γιά ν' αντιλήθουν σοφία, πολ-λοι Παπούα κοιμούνται χρη-σιμοποιώντας για προσκέφα-λο το κρανίο ενός από τους προγόνους τους.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ του ραδιοφωνικού σταθμού του Λονδίνου, μετάδωσε, ένα βράδυ, αυτό το μήνυμα:

«Καλείται ο Τζακ Μπλέικ, άγνωστου διαμονής, που κατοικούσε προ 3 ετών στην οδό Κάρλιν, αριθμός 119, να πάει άμέσως στο νοσοκομείο του Τσάριν-Κρός, όπου βρίσκεται η σύζυγός του Ρόνα, βαρύν άρρωστη, και επιθυμεί να τον δει».

Ο Ουόλτερ Ρόντνεϊ, που είχε άκουσει την έκπομπή στο ραδιόφωνό του, χλωμάσε άποτομα κι έλασε τη διαθεσί του. Ο σφυγμός του άρχισε να χτυπά δυνατά. Έφοριζε μία κυνηφ, φοβισμένη ματιά, πάνω απ' την εφημερίδα του, στη γυναίκα που καθόταν κοντά στη σόμπα.

Άκουσε, άραγε; Κατάλαβε; Μά δεν ήταν δυνατόν! Δε φαινόταν να είχε προσέξει καθόλου την είδοποίησι του ραδιοφώνου. Είχε το πρόσωπό της χωμένο στο βιβλίο, που κρατούσε, κι έδειχνε πως ήταν βυθισμένη στο διάβασμα.

Ο Ουόλτερ σκέφθηκε τότε πως έπρεπε να κινήσει την συγκίνησή του. Ταχτοποίησε καλύτερα στην πολυθρόνα του και προσπάθησε να διώξει την ξαφνική ταραχή του απ' τη συνταρακτική εκείνη είδησι. Για να κατευνάσει τα άναστατωμένα νεύρα του και ν' άπασχολήσει τη σκέψι του άλλου, έφοριζε τη ματιά του γύρω, στο σαλόνικι του σπιτιού τους.

Τα μάτια του πέσανε σ' ένα καθορτή κι ε'λδε για μία στιγμή στο κουστούλι την εικόνα του. Ήταν ένας άδωντος πενηντάρης, με άδρα χαρακτηριστικά, με άνησχα μάτια, με μαλλιά, που άσπρισαν στά τρία τελευταία χρόνια.

Τρία χρόνια παντρεμένης! Κιόταξε πάλι τη γυναίκα, που άναπαύονταν στην πολυθρόνα. Ήταν άκόμα ώραια, στις τελευταίες άναμψεις της όμορφιάς, που σκούπιζαν τα 40 χρόνια της.

Πόσο την άγαπούσε ο Ρόντνεϊ! Ή συμπαθητική της εμφάνισι, ή βελουδένια ματιά της, ή άνεξάντλητη και γαλήνια τρυφερότητά της, τον είχαν σκλαβώσει και τον φέρανε κοντά στην εδνυχία. Την εδνυχία, που ποτέ άλλοτε δεν είχε γνωρίσει, πριν σχετισθί με τη γυναίκα αυτή, έδώ και τρία χρόνια.

Μία φορά μονάχα, σ' όλο το διάστημα, που έζησαν μαζί, είχαν ένα συννεφάκι. Αυτό έγινε προ δλίγων ήμερών, έπειδι εκείνη είχε προμηθευθί ένα φάρμακο κατά της άπνίας, χωρίς να τοπ το πη. Ο Ουόλτερ βόηκε τυχαίως την άπδοειξί του φαρμακείου. Όταν έκανε την παρατήρησι, αυτή ξαφνιάστηκε και κινδύνισε, σαν παιδί που το πιάσανε ν' άτακτι. Μά δε άνοιξε το στόμα της να του μιλήσει. Καί, σέ λίγο, ήταν σά να μη συνέβη τίποτα...

Το άληθινό όνομα του Ουόλτερ Ρόντνεϊ ήταν Τζακ Μπλέικ. Αυτόν προσκαλούσε το ρα-

Ο Μπλέικ την είδε να φεύγει άνάμεσα σέ δυό άστυνομικούς...

Μία μέρα, ο Μπλέικ, άπελπισμένος πιά πως άπταιονε διαδύο, και γεμάτος όγνη για τη γυναίκα του, παντρεύτηκε παράνομα τη Μαίρη Γουέλς, με τ' όνομα Ουόλτερ Ρόντνεϊ. Με το μικρό εισόδημά του, ζήσανε τρία χρόνια εύτυχισμένοι, ώσπου, ξαφνικά, το μοιραίο εκείνο μήνυμα του ραδιοφώνου ήρθε να θυμίση στο Τζακ τη δυστυχισμένη ζωή, απ' την οποία είχε ξεφύγει...

Τι έπρεπε να κάνει τώρα; Ο άνθρωπισμός του τούλεγε πως είχε καθήκον να πάη να δει τη γυναίκα του, που πέθανε και τον καλούσε κοντά της. Μά η λογική τον έμπόδιζε — ή μάλλον, ο φόβος, που δεν είχε κατορθώσει να τον διαλύσει όλοτελα ή εύτυχία του κοντά στη Μαίρη.

Τόν έπιανε τρόμος, στην ιδέα πως μπορούσε ν' άποκαλυφθί δίγamos! Τι αίσχος! Θα τον περιέμενε τότε ή φυλακή κι ή βαθεία περιφρόνησι της Μαίρης, όταν θα μάθαινε την άπάτη! Ξαφνικά, το μυαλό του φωτίστηκε από μία έμπνευσι, που γαλήνεψε κάπως την ψυχή του. Είχε πάρει μία άποφασί: Θα τάλεγε όλα στη Μαίρη. Θα πήγαινε έπειτα να δει τη γυναίκα του στο νοσοκομείο. Θα όμολογούσε στις άρχες πως ήταν δίγamos και θ' άντιμετώπιζε με θάρος την τιμωρία του.

Θα παρακαλούσε τη Μαίρη να τον συχωρέσει. Ήταν τόσο καλή, τον άγαπούσε τόσο, που δε θα του άρνιότανε τη συγγνώμη της...

Με την άποφασί αυτή, σταμάτησε ένα ταξί κι έλε στο σωφέρ να τον πάη στο σπίτι του.

Όταν πλησίασε σ' αυτό, παραξενεύτηκε βλέποντας έν' άλλο αυτοκίνητο να σταματά μπροστά στην πόρτα του.

— Περιμένε με έδώ... έλε στο σωφέρ.

Φάντασμα απ'τά περασμένα

διόφωνο στο νοσοκομείο του Τσάριν Κρός!

Είχε εγκαταλείψει προ 4 ετών τη γυναίκα του. Είχε πάρει ψεύτικο όνομα, για να χαθούν τα ίχνη του. Καί, τόν άλλο χρόνο, είχε παντρευθί ως Ουόλτερ Ρόντνεϊ, τη Μαίρη Γουέλς, αυτήν που καθόταν τώρα κοντά στη σόμπα.

Και τώρα, να που το ραδιόφωνο είχε έρθει να ταράξει την εύτυχία του! Ή πρώτη του γυναίκα, ή Ρόνα, βρισκόταν στο νοσοκομείο, βαρύν άρρωστη, κι ήθελε να τον δει! Σηκώθηκε άπότομα.

— Με συγχωρήσι, άγάπη μου, έλε. Έχω ένα τρομερό πονοκέφαλο. Πάω έξω να πάρω λίγο άέρα...

Ή Μαίρη τόν κίτταξε ήρεμα, χωρίς να τοπ τίποτα.

Όταν βγήκε απ' το σπίτι, ή ώρα ήταν 11. Ή νύχτα ήταν πολύ ψυχρή. Μά ο Τζακ Μπλέικ δεν άστανότανε το κρύο. Προχωρούσε με μεγάλη βήματα, δίχως καπέλλο και παλτό.

— Πρέπει να σκεφθώ, ν' άποφασίσω!... ψιθύριζε, ταραχμένος.

Γιατί να πάη να τη δει, έστο κι αν πέθανε; Αυτή, δεκαπέντε όλόκληρα χρόνια, τόν περιφρονούσε για τη φτώχεια του. Τόν κορόιδευε για την έπιθυμία του ν' άποκτήσουν παιδιά. Τόν ρεζίλιε και τόν άπειλούσε μπροστά στους φίλους του. Τόν είχε συκοφαντήσει για άνιστοιχίες άπιστίας, και γενικά έννοιασε μία σαδιστική ευχαρίστησι, βασανίζοντας τον.

Ο Μπλέικ θυμήθηκε τη μέρα που, μη μπορώντας πιά να την υποφέρει, έφυγε απ' το σπίτι του, χωρίς να πάρη τίποτα μαζί του, εκτός απ' τα ρούχα που φορούσε.

— Δε θα γυρίσω πιά κοντά σου, έλε φεύγοντας στη Ρόνα.

Έκείνη, άσυνκίνητη, του άπάντησε μόνο μ' ένα σαρκαστικό γέλιο.

Λίγους ήμενες αργότερα, ο Τζακ Μπλέικ γνώρισε τη Μαίρη Γουέλς. Τη γυναίκα, που τούδωσε όλα σάα του είχε άρνηθί ή νόμιμη σύζυγός του: συμπαθεία, συνεννόησι, άγάπη!

Μά κι αυτός της έρωτεύθηκε άμέσως. Έργαψε, λοιπόν, στην πρώτη του γυναίκα, ζητώντας της διαζύγι. Εκείνη δεν καταδέχτηκε ούτε να του άπαντήσει. Έσως να σκέφτηκε πως έτσι θα τόν τυραννούσε άκόμα, έστο κι από μακριά... Κι βέτορα, θα φοβήθηκε μήπως, αν δεχόταν να τόν χωρίσει, θάχανε το σπίτι και τα δικαιωμάτά της για διατροφή.

Την ίδια στιγμή όμως, κινδύνισε από τρόμο. Ένας άστυνομός κι ένας άστυφύλακας μπαίνανε στο σπίτι του!

Είχε άνακαλυφθί λοιπόν!... Έπρεπε ώστόσο να το μάθη πρώτα απ' τόν ίδιο, ή Μαίρη, κι όχι απ' την άστυνομία!

— Μαίρη, της φώναξε, παραμερίζοντας τους άστυνομικούς, πρέπει να σου μιλήσω!

Μά ο άστυνομός τόν έσπρωξε άπότομα και, δείχνοντας ένα γάντι στη Μαίρη, τη ρώτησε άυστηρά:

— Είναι δικό σας, αυτό;

Έκείνη έργνεψε καταφατικά, ένω συγχρόνως χαμογελούσε ήρεμα και τρυφερά στο Μπλέικ.

— Έσείς άγοράσατε αυτό το φάρμακο; ώστησε πάλι ο άστυνομός, δείχνοντας ένα μπουκαλάκι.

Και πάλι ή Μαίρη έργνεψε «ναί». Κι' ο άστυνομός πρόφερε έπίσημα:

— Μαίρη Γουέλς! Σας συλλαμβάνω για το φόνο της Ρόνα Μπλέικ, που πέθανε δηλητηριασμένη με βερονάλ, πριν από μία ώρα, στο νοσοκομείο Τσάριν-Κρός.

Ή Μαίρη γύρισε στόν άντρα της και του έλε ήρεμα:

— Ναί, καλέ μου! Έτσι έπρεπε να γίνη... Αυτή ή γυναίκα σέ συνάντησε στο δρόμο, σέ παρακολούθησε, άνακάλυψε ποιάς ήσουν και ήρθε έδώ, σέ ώρα που έλειπες. Μου φανέωσε την άλήθεια, χαμογελώντας σκληρά, και μ' άπέλιψε πως θα κατάστρεφε την εύτυχία μας.

Σκέφτηκε να σέ καταγγείλη για δίγamos, αν δε δεχόμουν να φύγω από κοντά σου, να έξαφαινω. Μου έδωσε προθεσμία για ν' άποφασίσω. Όταν πήγα σπίτι της, για να της δώσω την άπάντησι, ελχα πάρει πιά την άποφασί μου. Έπρεπε να λείνη αυτή ή γυναίκα, που ήταν πάντα ο δέμιός σου, όπως παραδεχόταν ή ίδια!... Ελχα άγοράσει μία σόσητη βερονάλ και, όταν σεβρίοισε τσάι για τις δυό μας, τάρειξα με τρόπο στο φλυτζάνι της. Μά, πάνω στην ταραχή μου, έξαχσα εκεί το γάντι μου και το μπουκαλάκι... Άντιό, άγάπη μου!

Άνίκανος να προφέρει λέξι απ' τη συντριβή του, ο Μπλέικ την είδε να φεύγει, άνάμεσα στους δυό άστυνομικούς. Μά τόν παρηγορούσε ή έλπίδα πως το δικαστήριο θα την έκρινε με έπιείκεια και κατανόησι...

Φ. ΜΠΑΡΚΛΕΤ

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

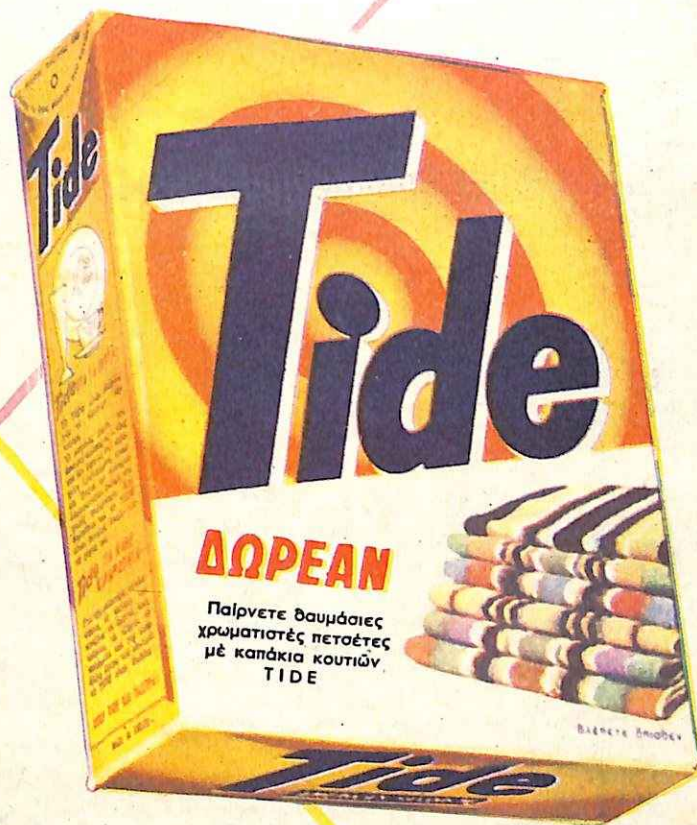
και το μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 15-21 Μαρτίου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	* Ύστερα από μία περίοδο δυσχερειών, σημειώνεται μία έπιτυχία, που σας βοηθεί να ξεκαθώριτε την άισιοδοσία σας. * Μη άποκαλύπτετε στους άλλους μυστικά σας, πιθανόν να τά χρησιμοποιήσουν, για να σας βλάψουν.	* Θα παρουσιασθί τις ήμέρες αυτές μία άληθινή βροχή από θαυμάσιες ευκαιρίες και έρωτικές έπιτυχίες. * Εδώ, καίρια να συμφιλώθω με πρόσωπο, που άπομακρυναν οι ίδιότητες και τά παίματά σας. * Νέος φιλικός δεσμός.	* Διαταραχές στο ούροποιητικό σύστημα. Ιδίως για τις γυναίκες. Σε περίπτωση, που παρατείνονται, συμβουλευτείτε το γιατρό σας. * Προσέξτε επίσης τα μάτια και μη εργάζεστε κάτω από άνεπαρκή φωτισμό. * Τυχερό το 3.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	* Τα άστροα διευκολύνουν την πραγματοποίηση πολλών σχεδίων. Έπιωφελήτε αυτής της τυχερής περιόδου, για να έξασφαλίσετε την ύποστηρίξι, σημαίνοντος προσώπου και να προχωρήσετε στην ολοκλήρωσι διαφορών έπιδιώξεων.	* Έγινος βασανίζον άγαπημένο σας έτερόφυλο πρόσωπο, γι' αυτό δείξτε κατανόησι και μη ζητάτε ν' άναλάβω ύποχρεώσεις, που θα τού ήταν άδύνατον να εκπληρώσει. * Σας περιμένουν σύντομα νέες ευχαρίστες έκπληξης.	* Κατά την περίοδο αυτή, ο δυναμικός έπιτρέπει στον οργανισμό ν' άντιδράσει κατά των διαφορών κινδύνων, που τόν άπειλούν. * Προσέξτε όμως τά νεφρά σας, τά οποία κινδυνεύουν πρό παχιάς από ψύξι. * Τυχερό το 8.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	* Άνελπιστη τύχη θα βελτιώσει τά οικονομικά σας. * Μη λένε πάντα άδιστακτα τη γνώμη σας. Υπάρχει κίνδυνος να πληγώσουν τους άλλους, ένω κατά βάθος δεν τό επιθυμείτε. * Η άνασθητικότης θα σας ζημιώσει.	* Η Άρροβίτη δημιουργεί μερικές άναμυαλίες στις άισθηματικές και κοινωνικές σας σχέσεις. * Μία άλλαγή στο οικογενειακό σας περιβάλλον θα σας άποχρώσει ν' άναθεωρήσετε ώρισμένες άποφάσεις. * Ευχάριστη συνάντησι.	* Πολύ καλή περίοδος για την ύγεια σας. * Ο ήλιος την έπιδράζει ευνοϊκά και άπομακρύνει τους διαφορους κινδύνους, που την άπειλούν. * Έτσι, διαφορα όργανα άρχίζουν και πάλι να λειτουργούν κανονικά. * Άνθος σας το ρόδο.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	* Άφηρημάδα στην εργασία θα έλχε κατά τις ήμέρες αυτές πολύ δυσάρεστα άποτελέσματα. * Προσέξτε πολύ τά πρόσωπα, με τά οποία θα συνεργασίτε, για μία ύποθεσι. * Από συζήτηση θα βγάλετε πολύτιμα συμπεράσματα.	* Σας χρειάζεται ψυχραιμία, γιατί τά άστροα έπιδράζουν δυσμενώς τις σχέσεις σας με το άλλο φύλο. * Ένα ταξίδι, κατά το Σάββατοκύριακο σας έπιωφελήσει πολλές ευχαρίστες έκπληξης. * Περίοδος κατάλληλη για γάμο.	* Άποφύγετε τη συντροφιά προσώπων, που ακάνουν τη νευρικότητά σας με τις άνήγες συζητήσεις τους. Προτιμήστε ένα ήρεμο περιβάλλον και έπιωφελήτε από το Σάββατοκύριακο για να ξεκουραστήτε. * Τυχερό το 7.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	* Η εργασία θ' άπαιτήση κατά τις ήμέρες αυτές δραστηριότητα και έπιεικότητα. Έργασίτε με άσπηση, για ν' άποφύγετε παρατηρήσεις και προποβές με τους προϊσταμένους. * Η Δεύτερα 19 κουραστική και δίωλο άποδοτική.	* Άφιστε την καρδιά σας να μιλήσει. Μόνο τότε θα ιωύσετε την πραγματική εύτυχία. * Αν συναντάτε μερικές άντιρήσεις εκ μέρους των δικών σας, προσπαθήστε με εύγενεια και διπλωματία να τους μεταπειλέτε.	* Οι γυναίκες, ιδίως, δε άποφύγουν, όσο το δυνατόν, την όρθοστασία και άς φροντίσουν να ξεκουράζονται λίγο μετά το μεσημέριο γεύμα. Υπάρχει κίνδυνος μία παράσι, της υπερκοπώσεως να προκαλέσει σοβαρές άναμυαλίες.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	* Τα άστροα σας βοηθούν να σημειώσετε έπιτυχίες και να βρήτε πρόσωπα πρόθυμα να σας βοηθήσουν και να σας ύποστηρίξουν. * Η τύχη θα σας βοηθήσει, τη στιγμή ακριβώς που δεν τό περιμένετε.	* Καμμία έκπληξι στον άισθηματικό τομέα κατά τις ήμέρες αυτές. Υπάρχει όμως κίνδυνος με μία άδεξιότητα ή με άστοχα λόγια να χάσετε ό,τι κερδίσατε με μακροχρόνιες προσπάθειες. * Έξαιρετικά ευχάριστο Σάββατοκύριακο.	* Αν έπιδίδετε συστηματικά στά σπόρ, πρέπει τις ήμέρες αυτές να φανήτε πολύ προσεκτικός, γιατί υπάρχει κίνδυνος ένα άτύχημα στά άκρα, να σας κρατήσει για καιρό μακριά από την εργασία σας. * Τυχερό το 9.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	* Ευνωϊκές και δυσμενείς μέρες έν-αλλάσσονται κατά την περίοδο αυτή. Δεν άποκλείεται και μία άποτομη άλλαγή της τύχης μέσα στην ίδια μέρα. * Κάρις στην τόλη σας, πολλά σχέδια βαινον άλοταχώς προς την έπιτυχία.	* Τα άστροα δημιουργούν ευνωϊκές συνθήκες, για όσους έπιθυμούν να παντρευθώ. * Τα σχέδια σας δε θα συναντήσουν κανένα έμπόδιο και θα κινετή σύντομα ένα έξαιρετικά ευχάριστο ταξίδι. * Την Τρίτη ευχάριστη βραδύα.	* Προσοχή στα πρόφια, γιατί ύπνο χει, κίνδυνος δημιουργίας σοβαρών διαταραχών στο πεπτικό σύστημα και στα έντερα. Άποφύγετε συστηματικά τις κονσέρβες, τά άλλαντικά και τά θαλασσινά. * Το κόκκινο σας κοσμεύει.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	* Τα άστροα ένδυνουν την εργασία. Δε θ' άποφύγετε όμως κάποιο έκτακτο έρώθ, που θα έπιφέρει άναστάτωση στα οικονομικά. * Έχετε συνείδηση να μη προσβάλετε διαρκώς άντιρήσεις στις γνώμες των συνεργατών σας.	* Κίνδυνος να κάνουν κατάχρησι της έμπιστοσύνης, που δείχνετε. * Γενικά ή περίοδος αυτή σας έπιωφελήσει, σχεδόν άποκλειστικά, διαφόρες έκπληξεις. * Κάρι έπιωφελήσει θα συναντήσι σο-δαρά υπόθεσι. * Ευχάριστα νέα.	* Τα άστροα μειώνουν την άντίστασι του οργανισμού κατά των κινδύνων, που τόν άπειλούν. Άποφύγετε, λοιπόν, κάθε είδους καταχρήσεις και αλκοόλ, τις προφύσεις. * Έπιβάλλεται το ταχύ-τερο μία έπίσκεψι στον όδοντίατρο.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	* Περίοδος δράσεως. Χάρις στην έπι-δεξιότητά σας θα σημειώσετε πολλές μεγάλες έπιτυχίες. * Μη ξεδεύετε τις οικονομίες σας. Θα παρουσιασθί σύντομα μία σπουδαία ευκαιρία να τις χρησιμοποιήσετε. * Άποφύγετε τη βιασύνη.	* Οι άισθηματικές σχέσεις άπαιτούν κατά την περίοδο αυτή άλη σας την προσοχή. * Πρόσωπο, που άγαπάτε, πιθανόν να σας άπογοητεύσει με τη στάσι του. Αυτό όμως δε σημαίνει πως έπαψε να σας άγαπά.	* Το δέρμα είναι, κατά τις ήμέρες αυτές, πολύ εύαίσθητο και εύπαθές. Προφυλάξτε το από τις άποτομες καιρικές άλλαγές. * Αν άκολουθήτε κάποια δίαιτα, φροντίστε να μη την παραμελήτε. * Εύαίσθητο και σι ή έντερα.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	* Έχετε συμφέρον να συγκεντρώσετε όλες σας τις προσπάθειες προς μία κατεύθυνσι και ν' άποφύγετε τη βιασύνη. * Κάρι, που σας φοβίζει παίρνει έξασιν. * Μία πολύ ευχάριστη τροπή. * Η άπαισιοδοσία είναι, τελείως άδικαιολόγητη.	* Μεγάλη άσάθεια χαρακτηρίζει τις άισθηματικές σας σχέσεις. Θα κάνετε μία πολύ ευχάριστη γνωριμία και θα κατακτήσετε έτερόφυλο πρόσωπο με το πνεύμα και τη χάρι σας. * Φιλικό πρόσωπο θα σας άπογοητεύσει.	* Οι άγω των 50 χρόνων και οι κάτω των 20 άς προσέξουν την καρδιά τους. Άς άποφύγουν την υπερκόπαι και τις ζωηρές συγκινήσεις. * Οι έργαζες άς προσπαθήσουν τά μάτια τους από ρινίσματα μετάλλων ή έλμων.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	* Άπουσία συναδέλφου ή συνεργάτου θα σας ύποχρεώσει να εργάζεστε τις ήμέρες αυτές περισσότερο από συνήθος. * Έχετε ύπν πώς οι έχθροι περιμένουν μία στραβοπομιά σας, για να μπορέσουν να σας βλάψουν.	* Οι άισθηματικές σχέσεις θα σας παρηγορήσουν με άναμυαλίες, που παρατείνονται σ' άλλους τομείς. Έτσι θα όητε τά πράγματα πιο ρόδινα και πιο ευχάριστα. * Τα άστροα σας άθούν στην άπιστι.	* Μη κουράζετε τά πόδια σας και άποφύγετε όσο το δυνατόν την όρθοστασία. * Έκτός από μερικούς παροδικούς πόνους στο λαϊμό, ή ύγεια παραμένει καλή και δε δικαιολογεί καμμία άνησυχία. * Τυχερό το 6.
ΙΧΘΥΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	* Άποφύγετε κάθε σπατάλη, αλλά και κάθε περιττή δαπάνη, γιατί σύντομα θα σας χρειαστούν χρήματα. * Θα βρήτε εύκολα σημαίνον πρόσωπο, πρδθυμό να σας βοηθήσει. * Άλθεν φίλοι σας στήνουν έντεχνη παγίδα.	* Οι σχέσεις με πρόσωπο, που γνωρίζετε προσφάτως, άπαιτούν μεγάλη προσοχή και προφύσεις. * Άδήςι του έρωτισμού δημιουργεί κινδύνους παρεήγησης με το άλλο φύλο. * Έτερόφυλο πρόσωπο καταχρήσει, της έμπιστοσύνης.	* Οι γυναίκες πρέπει κατά την περίοδο αυτή να προσέξουν την ύγεια τους περισσότερο από τους άντρες. * Τα παιδιά άπειλούνται από μία άρρώστια, που παρασιιάζεται την έποχή αυτή με έπιδημική μορφή. * Άνθος ή άνεμών.

**ΝΕΕΣ
ΦΘΗΝΟΤΕΡΕΣ ΤΙΜΕΣ!**

Τò **Tide** κυκλοφορεί τώρα
σὲ νέα κουτιά μὲ **νέες φθηνότερες τιμές**

Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ καταστήματα πωλοῦν τὸ TIDE σ' αὐτὲς τὶς τιμές:

Μεγάλο μέγεθος	ΔΡΧ. 16
Κανονικό μέγεθος	ΔΡΧ. 6.30
Μέτριο μέγεθος	ΔΡΧ. 4.50
Μεγάλο φάκελλο	ΔΡΧ. 3.50
Φάκελλο	ΔΡΧ. 1.90

Tide

Πλένει καθαρώτερα ἀπ' ὅλα

ΠΡΟΪΟΝ
PROCTER & GAMBLE

